

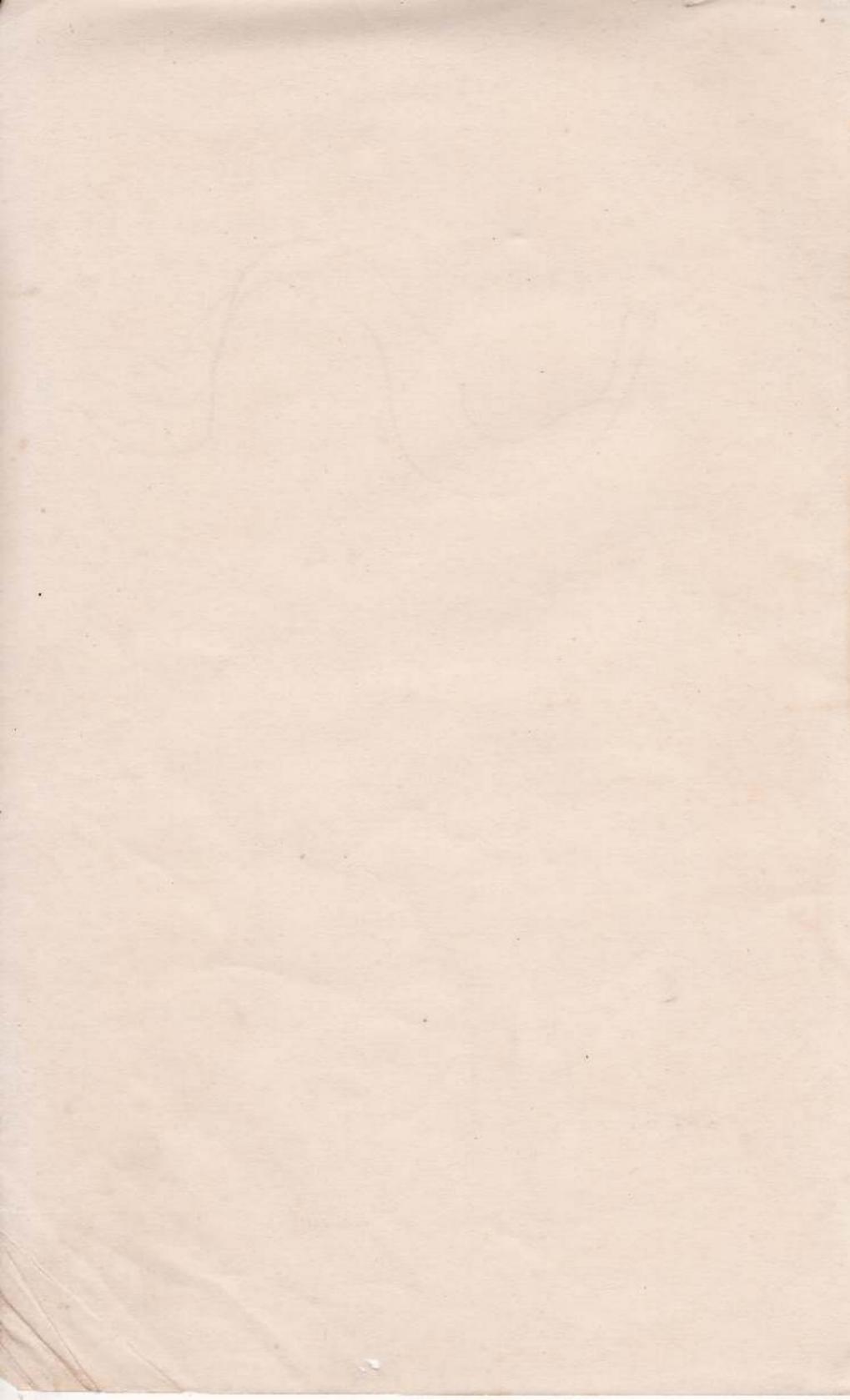
தமிழ்மூர்

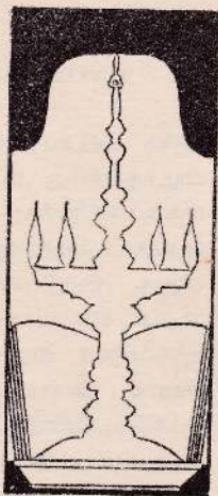

卷之三

一

தமிழ் மலர்

ஏழாம் வகுப்பு

கல்வித் தினைக்கள் வெளியீடு
1966

ଶ୍ରୀ ପ୍ରମିଳ ମୁଦ୍ରା

ପ୍ରମିଳାର କବିତାରେ ଶ୍ରୀମଦ
ଗାୟତ୍ରୀ

உரிமை அரசினர்க்கு
முதற் பதிப்பு, 1966
மீள் பதிப்பு, 1967

ଶ୍ରୀକୃତିବ୍ୟାଜ ପାତ୍ରି
୧୯୨୧ ମର୍ମଦୂତ
୧୯୨୧ ମର୍ମଦୂତ

Scheme பாடத்திட்டச் சுருக்கம்

1. செய்யப்பகுதி :	(98) பாடங்கள்	Verse
	பொருளாற்றல்	
	சவைத்தல் இசையுடன் பாடல்	
	வெளிப்படுத்தல்	
2. உரைப்பகுதி :		Prose
	மெளனமாக வாசித்தலும் கிரசித்தலும்	
	பிறருக்கு விளங்க வாசித்தல்	
	இன்பத்துக்கான வாசிப்பு	
3. மொழிப்பயிற்சி :		Language
	வாக்கிய உருப்புக்கள்	
	ஆவிடப்பெயர், வகைகள்	
	வினைச்சொல் வேறுபாடுகள் ; வகைகள்	
	முதனிலை ; இறுதிநிலை	
	இயல்பு புணர்ச்சி ; விகாப புணர்ச்சி	
	மோனீ ; எதுஞக	
4. எழுத்து :		Composition
	கடிதம்	
	உரையாடல்	
	விவரங்கள்	
-	கற்பனைக் கட்டுரை	
	சுவசரிதம்	
	வரலாறு	

ஆசிரியருக்குரிய குறிப்புக்கள்

தமிழ்மஸர் 6 ஆம் புத்தக அமைப்பைத் தழுவிவே இந்துலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளதாயினும் இந்தாலிற் சில அமிகங்கள் வகுப்பின் தரம் நோக்கிச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆரம்ப வகுப்புக் களிலே உரைப்பகுதிக்கே முதன்மை கொடுக்கப்படுகிறது. வகுப்பு ஏற ஏற, இந்திலே படிப்படியாக மாறிச் செய்யப்பகுதிக்கு முக்கியத் துவம் கொடுக்கப்படல் வேண்டும். இது 7 ஆம் வகுப்பிலேவே ஆரம்பிக்கப்படுதல் பொருத்தமான தென்பதனாலேயே இந்துலிலே செய்யுளுக்கு முதன்மை கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒரு வாரத்திலே ஐந்து பாட நேரங்கள், தமிழ் மொழிக்காக ஒதுக்கப்படல் வேண்டுமென்னும் அரசினர் பாடத்திட்டத்துக்கமை வாக, ஒவ்வொர் பாடமும் ஜவவந்து பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு பாடம் ஒரு வாரத்துக்குரியது. ஓர் பகுதி ஒரு பாடநேரத்துக் குரியது. இந்தாலில் இடம் பெற்றுள்ள செய்யுள், உரை, மொழி, எழுத்து, சுவைத்தல் என்னும் ஐந்து பகுதிகளில் ஒன்றான சுவைத்தல், அந்தப் பாடத்தின செய்யுட் பகுதியுடன் அல்லது உரைப் பகுதியுடன் தொடர்புடையதாயிருக்கும். நான்கு பாடநேரம் மட்டும் உள்ள பாடசாலைகள், சுவைத்தற பகுதியைத் தொடர்புடைய செய்யுபகுதியுடனே அல்லது உரைப்பகுதியுடனே இணைத்து ஒரே நாளிற் கற்பிக்கலாம். ஐந்து பாட நேர முன்னவர்கள் சுவைத்தலை ஒருநாட் பாடமாக்கிச், செய்யுபகுதியின் அடுத்த நாளிலோ உணவுப் பகுதியின் அடுத்த நாளிலே கற்பித்தல் நன்று.

இந்தாலில், முதல் ஒன்பது பாடங்களும் முதலாம் பருவத்திலும், அடுத்த ஒன்பது பாடங்களும் இரண்டாம் பருவத்திலும், எஞ்சிய பாடங்கள் மூன்றாம் பருவத்திலும் கற்பிக்கப்படும். ஒவ்வொரு பருவத்துக்குமுரிய பாடங்கள் குறித்த காலத்திலே முடிந்து, பருவத்தில் மேலும் காலம் எஞ்சியிருப்பின, இந்தாலின் இறுதியில் அநுபந்தமாகக் கொடுக்கப்பட்ட செய்யுள்களையும், வகுப்புக்கேற்றதாகத் தெரிந்த தெடுக்கப்பட்ட வேறு செய்யுள்களையும் கற்பிக்கலாம். இதன் மூலம் மாணவருக்கு இலக்கியத்திலே சுவையை உண்டாக்கலாம்.

ஒவ்வொரு பாடத்திலுமுள்ள ஐந்து பகுதிகளும் ஒன்றுடனேன்று தொடர்புடையன வாயிருத்தல் போலவே, நூல் முழுவதிலுமுள்ள 26 பாடங்களிலும் செய்யுள், உரை, மொழி, எழுத்து முதலியனவும் ஒரு பாடப்பகுதியுடன் மற்றைப் பாடப்பகுதி தொடர்புள்ளதாயும் படிமுறைப்படி உயர்ந்து கெல்கின்றன.

ஒவ்வொரு பகுதியின் இறுதியிலும் கொடுக்கப்பட்டுள்ள கிரகிததற் பயிற்சி வினாக்கள் மாணவர்களின் திறமை நோக்கிப்போதாவன்களுக்கும் ஆசிரியர்கள் மேலும் வினாக்களைத்தாமே ஆக்கிப்பயண்படுத்துக்.

காலை, இன்சுலை, நீதி, கற்பணி, நகைச்சவைச் செய்யுள்கள் என்பன செய்யட் பகுதியிலும், மாணவர் கதை முழுதையும் அறியக்கூடிய வகையிற் பாரதசம்பவங்கள், பேரரிஞ்சின் கவையான கட்டுரைகள், ஆங்கில நூல்களிலிருந்து மொழி பெயர்க்கப்பட்ட சிறுவர்க்கேற்ற கதை கட்டுரைகள், பழந்தமிழ்ச் செய்யுள் நூல்களிலிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட இனிய கதையாகுதிகள், ஒவ்வொரு பருவத்திலும் நடிக்கக்கூடியதான் நாடகம் என்பன. உரைப்பகுதி யிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

செய்யப்பகுதிகளின் முன்னுரைகளையும் செய்யளையும் ஆசிரியர் வாசிக்க மாணவர் அவதானித்தபின், மாணவரைச் சிறிதுநீரம் மொன்றாக வாசிக்கவிட்டுக், கிரகித்தற்பயிற்சி வினாக்களைப் பெற்றும், உரைப்பகுதிகளை மாணவர் மொன்றாக வாசித்தபின். கிரகித்தற் பயிற்சி வினாக்களைப் பிடித்துவிட்டு, செய்யுள் உரைப்பகுதிகளைப் பயிற்றலாம்.

7ஆம் வகுப்பு மாணவர்களுக்குத் தேவையான அனு மொழிப் பயிற்சி இந்நாலிற் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றை நூலிற் கூறப்பட்ட ஒழுங்கிற் கற்பித்தல் நன்று. ஏழுத்துப்பகுதி, பாடத்திலுள்ள செய்யப்பகுதியுடனே, உரைப்பகுதியுடனே பெரும்பாலும் தொடர் புடையதாயமைந்திருப்பதால், ஓரளவில் மாணவர் தாமே ஏழுத்துப் பயிற்சியிற் சிரமமின்றி எழுதுமாற்றலேயே பெறுவர். முன்வகுப்புக் களிலே போதிய ஆயத்தஞ் செய்யப்பட்டமையால், சொல்லுதலும், உறுப்பெழுத்து என்பவற்றுக்குத் தனித்தனிபாடம் ஒதுக்கப்படவில்லை. எனினும், மாணவர்களது எழுத்து வேலையின்போது உறுப்பெழுத் தினும், ஏழுத்துக்கூட்டலிலும் ஆசிரியர்கள் அவதானம் கெலுத்தல் வேண்டும்.

கவைத்தற்பாட் நாள்களிலே செய்யுள்களை இசையோடுபாடல், உரைப்பகுதியிற் சிறந்த பகுதிகளை உரத்து வாசித்தல், நாடகங்களின் சிலபகுதிகளை உரையாடல் என்பவற்றை ஆசிரியரின் உதவியுடன் நிகழ்த்தலாம்.

வருடமுடிவில் மாணவர் தாம்படித்த செய்யுள்களுள், தாம் விரும்பிய செய்யுள்களைத் தொகுத்துச் சேகரித்தல் வேண்டும்.

(இரண்டாவது பதிப்பில் 19 ஆம் பாடம் மாற்றி அமைக்கப்பட்டது.)

பொருளடக்கம்

பக்கம்

1. (அ) கடவுள் வாழத்து .	1
(ஆ) பாண்டவரும் சௌரவரும்	
(இ) ஏழுவரம், பயனிலை, செய்ப்புபொருள்	
(ஈ) பொருளமையின் கேடு (கலை)	
(உ) கலவத்தல்	
 2. (அ) நாடி கடலை அண்டல்	12
(ஆ) காந்தியடிகளின் கல்விக்கொள்ளல்	
(இ) முஹகைப் பயனிலைகள் (தனி, தொடாவால்சியங்கள்)	
(ஈ) கல்வியும் விளையாட்டும்	
(உ) கலவத்தல்	
 3. (அ) குறைகுடியின் இயலடி	22
(ஆ) குதாட்டம்	
(இ) தொழிற்பெயர்	
(ஈ) நீர் கண்ட பயங்கரக கணவு	
(உ) கலவத்தல்	
 4. (அ) மஹநீதிகண்ட சோழன் 1	32
(ஆ) தாமோதரமின்னை	
(இ) தொழிற்பெயரும் பண்புப்பெயரும்	
(ஈ) நீர் அறிந்த பெரியார்	
(உ) கலவத்தல்	
 5. (அ) மஹநீதிகண்ட சோழன் 11	46
(ஆ) வனவாசமும் அன்றாதவாசமும்	
(இ) பெராற்றுக்கள்	
(ஈ) அறியாத செய்த தீங்கும் கதன் பந்தாரமும் (கற்பளை)	
(உ) கலவத்தல்	
 6. (அ) அடக்கமுறையை	57
(ஆ) ஆற்றுங்களைக் காட்டி	
(இ) ஆகுபெயா	
(ஈ) காலைக்காட்சி	
(உ) கலவத்தல்	

1. (அ) தெரிந்து செயல்வகை	69
(ஆ) கண்ணவன் தாது	
(இ) இடுகுறிப்பெயர், காரணப்பெயர்	
(ஈ) உரையாடல் (பாரத கதாபாத்திரங்கள்)	
(ஊ) சவுவத்தல்	
2. (அ) பூவையும் முயலூம் உயிரிழந்த கலை 1	81
(ஆ) குதலூம் பரதலூம் (நாடகம்)	
(இ) தொழிற்பெயர்—வினைச்சொல்	
(ஈ) போரும் சமாதானமும்	
(ஊ) சவுவத்தல்	
3. (அ) பூவையும் முயலூம் உயிரிழந்த கலை 11	93
(ஆ) பாரதபோஸ்	
(இ) மீட்டறபயிற்சி	
(ஈ) பூவையும் முயலூம் (கலை.)	
(ஊ) சவுவத்தல்	
10. (அ) யானைப்பார்க்	103
(ஆ) சேர் பொன்னமுபலம் இராமநாதனி	
(இ) நேர்க்கூற்று—பிறன்கூற்று	
(ஈ) கதையை முடித்தல்	
(ஊ) சவுவத்தல்	
11. (அ) தீதிவெண்பா	109
(ஆ) கோலுர்சிமார் (நாடகம்)	
(இ) நேர்க்கூற்று—பிறன்கூற்று (தொடர்ச்சி)	
(ஈ) உரையாடல் (கல்லூரி மாணவிகள்)	
(ஊ) சவுவத்தல்	
12. (அ) பூவியசீர்	123
(ஆ) கோபபெருஞ்சௌமணும் சிசிராந்தக்யாரும்	
(இ) நேர்க்கூற்று—பிறன்கூற்று (மீட்டல்)	
(ஈ) நட்பு	
(ஊ) சவுவத்தல்	
13. (அ) தமயந்தி புலம்பல் 1	133
(ஆ) தொழிலாளர்,	
(இ) மூவிடப் பெயர், வினைமுற்றுக்கள்	
(ஈ) மதுவிலக்கு.	
(ஊ) சவுவத்தல்	

14.	(அ) தமயந்தி புலம்பல் 11	147
(ஆ)	ஆலமரமொன்று கூறிய காத	
(இ)	வினைமுற்று (வளை)	
(ஈ)	ஒர் ஆறு தன் காத கூறுதக	
(உ)	சுவைத்தல்	
15.	(அ) திரிகடுகம் .	159
(ஆ)	தென்னுட்டால் என வினிமுறைநாள்	
(இ)	ஏவல் வினைமுற்று.	
(ஈ)	வீட்டுமுறையைக் கழித்தன்றும் (கடிதம்)	
(உ)	சுவைத்தல்	
16.	(அ) மருத்திலம்	169
(ஆ)	குரப்பனும் அரத்தனும் ।	
(இ)	இடைநிலைகள், விகுதிகள்	
(ஈ)	செய்தித்தான்கள் .	
(உ)	சுவைத்தல்	
17.	(அ) குசேலர் கண்ணபிரானைக் காலை 1	181
(ஆ)	குரப்பனும் அரத்தனும் 11	
(இ)	வினைமுற்றுக்கள் .	
(ஈ)	தந்தைதாய்ப் பேண	
(உ)	சுவைத்தல்	
18.	(அ) குசேலர் கண்ணபிரானைக் காலை 11	197
(ஆ)	கூத்தரும் குலோத்துங்கனும்	
(இ)	பீட்டல்	
(ஈ)	தந்தைதாய்ப் பேண (கநதயாக்கம்)	
(உ)	சுவைத்தல்	
19.	(அ) நபி அவதாரம் .	209
(ஆ)	நெல்லிக்களி	
(இ)	பெயரெச்சம், வினையெச்சம்	
(ஈ)	சுகவாழ்வு	
(உ)	சுவைத்தல்	
20.	(அ) விதுரன் தாது 1	219
(ஆ)	கவுவி	
(இ)	வியங்கோள் வினைமுற்று	
(ஈ)	நூலநிலையம்	
(உ)	சுவைத்தல்	

21. (அ) விதுரள் தாது 11	230
(ஆ) இயற்கை வழில் நிறைந்த சிகிரியா	
(இ) முதனிலை	
(ஈ) மலைக்காட்சி	
(உ) சுவைத்தல்	
 22. (அ) சாணக்கிய நிதிவெள்ளபா	241
(ஆ) குரவைக்கத்து	
(இ) இறுதிநிலை	
(ஈ) நாம் சொல்லாடும் விழாக்கள் (கடிதம்)	
(உ) சுவைத்தல்	
 23. (அ) கந்துகவரி	249
(ஆ) குமணன் (நாடகம்) I	
(இ) மோகினி, எதுகை; மிட்டற பயிற்சி	
(ஈ) சிராமச் சந்தைகள்	
(உ) சுவைத்தல்	
 24. (அ) நாளாண்மை	261
(ஆ) குமணன் (நாடகம்) II	
(இ) பாக்கியம—தொடர்; நிலைமொழி, வருமொழி	
(ஈ) பிச்சைக்காரன் தன் கதை கூறும்.	
(உ) சுவைத்தல்	
 25. (அ) கண்ணுவரும் சனுந்தலையும்	273
(ஆ) சுவாமி ஞானப்பிரகாரர்	
(இ) இயல்பு புணர்ச்சி, விகாரப்புணர்ச்சி	
(ஈ) விபுலாநந்தர்	
(உ) சுவைத்தல்	
 26. (அ) கடமை	283
(ஆ) ஒவிம்பிக் லினீயாட்டுக்கள்	
(இ) உடம்படுமெய்	
(ஈ) மாணவர் கடமை	
(உ) சுவைத்தல்	
அநுபந்தம்	294

முதலாம் பாடம்

(அ) கடவுள் வாழ்த்து

உலகம் அழகானது ; உச்சிலூள்ள மலை, ஆறு, கடல், மரம் செடி, கொடி, மலர் முதலிய இயற்கைப் பொருள்கள் அழகானவை இக்கலையில்லாம் நாம் மன்னிலே நல்ல வண்ணம் வாழ்வதற்கு உதவுகின்றன. இவற்றையெல்லாம் படைத்து, நமக்கு உதவியவர் கடவுள். கடவுளே இவ்வுலகிற்கு முதல்வர் ; ஆகையால், நாம் அவனா வாழ்த்துகின்றோம் ; வணங்குகின்றோம்.

கீழே காணப்படும் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்யுள், இரவீந்திரநாத தாங்கர் என்னும் வங்கடத்துக் கவிஞர் பெருமானுற் செய்யப் பட்டது. இது, 'கீதாஞ்சலி' என்னும் அவரது கவிதை நூலில் இருக்கிறது. கீதாஞ்சலி என்பது கீதத்தினுலே அஞ்சலி செய்து கடவுளே வணங்குதல் என்னும் பொருளுடையது. அந்றாலே அவர் 'நோபற பரிசு' பெறக் காரணமாயிருந்தது. அதைத் தமிழிற் பெயர்த்தவர், கவியனி தேசிகவிநாயகம்பின்னை ஆவர். இவர் தெள் னிந்தியாவிலுள்ள நாகர் கோயில் என்னும் இடத்தில் வாழ்ந்தவர். இவருடைய பாடல்களுட் பல, 'மலரும் மாலையும்' என்னும் தொகுப்பு நாலாக வெளிவந்துள்ளன. கீழேயிருக்கும் பாடல் அந் தாலிலுள்ளது.

பண்ணென்று பாடலைப் பாடிடன் ரெனக்குனருள்
பாலிக்கும் வேளை இந்தப்
பாரெங்கு மறியாத கர்வமது பொங்கிப்
பாந்துளம் விமம் நிற்பேன்

அன்னனலுன் திருமுகம் நோக்கிநிற்பேன விழிக
னாருவிந்தீர் பாப நிற்பே
ஞகாத குணமெலர மடியோடு நீங்கநல்
லமுதகுண மோங்க நிற்பேன்

என்னரிய ஆழியைத் தாண்டுபுள்பேச வன்பு
மிறசினை விரிக்கு மதனு
வேதத்தியிசை பாடத் தொடங்குவே ஸீயுமதி
விள்ளுறுவை என்ப தூணர்வேன்

நன்னுதற் காளவழி வேறெதும் கண்டிலேன்
 நானுமென் களிம யக்கால்
 நண்பனென் நேயமூக் கின்றன னென்னையான்
 நாதனே ஞான பரனே

பண்டிசை ; அருள்பாலித்தல்-அருள்செய்தல் ; பார்-பூமி ; கர் வம் (கருவம்)-பெருமிதம் ; உயர்ந்தவன் என்னும் எண்ணம் ; உளம்-மனம் ; அண்ணல்-பெருமையிற் சிறந்தவன் கடவுள் ; அருளி நீர் பாய-அருளி போலக் கண்ணர் பாய ; ஆகாதகுணம்-தீயகுணம் ; அமுதகுணம்-உயர்ந்த குணம் ; ஆழி-கடல் ; தாண்டு-கடக்கிள்ற ; புள்-பறவை ; ஏததி-புகுத்து ; இன்புறுவை-இன்பமடைவாய் ; நங்கு ஜூதல்-அடைதல் (கடவுளைச் சேர்தல்) ; களிமயக்கு-இன்பமயக்கம் ; நாதன்-தலைவன் ; ஞானபரன்-பேரரிவுடையவன் ; எண்ணரிய=எண் +அரிய ; தொடங்குவேனீயும்=தொடங்குவேன்+நீயும் ; நன்னுதற் கரன்=நன்னுதற்கு+ஆன.

‘பாடலை (நீ) பாடு என்று எனக்கு அருள் பாலிக்கும் வேளை, உளம்விமம் நிற்பேன் ; உன திருமுகம் நோக்கி நிற்பேன் ; விழிகள் நீர் பாய நிற்பேன் ; நல்லகுணம் ஒங்க நிற்பேன் ; அன்பின் மிகுதி யால் இசைபாடத் தொடங்குவேன் ; அதனால், நீயும் இன்புறுவாய் என்பதைனே உணர்வேன். இசைபாடலற்றி நன்னுதற்கு வழிவேறே துவும் கண்டிலேன். என்னை ஆள்கின்ற நாதனே, ஞானபரனே, என் களிமயக்கால் உண்ணை நண்பனென்று அழைக்கின்றேன்’ என இயைக்க.

என் பாடவில் நீ இன்புறுவாய் என்பதுனரவேன் ; அதனுட் நான் இசைபாடத் தொடங்குவேன், என்பது பெருள்.

கிருத்தற் பயிற்சி :

1. எச் செயலாற் கடவுள் இன்புறுவார் ?
2. கடவுள் முன்னிலையிலே தாம் எவ்வாறு நிற்க விரும்புவதாகக் கவிஞர் கூறுகிறார் ?
3. கடவுளை நன்னுதற்கு வழி எது ?
4. கடவுளின் முன்னிலையிலே நிற்கும் போது கண்ணிலிருந்து பாய்ந்த கண்ணீருக்கு உவமானமாகக் கூறப்பட்டது எது ?

5. கவிஞர் கடவுளை எவ்வாறு அழைக்கின்றார் ? அவ்வாறு அழைப்பதற்குக் காரணம் என்ன ?
6. பொருள் கூறுக : பாம், களிமயக்கு, அமுதகுணம், ஆழி, பாலித்தல்.
7. கவிஞருக்கு எதனுற கருவம் உண்டானது ?
8. 'கிதாஞ்சலி' என்பதன் பொருள் என்ன ? இந்தாவிள் முதலுள் ஆசிரியர் யார் ?
9. "பண்ணினுழகு பாடல்" என்ற செய்யுளைத் தமிழிற் பெயர்த்த வர் யார் ? அவராற் பாடப்பட்ட பாடல்களின் தொகுப்பு நாவிள் பெயரென்ன ?
10. எதிர்ச் சொற்கள் தருக : இனபுறுவை ; நன்பளை ; விரிக்கும் ; ஆகாத குணம், தொடங்குவேன், நண்ணுதல், கீளவழி.

(ஆ) பாண்டவரும் கௌரவரும்

இகப் பழைய காலத்திலே முதன்முதல் இந்தியா முழுவதையும் பரதன் என்னும் பேரரசன் ஒருவன் ஆடி செய்தான். பரதனுல் அங்கூரம் ஆளப்பட்டமையினாலேயே இந்தியாவுக்குப் பரதகண்டம் என்னும் பெயர் உண்டானது. பரதனுக்குப் பின் குரு சந்தனு என்போர் பரதகண்டத்தை ஆண்டு வந்தார்கள். இவர்கள் சந்திர வமிசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

சந்தனு ஒரு நான், கங்கைக்கரையிலே உலாவினான். அப்பொழுது அந்நதியின் தேவதையாகிய கங்காதேவி, அழகான பெண்ணாருவா கொண்டு அவன் முன்பு தோன்றினான். கங்காதேவியின் அழகில் ராபுட்ட சந்தனு அவளை மனஞ்செய்ய விரும்பித் தன் எண்ணத்தை அவளுக்குத் தெரிவித்தான். அதற்குத் தேவியும் இணங்கினான். ஆயினும், தான் எதைச் செய்தாலும் அதைச் சந்தனு தடுக்கக்கூடா தெளவும், அந்நிபந்தனையை மீறினால், தான் அவளை விட்டுப்பிரிதல் நேரும் எனவும் அவள் கூறினான். சந்தனுவும் அதற்கிணங்கினான். ஆகவே, அவர்களிருவருக்கும் திருமணம் நிறைவேறியது.

கங்காதேவிக்கு ஒருவர் பின் ஒருவராக ஏழு ஆண்பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அக்குழந்தைகளையெல்லாம் கங்காதேவி அவ்வப் போடுதே கங்கையாற்றில் ஏற்றந்துவிட்டான். இசெயல் சந்தனுவுக்கு

மிகவுந் துணபத்தைக் கொடுத்தது. எட்டாவது குழந்தை பிறந்த பொழுதுங் கங்காதேவி முன்போலவே அக்குழந்தையையுங் கங்கை யாற்றில் ஏறிய முற்பட்டாள். அப்பொழுது, “பெண்ணே, நீ யார்? ஏன் இந்தப் பாவத்தைச் செய்கிறோய்?” என்று கூறிச் சந்ததூ அவளே அவ்வாறு செய்யவேண்டாமென்ற தடுத்தான். தனது நிபந்தனையை அரசன் மீறியதால், தேவி உடனே மறைந்தாள்; குழந்தை உயிர் தப்பிற்று. அக்குழந்தையையே கங்கைமகன் எனப் பாரதம் கூறுகிறது.

சிலகாலம் சௌந்தரினர்ச், சந்ததூ, சததியவதி என்னும் அழிய பரதவருஸப் பெண்ணென்றுத்தியை விவாகஞ் செய்ய விரும்பினான். அவனும் அதை விரும்பினாயினாலும், அவளிடத்துப் பிறகும் குழந்தைக்கு அரசரிமை கிடையாதே என்பதனால், அவள் தந்தை அவர்களது விவாகத்தை விரும்பவில்லை. இதை யறிந்த கங்கை மகன், உடனே அப்பரதவனிடஞ் சென்று, தான் மனஞ் செய்யாமற் பிரமசாரியாகவே வாழ்ந்து, சததியவதியின் வயிற்றிலே பிறகும் புதல்வனுக்கு அரசரிமையைக் கொடுப்பதாகச் சத்தியஞ் செய்தான். இவ்வாறு, தனது அரசரிமையையும் நல்ல இன்பவாழ்வையும் தன தந்தையின் ஆசையை நிறைவேற்றுவதற்காகத் துறந்துவாழ் வேணன்று பயங்கரமான விரதத்தைப் பூண்டினாற் கங்கைமகன் வீட்டுமர் எனப் பெயர் பெற்றுன். வாக்குறுதியளித்தவாறே வீட்டுமர் இறுதி வரையும் பிரமசாரியாயே வாழ்ந்து வந்தார்.

சந்ததூவுக்குச் சத்தியவதியிடத்திலே சித்திராங்கதனை, விசித்திரவீரியன் என்னும் புதல்வர்கள் இருவர் தோன்றினார்கள். அவர்களுள் முத்தவனுக்கிய சித்திராங்கதன் இறந்துவிட, விசித்திரவீரியன் அரசனானான். விசித்திரவீரியன் அம்பிகை, அம்பாலிகை என்னும் பெண்களை மனந்தான். வியாசபகவான் அருளினாலே அம்பிகை திருதாப்படிசெனப் பெற்றுன். அம்பாலிகை பாண்டுவைப் பெற்றுன். அம்பிகையின் தோழியிடத்து விதுரன் தோன்றினான்.

திருதாப்படிரன காந்தார நாட்டான புத்திரியாகிய காந்தாரி எனப் பலோ மனைம் முடித்தான். பாண்டு குந்திபோசராசனது புத்திரி யாகிய பிருதையையும், மத்திராசன் புத்திரியாகிய மாத்திரி யையும் மனஞ் செய்தான். திருதாப்படிரன பிறவிக் குருடனாகையாற் பாண்டுவே இராச்சிய பரிபாலனத்தை நடத்தவேண்டும் நிலை ஏற்பட்டது. வீட்டுமாது மேற்பார்வையில் ஆட்சி சிறப்பாக நடைபெற்றது.

இராச்சியத்துக்குரியவனான தன் கணவன் கண்பார்வையில்லாத காரணத்தால் ஆட்சியை நாட்டத் முடியவில்லையே யெனக் காந்தாரி மனங்கவன்றான். அதனாலே, தனக்கு ஒரு புதல்வன் விழவிலே

தோன்றி ஆட்சிக்குரியவஞ்சைல் வேண்டுமென விரும்பினான். அவனது விருப்பப்படியே அவன் கருப்பவதியானாள். பாண்டுவும் தனக்குப் புத்திரரில்லாமையால், மனம் மிக வருந்தினான். அதனை, அவன் மனைவியாகிய குந்திதேவி அறிந்தாள். குந்தியென்பது பிரதயின் குடும்பப் பெயராகும்.

குந்தி கன்னியாய் இருந்த காலத்திலே, தருவாசமுனிவரது அருக்கிரகத்தாற் சில மந்திரங்களை அறிந்திருந்தாள். அவற்றினுத வியாற் பெண்ணெல்லாத்தி புதல்வர்களைப் பெற்றுமுடியும். அதனைக் குந்தி தன் கணவனுக்குக் கூறி அவனது விருப்பப்படி தருமன், வீமன், அருச்சனன் என்னும் மூன்று புதல்வர்களைப் பெற்றார். மற்றொரு மந்திரத்தை மாத்திரி தேவிக்கு உபதேசிக்க, அவன் அம்மந்திரத்தின் உதவியால் நகுலன், சகாதேவன் என்னும் இரட்டைப் புதல்வர்களைப் பெற்றார். இந்த ஜவரும் பாண்டுவின் புதல் வர்களாகையாற் பாண்டவர்களெனப் பெயர் பெற்றனர்.

குந்தி, தருமனைப் பெற்றார் என்பதைக் கேள்வியுற்ற காந்தாரி தனக்கு முதலிலே பிள்ளைகள் பிறக்கவில்லையே எனப் பொருமை கொண்டு தன் வயிற்றிலே அடித்தாள். அதனால், உரிய காலத்துக்கு முன்னரே அவன் பிள்ளைகளைப் பெற்றார். முதலிலே துரியோதனை பிறந்தாள். அவனுக்குப்பின் நூறு பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அவர்கள் பொருமை முதலிய தீய குணங்கள் உடையவர்களாய் இருந்தார்கள். அந்த நூற்றுவரும் கொரவர் எனப்பட்டனர். குரு என்னும் பேரரசன், இவர்களின் மூதாதையருள் ஒரு வன் ஆவன். அவன் மரபில் வந்தவர்களாகையால், துரியோதனன் ஆதியோர் கொரவர் எனப்பட்டனர்.

பாண்டவர் ஜவரும் நற்குணம் படைத்தவர்கள். தருமன் மிகுந்த பொருமையுடையவன்; வீமன் உடல்விமைமிக்க பராக்கிரமசாலி. அருச்சனன் வில்வித்தையில் வல்லவன். இவ்வாறே மற்றையோரும் ஜவவொரு விதத்திலே மிகச்சிறந்து விளங்கினார். துரியோதனனும் மிக்க பலசாலி; அவன் நூறு யானைப் பலங் கொண்டவன் என்று நூல்கள் கூறுகின்றன. நூற்றுவருக்கும் பாண்டவருக்கும் கிருபாசாரியர், துரோண்சாரியர் என்போரைக் கொண்டு வில்வித்தை முதலிய வித்தைகளை வீட்டுமேர் கற்பித்து வந்தார். அவர்கள் எல்லாருள்ளும் வீமன் மற்போரிலும், அருச்சனன் விற்போரிலும் வல்லவராய் விளங்கினார். அதனால், வீமனிடத்தும் அருச்சனனிடத்தும் துரியோதனன் மிகவும் பொருமையுடையவனானான்.

சில காலத்தின் பின் பாண்டு இறந்துவிட்டமையால், உரிய பருவம் வந்ததும் நூற்றைவருள்ளும் மூத்தவனான தருமன் இவரசனானான். அதனால், துரியோதனனது பொருமை மேலும் அதிகமாயிற்று.

பொருமை காரணமாகத் துரியோதனன், வஞ்சனையாற் கெரல்லக்கருதி வீமனுக்கு அளவற்ற தீமைகளைச் செய்தான். ஆயினும், வீமன் அவற்றினின்றுந் தப்பி மேலும் மேலும் புகழுடன் விளங்கினான்.

சிரகித்தற் பயிற்சி :

- (1) வீட்டுமர் யார் ? அவரது இளைமைப் பெயர் யாது ?
- (2) 'வீட்டுமர்' என்னும் சொல்லின் பொருள் என்ன ?
- (3) வீமனிடத்தும் அருச்சனனிடத்தும் துரியோதனனுக்குப் பொருமை ஏற்படக் காரணம் என்ன ?
- (4) தருமன் இனவரசனதற்கு உரிமையை எங்களும் பெற்றுள்ளது ?
- (5) குந்திதேவியின் புதல்வர்கள் யாவர் ? மாத்திரிதேவியின் புதல்வர்கள் யாவர் ?
- (6) குந்திதேவிக்கு அப்பெயர் உண்டானதேன்? அவனது மற்றைய பெயரென்ன ?
- (7) குந்தி பெறுமுன், தனக்குப் புதல்வன் பிறக்கவேண்டுமெனக் காந்தாரி விரும்பியதேன் ?
- (8) துரியோதனன் முதலியோருக்குக் கௌரவர் என்னும் பெயர் உண்டானது ?
- (9) இந்தியாவுக்கு எதனுற் பரத கண்டமென்னும் பெயர் உண்டானது ?
- (10) பின்வருவனவற்றை விளக்குக : அரசரிமை ; முதாதை, பராக்கிரமாலி, இரட்டைப் புதல்வர், பிரமசாரி, வாக்குறுதி.

(இ) மொழிப்பயிற்சி

எழுவாய், பயனிலை, செயப்படுமொருள்

- (1) சந்தலு ஒருநாள் கங்கைக்கரையிலே உலாவினுன்.
- (2) பரதன் என்னும் போரன் ஒருவன் இந்தியாவை ஆட்டி செய்தான்.
- (3) பரதலுக்குப்பின், குரு, சந்தலு என்போர் பரத கண்டத்தை ஆண்டார்கள்.
- (4) இச்செயல் சந்தலுவுக்கு மிக்க துண்பத்தைக் கொடுத்தது
- (5) ‘அண்ணலுன் திருமுகம் நோக்கி நிறுப்பேன்’

மேற்கூறப்பட்ட ஐந்து வசனங்களுள் முதலாவது வசனத்தின் எழுவாய் சந்தலு என்பது. அதன் பயனிலை உலாவினுன் என்பது.

எழுவாய், முதலாம் வேற்றுமை எனவும்படிடி. முதலாம் வேற்று மைக்கு உருபு இல்லை. முதலாவது வசனத்தின் எழுவாய் ஒரு வரை உணர்த்தும் தனிச் சொல். எழுவாயும் ஒருமைச்சொல்; பயனிலையும் ஒருமைச்சொல்.

இப்பாடாவது வசனத்தின் எழுவாய்ப்பகுதி பரதன் என்னும் பேரரசன் ஒருவன் என்பது. இது ஒருவரைக் குறிக்கும் ஒருதொடர் மொழி ஆயினும், ஒருவன் என்பதே எழுவாய்ச் சொல். அதற்கு முன்னுள்ள மற்றொரு சொற்கள் ஒருவன் என்பதை விளக்கும் அடைமொழிச் சொற்கள். பயனிலை, செய்தான் என ஒருமைச் சொல்லாய் இயைந்துள்ளமை கான்கக.

மூன்றாவது வசனத்தின் எழுவாய் குரு. சந்தலு என்போர் என்பது. இது ஒருவரைக் குறிக்குந் தனிமொழிப்பன்று. பல்வரைக் குறிக்கும் தொடர்மொழி. இதன் பயனிலை, “ஆண்டுவந்தார்கள்” எனப்பன்மையாய் அமைந்துள்ளது.

நான்காவது வசனத்தின் எழுவாய், செயல் என்பது. முதல் மூன்று வசனங்களிலும் உள்ள எழுவாய்கள், பொருள்களின் பெயர் கனாயிருக்கின்றன. ஆயின். நான்காவது வசனத்தின் எழுவாய்

தொழிற் பெயர், பொருட்பெயர் மட்டுமன்றி இடப்பெயர், காலப் பெயர், சினப் பெயர், குணப்பெயர், தொழிற் பெயர், விளையால இன்யும் பெயர் என்பனவும் எழுவாயாக வரும். ஒந்தாலவு வச எத்தில், நிறபோன் என்பது பயனிலைச்சொல். அதற்குரிய எழுவாயான், நான் என்பது, வசனத்தில் வரவில்லை. ஆயினும். அதுவே எழுவாய் என்பது ஊகித்து அறியப்படும். வசனத்திலே வெளிப்பட வராமையினால், நான் என்பது தோன்று எழுவாய் என்பதும்.

நாம் எழுவாய் முதலாம் வேற்றுமை என அறிந்தோம். அது போற் செய்ப்படுபொருள் இரண்டாம் வேற்றுமை என அறியத்தக்கது இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு, ஜ என்பது.

இரண்டாலவு வசனத்தில் ஜ உருபு பெற்றசொல், இந்தியா என்பது என்கிவ, இந்தியா செய்ப்படுபொருள்.

ஆர்ண்றுவது வசனத்தின் செய்ப்படுபொருள், பரதகண்டம் என்பது.

நான்காவது வசனத்தின் செய்ப்படுபொருள், துங்பம் என்பது இவை “ஜ” உருபுடன் சேர்ந்து வந்த இரண்டாம் வேற்றுமைச் சொற்களாகும்.

ஐந்தாம் வசனத்தில் உள்ள செய்ப்படுபொருள், திருமுகம் என்பது. ஆயின், அது ஜ உருபுடன் சேர்ந்து வரவில்லை. சில கந்தர்ப்பங்களிலே, ஜ உருபு வெளிப்படச் செய்ப்படுபொருளுடன் சேர்ந்து வருவதில்லை. இங்கும் செய்ப்படு பொருள்கள் “ஜ” உருபின்றிப் பாஸ்குடித்தான், மோர்குடித்தான் எனவருதல் காணக.

பயிற்சி.

அ. பின்வரும் வசனங்களிலுள்ள எழுவாய் பயனிலைகளை எழுதுக :—

- (1) துரியோதனனது பொருமை மேலும் அதிகமாயிற்று.
- (2) வீட்டுமரது மேற்பார்வையில் ஆட்சி சிறப்பாக நடைபெற்றது.
- (3) பாடலால் இன்புறுவாய்.

ஆ. பின்வரும் வசனங்களிலுள்ள எழுவாய், பயனிலை, செய்ப்படுபொருள் என்பவைகளை எழுதுக :—

- (1) அன்பும் இருசினை விரிக்கும்.
- (2) அகத்தியர் கடலை உண்டார்.
- (3) குதிரை கடலை தின்னும்.

(ஈ) எழுத்து

கொடுக்கப்பட்ட குறிப்புக்களைக் கொண்டு கதை எழுதுதல்.

பொருமையின் கேடு (கதை)

இருவர் வாணிகம் செய்தல்—ஒருவரில் மற்றவர் பொருமை கொள்ளல்-மேம்பா நினைத்து முயற்சிகளைப் பெருக்கல்-பயனின் மையாலே தெய்வ உதவியை நாடல்-ஒருவர் மற்றவருக்குக் கிடைப் பதினும் இருமடங்கு தான்டைய வேண்டு மென்று தவஞ்செய்தல்-ஒருவருக்கு ஒருகண் கெடல்-மற்றவருக்கு இரு கணஞாங்கெடல்.

(ஒ) சுவைத்தல்

“பண்ணென்று பாடலீல்” என்ற பாடலிலே உள்ள, “ஆழியைத் தாண்டு டுள் போன அன்பும் இறகினை விரிக்கும்” என்பதில் இரண்டு பகுதிகள் உள்ளன. அவை :

(அ) ஆழியைத் தாண்டு டுள்,

(ஆ) அன்பும் இறகினை விரிக்கும், என்பன. இவை இரண்டையும் போல் என்னும் சொல் இல்லைகின்றது. போல் என்னும் சொல்லுக்கு மூன்றுள்ள பகுதி உவமானம், அல்லது உவமை என்படும். “போல்” என்னும் சொல்லுக்குப் பின்னுள்ள பகுதி உவமேயம், அல்லது பொருள் என்படும்.

ஒன்றை விளக்குவதற்கு எடுத்துக்காட்டப்படும் அதுபோன்ற, அல்லது அதனினுள்ள சிறந்த மற்றெருப்பாருள், உவமையாகும். உவமை பொருளை நன்கு விளக்குவதற்கு உதவும்.

ஒரு பறவை (புள்) கடலீக் கடந்து மறு கரையை அடைதல வேண்டுமாயின் தன் இறகுகளை விரித்துப் பறக்கும். அதுபோல் நாமும் பிறவியாசியகடலீக் கடந்து இறைவனுகிய கரையை அடைய வேண்டுமாயின் அன்பின் மிகுதியால், பாடலாகிய இறகை விரித்தல் வேண்டும் என்னும் உண்மையை இந்த உவமானம் விளக்குகின்றது.

பலாச்சளை முற்றிப்பழுத்தால் அதிலிருந்து தேன் ஒழுகும். அது போலவே, இனிய பாடல்கள் பண்ணென்று பாடல்களாகும். தேன் சொட்டும் பலாச்சளை உணவால் நாம் இன்பமடைவது போல, பண்ணென்று பாடலாலும் இறைவன் இன்புறுவார். அப்பாடல்களில் இறைவன் புகழ் (இசை) பொதிந்துள்ளமையால் நாமும் மனச்சாந்தியடைந்து இன்புறுவோம். எனவே, நீயும் இன்புறுவை என்பது நானும் இன்புறுவேன் என்னும் பொருளோயுந் தருகிறது.

இறைவனருளைப் பெறுதற்கு ஒருவழி உண்டாயின, அது, இறைவனை ஏத்து இசைபாடலேயாகும். ஆகையால், கவிஞர் “நண்ணுதற் கானவழி வேறொதும் கண்டிலேன்” என்றார்.

(அ) நதி கடலை அடைதல்

மனமுககாலத்தில் மலை முதலிய மேட்டு நிலங்களிலிருந்து, பள்ள நிலங்களை நோக்கி மழைநீர் பாயும். அதனாலே பல இடங்களிலுமுள்ள நீர் ஒன்று சோந்து, வெள்ளப் பெருக்காய், ஆரூபிப் பல இடங்களையும் வளப்படுத்தி மலர்கள், சுந்தனைக்கட்டைகள் முதலியவற்றுடன் சேர்ந்து கடலையடையும்.

நதி கடலையடையும்போது, மீன்கள் அந்த ஆற்றுக்கு எதிராகச் சிறிது தூரம் நீந்திச் சென்று, பின் நதியிடமே சேர்ந்து மீன்களும் கடலையடையும். இது, மீன் கூட்டங்கள் நதியை வரவேற்று வழைத்து வருவதுபோலக் காணப்படும்.

நதி கடலை அடையும்போது கடற்கரைகளில் வசிக்கும் நண்டு ஆஸம் முதலியனவும் அந்நதியிடத்தின் சேர்ந்து கடலையடையும்.

கீழே காணப்படும் பாடல்களுள், முதற்பாடல் நதியொன்று கடலை அடையும் முறையை வருணிக்கின்றது. மற்றைய பாடல்களில், நதியை மணமகளோடும் கடலை மணமகளுடும் மீன் கூட்டம் முதலியவற்றை மணமகனின் பரிவாரங்களோடும் ஒப்பிட்டு உவமை கூறி ஒரு மணநிகழ்ச்சி வருணிக்கப்படுகின்றது.

“ இலங்கை வளம் ” என்னும் நூலிலுள்ள இப்பாடல்கள் நவாஜி ஜூர்க் சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்களாற் பாடப்பட்டனவே. யாழிப் பாண்ததைக் கேர்ந்த நவாலியூரிற் பிறந்த புலவர் அவர்கள் 1953 ஆம் ஆண்டுவரையும் நம்முடன் வாழ்ந்து சிறுவர்களுக்கும் மற்றையோர்க்கும் ஏற்ற இனிய பாடல்கள் பலவற்றைப் பாடித் தந்தன்னார்

வங்கக் கவிஞராகிய தாகூர் போல, அழகிய தாடியோடு காட்சிதந்த சோமசுந்தரப் புலவரை, யாழிப்பாணத்து அறிஞர்கள் “ தங்கத் தாத்தா ” என அனபோடு அழைப்பார். (அழி எனபது இலங்கை : ஈழம் என்பது தங்கம் என்னும் உலோகத்துக்கும் பெயர்.

- (1) மங்க வந்திகழி மாபயினை மார்வர
மாமன் பக்கம் வரவேதிர் கொள்ளல்போற்
பொங்கு வெள்ளப் புதுமனை நீர்வரப்
புரஞ் மீனிறை போயெதிர் கொள்ளுகிமே

வேறு

(2) அடுக்கு ஞானடு குடைகள் பிடிக்க
ஆல் வட்டந் திருக்கை யெடுக்க
நடுக்குஞ் சுறவு நாந்தக மேந்த
நல்ல கணவாய் கவரி யிரட்ட

(3) முன்னோ ஆஸம் பரியஞ் சமக்க
முரல்கள் சின்ன ஆதி நிறக
மன்னு திரைகள் முழுவ மியம்ப
வாரி மணக்கும் நதியையே.

1. மங்கலம்-சிறப்பு ; திகழ்-விளங்குகின்ற ; மாமண்பக்கம்-மாமன் பக்கத்தினர் ; வரவெதிர் கொள்ளல்=வரவு+எதிர்+கொள்ளல் ; வரவேற்றல் ; புதுமைம்=புதுமை+மணம் ; மீனிரை=மீன்+நிரை : நிரை-வரிசை.

(மாப்பிள்ளைவர மாமன் பக்கம் வரவெதிர் கொள்ளல் போல வெள்ள நீர் வர மீனிரை எதிர் கொள்ளும். என இயைக்க).

2. ஞானடு-நண்டு ; அடுக்கு-வரிசை ; ஆலவட்டம்-விசிறி ; நடுக்கும்-நடுங்கச் செய்கின்ற ; சுறவு-சுறு ; நாந்தகம்-வாள் ; கணவாய்-ஒருவகை மீன் ; கவரி-சாமரை ; கவரியிரட்ட=கவரி+இரட்ட. இரட்ட-வீச.

3. பரியம்-மாப்பிள்ளை பெண்ணின் தாயத்நிதயருக்குக் கொடுக்கும் பரிசு -பரிசம். சின்னம்-காளவாத்தியம். முழுவம்-பேளவாத்தியம் : வாரி-கடல் ; முழுவமியம்ப=முழுவம்+இயம்ப , இயம்ப-ஒவிக்க ; (நண்டு குடைபிடிக்க. திருக்கை ஆலவட்டம் வீச, சுறு வாளேந்த, கணவாய் சாமரை வீச, ஆஸம் பரிசம் சுமக்க, முரல்கள் சின்னம் ஊத, திரைகள் முழுவம் இயம்ப நதியைக் கடல் : மணஞ்செப்பும் என்றவாறு).

கிருகித்தற பயிற்சி :

- (1) வெள்ளம் புதுமணம் பெறுவது எவ்வாறு ?
- (2) முதலாம் பாடலிற் கூறப்பட்டுள்ள உவமானம் எது ? உவ மேயம் எது ? பொதுத் தன்மை என்ன ?
- (3) எதிர் கொள்ளல்லவது யாது ?
- (4) அதிற் கலந்து கொண்டவை யாவை ?
- (5) அவற்றின் செயல்களை முறையாகக் கூறுக ?
- (6) அங்ஙனம் கூறியது எப்படிப் பொருந்தும் ?
- (7) எதிர்ப்பாற் சொற்கள் தருக : மாப்பிள்ளை, மாமன், பிரமசாரி, சிறுவர், மணமகள்.
- (8) சுறவின் வான் எது ?
- (9) அரசன் எதிரில் நாந்தகம் ஏந்திநிற்பவென் யார் ?
- (10) கணவாய் எதனுற் கவரியிரட்டுகிறது ? கவரி வீசுவர்களிடே பெயர் யாது ?

(ஆ) காந்தியடிகளின் கல்விக் கொள்கை

கல்லூரு சாந்துங் கொண்டு கட்டிய கட்டிடங்கள் மட்டும் கல்வி நிலையங்கள் ஆகா. உண்மையான சிறுவர் சிறுமியரே, நாள்தோறும் இத்தகைய நிலையங்களை உருவாக்குபவராவர். பள்ளிக்கூடங்கள் என்னும் பெயரால் மிகப் பெரியவாகவும் சிறப் நூல்முறைப்படியும் கட்டப்பட்ட அநேக கட்டிடங்களை நான் பார்த்திருக்கின்றேன். அவையாவும் கல்லறைகளேயன்றி வேறில்லை. இதற்கு நேர்மாறுக உள்ள சில பள்ளிக்கூடங்களுமுண்டு. அவை தினந்தோறும் பணமின்றி இப்படிவுதைக் காணலாம். பணத்தேவை இருப்பதன் காரணமாகவே அந்த நிலையங்கள் நாள்தோறும் ஆண்மெந்தியில் முன்னே றிச் கெல்கின்றன. எவ்வரை நீங்கள் இதய கமலத்தில் வைத்துப் பேராசர் என்று போற்றுகிறீர்களோ, எவ்வரை உலகத்து மக்கள் பெரிய மகாண்களில் ஒருவராக மதிக்கிறார்களோ, அவர் தாந்து செய்த உபதேசங்களை பெல்லாம், மனிதனுற் கட்டப்பட்ட மானிகைவிலிருந்து செய்யவில்லை; மகிமை பொருந்திய மரத்தின் நிழலில் இருந்து கொண்டுதான் உபதேசித்தார். இவங்கையினுள்ள எந்தச் சிறுவனும் எந்தச் சிறுமியும் வந்து படிப்பதற்குத் தகுந்த விதமாகவும் ஏற்ற விதமாகவும் இதைப் போன்ற கல்வி நிலையங்களின் குறிக்கோள் அனுமதல் வேண்டுமென்று சொல்ல விரும்புகின்றேன்.

மிகவும் ஏழைகளாயுள்ள குழந்தைகள் வந்து படிக்க இயலாத வாறு பள்ளிக்கூடச் செலவுகள் நாள்தோறும் அதிகரித்த வண்ணை மிருக்கின்றன. இந்தியாவிலோ அச்செலவு முன்னரே அதிகமாகிவிட்டது. இந்த நாட்டிலும் செலவு அதிகமாகி வருவதைக் காணகிறேன். இத்தகைய பயங்கரமான தவறு நேராதவாறு, நாம் எல்லோரும் அவதானம் செலுத்தல் வேண்டும். இல்லையேல், வருங்காலச் சந்ததி யாரின் நியாயமான வெறுப்புக்கு நாம் ஆளாக நேரும். அவ்விதம் நேராதவாறு செய்ய விரும்பினால் ஆரம்பமுதல் இறுதிவரை யாவற் றையும் பிள்ளைகளுக்குத் தாய் மொழி மூலங் கற்பித்தல் வேண்டும். இதை நான் வற்புறுத்திக் கூறுகின்றேன். ஒரு நாட்டைச் சேர்ந்த குழந்தைகள் அந்த நாட்டுக்குரிய தாய் மொழியிற் கல்வி பயிலாமல், வேறு ஓர் அந்நிய மொழியிற் கல்வி பயின்வார்களேயானால் கல்வி யைப் பற்றிய வணாயிலே நிச்சயமாக அது தற்கொலைக்கு ஒப்பாகும். அந்நிய மொழியிற் கல்வி கற்பது, பிறப்புப்பிழையையே பறித்து விடுகின்றது. அது இனாம் பிள்ளைகளுக்கு அளவில்லாத வருத்தத்தைக் கொடுப்பதோடு அவரிகளிடங் காணப்படும் நூதன இயல்புகளையெல்

வாம பாழாக்கி விடுகிறன்று; அவர்களுடைய வளர்ச்சியைக் குன்றச் செய்து விடுகிறது; குடும்ப வாழ்க்கையோடு தொடர்பற்றதாக்கி விடுகிறது. இப்படிப்பட்ட போக்கினால், நாட்டுக்கு மிகப்பெருங் கேடு விளையுமென நான் கருதுகிறேன். இன்னொரு விடயத்தையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். சமக்கிருதத்தை இந்தியாவின் தாய் மொழியாக நான் கருதுகிறேன். உங்களுடைய சமயக் கல்வியையெல்லாம் இந்தியருக்குள்ளே இந்தியராய் விளங்கிய ஒருவர் மூலம் நீங்கள் பெற்றிருக்கிறீர்கள். அவருடைய உணர்ச்சிக்குத் தூண்டுகோலாய் இருந்தவை சமக்கிருத நூல்களோயாகும். ஆகையால், சமக்கிருத மொழிக்கும் இங்கு இடம் கொடுத்து, உற்சாகத்துடன் படிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்வது உங்கள் கடமையாகும். இலங்கையில் வாழும் பொத்த சமூகத் தினருக்குத் தேவைப்படும் பாடபுத்தகங்கள் அனைத்தையும் சிங்கள மொழியில் வழங்க இத்தகைய தாபனங்கள் முன்வரல் வேண்டும். அதனேடுகூபப் புராதன நூல்களிற் காணப்படும் சிறந்த அமிகங்களையும் எடுத்து வழங்க முன்வால் வேண்டும்.

எதோ அனையமுடியாத ஓர் இவ்வியத்தை நான் குறிப்பிடுவதாக நீங்கள் எண்ணமாட்டிர்கள் என நம்புகிறேன். தாய் மொழியின் சிறப்பையும், அழிந்துபோகும் நிலையிலிருக்கும் அரிய புராதன நூற்கருலுலக்களையும் திரும்ப நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்து அவற்றின் கண்ணியத்தைக் காப்பாற்ற அநேக ஆசிரியர்கள் அரும்பாடுபட்டு முயன்றிருக்கிறார்கள் என்பதை, நான் அறிவேன். சரித்திரத்தி விருந்தே இதற்குச் சான்று காப்பல் முடியும்.

உற்பயிற்சி சம்பந்தமாகவும் நீங்கள் போதிய ஊக்கம் கெலுத்தி மிருப்பதைக் கண்டு உண்மையில் எனக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாசிறது. விளையாட்டுக்கல்லிலும் கல்ந்து கொண்டு அவற்றிற் புகழ் அடைந்திருப்பதற்காக நான் உங்களை வாழ்த்துகிறேன். உங்கள் நாட்டிற் கடேச விளையாட்டுக்கள் இருக்கின்றனவோ, என்னவோ அதை நான் அறி யேன். சிரிக்கட்டு, உதைபந்தாட்டம் முதலிய விளையாட்டுக்கள் இந்தப் புனித பூமியிலே காலெடுத்து வைப்பதற்கு முன், பிள்ளைகள் விளையாடத்தக்க விளையாட்டுக்கள் வேறு எதுவும் இத்த நாட்டில் இருந்த தில்லை எனச் சொல்லுவிர்களாயின், அதைக்கேட்டு நான் மிகவும் ஆச்சியமடைவேன். அந்த ஆச்சியம் வருத்தம் தரத்தகதாகவே இருக்கும். இங்கே கடேச விளையாட்டுக்கள் இருந்தலே என்றீ வைத்துக் கொள்வோம். அப்படியாயின் அவற்றை மீண்டும் புதுப்பித்து வழி காட்வேண்டிய பொறுப்பு இந்த நிலையத்தைச் சார்ந்தது. எங்கள் நாட்டிலும் உயர்ந்த கடேச விளையாட்டுக்கள் உண்டு. உதைபந்தாட்டம், சிரிக்கட்டு ஆசிய விளையாட்டுக்களைப் போன்று உரசாகழுட்டுவனவாயும்

வினாதமானவையாயும் அவை இருக்கும். உதைபந்தாட்ட விளைபாட்டுப் போல, இவற்றிலும் அபாயம் நேருதற்கு இடம் உண்டு. மேலும், வேறு தனியான சிறப்பியல்லும் எங்கள் நாட்டு விளையாட்டுக்களுக்கு உண்டு. அவற்றினால் செலவு அதிகமாவதில்லை; செலவே இல்லை என்று கூடச் சொல்லலாம்.

-காந்தி அடிகள்

கிரகித்தற பயிற்சி :

- (1) உண்ணெயான கல்வி நிலையங்களை ஆக்குவர் யார் ?
- (2) சுதேச விளையாட்டுக்கள் எனப்படுவை யாவை ? அவற்றிலை சிறப்புக்கள் யாவை ?
- (3) கருத்துக் கூறுக : குறிக்கோள், ஆன்மநெறி, இதயகமலம், தூண்டுகோல், வினாதம், கருலூலம்.
- (4) எதுணை நாம் செய்யாவிட்டால், வருங்காலச் சந்ததியினரின் வெறுப்புக்கு ஆளாக நேரிடும் ?
- (5) கல்வியைப் பற்றிய வரையில் தற்கொலைக்கு ஒப்பானது எது வெனக் காந்தியடிகள் கூறுகின்றார் ?
- (6) சமக்கிருத மொழியைப் படிப்பதற்கு இரண்டு காரணங்கள் தருக.
- (7) கல்வி நிறுவனங்கள் செய்யவேண்டிய முக்கிய பணிகள் இரண்டு கூறுக.
- (8) பின்வரும் சொற்களைத் தனித்தனி வசனத்திலைமைகக : நடைமுறை, புராதனம், தாபனங்கள், புணிதம், சான்று, இட்சியம், கண்ணியம்.
- (9) கல்லூரிகளிலே அதிக செலவு உண்டாவதாதுள்ளதாகும் கேடு என்ன ?

(இ) மொழிப்பயிற்சி
மூவகைப் பயனிலைகள்
(தனி, தொடர்வாக்கியங்கள்)

- (1) அவர் மகிழமை பொருந்திய மரத்தின் கீழிருந்து உபதேசித்தார்.
- (2) தனியான சிறப்பியல்புகள் எங்கள் நாட்டு விளையாட்டுக்களுக்கு உண்டு.
- (3) ஈழம் என்பது இலங்கை.
- (4) பெண்ணே நீ யார் ?

மேலேயுள்ள நான்கு வாக்கியங்களில் முதலாவது வாக்கியத்தின் எழுவாய் அவர் என்பது. பயனிலை உபதேசித்தார் என்பது. உபதேசித்தார் என்பது, தெரிந்திலை விளைச்சொல் ; இறந்த காலத்தை வெளிப்படையாய்க் காட்டிற்று.

இரண்டாவது வாக்கியத்தின் எழுவாய் சிறப்பியல்புகள் என்பது. பயனிலை உண்டு என்பது. உண்டு என்னும் விளைச்சொல் காலத்தை வெளிப்படையாகக் காட்டவில்லை. அது குறிப்பு விளைச்சொல்.

மூன்றாவது வாக்கியத்தின் எழுவாய் ஈழம் என்பது. பயனிலை இலங்கை என்னும் பெயர்ச்சொல் ஆகும்.

நன்காவது வாக்கியத்தின் எழுவாய் நீ என்பது. பயனிலை யார் என்னும் வினாச்சொல் ஆகும்.

ஆகவே முதலாம் வேற்றுமை ஏற்ற எழுவாய், தெரிந்திலை விளை, குறிப்பு விளைச்சொல்லையும், பெயர்ச்சொல்லையும், வினாச்சொல்லையும் பயனிலையாகக் கொண்டு வரும் என்பது தெரிகிறது.

பெண்ணே நீ யார் ? என்பதில் “நீ” என்பது எழுவாய். “பெண்ணே” என்பது எழுவாய் அன்று. ஏனெனிற “பெண்ணே” என்பது 8 ஆம் வேற்றுமைச் சொல். 8 ஆம் வேற்றுமை, எழுவாய்ப் பொருளில் வராது.

“பெண்ணே, என் இந்தப் பாவத்தைச் செய்கிறோய் ?” என்னும் வாக்கியத்தில் “செய்கிறோய்” என்பது பயனிலை. “நீ” என்னும் சொல் தோன்று எழுவாயாகும்.

இவற்றிலிருந்து, எழுவாயை நிச்சயிக்கும் போது 1 ஆம் வேற்றுமைச் சொல்லா என்பதை, நன்கு அவதானித்து முடிவு செய்தல் வேண்டும் என்பதை அறியலாம்.

(1) தேவி உடனே மறைந்தாள்

(2) கங்கைமகன் பரதவனிடம் சென்று அவனது விருப்பத்துக்கு இசைவாகச் சத்தியவாக்குக் கொடுத்துத், தன்தந்தையின் ஆசையை நிறை வேற்றிறுன்.

மேற் கூறப்பட்ட இரண்டு வாக்கியங்களிலே முதலாவது வாக்கியம் தனி நிலை வாக்கியம்; ஒரேயொரு வினைச் சொல் மட்டும் உள்ள வாக்கியம். மறைந்தான் என்னும் ஒரு முற்று வினை செயல் மட்டும் உண்டு.

இரண்டாவது வாக்கியம், தொடர் நிலை வரக்கியம். அஃதாவது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட வினைச் சொற்கள் (செயல்கள்) உள்ள வரக்கியம்.

சென்று (செல்லுதல்) கொடுத்து (கொடுத்தல்) நிறைவேற்றினான் (நிறைவேற்றுதல்) என்னும் செயல்கள்—வினைகள் இடப்பெற்றன. அவற்றுள், நிறைவேற்றினான் என்பது முற்றுப்பயனிலை. மற்றையவை (சென்று, கொடுத்து) குறைப்பயனிலைகள் எனப்படும். மேற்கூறப்பட்ட தொடர் நிலை வாக்கியத்தை (1) கங்கைமகன் பரதவனிடம் சென்றான்; (2) அவனது விருப்பத்துக்கு இசைவாகச் சத்தியவாக்குக் கொடுத்தான். (3) தன் தந்தையின் ஆசையை நிறை வேற்றினான் என, மூன்று தனி நிலை வாக்கியங்கள் ஆக்கலாம். (வினையெச்சங்கள் குறைப் பயனிலைகளாகும்).

பயிற்சி :

அ. பெயர்ப்பயனிலை, வினாப்பயனிலை என்பன வரதத்தக்கணவாக இவ்விரண்டு வாக்கியங்கள் எழுதுக.

ஆ. பிள்வருவனவற்றின் எழுவரய் பயனிலைகளைத் தருக.

- (1) குருவி குருவி, கொத்திய நெல்லைக் கிழோவை.
- (2) வாயே வாழுத்து.
- (3) தலையே நீ வணங்காய்.
- (4) நாம் செய்த பாவங்கள் பல்.

இ. உண்டல், வருதல், கற்றல் என்னும் செயல்கள் அனைய. தொடர் வாக்கியம் ஒன்று எழுதுக. அதனை மூன்று தனி வாக்கியங்களாக்குக.

(ஈ) எழுத்து

கல்வியும் விளையாட்டும்

- (1) பாடசாலைகளில் இடம் பெறவேண்டியனே. கல்வியும் விளையாட்டும்.
- (2) கல்வி மனத்தின் குறைபாடாகிய அறியாமையை நீக்கும்.
- (3) கல்வியின் பயன் கடவுளை வணங்குதல்.
- (4) விளையாட்டு உடற்குறைபாட்டை நீக்கி உடல் வரார்ச்சியை உண்டாக்கும்.
- (5) இளைஞருக்குக் கல்வி, விளையாட்டு என்னும் இரண்டும் தினமும் வேண்டும்.
- (6) சுதேச விளையாட்டுக்களும் மேலைத்தேச விளையாட்டுக்களும்.
- (7) விளையாட்டுக்களாற் கட்டுப்பாடு, உண்ணம், தலைமைவகிக்கும் ஆற்றல். விளையாட்டுப் பண்பு என்பன உண்டாகும்.

(ஒ) சுவைத்தல்

நதி கடலைச் சேர்தல் என்னும் பகுதியிலுள்ள பாடல்கள் முன்றில், முதலாவது பாடல் ஒரு சந்தமாயும், மற்றைய இரண்டு பாடல்களும் மற்றெலூரு சந்தமாயும் அமைந்துள்ளன. முதற்பாடல், மணப்பந்த விலே மணமகளை வரவேற்கும் நிகழ்ச்சியையும், மற்றைய பாடல்கள் மணநிகழ்ச்சியையும் வருணிக்கின்றன.

கடலை நோக்கி செல்லும் நதியின் நீர் மலர்கள், வாசனைப் பொருள்கள் முதலியவற்றுடன் சேர்வதால் ஒருவகை வரசனை— மணம்பெறுகிறது; அது புதுமணம்—முன்னில்லாத மணம் ஆகும். அதுமட்டுமன்று; நதி, கடலை மணஞ் செய்யச் செல்வதால், அது புதுமணம் புரியச் செல்லும் நீர் ஆகும். ஆகவே, அது புதுமணநீரை கிருது. எவ்வகையிற் பார்த்தாலும், அது-வெள்ளம், புதுமண நீராதவின் புலவர் “வெள்ளப் புதுமணநீர்” என்றார்.

இரண்டாம் மூன்றும் பாடல்களில் மணநிகழ்ச்சிக்காலச்செயல்கள் நிகழ்கின்றன. மணமகனுபிய கடலை ஓர் அரசனாக உருவாக்கித்துள்ளார்: குடைபிடிக்க, ஆலவட்டம் வீச, வாள்தாங்கி வீரர் இருபுறமும் நிற்க, சாமரை வீச, மணமகன் (கடல்) மணமகளை (நதியை) மணஞ் செய்கிறுன். அப்பொழுது முழுவாம், சின்னம் முதலிய வாத்தியங்கள் ஒவிக்கின்றன.

நண்டுகளின் தோற்றும் குடைபோளையும், திருக்கையின் உருவம் விசிறிபோலவும், சுருவின் முன்புறம் வாள்போலவும், கணவாயின் அங்கம் சாமரைபோலவும் இயற்கையாக அமைந்துள்ளன. இந்த இயற்கைத் தன்மைகளிற் புலவர்தமது எண்ணமாகிய கற்பனையைப் புகுத்தி, மணமகளின் பரிவாரங்களாக்கிப்பொருத்தம் செய்துள்ளார். பாரமான பொருளைத் தூக்கிக் கொண்டு நடப்பவர் போல, மெதுவாக நடக்கும் ஆமையையும் அதன்மேற் காணப்படும் ஓடாகிய பாரத்தையும் புலவர் தமது குறிப்பிற் கொடுக்கும் மணமகன், மணமகளின் தாய்தந்தையருக்குக் கொடுக்கும் பரிசப்பொருளைக் கொண்டு செல்லும் ஏவலனுக்க கொண்டமை மிகப் பொருத்தமானது.

முரல்கள் நீளமான கூரிய அலகுடையவை. அவ்வியல்போடு அவை அசையும்போது உண்டாகும் ஒவியும் இயைய, அது கால (நெடுங்குமல்) வாத்திய ஒவி போலவும், இயற்கையான கடலின் அலை ஒவி, முழவு (மணப்பறை) ஒவிபோலவும் புலவருக்குத் தோற்ற, அவர் நதி-கடற் சேர்க்கையாகிய இயற்கைச் சம்பவத்தை இயற்கைப் பொருள்களாகிய ஞங்கு முதலியவற்றுடன் சேர்த்து, அழிய ஓர் இயற்கை மணத்தைச் சித்திரித்துப் படம் போல நமக்குக் காட்டியுள்ளார்

முன்றும் பாடம்

(அ) குறக்குடியின் இயல்பு

மக்களின் உணவு, உடை, தொழில் முதலியவைகள் இடந்தோறும் வேறுபட்டுள்ளன. அவ்வேறுபாடினை நாம் பிரயாணங்கு செய்யும் போது நேராகக் கண்டு புதிய அனுபவத்தைப் பெறுகின்றோம். நூல் வாயிலாகப் படித்தறியும் போதும் நேராகக் கண்டது போன்ற அனுபவத்தையும் இனபத்தையும் அடைகின்றோம்.

கீழே காணும் பாடல் குறவர்களின் வாழ்க்கையை அழகுறக் காட்டுகின்றது. குறத்தி ஒருத்தி உயர்குடிப் பெண்ணுக்குக் குறி சொல்லும்போது தன் குலத்தவரின் வாழ்க்கை இத்தன்மையானது எனப் பெருமையோடு கூறுகின்றன. இப்பாடல் மீனுட்சியம்மைகுறம் என்னும் நூலில் உள்ளது. அந்தநூலை இயற்றியவர் குமரசூரபார்.

மலையும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சிநிலம் எனப்படும். அந்திலத்திற் குறவர்கள் வாழ்வார்கள். அவர்கள் தாமிருக்கும் இடத்திற் கேற்ற உணவும் தொழிலும் உடையவர். தேன், தினைமா, கிழங்கு முதலியன் அவர்களின் உணவாகும். மரவுரியும் இலையுமே அவர்களின் உடை. குறிஞ்சிப்புவையும் மூலிலைப்புவையும் மாலையாகத் தொடுத்து அவர்கள் அணிந்து மகிழ்வர். இவ்விதமான வேறுபட்ட வாழ்க்கையைக் குறத்தி எடுத்துக் காட்டுஞ் சிறப்பு பிள்ளரும் பாடலில் நன்கு அமைந்துள்ளது.

கொழுங்கொடியின் விழுந்தவள்ளிக்
கிழங்குகல்லி எடுப்போம்
குறிஞ்சிமலர் தெரிந்து மூலிலைக்
கொடியில்லவைத்துத் தொடுப்போம்
பழம்பிழிந்த கொழுஞ்சாறும்
தேறலும்வாய் மடுப்போம்
பசந்தமையும் மரவுரியும்
இசைந்திடவே உடுப்போம்

செழுந்தினையும் நறுந்தேனும்
விருந்தருந்தக கொடுப்போம்
சினவேங்கைப் புலித்தோலின்
பாயவின்கண் படுப்போம்
எழுந்துகயற் கணிகாலில்
விழுந்துவினை கெடுப்போம்
ஏங்கள்குறக் குடிக்கடுத்த
இயல்பிது காண்டும்மே

கல்வி எடுப்போம்-தோண்டி எடுப்போம் ; தேறல்-தேன் ; வாய் மடுப்போம்-உண்போம் ; விருந்து-வீட்டுக்குப் புதியராய் வருபவர் ; புலித் தோலின் பாயல்-புலித்தோலாகிய படுக்கை ; கயற்கணி-கயல் மீன் போன்ற கணக்கையுடைய உமாதேவி ; வீனைகெடுப்போம்-பாவங்களை நீக்குவோம்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

1. குறவர்களின் வாழ்வு இயற்கையோடு இயைந்திருப்பதன் காரணம் யாது ?
2. குறக்குடிகளின் தொழில்களைவை ?
3. இச்செய்யினிற் குறக்குடிமக்களின் பண்பாடுகள் எங்ஙனம் கூறப் பட்டுள்ளன ?
4. பின்வரும் சொற்களுக்குப் பொருள் கூறுக :
கொழுங்கொடி, தேறல், மரவுரி, சினவேங்கை, கயற்கணி.
5. இச்செய்யினின் பொருளை உரைநடையில் எழுதுக.

(ஆ) சுதாட்டம்

அத்தினபுரியிலிருந்து, தருமன் ஆட்சி புரிந்து வரும் காலத்திலே ஒருநாள் துரியோதனன் தன் தந்தையாகிய திருதராட்டிரனை அடைந்து, தனது மனத்துண்பங்களைத் தெரிவித்தான்; தானே அத் தினபுரியின் அரசனுதல் வேண்டும், எனப் பலவாறு இரந்து கூறி னன். அதனால் மனம்மாறிய திருதராட்டிரன் பாண்டவர்களை வார ணுவதம் என்னும் இடத்திற்கு அனுப்ப முடிவு செய்தான்.

வாரணுவதம் என்னுமிடத்தில் பாண்டவர்களுக்காக ஒருமாளிகை அமைக்கப்பட்டது. அது அரக்கு, குங்குலியம் என்பனவற்றாற் செய் யப்பட்டது. எவ்விதிலே தீபபிடிக்கத்தக்க அந்த மாளிகையிலே பாண்டவர்கள் இருக்கும்போது, அதற்கு எரியூடிப் பாண்டவர்களைக் கொல்லல் வேண்டுமென்பது துரியோதனானுதியோரின் எண்ணமா கும். புரோசனன் என்பவரே அம்மாளிகையை அமைப்பிப்பதற் காக நியமிக்கப்பட்டவன். அவனையே பாண்டவர்களின் மந்திரி யாகவும் திருதராட்டிரன் நியமித்தான்.

மகாஞானியங்கிய விதுரர், திருதராட்டிரனதும் துரியோதனதும் எண்ணங்களை ஒருவாறு ஊகித்து உணர்ந்து கொண்டார்; ஆகை யால், அவ்வரக்கு மாளிகையிலிருந்து பாண்டவர் இரகசியமாக வெளி யேற்றத்தக்க ஒரு சருங்கைப் பாதையையும் அமைப்பித்திருந்தார். அந்த இரகசியத்தை வீமனிடம் குறிப்பாகக் கூறியிருந்தார்.

ஒருநாளிரவு புரோசனன் நித்திரை செய்யும்பொழுது, வீமன் அதுவே தக்க சமயமெனக் கருதி அம்மாளிகைக்குத் தீழுட்டித் தன் சகோதரருடனும் தாயாகிய குந்திதேவியுடனும் முந்கூறப்பட்ட சருங் கைப்பாதை மூலம் வெளியேறினான். புரோசனன் மாளிகையிலே எரிந்து சாம்பரானான். அரக்குமாளிகை எரிந்தமையைக் கேள்வி யுற்ற துரியோதனன்மூதவியோர் தவிர, மற்றையோர் களைவரும் பாண்டவர்களை நினைந்து துண்புற்றார்கள்.

நள்ளிரவிலே நடுக்காட்டில் வெளியேறிய வீமனை இடும்பள் என்னும் அரக்கன் ஒருவன் கண்டு எதிர்த்தான். அவனை வீமன் கொன்று அவன் தங்கையாகிய இடும்பியைக் குந்திதேவியின் விருப் பய்படி மணங்கூசெய்தான். வீமனுக்கு இடும்பி வயிற்றிலே பிறந்த புதல்வனே கடோற்கசனுவன்.

சிலகாலம் பாண்டவர்களும் குந்திதேவியும் உண்மை வேடத்தை மறைத்து வாழ்ந்து வந்தார்கள். அக்காலத்திற் பகாசரனென்னும் கொடிய அசரைன் வீமன் கொன்று பகாசரனுலே துன்புறுத்தப்பட்ட வேததிரையே நகரமக்களைப் பாதுகாத்தான்.

வேதத்திசீயே நகரத்திற் பாண்டவர் பிராமண வேடத்துடன் வாழும் நாளிலே பாஞ்சால தேசத்தசனுடைய மகளாசிய திரெளபதிக்குச் சுயம்வராம் நடைபெற ஆயத்தன்செய்யப்படுவதை அறிந்தார்கள். அரசு குலத்திலே தோன்றிய கண்ணிகை, தனக்குத் தானே நாயகனை நிய மிததுக் கொள்ளுதலாகிய சுயம்வரமும் அதற்கான போட்டியும் நடை பெறுதல் அக்கால வழக்கம்.

குந்தியின் விருப்பப்படி, பாண்டவர்களும் பாஞ்சால நாட்டுக்குப் போய்ச் சுயம்வர மண்டபத்தை அடைந்தனர். குறிப்பிட்ட நேரத்திற் பாஞ்சாலி தன் தோழியருடன் சுயம்வர மண்டபத்திலே தோன்றி னன். அப்பொழுது பாஞ்சாலியின் தமையனுண திட்டத்துயமன், செப்யோரை நோக்கி, “இங்கே சுமன்று கொண்டிருக்கும் இயந்திசத்தின் நடுவேயுள்ள இலக்கை இங்கேயுள்ள வில்லைவளைத்து நான் ழுட்டி அம்பால் எய்து வீழ்த்துபவன் எவனே, அவனுக்கு என தங்கை மாலைகுட்டுவாள்”, என்று கூறினான்.

அரசு குமார் பலர் முயன்றனர்; சிலர் வில்லை அசைக்கவும் முடியாது மீண்டனர்; சிலர் வில்லைப் பார்த்துப் பயந்து திரும்பினர். இவ்வாறு எவராவது இலக்கை வீழ்த்தாதிருக்கவே, அருச்சனன் பிராமணவடிவுடன் எழுந்து, “இவ்விலக்கை பிராமணர்கள் வீழ்த்தினாலும் அவர்களுக்குத் திரெளபதி மாலை சூட்டுவாளா?”, எனக் கேட்டான். “தடையில்லையே” எனத் திட்டத்துயமன் பதில் கூறிய தும் அருச்சனன் சென்று வில்லை வளைத்து ஒரு நொடியிலே இலக்கை வீழ்த்தினான். இலக்கை வீழ்த்திய அவர்களுக்குத் திரெளபதி தன் கையிலுள்ள மாலையைச் சூட்டினான்.

தூரியோதனன் முதலிய அசரிகள் பொருமை கொண்டு போர் செய்த தொடங்கினார்கள். ஆயினும், அருச்சனனும் வீழனும். செய்த போருக்கு எதிர் நிற்குமுடியாமல் அவர்கள் அனைவரும் ஓடினார்கள். உண்மையை உணர்ந்த பாஞ்சாலன் பாண்டவர்களை வரவழைத்துப் பாஞ்சாலியை முறைப்படி மனம் முடித்துக்கொடுத் தான்.

பாண்டவர்கள் அரக்குமாளிகையிலக்கப்பட்டு இறக்கவில்லை என்பதை யும், அவர்கள் திரெளபதியை மனஞ்செய்த வரலாற்றை யுந் திருதாட்டிரன் அறிந்தான். தன்னை மற்றையோர் இகழா திருத்தல் வேண்டும் என்பதற்காகப் பாண்டவர்களை வரவழைத்து

அவர்களை இந்திரப்பிரத்த நகரிலிருந்து ஆட்சி செய்யுமாறு கூறினான். இந்திரப்பிரத்த நகரம் அழகுற அமைக்கப்பட்டது; அங்கே தருமன் அரசனாகி ஆட்சி செய்தான். அக்காலத்தில் அருச்சனை தீர்த்த யாத்திரை செய்ய விரும்பிப் பல தலங்களையும் தரிசித்தான். அப் பொழுது சுபத்திரை என்னும் பெண்ணை மண்ந்து அபிமன்னை என்னும் புதல்வளைப் பெற்றான். தருமன் பல அரசர்களை வென்று அரசர்க்கரசனானான். பின் அவன் இராசசூயம் என்னும் பெயருடைய யாகத்தைச் செய்தான். அந்த யாகச்சிறப்பினால் பாண்டவரின் புகழும் செல்வச்சிறப்பும் எங்கும் பரவின. இவற்றால், துரியோதனனாது பொருமை மேலும் அதிகரித்தது.

கெடுவான் கேடு நினைப்பானன்றே ! அதனாற் பாண்டவர்களின் புகழை அழிக்கத் துரியோதனன் விரும்பினான். அதற்குப் போரே தக்கதென்று துரியோதனனுடைய உயிர் நண்பனுடைய கன்னன் கூறி னான். மாமனுகிய சகுனி, சூதாட்டமே அதற்கு ஏற்றதெனக் கூறி னான். சகுனி கூறியதையே ஏற்ற துரியோதனன், அவன் எண்ணப் படி அழியதோர் மண்டபத்தைக் காட்டினான். அந்த அழிய மண்டபத்தைக் காணவருமாறு திருதாட்டிரன் பாண்டவர்களிடம் விதுரைன்த தூதாக அனுப்பினான். அதனை ஏற்றுப், பாண்டவருந் திரெளபதியும் அத்தினபுரிக்கு வந்தார்கள். அங்கே விருந்து முடிந்த பின் சகுனியின் வஞ்சகப் பேச்சினாலே, தருமன் சூதாடு தற்கு இணங்கினான், விதியை வெல்ல யாரால் முடியும் ?

சூதாட்டம் ஆரம்பமாயிற்று. தருமன் தன் நாடு நகர் என்ப வற்றைத் தோற்றுன்; சகோதரர்களைத் தோற்றுன்; தன்னையுந் தோற்றுன்; ஈற்றிலே திரெளபதியையுந் தோற்றுன். இவற்றினாலே துரியோதனன் கழிப்பேருவகை கொண்டான்; அவன் சூதாகலம் எல்லை கடந்தது. “இனிப் பாஞ்சாலி நமது அடிமை; அவளை இங்கே அமைத்து வா”, என்று தன் தம்பியாகிய துச்சாதனனிடம் கூற, அவன் பாஞ்சாலியை இழுத்துக்கொண்டு அரச்சபைக்கு வந்தான்.

அரச்சபைக்கு வந்த பாஞ்சாலி சபையோரைப் பார்த்து, “இது நீதியா ?, கேட்பாரில்லையா ?”, என முறையிட்டாள். அவை யாவும் விழுவுக்கிறைத்த நீராயினா. சபையோர் யாதும் பேசாதிருந்தனர். துரியோதனன் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு பாண்டவர்களனுது ஆட்களைக் களையும்படி துச்சாதனனிடம் கூறினான். பாண்டவர்கள் அதற்கு முன், தாமாகவே தமது மேலாடைகளைக் கழற்றி வீசினார். பாஞ்சாலி யின் துகிலையுந் துச்சாதனன் உரிய ஆரம்பித்தான். ஆயினும், துச்சாதனன் துகிலை உரிய உரியக் கண்ணபிரானுடைய அருளாற் பாஞ்சாலியின் துகில், கடலைகள் போல வளர்ந்து கொண்டேயிருந

தது. அதனைக் கண்ட சடையோர் எல்லாரும் ஆச்சியப்பட்டுத் திருவருளை வியந்தனர். வீட்டுமர் எழுந்து, பாஞ்சாலியைப் போற்றிக் கற்பின் தெய்வமெனக் கொண்டாடினார்.

பாஞ்சாலி கோபாவேசத்தளைய்த் துரியோதளைனே நோக்கி, “என் கூந்தலைப் பிடித்து இமுத்து எனது துகிலை உரிந்த உங்கள் கைகளைப் போரிலே துணித்து வெற்றி பெற்ற பின்னரல்லது. அதற்குமுன் என் கூந்தலைக் கூட்டி முடியேன்”, எனச் சபதமிட்டாள். வீமன் அருச் சுனன் என்போரும் துரியோதனன் முதலியோரைக் கொல்வதாகச் சபதமிட்டனர். பின்னர் துரோணர் ஆலோசனைப்படி பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசமும், ஒருவருடம் யாராலும் அறியப் படாத அஞ்ஞாதவாசமுஞ் செய்தபின் ஆட்சியைப் பெற ஒப்புக் கொண்டனர். அதற்கிணங்கப் பாண்டவரும் திரெஸபதியும் வன வாசத்தை மேற்கொண்டனர். குந்திதேவி மட்டும் அத்தினபுரியிலேயே இருந்தாள்.

கிருகித்தற் பயிற்சி :

- (1) தருமன் முதலியோர் அத்தினபுரியிலிருந்து வாரணைவதத் துக்குச் செல்ல நேரிட்டதேன் ?
- (2) புரோசனன் யார் ? அவன் எவ்வாறு இறந்தான் ?
- (3) கடோற்கசன் யார் ?
- (4) சயம்வரமென்றால் என்ன ?
- (5) “பிராமணர்கள் இலக்கை வீழ்த்தினாலும் திரெஸபதி மாலை சூட்டுவானா ?” என அருச்சுனன் திட்டத்துய்மைனக் கேட்ட காரணம் என்ன ?
- (6) அபிமன்னன் யாருடைய புதல்வன் ?
- (7) கண்ணன் என்பவன் யார் ? அவன் பாண்டவரின் புகழை அழிப்பதற்குக் கூறிய உபாயம் என்ன ?
- (8) பாஞ்சாலி செய்த சபதம் யாது ?
- (9) பின்வரும் தொடர்களை அமைத்துத் தனித்தனி வசனம் எழுதுக: கழிபேருவகை, உயிர்நன்பன், கோபாவேசம், எதிர்நிற்றல், அஞ்ஞாதவாசம்.
- (10) பின்வரும் தொடர்களை விளக்குக: கெடுவான் கேடு நினைப் பான்; விழலுக்கிறத்தநீர்.

(இ) மொழிப்பயிற்சி

தொழிற் பெயர்

(1) அரக்குமானிகைக்கு நெருப்பூட்டிப் பாண்டவர்களைக் கொல்லல் வேண்டும்.

(2) வீமன் பகாசரணென்னும் தொழிய அசானைக் கொண்டுன்

இவ்வாக்கியங்களில் உள்ள, கொல்லல், கொண்டுன் என்னும் சொற்கள், கொல்லுதல் என்னும் தொழிலை உணர்த்து கின்றன. கொண்டுன் என்னும் சொல் இறந்த காலத்தையும் உணர்த்துகிறது. ஆயின், “கொல்லல்” என்னும் சொல், காலங்காட்டவில்லை.

தொழிலையும் காலத்தையும் உணர்த்தும் சொற்கள் வினைக்கொற்கள் எனப்படும். வினைமுற்றுக்கள் பால்களையும் உணர்த்தும்.

தொழிலை மட்டும் உணர்த்திக் காலங்காட்டாத சொற்கள் தொழிற் பெயர்கள் எனப்படும்.

வினைமுற்றுக்கள், விகுதியினர் பால் காட்டும். தொழிற்பெயர்கள் பால் காட்டா.

வினைமுற்றுக்கள் அன், ஆன், அன், ஆன், அர், ஆர், முதலிய விகுதிகளுடன் வரும்.

தொழிற்பெயர் தல், அல், அம், ஜீ, கை, வை, தி, சி முதலிய விகுதிகளோடு வரும்.

கொல்லல் என்பதில் “அல்” விகுதி. வருஞை என்பதில் “கை” விகுதி கொல்லுதல் என்பதில் “தல்” விகுதி. பார்வை என்பதில் “வை” விகுதி.

ஆட்டம் என்பதில் “அம்” விகுதி. மறதி என்பதில் “தி” விகுதி கொலை என்பதில் “ஜீ” விகுதி. தேர்ச்சி என்பதில் “சி” விகுதி

பயிற்சி :

பின்வரும் வாக்கியங்களிலுள்ள தொழிற் பெயர்களையும் அவற்றின விகுதிகளையும் வேறுகவும், வினைமுற்றுக்களையும் அவற்றின் விகுதி களையும் வேறுகவும் எழுதுக.

- (1) தன்னை மற்றையோர் இகழாதிருத்தல் வேண்டுமென்பதற்காகப் பாண்டவர்களை வரவழைத்து அவர்களை இந்திரப்பிரத்த நகரிலிருந்து ஆட்சி செய்யுமாறு கூறினான்.
- (2) சகுனியின் வஞ்சகப் பேச்சிலிலே தருமன் சூதாடுதற்கு இனங்கினான்.
- (3) அரசகுலத்திலே தொன்றிய கண்ணிகை தனக்குத்தானே நாயகைளை நியமித்துக் கொள்ளுதலாகிய சயம்வரமும் அதற்கான போட்டியும் நடைபெறுதல் அக்கால வழக்கம்.

(ஈ) எழுத்து

தொடக்கியதை முடித்தல்

நீர் கண்ட பயங்கரக் கனவு

நான் ஒருநாள் மாலை (பைசிக்கில்) மிதி வண்டியில் எனது உறவினர் ஒருவரின் வீட்டுக்குச் சென்றேன். திரும்பிவர இரவு எட்டு மணியா யிற்று. விரைவாக வரும்போது மிதிவண்டிச் சிலவின் காற்றுப் போய்விட்டது. உருட்டிக் கொண்டு வந்தேன். வழியில் உள்ள சுடலை யிலே பினம் ஏரிந்தது. அப்பொழுது ஒரு கரிய உருவாம் என்முன் தோன்றி, என்னைத் தன்னுடன் வரும்படி அழைத்தது. நான் பயந்து பின்தொடர்ந்தேன். ஒரு பெரிய வெளியிற் சில உருவங்கள் காணப்பட்டன ;

(ஒ) சுவைத்தல்

மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சிநிலம் இயற்கை அழகு கொண்டது. இயற்கை அழகோடு இயைந்து இன்பம் நுகரும் மலைநாட்டு மக்களாகிய குறவர்கள் மிகமுயற்சியும் எழுச்சியும் வாய்ந்தவர்கள். இச்செய்யுளிற் குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் குறக்குலப் பெண்ணின் ஆர்வக்குரல் கேட்கின்றது. அந்தக் குரலில் இயற்கை நலத்தை நுகர்ந்து வாழும் இறுமாப்பும் இன்பமும் கிடந்து அலையெறிகின்றன.

குறிஞ்சிநிலத்திலே கொழுமை பெற்று வளரும் வள்ளிக்கொடி நிலத்தின் கீழ் என்ற வள்ளிக் கிழங்கைக் கிள்ளடி எடுக்கும் முயற்சியை மிகக் மகிழ்ச்சியுடன் குறப்பெண் கூறுகின்றார்கள். மூல்லைக் கொடியிலே குறிஞ்சி மலர்களை வைத்து மாலையாகத் தொடுத்தனியும் இன் பத்தை அவளால் மறக்கமுடியவில்லை. பழச்சாற்றைப் பிழிந்தெடுத் துத் தேனுடன் கலந்து நுகரும் இன்பத்தை அவள் பாடிப் பாடி மகிழ்கின்றார்கள். பழம்பிழிந்த கொழுஞ்சாறும் தேறலும் வாய் மடுப்போம் என்னும் அடிஷைப் படிக்கும்பொழுது எமக்கும் நாவில் இனிமை சொட்டுகின்றது. இயற்கையன்னை அளிக்கும் இன்பத்தை அவர் இவிது நுகர்ந்து மகிழும் வாழ்வை எம்மால் எய்த முடியுமா? பச்சைத் தழைகளையும் மரப்பட்டைகளையும் ஆடையாக உடேது ஆனந்த மடைகின்றார்கள். வந்த விருந்தினரை வசவேற்கும் மகிழ்வுடன் விருந்தனிக்கும் பண்பு மலைநாட்டுக் குறப்பெண்களிடம் வழி வழியாக நிலைபெற்றுவிட்டது. செழுந்தினை மாவை நறுந்தேனிலிடபே பிசைந்து விருந்தினர்க்கு வழங்கி மகிழும் அங்கு வாழ்வை ஆனந்தப் பெருக்குடன் குறமக்கை கூறுகின்றார்கள். “செழுந்தினையும் நறுந் தேனும் விருந்தருந்தக் கொடுப்போம்” என்ற குரலிற் கிடந்து அலைமோதும் ஆர்வத்தை அறிய அறிய, இபை உணர்ச்சி எழுகின்றது. குலதெய்வமாகிய அங்கயற்கண்ணி அடிமையின் அடிமலரில் வீழ்ந்து வணங்கி வினைக்கெடுப்போம் என்ற அடியால் குறவர்குடியில் வாழையடி வாழையாக நிலைவரும் தெய்வைபூட்டின் சிறப்பைக் காண கின்றோம். மலையில் வாழும் குறவர்தம் இனத்தின் நிலையான தெய்வக் கொள்கையினால் நெஞ்சந் தனிர்த்து வாழும் நிறைவுள்ளவர்கள் என்பதை நினைந்து நாழும் மகிழ்வோம்.

(அ) மனுநீதி கண்ட சோழன் I

உலகை ஆளும் மன்னர்கள் தமிழில் போல மன்னுயிர்களையும் மதிக்கும் இயல்புடையராதல் வேண்டும். அனைவருக்கும் நீதி வழங்கி அறங்காக்கும் மன்னர்கள் கடவுளுக்கு ஒப்பானவர்களென உயர்ந்தோர் பராமரிப்புவர். செங்கோல் மன்னன் ஆட்சியின் கீழ் வாழும் விலங்கு, பறவை முதலிய உயிரினங்களும் துன்பமின்றி வாழும்.

இத்தகைய சிறப்பியல்புகள் யாவும் நிரம்பிய செங்கோல் வேந்தன சிய மனுநீதி கண்ட சோழன் முன்னாலும் காலத்திலே சோழநாட்டை ஆட்சிபுரிந்தான். அவன் மன்னுயிர்களைத் தன் கண்ணேயும் உயிரையும் போலக் காப்பாற்றினான்.

கீழே காணப்படும் பாடங்கள் மனுநீதிகண்ட சோழன் செய்த செயற்கருஞ் செயலைக் கூறுகின்றன. தன் மைந்தன் ஏறிச்சென்ற தேர்ச் சில்லினுள் அகப்பட்டு இறந்த இளங்கள்றின் தாய்ப்பகு படுந்துயரைக் கண்டு வருந்தினான். பசுவின் துயரை நீக்கமுடியாவிட்டு தன் மைந்தனைத் தேர்க்காலிலிட்டுத் தேரை அவன்மேற் செலுத்தித் துயரும் பசுவைப் போலத் தானும் துன்பமடைதலே தக்கது என்னும் செயற்கருஞ் செயலைச் செய்ததுணிந்து அங்ஙனமே செய் தான். இதன்மூலம் மனுநீதிகண்ட சோழனின் செங்கோற் சிறப்பை அறியலாம். இப்பாடங்கள் பெரியபூராணம் என்னுங் காப்பியத்தில் மனுநீதிகண்ட புராணத்திலே உள்ளன.

மனுநீதிகண்ட சோழனின் புதல்வனுகிய வீதிவிடங்களை தேரின்மது அரசவீதி வழியே பவனி வரும் போது :

அம்புனிற் ரூவின் கன்றே பாயத்து னாடு போகிச்
செம்பொனின் தேர்க்கால் மீது விஶையினாற் செல்லப் பட்டங்
கும்பரி னடையக் கண்டங் குருகுதா யலமந் தோடி.
வெம்பிடு மலருஞ் சோரும் மெய்ந்நடுக் குற்றுவீழும்

இந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட வீதிவிடங்கள்,

அலறுபே ராவை நோக்கி ஆருயிர் பகைத்துச் சோரும்
நிலமிசைக் கன்றை நோக்கி நெடிதுயிரித் தீபங்கி நிற்கும்
மலர்தலை உலகங் கூக்கும் மனுவெனு மெங்கோ மானுக
குலகிலிப் பழிவந் தெய்தப் பிறந்தவா ரெருவ னென்பான் 2

அப்பொழுது,

தன்னுயிர்க் கன்று வீயத் தளர்ந்தவாத்தரியா தாகி
முன்னெருப் புயிர்த்து விமமி முகத்தினிற் கண்ணீர் வர
மன்னுயிர் காக்கும் செங்கோல் மனுவினபொற் கோயில் வாயிற்
போன்னணி மனியைச் சென்று கோட்டினுற் புடைத்த தன்றே 3

மன்னவ னதனைக் கேளா வருந்திய பகவை நோக்கி
என்னிதற் குற்ற தென்றென் றமைக்கபை இகழ்ந்து நோக்க
முன்னுற நிகழ்ந்த எல்லா மறிந்துளான் முதிர்ந்த கேள்வித்
தொன்னென்றி அமைச்சன் மன்னன் தானினை தொழுது சொல்வான் 4

வளவநின் புதல்வா ஞங்கோர் மனிநெடுந் தேர்மே ஜேறி
அளவிறேர்த் தானை குழ அரகலாந் தெருவிற் பேங்கால்
இளையவாண் கன்று தேர்க்கா விடைப்புகுந் திறந்த தாகத்
தளர்வுறு மித்தாய் வந்து விளைத்ததித் தன்மை என்றுன் 5

1. புனிற்று=புனிறு +ஆ—அன்மையிற் கன்றை சண்டபச் ;
அபாயத்தின்ஜூடு=அபாயத்தினிடையே ; போகி—ஜடிப்போய், தேர்க்கால—தேர்க்கின்லூ ; மீது—மேல் ; விசை—வேகம் ; செல்லப்பட்டு—
தாக்கப்பட்டு ; உம்பரின் அடைய—வின்னுலகஞ் செல்ல (**இறக்க**) :
கண்டங்கு=கண்டு+அங்கு ; அலமந்து—சுழன்று ; மெய்—டைம்பு;

ஆபத்து உண்டாகக் கூடிய இடத்துக்குப் பக்கங்களு ஜடிப்போய்த்
தேர்க்காலுள் அகப்பட்டிறந்தது. அதனைக் கண்ட தாய்ப்பக வலதி
நடுங்கியது.

2. அலறுபேரா=அலறு+பெருமை+ஆ—அவறுகின்ற பெரிய பசு ; ஆருயிர்=அருமை+யிர்—அரியல் யிர் ; நெடிதுயிர்தது = நெடிது+யிர்தது—பெருமூச்சுவிட்டு ; மஸர்தலை உலகம்—அகன்ற இடத்தை உடைய உலகம் ; என்கோமானுக்குலகில்=என்கோமானுக்கு + உலகில் ; என்கோமான்—எனது தலைவன் ; பழிவந்தெத்தய்=பழி வந்து+எய்த—தீராதவடு உண்டாக ; பிறந்தவாறு—பிறந்தமை.

அலறுகின்ற பசுவைக்கண்ட மைந்தன் பதைப்பதைப்பான் ; இறந்து கூடகும் கன்றை நோக்கிப் பெருமூச்செறிவான் ; மனுவேந்தனுக்குப் பழி ஏற்படும் படியாக யான் அவனுக்கு மைந்தனுய்ப் பிறந்தேனே என்பான்.

3. வீய—இறக்க ; தரியாதாகி=தரியாது+ஆகி—தாங்கமாட்டாத தாகி ; நெருப்புயிர்தது=நெருப்பு+யிர்தது—நெருப்புப் போலச் சூடாகப் பெருமூச்சுவிட்டு ; செங்கோல்=செம்மை+கோல் ; செங்கோல் மனு—செங்கோல் ஆட்சி செய்யும் மனுநீதிகண்ட சோழன் ; பொன்னணி=பொன்+ணி—பொன்னிறமான அழிய ; கோட்டி ஞல்—கொம்பிஞல் ; புடைத்தது—அடித்தது.

தன்கள்று இறந்துவிட அதனால் ஏற்பட்ட துண்பத்தைத் தாய்ப்பசு தாங்க மாட்டாமல் நெலூம்செறிந்து கண்ணீர் பாயச் சென்று, மனு வேந்தனது மன்பபவாயிலிற் கட்டப்பட்டிருக்கும் மணியைத் தன் கொம்பிஞல் அடித்தது.

4. கேளா—கேட்டு ; என்று என்று—என்று பலமுறை கேட்பானும் ; இகழ்ந்துநோக்க —(பசுவின் துண்பம் என்ன என்பதை இன்னும் நீங்கள் அறிவிக்கத் தவறிவிட்டார்கள் என்னும்) இகழ்ச்சிக் குறிப்புள்ள பார்க்க ; முதிர்ந்தகேள்வி—கற்றேருரிடம் பலதால்களையும் கேட்டதனால் நிரம்பிய அறிவு ; தொன்னேறி=தொன்மை+நேறி—பழமைதொட்டுவரும் அரசநீதி.

மணியோசையைக் கேட்ட மன்னன் பசுவின் துண்பம் யாது என்று மந்திரிகளைக் கேட்டான். அப்பொழுது மிக்க அறிவினையுடைய மந்திரி யொருவன் மன்னாவனுக்குப் பின்வருமாறு கூறுவானுயினன் :

5. வளவ—சோழனே ; அளவிறேர்த்தானை=அளவு+இல்+தேர்+தானை ; தானை—சேனை ; அரசலாந்தெரு=அரசு+உலாம்+தெரு—அரசு குடும்பத்தினர் மாத்திரம் உலாவப்போகும் உரிமை உடைய தெரு (அரசவீதி) ; விளைத்ததித்தன்மை=விளைத்தது+இத்தன்மை—இங்ஙனம் கொம்பினால் மணியை அடித்தலாகிய செயலைப்புரிந்தது (இத்தன்மை விளைந்தது எனக் கூட்டுக).

அரசனே, நின் மைந்தன் அரசவீதிவழியாகத் தேரிற் செல்லும் பொழுது பசுக்கன்றென்று ஒடிவந்து தேர்க்காலின் இடையே வீழ்ந்து இறந்தது. அதனால் வருந்திய இத்தாய்ப்பசு மணியை அடித்தது என்றால்.

கொசித்தற் பயிற்சி :

1. பசுக்கன்று தேர்க்காலில் அகப்பட்டு இறந்தபோது மனுமைந் தன் அடைந்த துன்பத்தைக் கூறுக.
2. மனுவேந்தலுக்குத் தன்னாற் பழி உண்டானதென மைந்தன் என்னியதேன் ?
3. பசுக்கன்று இறந்தபோது தாய்ப்பசு உற்ற துயரைக் கூறுக.
4. ஆராய்ச்சி மணியைப் பசு எவ்வாறு அடித்தது ?
5. பசு மணியையடித்த காரணத்தை அரசனுக்கு மந்திரி கூறிய வாறு எழுதுக.
6. “முதிர்ந்த கேள்வித் தொன்னெறி அமைச்சன்” என்பதன் பொருள் என்ன ? விளக்கிக் கூறுக.
7. “அரசலாந்தெரு” என்பதென்ன ?
8. பின்னரும் சொற்களுக்கு அதே கருத்துள்ள சொற்கள் தருக. புனிற்று, உம்பர், நெடிதுயிர்த்து, வீய.
9. எதிர்ச்சொற்கள் தருக : உம்பர், பழி, செங்கோல், வீய, இகழ்ந்து, அறிஞன், தளர்வு.
10. “உலசிலிப் பழிவந்தெய்தப் பிறந்தவாறு ஒருவன்”—“ஒருவன்” என்றது யாரை ? வந்த பழி ஶாது ? யாருக்குப் பழியுண்டானது ? யாரால் ?
11. “என்னிதற்குற்றது”—எது உற்றது, எதற்கு உற்றது ?

சி. வை. தாமோதரங்கிளை

(ஆ) தாமோதரம்பிள்ளை

கடல் சூழ்ந்த இலங்கையிலே கன்னித்தமிழ் தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்து வருகின்றது. அந்த நாட்டிலே செந்தமிழ்ப் புலவர் பலர் தோன்றித் தமிழ் மொழிக்குத் தொண்டு செய்தனர். பாவலஶாமி விளங்கினர் சிலர்; நாவலராய்த் திகழ்ந்தார் சிலர்; பண்டிதராய்ப் பணிசெய்தார் சிலர்; பழந்தமிழ் நூல்களைப் பரிசோதித்து வெளியிட்டார் சிலர்; இத்தகைய பெருமக்களின் உழைப்பினாலேயே இன்று நம் தாய் மொழியாகிய தமிழ், புத்துயிரும் புதுவாழ்வும் பெற்று விளங்குகின்றது.

தமிழகத்திலே வாழ்ந்த கலாநிதி உ. வே. சாமிநாததயர் அவர்கள் தமிழின் உயிர் நாட்டியாகவுள்ள சங்கநூல்களையுங் காவியங்களையும் ஆராய்ந்து பதிப்பித்து அழியாப்புகழ் அடைந்தார். ஜூராவர்களைப் போலவே அருந்தமிழ் நூல்களைத் தேடியடைந்து, ஆராய்ந்து அச் சிட்டு வெளிப்படுத்தியவர் இலங்கை அறிஞராகிய தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் ஆவர். அவர் தமிழ் மணங்கமழும் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சிறுப்பிட்டி என்னும் சிற்றுரிமை ஏறக்குறைய நூற்றிருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னே தொன்றினார்; ஆங்கிலத்தையும் தமிழையும் ஆர்வமுறைப் பயின்றார். இவைமையிலேயே தமிழ்னாபு அவருள் எத்திலே தழைத்தது. அந்நாவில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சன்னைக்கம் என்ற ஊரிலே, சிறந்த தமிழ்ப்புலவராய் விளங்கிய முத்துக்குமார் கவிராயர் அவர்களிடம் அவர், இலக்கணமுங் கற்றார். தமிழ்த்தொண்டு செய்தற்கு ஏற்ற அறிவும் ஆற்றலும் வாய்ந்த தாமோதரம்பிள்ளைக்குத் தமிழ்நாடு தக்கதொரு வாய்ப்பினைத் தந்தது. சென்னையம்பதியில் நடைபெற்ற தினவர்த்தமானி என்னும் தினசரிப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகப் பிள்ளையவர்கள் அமர்ந்தார். அப் பத்திரிகையின் வாயிலாக அவர் புலமைத்திறம் நன்கு புலனுயிற்று. சென்னை அரசாங்கத்தார் அவரை இராசதானிக்கல்லூரியிலே தமிழாசிரியராக நியமித்தார்கள். அந்த வேலையிலி ருந்து கொண்டே அவர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திலே பீ.ஏ. பட்டம் பெற்றார். அவருடைய நேரமையையுந் திறமையையும் பாராட்டி, சென்னை அரசாங்கம் அவருக்கு “இராவுபகதூர்” என்ற பட்டமளித் தது. அரசாங்க வேலையிலிருந்து ஒய்வு பெற்றபின்னர் பிள்ளையவர் கள் கும்பகோணத்திலே வழக்கறிஞர்த் தொழிலை நடாத்தினார்; சிலகாலம் புதுக்கோட்டை அரசாங்கத்தில் நீதிபதியாகவும் சேவை செய்தார்.

இவ்வாறு பத்திரிகையாசிரியராகவும் போதகாசிரியராகவும் உத்தியோகத்தராகவும் வழக்கறிஞராகவும் நீதிபதியாகவும் பிள்ளையவர்கள் பணி செய்தாரேனும் அவருக்கு நிலைத்தபுகும் தமிழ்ப் புலைமயின் வாயிலாகவே கிடைத்தது. கும்பகோணத்தில் வழக்கறி ஞாயிருந்த போது அங்கே அரசாங்கக் கல்லூரியிலே தமிழாசிரியராயிருந்த சாமிநாதையரவர்களின் பழக்கம் பிள்ளையவர்களுக்கு உண்டானது. பழைய தமிழ் நூல்களின் ஏட்டுச்சவடிகளைத் தேவேதி மூலம் அவற்றைப் பழுதுபார்த்துப் பரிசோதிப்பதினும் மெய் வருத்தம் பாராது மனம் சலியாது ஈடுபட்டிருந்த ஜூயரவர்களும் பிள்ளையவர்களும் ஒத்த உணர்ச்சியால் உயரிய நண்பர் ஆயினார். அப்போது சிந்தாமணி என்னும் சிறந்த பெருங் காவியத்தைப் பதிப்பிப்பதற்காக ஜூயரவர்கள் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். நற்றுமரைக்கயத்தில் நல்லன்னாஞ் சேர்ந்தாற்போல அவர்களோடு பிள்ளையவர்கள் நாள்தோறும் பழகி அளவளாவினார்கள். சிந்தாமணியின் நயங்களையும் கம்பர் கவித்திறையும் இருவரும் மனமாரப் போற்றி வாய்ராப் பேசி மகிழ்ந்த செய்தியை என் சரித்திரம் என்ற நூலிலே ஜூயரவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள்.

கும்பகோணத்திலே பிள்ளையவர்கள் இருந்தபொழுது அச்சிடப்படாத பல அருமையான தமிழ் நூல்களைப் பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். தமிழ் நாட்டிலே இலக்கணப் பயிற்சி குன்றி விடலாகாது என்று எண்ணி, தொல்காப்பியம், இறையனார் அகப் பொருளுரை, வீரசோழியம், இலக்கண விளக்கம் என்பவற்றைப் பதிப்பிக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டார். இந்நூல்களை விலைகொடுத்து வாங்கிப் படிப்பவர் மிகச் சிலரேயென்பதை, பிள்ளையவர்கள் அறியாதவர்கள். ஆயினும், கைப்பொருளைச் செலவு செய்தேனும் பழந்தமிழைப் பாதுகாத்தல் வேண்டுமென்னும் ஆசையே அவரை உந்துவதாயிற்று. இந்த நோக்கத்தை அவர் தாமே ஒரு பதிப்புரையில் வெளியிட்டார்.

“பழைய சுவடிகள் யாவும் கிலமாய் ஒவ்வொன்றுய் அழிந்து போகின்றன. அரசாங்கத்தாருக்கு அதின்மேல் இலட்சியமில்லை. சரசுவதியைத் தம்பால் வகிக்கட்பெற்ற வித்துவான்களை அவள் மாமி (இலட்சமி) எட்டியும் பார்க்கின்றாரில்லை. இந்த நிலையிற் பழைய தமிழ் நூல்களைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டு அடியேன் ஏட்டுப் பிரதிகளைத் தேடிப் பரிசோதித்து அச்சிடுவதிற் புத்தகங்கள் விலைபோகாமல் நட்டும் நேரிடுகின்றது”, என்று அவர் முறையிடுகின்றார்.

அவர் பதிப்பித்த காலத்தில் ஏட்டுச்சவடிகள் பெரும்பாலும் எடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றி அவலமாய்க் கிடந்தன. அவற்றைப் பாடுப்பட்டுத் தேடிப் பரிசோதித்த பிள்ளையவர்கள், “ஏட்டுச்சவடிகள் கெட-

உச் சிதைந்து கிடக்கும் நிலைமையைத் தொட்டுப் பார்த்தாலன்றே தெரியவரும். ஏட்டை எடுக்கும்போது ஓரம் சொரிகிறது ; அவிழக்கும் போது இதழ் முரிகிறது ; புரட்டும்போது துண்டு துண்டாய்ப் பறக்கிறது ” என்று, அவர் கண்ட காட்சியை வருத்தத்துடன் தெரிவிக் கின்றார்.

இப்படிப்பட்ட ஏடுகளை வைத்துக் கொண்டு எழுத்தெழுத்தாகக் கூட்டிப் படித்து, பதம் பதமாகப் பழுதுபார்த்து, பரிசோதனை செய்வதற்கு எவ்வளவு பொறுமை வேண்டும் ! எத்துணைப் புலமை வேண்டும் ! அவளிறந்த பொறுமையோடும் அருமையான புலமை யோடும் சிந்தாமணி முதலிய பெரிய நூல்களை அச்சிட்டு வெளிப் படுத்திய ஒயரவர்களைத் தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் மனமாரப் பாராட்டுகின்றார். பெற்றவருக்கன்றே தெரியும் பிள்ளைப் பேற்றின் அருமை, பதிப்பாசிரியரைக் குறித்துப் பிள்ளையவர்கள் கூறுவதைக் கேள்வுங்கள் :

“ பரிசோதனைசிரியர் படும் கஷ்டம் ஓர் அரிய பழைய நூலைச் சுத்தமங்கச் சாட்சியோடு பரிசோதித்து அச்சிட்டாருக்கன்றி விளங்காது. தூக்கினுலன்றே தெரியும் தலைச்சமை ? ஒன்றற்கொன்றெல்வாத இருபது இருபத்தைந்து பிரதிகளை அடுக்கி வைத்துக்கொண்டு என்கண் காங்கச் சிந்தாமணிக் காவியத்தைப் பரிசோதனை செய்து பதிப் பித்த கும்பகோணம் வித்தியாசாலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் சிறீமத். உ. வே. சாமிநாதையரைக் கேட்டால் சற்றே தெரியலாம். எனக்கு அவரும் அவருக்கு நானும் சாட்கி ” என்று பிள்ளையவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

இத்தகைய தீராத தொல்லைகளின் நடுவே பிள்ளையவர்கள் பதிப் பித்த நூல்கள், புலவர் உலகத்திலே தலைசிறந்து விளங்குகின்றன என்று சொல்லும் வேண்டுமா ? அவர்கள் அச்சிட்ட தொல்காப்பி யம், செந்தமிழ் மொழியின் பழமையான இலக்கணம். தமிழின் தொன்மைக்குஞ் செம்மைக்கும் ஒரு தனிச்சான்றாக நிற்பது அவ்விலக்கணமே. நற்றமிழுப் புலவராகிய நக்கீரர் இயற்றியதாகக் கொள்ளப்படும் இறையனுரகப் பொருளுரை, பழங்காலத் தமிழரை நடைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக இலங்குவது. இன்னும் பிள்ளையவர்கள் வெளியிட “ வீரசோழியம் ” என்னும் இலக்கணநூல், தமிழ் மொழியின் வரலாற்றில் ஒரு தனியிடம் பெற்றுள்ளது. ஏறத்தாழ எண்ணாற்றறைம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னே எழுதப்பட்ட இவ்விலக்கணம், தமிழ்மொழியின் இடைக்கால இலக்கியத்துக்கு இலக்கணம்

என்று கருதப்படுகின்றது. தமிழ் நாட்டிலே வீசோழன் என்னும் பெயருடைய வீராசேந்திரன் பெருமன்னாகி அரசு வீற்றிருந்த போது இயற்றப்பட்ட இவ்விலக்கணம், அவன் பெயர் தாங்கி நிலவு கின்றது. பின்னையவர்கள் புதுக்கோட்டையில் நீதிபதியாக இருந்த போது அச்சிட்டு வெளிப்படுத்திய இலக்கண விளக்கம் என்ற நூல் தமிழ் நாட்டிலே குடித்தொல்காப்பியம் என்று கலையறிந்தோர் போற்றுத்தற்குரிய ஏற்றம் வாய்ந்தது. திருவாசூரியே ஏறக்குறைய முந்தாலும் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே சிறந்த தமிழ்ப் புலவராய்த் திகழ்ந்த வைத்தியநாத நாவலரால் இயற்றப்பட்டது இவ்விலக்கணம். எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி யென்னும் ஐந்து இலக்கணங்களையும் உடைய இந்தால், தமிழ்ப்புலமை உலகத்திற் பெரிதும் பாராட்டப்படுகின்றது.

பின்னையவர்கள் சில இலக்கிய நூல்களையும் ஆராய்ந்து பதிப்பித் தார். சங்க நூல்களுள், கற்றறிந்தோர் ஏத்தும் கவி என்று சிறப்பிக்கப்பட்ட கவித்தொகையையும் சிறுகாப்பியங்களுட் சிறந்த தெனக் கருதப்படும் சூளாமணியையும், தக்கோர் புகழும் தணிகைப் புராணத்தையும் பதிப்பித்து உதவியவர் பின்னையவர்களே.

இவ்வாறு தமிழ்த்தாய்க்குத் தொண்டு செய்த பின்னையவர்கள் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற் பல ஆண்டுகள் தமிழ்ப் பரிச்சராக இருந்தார். அப்போது சூரியநாராயண சாஸ்திரி என்னும் பரிதிமாற்கலைஞர் பி. ஏ. பரிச்சையிலே தமிழ்ப் பாடத்தில் முதலிடம் பெற்றுத்தேறினார். தமிழறிஞராகிய சாத்திரியாரைப் பின்னையவர்கள் அன்போடு தமிழ்டுக்கு அழைத்து அவரோடு அனவளாவினார்.

தமிழே தெய்வம் : தமிழ்ப் பணியே தவம் எனக் கருதி வாழுந்த பின்னையவர்கள் இருபதாம் நூற்றுண்டு பிறந்தநாளிலே இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார். அவர் இறந்த செய்திகேட்ட செந்தமிழ்நாடு பெருந்துயில் மூழ்சிற்று. திராவிட சாஸ்திரியார் தமது ஆரூத் துயரத்தைப் பாட்டாலும் உரையாலும் “ஞானபோதினி” என்னும் பத்திரிகையில் வெளியிட்டார். “புது நூற்றுண்டு பிறந்து யாவும் இனிது செல்லும் என்று எண்ணி எதிர்பார்த்து நின்ற நந்தமிழுலகம் பெரிதுந் துன்புறத்தக்கதோர் நிகழ்ச்சி கேட்டு நடைஞ்சுகின்றது. புது நூற்றுண்டு பிறந்த அற்றை ஞானரே செந்தமிழுலகிற் செம்மைசான்று விளங்கிய நமது, “இராவுபகதூ” சி.வை. தாமோதரம்பின்னையவர்கள் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்துச் சிவப்ரியான் திருவடி நீழலிற் சென்று சேர்ந்தனர். என்னே உலகம் ! என்னே வாழ்க்கை !” என்று அவர் எழுதினார்.

கிருத்தற் பயிற்சி :

1. தாமோதரம்பிள்ளை எங்கே எப்பொழுது பிறந்தார் ?
2. தாமோதரம்பிள்ளையின் ஆசிரியர் யார் ? அவரது ஊர் எது ?
3. பி. ஏ. பட்டம் பெறும்போது தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் எங்கே, என்ன பணி செய்து கொண்டிருந்தார் ?
4. தாமோதரம்பிள்ளையாற் பதிப்பிக்கப்பட்ட இலக்கண நூல்கள் யாவை ?
5. அவர் பதிப்பித்த இலக்கிய நூல்கள் யாவை ?
6. பிண்வருவன ஒவ்வொன்றையும் பற்றிக் குறிப்பெழுதுக : தொல்காப்பியம், இறையனாகப்பொருளுரை, லீர்சோழியம், குட்டித்தொல்காப்பியம்.
7. பொருள் தருக : பாவலர், பணி, கயம், உந்துதல், சுவடி, அளவளாவல், தொன்மை, பல்கலைக்கழகம், சிலம்.
8. பழைய ஏடுச் சுவடிகளைப் பற்றித் தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் கூறியவை யாவை ?
9. தாமோதரம்பிள்ளை இவ்வுலக வாழ்வை நீத்த ஆண்டு, மாதம் தேதி என்பவற்றைத் தருக.
10. தாமோதரம்பிள்ளையின் பிரிவைக் குறித்துத் திராவிட சாத்திரி யார் தமது துயரை எங்களும் வெளியிட்டார் ?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

தொழிற் பெயரும் பண்புப்பெயரும்

1. இத்தகைய பெருமக்களின் உழைப்பினாலேயே, இன்று நம் தாய் மொழியாகிய தமிழ் புத்துயிரும் புதுவாழ்வும் பெற்று விளங்குகின்றது.
2. இளமையிலேயே தமிழன்பு அவருள்ளத்திலே தழைத்தது.
3. அவருடைய நேர்மையையும் திறமையையும் பாராட்டிச் சென்னை அரசாங்கம் அவருக்கு “இராவ்பகதூர்” என்ற பட்டமளித்தது.
4. அரசாங்கக் கல்லூரியிலே தமிழாசிரியராயிருந்த சாமிநாதைய ரவர்களின் பழக்கம் பிள்ளையவர்களுக்கு உண்டானது.
5. கைப்பொருளைச் செலவழித்தாகிலும் பழந்தமிழைப் பாதுகாத்தல் வேண்டும் என்னும் ஆசையே அவரை உந்துவதாயிற்று.
6. பரிசோதனை செய்வதற்கு எவ்வளவு பொறுமை வேண்டும். மேலே கூறப்பட்ட வாக்கியங்களிலே தடித்த எழுத்திலுள்ள சொற்களுள்ளே தொழிற் பெயர்கள் இருக்கின்றன. அத் தொழிற்பெயர்கள் :

உழைப்பு, பழக்கம், பாதுகாத்தல் என்பனவாம்.

“உழைப்பு” என்பதில் “பு” விகுதி.

“பழக்கம்” என்பதில் “அம்” விகுதி.

“பாதுகாத்தல்” என்பதில் “தல்” விகுதி. இச்சொற்கள், உழை பழகு, பாதுகா, என்னும் தொழிலை உணர்த்துகின்றன. இவையொழிந்த நேர்மை, பொறுமை, என்பன தொழிலை உணர்த்தும் சொற்கள்லை. அவை பண்பை (குணத்தை) உணர்த்தும் சொற்கள். ஆகையால், அவை பண்புப்பெயர்கள் (குணப்பெயர்கள்) எனப்படும். அவை பாலை உணர்த்தி வரவில்லை; காலங் காட்ட வில்லை.

ஒன்றன் குணத்தை உணர்த்திக் காலங்காட்டாது வரும் சொற்கள் பண்புப் (குணம்) பெயர்களாகும்.

“நேர்மை, திறமை, பொறுமை” என்பன “மை” விகுதி பெற்று வந்த பண்புப்பெயர்கள்.

மை, ஐ, சி, பு, ரு, அம் முதலியனவும் பண்புப்பெயர் விகுதி களாய் வரும்.

“மாட்சி” என்பதில் “சி” விகுதி.

“மாண்பு” என்பதில் “பு” விகுதி.

“நன்று” என்பதில் “ரு” விகுதி.

“நலம்” என்பதில் “அம்” விகுதி.

இவ்வாறே பண்புப் பெயர்கள் வரும்.

தொழிற்பெயர் விகுதிகள் தல், அல், அம், ஐ, கை, வை, கு, பு, உ, தி, சி, வி, உள், து, முதலியன்.

பண்புப்பெயர் விகுதிகள் : மை, ஐ, சி, பு, உ, கு, றி, ரு, அம், நர் என்பன.

பயிற்சி :

1. பின்வருவனவற்றிலே பண்புப்பெயர்களை வேறுகவும், தொழிற் பெயர்களை வேறுகவும் எழுதுக. விகுதிகளையும் எழுதுக.
மாட்சி, காட்சி, செய்கை, பெருமை, உழவு, கற்றல், புலமை, நேர்மை, வாழ்க்கை.
2. நான்காம் பாடத்திலுள்ள பாடல்களிலே காணப்படும் பண்புப் பெயர்கள் மூன்று எழுதுக. (அரும்பத விளக்கம் பார்க்க.)

(ஏ) எழுத்து

நீர் அறிந்த பெரியார்.

1. பிறப்பு.
2. கல்வி.
3. அப்பெரியார் செய்த நற்செயல்கள் : (சமயப்பணி, சமூகப்பணி, இலக்கியப்பணி, அரசியற்பணி, முதலியன்.)
4. முடிவுரை.

(ஒ) கவைத்தல்

மனுநீதிகண்ட சோழன் கதையில் வரும் பாடலிலே நாம் ஜந்து கதாபாத்திரங்களைக் காணகிறோம். அவற்றுள் ஒன்று பசுக்கன்று. அது ஈன்று மிகக்கிட்டிய காலத்துப் பசுகிளங்கன்று; அம் புனிற்று வின் கன்று. அதனாலே அது அச்சமின்றி, விளையாட்டு விருப்பால் அங்குமிங்கும் ஓடிற்று. ஓடித் தேர்க்காலில் வீழ்ந்து இறந்தது.

மற்றெரு கதாபாத்திரம் தாய்ப்பசு. தன் கன்று தேர்க்காலில் வீழ்ந்ததைக் கண்ட தாய்ப்பசு வருத்தத்துடன் கண்றை நோக்கி ஓடியது; துயரமிகுதியாற் சுழன்று சுழன்று ஓடியது; இறந்து சிடக்கும் கண்றைப் பார்த்தது; வெம்பி வெம்பி அலறுத் தொடங்கி யது; அலறிச் சோர்ந்தது; உடலெங்கும் நஞ்சக் நிலத்திலே வீழ்ந்தது. கன்றே அப்பசுவின் உயிர். ஆகையால், பசுவுக்கு மரண வேதனை உண்டானது. தாய்னியின் பேரெல்லைய அப்பசுவின் துனி பத்துடிப்பின் மூலம் நாம் உணர்கிறோம்.

கண்றை இழந்த தாய்ப்பசு துன்பத்தைத் தாங்கமாட்டாமல் வருந்தி ஒருகும் நிலைமை படம் போல் நம்முன் சித்திரிக்கப்படுகிறது. தளர்ந்த ஓ உளம் தரியாது உருகும்பொழுது எமதுள்ளும் உருகுகின்றது. துன்பமிகுதியால் பகவின் முகத்தில் நெருப்புச்சவாலை போன்ற குடான் பெருமூச்ச எழுந்தது. பெருமூச்ச எழு எழு, கண்ணீர் பெருகி முகமெல்லாம் பாய்ந்து வழிந்தது. இங்ஙனம் துன்ப மூறும் பகுத்தறிவில்லாத பகவின் உள்ளத்திலே மனுநீதிகண்ட சோழனின் நீதித்திறம்—ஆட்சிசிறப்பு—எழுமைகளின் கண்ணீரைப்போகி கும் ஆட்சியின் ஆற்றல் தெய்வ அருளாலே தென்பட்டது. அதனால் மனுநீதிகண்ட சோழனின் மாவிகைவாயிலிற் கட்டப்பட்டிருந்த ஆராய்ச்சி மணியை அப்பசு தன்கொம்பினால் அடித்தது. அன்பினால் அறிவும் சிறக்கும் என்பதை இதனால் அறிகிறோம்.

கண்றையிழந்த தாய்ப்பசு கதறித் துடிக்கின்ற துன்பக் காட்சியைக் கண்ட மனு வேந்தனின் மைந்தன் மற்றெரு கதாபாத்திரமாவான். அவள் பசுவைப் பார்த்ததும் தன்னுயிர் பதைப்பதைத்தான்; சோர் வடைந்தான்; கீழே இறந்து சிடக்கும் பசுக்கள்றை நோக்கினான். ஆற்றுமையும் இரக்கமும் அவனுள்ளத்தில் மாறிமாறி அலையாலை யாக எழுகின்றன. பெருமூச்ச விடுகின்றன. தன்னுயிர் போல் மன்னுயிர் அனைத்தையும் பாதுகாத்து வாழும் மனுவேந்தனின் மைந்தன், ஆவின் கண்றைக் கொன்றவன் என்னும் பழிமொழி யைப் படைத்துவிட்டேனே, தந்தையின் புகழை அழித்தேனே, நான் மனுவேந்தனின் மைந்தனுகப் பிறந்தேனே என்றெல்லாம் எண்ணி யெண்ணித் தன்னை இகழ்ந்து ஏங்குகிறேன்.

பசுவினால் அடிக்கப்பட்ட மனியொலி மனுவேந்தனின் செவிகளிற் பட்டது. ஒருநாளும் அடிக்கப்படாத மனி ; செங்கோலாட்சியின் சின் னமாய் விளங்கிய மனி ; இதுவரையும் ஓலிக்காத மனி இன்று ஓலித்துவிட்டது. அரசன் மானிகைவாயிலுக்கு ஓடி வந்தான். பசுவைக் கண்டான். அமைச்சரைப் பார்த்தான். பசுவுக்கு ஏதோ துன் பம் நேர்ந்திருத்தல் வேண்டும். அதனைத்தன் மந்திரிமார்கள் முன் னமே அறிந்து தனக்குக் கூறத் தவறிவிட்டார்கள். “மந்திரிக்கமுகு வரும் பொருள் உரைத்தல்.” அஃதாவது, மேல்நிகழு வேண்டிய வற்றையும் முன்னரே அறிந்து சொல்லுதல். அங்ஙனமிருப்பப் பகுத் தறிவில்லாத இந்தப் பசு அன்பினுலே தானாக உணர்ந்து ஆராய்ச்சி மணியை அடிக்கும் வரையும் மந்திரிமார்களாற் பசுவின் துன்பத்தை அறியமுடியவில்லையே, சீ, இவர்களும் மந்திரிமார்களா? எனத்தன் மந்திரிமாரை இகழ்ந்து நோக்கினான். மனுவேந்தனின் மந்திரிமாரி அரசன் எண்ணியது போல இகழப்பட்டத் தக்கவுர்களா? இல்லை. முன்னுற நிகழ்ந்த எல்லாம் அறிந்துள்ள முதிர்ந்த கேள்வித் தொன்னென்றி அமைச்சன் அரசனை வணங்கிறீன்று நிகழ்ந்த அனைத் தையும் அவனுக்குத் தெரிவித்தான். அந்த அமைச்சன் வரும் பொருள் அறியும் அமைச்சன் ; முன்னுற நிகழ்ந்ததெல்லாம் அறிந்த அமைச்சன் ; அவன் நிராம்பிய கேள்வியறிவு படைத்தவன். தருமம் உணர்ந்தவன். பழைமைதொட்டு வழிவழியாக நிலவி வரும் அரச நீதிகளை உணர்ந்தவன். ஆகையால், அவன் பசுக்கன்று இறந்த நிகழ்ச்சியைக் கூருமல்லிட்டதற்கும் ஏதோ காரணம் இருத்தல் வேண்டும். அக்காரணங்கள் யாவை? அரசகுமாரன் அரசலாம் வீதி வழியே பவனி செல்கிறான். அவலீதியிற் பொதுமக்களோ, விலங்கு களோ நடமாடும் வழக்கம் இல்லை ; அதுமட்டுமன்று. அளவில்லாத தேர்ச் சேனைகள் அரச�ுமாரனின் தேரைப் பின்தொடர்ந்து செல்கின்றன. அப்பொழுது பயம் அறியாத பசுக்கன்று தானாகவே ஓடிப் போய்த் தேர்க்காவிற் புகுந்து இறந்தது. பொது மக்களோயோ, விலங்குகளோயோ எதிர்பார்க்க முடியாத அரசலாந்தெருவில் அரசனங்குமாரன் சென்றுநுதலாலும் அனவற்ற தேர்ச்சேனைகள் அவனைச் சூழ்ந்து சென்றனவாதலாலும், பயமறியாத பசுசினங்கன்று, அவன் எதிர்பாராத வகையிலே தேர்க்காலுள் தானே புகுந்து இறந்துபட்ட குற்றம், பிராயச்சித்தனு செய்து நீக்கத்தக்கதொன்றென அமைச்சன் எண்ணியதனுலேயே அரசனிடம் முன்னமே அதனைத் தெரிவிக்காது விட்டிருத்தல் வேண்டும். இஃது “அரசலாந்தெருவிற் போங்கால்”, “அளவில் தேர்த்தானை சூழப் போங்கால்”, “இனைய ஆண்கள்று” என்னும் சொற்களாற் புலனுகிறது.

ஜந்தாம் பாடம்

(அ) மனுநிதி கண்ட சோழன் II

அவ்வுரை கேட்ட வேந்த னுவறு துயர மெய்தி
 வெவ்விடந் தலைக்கொண் டாற்போல் வேதனை அகத்து மிக்கிங்
 கிவ்வினை விளைந்த வாரென் றிடருறு மிரங்கு மேங்கும்
 செவ்விதென் செங்கோ லென்னும் தெருமரும் தெளியும் தேருன் 6

மந்திரிக் ளதுகண்டு மன்னவைனை அடிவணங்கிச்
 சிந்தைதளைர்ந் தருவுவது மற்றிதற்குத் தீர்வன்றுல்
 கொந்தலர்தார் மெந்தனைமுன் கோவதைசெய் தார்க்குமறை
 அந்தணர்கள் விதித்தமுறை வழிநிறுத்த லறமென்றுர் 7

அந்தணர்க்குத் தாணங்கொடுப்பதாற் கன்றை இழந்து கதறும்பகவின்
 துண்பம் நீங்குமா எனக் கூறி வருந்திய மன்னன் :

மாநிலங்கா வலனுவான் மன்னுயிர்காக் குங்காலைத்
 தானதனுக் கிடையுறு தன்னாற்றன் பரிசனத்தால்
 ஊனமிகு பகைத்திறத்தாற் கன்வரா ஓயிர்தம்மால்
 ஆனபய மெந்துந்தீர்த் தறங்காப்பா னல்லனே 8

எனமொழிந்து மற்றிதனுக் கினியிதுவே செயலிவவான்
 மனமழியுந் துயரகற்ற மாட்டாதேன் வருந்துமிது
 தனதுறுபே ரிடர்யானுந் தாங்குவதே கருமமென
 அனகனரும் பொருள்துணிந்தா னமைச்சருமஞ் சினரகன்றுர் 9

ஒருமெந்தன் தன்குலத்துக் குள்ளானென் பதுமனரான்
 தருமந்தன் வழிச்செல்கை கடனென்று தன்மைந்தன்
 மருமந்தன் தேராழி உறவூர்ந்தான் மனுவேந்தன்
 அருமந்த அரசாட்சி அரிதோமற் றெளிதோதான் 10

6. ஆ உறுதுயரம்-பசு அடைந்த துயரம் ; தலைக்கொண்டாற்
 போல-தலைக்கு ஏறியது போல் ; வெவ்விடம்=வெம்மை+விடம் ;
 இடர்-துன்பம் ; உறும்-அடையும் ; என் செங்கோல் செவ்விது-எனது
 நீதி நன்றாயிருக்கிறது ; என்னும்—என்று சொல்வான் ; தெருமரும்-
 கலங்குவான் ; தேருன்-தெளிவடையான்.

மந்திரிகள் கூறியவற்றைக் கேட்ட அரசன், கன்றையிழுந்த பசுவைப் போலத்தானும் துண்பமடைந்தான்.

7. அதுகண்டு—மனுவேந்தனின் துயரைக் கண்டு ; சிந்தை—மனம் ; தளர்ந்தருளுவது = தளர்ந்து + அருளுவது — தளருதல் ; இதற்கு—பசுக்கன்று இறந்த பாவச் செயலுக்கு ; தீர்வன்றுல்= தீர்வு+அன்றுல்—போக்கும் வழியன்று (பரிகாரம் அன்று) ; (சிந்தை தளர்ந்து அருளுவது, இதற்குத் தீர்வு அன்றுல் எனக் கூட்டுக).

கொந்தலர்தார் மைந்தன்=கொந்து+அலர்+தார்+மைந்தன்—கொத்தாக அலர்ந்த மாலையை அணிந்த மைந்தன் ; கோவதை—பசுக்கொலை ; மறை அந்தணர்கள்—வேதத்தை உணர்ந்த அந்தணர்கள் ; விதித்தமுறை நிறுத்தல்—பசுக்கொலை செய்தார்க்கு உயிரைப் போக்குதலின்றிப் பிராயச்சித்தம் செய்யும் வண்ணம் விதிக்கப்பட்டி ருக்கும் ஒழுங்கிற்கேற்ப ஒழுகச் செய்தல் ; அறம்—முறை.

மந்திரிமார் மன்னைன வணங்கி, அந்தணர்கள் கூறிய வண்ணம் பிராயச்சித்தமஞ்செய்து கன்றைக் கொன்ற பாவத்தைப் போக்குதலே பொருத்தமானது என்று கூறினார்கள்.

8. மாநிலம்—பெரியநிலவுலகம் ; காவலனுவான்=காவலன்+ஆவான்—அரசனுளவன் ; மன்னுயிர்—நிலைபெற்ற உயிர் ; தான்—அரசனுகிய தான் ; அதனுக்கு—அம்மன்னுயிர்க்கு ; பரிசனம்—அரசன் ஆணைக்கடங்கி அரசக்கருமங்களை ஆற்றும் பணியாளர் ; ஊன மிகும்=ஊனம்+மிகும்—தீமை மிக்க ; பகைத்திறத்தால்—வகைவர்கள் ஆற்றுகின்ற பலதிறப்பட் கொடுஞ் செயல்களால் ; உயிர்தம் மால்—விலங்கு முதலிய உயிர்களால் ; அறங்காப்பான்—செங்கோல் ஆட்சிபுரிந்து அறநெறியைக் காக்கின்றவன் ; மாநிலங்காவலனுவான், தான் அதனுக்கு, (1) தன்னால் (2) தன்பரிசனத்தால் (3) பகைத் திறத்தால் (4) கள்வரால் (5) உயிர்தம்மால், உண்டாகும் ஜிந்து பயங்களையும் அகற்றி அறங்காப்பான், அல்லனே எனக் கூட்டுக.

உலகத்தைக் காவல்புரியும் அரசன், தான், தன்பரிசனர், பகைவர், கள்வர், விலங்கு என்பவற்றுல் உயிர்களுக்கு அச்சம் உண்டாகாமல் ஆட்சி செய்யும் இயல்பு வாய்ந்தவனுதல் வேண்டும்.

9. இதனுக்கு இனிச்செயல் இதுவே—இப்பழிக்கு இனிச்செய்யத்தக் கது இது ஒன்றே ; மனமழியும்=மனம்+அழியும்—மனம் அழிகின்ற ஆன்—பசு ; வருந்துமிது=வருந்தும்+இது—தனது கன்றை இழுந்து) வருந்துகின்ற இப்பசுவினது ; இடர்—துண்பத்தை ; பேரிடர்=பெருமை+இடர் ; யானும் தாங்குவது—யானும் புதல்வனை இழுந்த துண்

பத்தை அநுபவிப்பது ; கருமகை = கருமம் + என — செய்யத் தக்க காரியம் என்று ; அனகன்—பாவம் இல்லாதவன் ; அரும் பொருள்—செயற்கரிய செயலை (அறத்தை) ; அஞ்சினரகணரூர் = அஞ்சினர் + அகணரூர்—அஞ்சி அகணரூர்.

என்று கூறிய மனுவேந்தன் கண்ணை இழந்து வருந்தும் பகவின் துண்பத்தைத் தானும் அடைதலே செய்யத் தக்கதென என்னிடதன் மைந்தனைக் கொல்லத் துணிந்தான்.

10 தருமந்தனவழிச்செல்கை—அறத்தின் வழியே நடப்பது ; மருமம்—மார்பு ; கடன்—கடமை ; தன்தோழி=தன்தேர்+ஆழி—தான் செலுத்திய தனது தேரின் உருளை (சிலலு) ; உற—(மைந்தனின் மார்பிலே) அழுந்த ; ஊர்ந்தான்—செலுத்தினுன் ; அருமந்த=அருமருந்து+அன்ன—அரிய அமிழ்தம் போன்ற நல்ல.

தன்குலத்துக்குரிய ஒரேயொரு மைந்தன் என்பதையும் பொருட்படுத்தாமல் அறத்தின் வழி நடத்தலே தக்கதெனத் தெரிந்த மனுவேந்தன், தானே தன் மைந்தனைத் தேர்க்காவின் கீழ் இட்டுக் கொன்றுன்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

- 1 பசுக்கன்றைக் கொன்ற பாவத்தைப் போக்குதற்கு அமைச்சரிகள் கூறிய வழியாது ?
- 2 செங்கோல் அரசன் எவ்வாறு உயிர்களைக் காத்தல் வேண்டும் ?
- 3 மந்திரிகள் கூறிய பிராயச்சித்த வழியில் மன்னவன் கண்ட குற்றம் யாது ?
- 4 மன்னன் தன் மைந்தனைத் தேர்க்காவின் கீழிட்டுக் கொல்லத் துணிந்ததேன் ?
- 5 ஜந்து பயங்கள் யாவை ? இவை யாருக்கு உண்டாக்கூடாது ?
6. “தனதுறு பேரிடர் யானும் தாங்குவது”—யார் தாங்குவது ? எவ்விடர் ?
7. “அரிதோ”, “எளிதோ”—எது ?
8. அரும்பொருள் யாது ? அதனைத் துணிந்தவன் யார் ? அது ஏன் அரும் பொருள் எனப்பட்டது ?
9. “அனகன்” என்றது யாரை ?
10. எது அறம் ?

(ஆ) வனவாசமும் அஞ்சாதவாசமும்

பாண்டவர் வனவாசஞ் செய்ய நேர்ந்தமையை எண்ணி, அத்தின புரி மாந்தர் பலவாறு புலம்புவாராயினர் ; துன்பமிகுதியினாலே, சிலர் பாண்டவரின் பின்னே சென்றனர். அங்ஙனம் சென்றவர்களை ஆறுதல்கூறி நிறுத்தி, விடைகொடுத்து அனுப்பி விட்டுப் பாண்டவர் காமியவனம் என்னும் பெருங்காட்டை அடைந்தனர். அப்பொழுது பாண்டவரின் புதல்வர்களைப் பாஞ்சாலன் தள்ளுட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

ஆரம்பத்திலே துன்பமாயிருந்த வனவாசம், நாட் செல்லப் பாண்ட வர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. அவர்கள் வனங்களிலிருந்து தவஞ் செய்த முனிவர்களை அடைந்து வளைங்கி, அவர்களது ஆசீர் வாதத்தைப் பெற்றார்கள். பாண்டவர்களின் வருகையால் முனிவர் களும் உள்ளம் மகிழ்ந்தார்கள்.

சூதினாற் பாண்டவர்களது பொருளெல்லாவற்றையுங் கவர்ந்தும், துரியோதனனுடைய மனம் நிறைவெட்டயவில்லை. அவர்கள் காட்டிலே துன்பமடைந்து வருந்துவதைத் தான்பார்க்க வேண்டுமென்று துரியோதனன் ஆசைப்பட்டான். அதனால், தனது உத்தம நன்பனுள கண்ணனுடனும் தம்பிமாருடனும் பாண்டவரிருந்த வனத்தை அடைந் தான். அந்த வனம் கந்தருவனைருவனுக்கு உரிமையானது. அவனது ஏவலானர் அங்கே பாடினீடுமைக்கக் கூடாதெனத் துரியோனனுடைய கூட்டத்தாரைத் தடுத்தனர். அவர்கள் அதைப் பொருட்படுத்தாத படியாற் கந்தருவன் துரியோதனை எதிர்த்தான்; கடும்போர் மூண்டது. துணைக்கு வந்த கண்ண் முதலியோர் புறங்காட்டி ஓடினர். கந்தருவன் துரியோதனை வென்று, அவனைத் தேர்க் காலோடு கட்டிக்கொண்டு போனான். அப்பொழுது துரியோதனன் அவரிய சத்தம் தருமனுடைய காதிலே விழுந்தது. உடனே தருமன், வீமனையும் அருச்சனையும் பார்த்து, “ ஓடிப்போங்கள் ; துரியோதன எனது குரல்போல இருக்கிறதே ! ”, என்று கூறினான். வீமனும்

அருச்சனானும் தமையனது கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து சென்று, துரியோதனை மீட்டு வந்தார்கள். அவமானப்பட்ட துரியோதனை வாடிய முகத்துடன் அத்தினாபுரம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

வனவாச காலத்திலே, அருச்சனன் சிவபிரானைக் குறித்துப் பெருந் தவஞ் செய்து பாசுபதமென்னும் படைக்கலத்தைப் பெற்றார்கள். பான் டவர்களுக்குத் துரியோதனானுற் பல துண்பங்கள் உண்டாயின. அவ் வாறு உண்டான் துண்பங்களிலிருந்து பாண்டவர்கள் தப்பினர்; அதுவு மன்றிப் பல நன்மைகளையும் அடைந்தனர். அவற்றுக்கெல்லாம் காரணமாயிருந்தது கண்ணபிரானின் திருவருளேயாகும். ஆபத்துக் காலங்களிற் கண்ணபிரான் பாண்டவரது துண்பங்களை நீக்கியிரு ஜினார்.

இவ்வாறு பாண்டவர் பண்ணீராண்டுகளை வனத்திலே கழித்துப் பதின்மூன்றாவது ஆண்டிற் பிறர் தம்மை அறியாதபடி, வாழ்தலாகிய அஞ்சாதவாசம் செய்வதற்காக விராடதேசம் நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

நீர்வளநிலவளங்களாற் சிறந்தது விராடநாடு. அந்நாட்டை விராடன் என்னும் அரசன் ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். உத்தரன் என்பவன் அவன் புதல்வன். அஞ்சாதவாசம் செய்வதற்கு அதுவே தக்க இடமென எண்ணிய பாண்டவர் தம்மை யாரும் அறியாதவாறு ஒவ்வொருவரும் மாறுவேடம்பூண்டு விராடநாட்டை அடைந்தனர். தருமன் நீண்ட சடைமுடியும் முப்புரிநாலுமாகத் தூறவிவேடங் கொண்டு கங்கன் என்னும் பெயருடன் விராடராசனை அடைந்தான். அவ்வாறே வீமன், பலாயனன் என்னும் பெயருடன் வாலுகனாகவும், அருச்சனன் பிருகந்நளை என்னும் பெயருடன் ஆடல் பாடல்களிலே வல்ல பேடியாகவும், நகுலன் தாமக்கிரந்தி என்னும் பெயருடன் வாதுவனுகவும், சகாதேவன் தந்திரிபாலன் என்னும் பெயருடன் பசு வளர்ப்பவனுகவும், திரெளபதி விரதசாரணி என்னும் பெயருடன் வண்ணமகளாகவும் விராடராசனது அரமணையிலே தொழில் புரிந்து வந்தனர். பாண்டவருந் திரெளபதியும் வாழப்பெற்ற சிறப்பினால் விராடநாடு மிகவும் வளமுடையதாக விளங்கியது.

கீசுகள் என்பவன் விராடராசனின் மைத்துனன். அவனே விராடநாட்டுச் சேனாதிபதியுமாவான். அவன் மிகவும் வலியவன்; வீமனைப் போன்ற பஸ்சாவி. ஆயினும், தீயகுணங்கள் பொருந்தியவன். கீசுகள் விரதசாரனி மீது ஆசை கொண்டதனாற் பலாயனன் ஒருநாள் நன்றிரவில் அவனைக் கொன்றுவிட்டான். கீசுகள் கொலையுண்ட செய்தி எங்கும் பரவிற்று. அது பலருக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அச்செய்தியைத் துரியோதனன் முதலியோருங் கேள்வியுற்றார்கள். வீமனைத் தவிரக் கீசுகளைக் கொல்ல வல்லவர் யாருமிலர்; ஆகவே, பாண்டவர் விராடநாட்டிலேதான் அஞ்ஞாதவாசம் செய்கிறார்களென, அவர்கள் எண்ணினர்போலும். கீசுகள் இல்லாத இச்சமயத்தில் விராடநாட்டின் மீது போர்தொடுத்தால் விராடன் தோல்வியடைவது நிச்சயம். பாண்டவர் அங்கே மறைந்திருந்தால் விராடராசனுக்காக அவர்கள் தம்மை எதிர்த்துப்போரிடுவர். அப்பொழுது தாம் பாண்டவரை அறிந்து கொள்ளலாம். அப்படி அறிந்து கொண்டாற் பாண்டவருடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தப்படி மீண்டும் அவர்கள் வனவாசம் செல்லவேண்டும்; ஆதலால், விராடநாட்டின் மீது படையெடுப்பது தமக்கு நன்மைதரும், என்று முடிவு செய்தார்கள். எனவே, அவர்கள் விராடநாட்டின் மீது படையெடுத்தனர். விராடன் வயது முதிர்ந்தவனுக்கயால், அவன் புதல்வன் உத்தரன், கெளரவரை எதிர்க்கச் சென்றான். பேடியுருவிலிருந்த அருச்சனன் அவனது தேர்ச்சாரதியானுன். போரிலே உத்தரன் சோர்வடைந்ததைக்கண்டு, வேற்றுருவிலிருந்த அருச்சனன் சுயவடிவுடன் வெளிப்பட்டுப் போர் செய்யலானுன். உத்தரன் அவனுடைய தேர்ச்சாரதியானுன். துரியோதனன் அதனைக்கண்டு, “குறிப்பிட்ட காலவெல்லை முடிவதன் முன் அருச்சனன் வெளிப்பட்டுவிட்டான்,” என்று குறைகுடம்போலச் சத்தமிட்டு ஆரவாரித்தான். இதனைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்ற வீட்டுமர் குறித்த எல்லை முடிந்து விட்டமையை எடுத்துக் காட்டினார்.

போர் நிகழ்ந்தது. வீட்டுமர், துரோணர் முதலியவர்களுக்குப் பாணங்களாலேயே அருச்சனன் வணக்கம் செலுத்தினான். பின்னர்த் துரியோதனனது கொடி, தேர் முதலியவற்றைச் சிதைத்

தான். எதிர்நிற்க முடியாமல் எதிரிகளைவாரும் புவியோசை கேட்ட மாண்கள் போலச் சிதறியோடினர். துரியோதனை முதலியோர் மூர்ச்சையடைந்தனர். வெற்றிக்கு அறிகுறியாக, உத்தரன் மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தவர்களது மேலாடைகளையெல்லாம் ஏடுத்துக்கொள்ளு வெற்றிவீரனுய்த் திரும்பினான். விராடநாட்டினர் மகிழ்ச்சி யடைந் தனர். விராடன் உண்மையை அறிந்து தருமனையும் தமபிமாரையும் போற்றிப் பாராட்டி மகிழ்ந்தான். பின்னர், விராடனுடைய வேண்டு கோட்படி அவன் மகளாகிய உத்தரையை அருச்சனலூடைய மகன் அபிமன்னருக்கு விவாகம் செய்து வைத்தனர்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

- (1) துரியோதனை, என் பாண்டவர்களிருந்த வனத்துக்குச் சென்றுள்ள ?
- (2) துரியோதனை வாடிய முகத்துடன் அத்தினபுரம் போக நேரிட்டதேன் ?
- (3) அஞ்ஞாதவாசமென்பது என்ன ?
- (4) பொருள் தருக : ஆசீர்வாதம், பாடிலீடு, புறங்காட்டல், தேர்க்காலி, படைக்கலம், வள்ளனமகள், வாலுகள், வாதுவன், மாறுவேடம்.
- (5) விராட நாட்டின் மீது துரியோதனை பஸ்தெய்துத்துதேன் ?
- (6) அஞ்ஞாதவாச காலத்திற் பாண்டவர் கொண்ட வேற்றுருவங்களையும், பெயர்களையும் கூறுக.
- (7) போரின் நடுவே, துரியோதனை ஆரவாரித்து மகிழ்ச்சியடைந் ததேன் ?
- (8) அபிமன்னன் யார் ? அவன் யாரை மணந்தான் ?
- (9) பின்வரும் உவமைகளை விளக்குக :

புவியோசை கேட்ட மான் ; குறைகுடம் ஒலித்தல் ; பழம் நழுவிப்பாலுள் விழுதல்.
- (10) பாண்டவர்கள் கந்தருவனிடமிருந்த துரியோதனை மீட்ட சம்பவத்திலிருந்து நீர் யாது உணர்கிறீர் ?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

சுரோற்றுக்கள்

பின்வரும் வாக்கியங்களிலே தடித்தனமுத்திலுள்ள சொற்களை அவதானிக்க :

- (1) கந்தருவன் துரியோதனைன் வென்று, அவனைத் தேர்க்கா ஸோடு கட்டிக்கொண்டு போனான்.
- (2) வீமனும் அருச்சனனும் தமையனது கட்டனைக்குக் கீழ்ப்படிந்து சென்று துரியோதனைன் மீட்டுவெந்தார்கள்.
- (3) வெற்றிக்கு அறிகுறியாக உத்தரன் மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தவர் களது மேலாடைகளையெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வெற்றி வீரனுய்த திரும்பினான்.

தடித்தனமுத்திலுள்ள சொற்கள் அனைத்தும் இரண்டு மெய்யை முத்துக்கள் (சுரோற்றுக்கள்) இனைந்து வந்துள்ள சொற்கள்.

மூன்றுவது வாக்கியத்திலுள்ள,

(1) மூர்ச்சித்து	(2) வீழ்ந்தவர்கள்	(3) வீரனுய்த
------------------	-------------------	--------------

என்னும் சொற்களில் சுரோற்றுக்கள் வருகின்றன. சுரோற்றுய வரும்போது முதலாவது சொல்லில் “ர்” என்பதும், இரண்டாவது சொல்லில் “ழ்” என்பதும், மூன்றாவது சொல்லில் “ய்” என்பதும் முதலெழுத்துக்களாய் வந்துள்ளன. இரண்டாவது வாக்கியத்திலுள்ள ---“கீழ்ப்படிந்து” என்ற சொல்லில் மூன்றும் வாக்கியத்திலுள்ள “வீழ்ந்தவர்கள்” என்பதிற்போல, “ழ்” முதலெழுத்தாக வந்திருக்கிறது. முதலாவது வாக்கியத்திலுள்ள “தேர்க்கால்” என்ற சொல்லில், மூன்றும் வாக்கியத்திலுள்ள “மூர்ச்சித்து” என்பதிற்போல, “ர்” முதலெழுத்தாக வந்திருக்கிறது. இவற்றிலிருந்து சுரோற்றுய வரும் சொற்களின் முதலெழுத்து ய், ர், ஷ், என்னும் எழுத்துக்களிலொன்றுய் இருக்கும் என அறிகிறோம். தொடர் மொழிகளிலும், தனிமொழிகளிலும் இவ்விதிக்கமையவே இரண்டு மெய்யைமுத்துக்கள் இனைந்துவரும்.

பயிற்சி :

சுரோற்றுய வரும் 10 சொற்கள் எழுதுக. (இதுவரையும் படித்த பாடங்களைப்பாருங்கள்).

(1) எழுவாய், பயனிலை, செய்படுபொருள், குறைப்பயனிலை என்பனவற்றைக்கூறுக.

அ. ஒடிப்போங்கள்

ஆ. வனவாச காலத்திலே, அருச்சனை சிவபிரானைக் குறித்துப் பெருந்தவஞ் செய்து பாசுபதமென்னும் பண்டகலத்தைப் பெற்றுன்.

இ. கடும்போர் மூண்டது.

ஈ. சீக்கள் என்பவன், விராடனின் மைத்துனன்.

உ. பாண்டவருடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தப்படி அவர்கள் வன வாசத்துக்குச் செல்லல் வேண்டும்.

(2) பின்வரும் வாக்கியங்களிலுள்ள குணப்பெயர், தொழிற்பெயர் களை எழுதி அவற்றின் விகுதிகளையும் எழுதுக.

அ. அங்கனம் சென்றவர்களை ஆறுதல்கூறி நிறுத்தினார்.

ஆ. நாட்செல்ல வனவாசம் பாண்டவர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது.

இ. அந்நாட்டை விராடன் என்னும் அரகன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான்.

ஈ. பாண்டவர்கள் பல நன்மைகளையும் அடைந்தார்கள்.

உ. நாம் போர் தொடுத்தால் விராடன் தோல்வியடைவது நிச்சயம்.

ஊ. வீட்டுமர், தூரோணர் முதலியவர்களுக்குப் பாண்களாலே யே அருச்சனை வணக்கம் செலுத்தினான்.

எ. விராடன் உண்மையை உணர்ந்து தருமனையும் தம்பிமாரை யும் போற்றிப் பாராட்டி மகிழ்ந்தான்.

(ஏ) எழுத்து

அறியாது செய்த தீங்கும் அதன் பரிகாரமும் (கற்பணை)

உ-ம் : மாங்காய்க்குக் கல்லால் ஏறியும்போது அக்கல் அயல் வீட்டில் நின்ற ஒரு குழந்தையின் தலையிலே விழுதல் ; காயம் உண்டாதல் ; குழந்தையை அன்போட்டினத்து அண்மையிலுள்ள வைத்திய சாலைக்கு எடுத்துச் செல்லல் ; தந்தை தாயரிடம் பொறுதி கேட்டல்.

(ஒ) சுவைத்தல்

7. மனுவேந்தன் தன் மைந்தனுற் பக்கன்று கொல்லப்பட்டதற் காகப் படும் அல்லைக் கண்ட அமைச்சர்கள், அவன் அருள் உள்ளத்தை என்னி அளவில்லாத வியப்படைந்தார்கள். ஓர் இனங்களறு இறந்ததற்காக ஏன் இவ்வளவு கவலை கொள்ளல் வேண்டும் என, அமைச்சர்கள் கருதினார்கள். அவர்கள் அரசனின் செங்கோல் நீதியையும் இரக்கத்தையும் கண்டு பாராட்டாமல், மன்னன் மைந்தன் வாழவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், ‘சிந்தை தளர்ந்தருளுவது மற்றிதற்குத் தீவு அன்றால்’, எனக் கூறினார்கள். பக்ககள்றைக் கொன்ற பாவந்தீர வேதத்தில் விதித்தவண்ணம் பிராயச்சித்தம் (கழுவாய்) செய்தலே தக்கது என்றார்கள். ஆயின், மன்னன் தன் மைந்தனமேற்கொண்ட பேரன்பையும் மறந்து, பக்கின் கண்று இறந்ததை நினைத்து வருந்துகின்றன. இதனைமாற்ற நினைத்த அமைச்சர்கள் “கொந்தலர்தார் மைந்தனை” எனக்கூறி, மன்ன ஞானத்தில் மைந்தனின் இளமை ஏழில் நினைவுட்ட முயல் கின்றார்கள்.

8. உடம்பு மாறிப் பிறத்தலே யன்றி உயிருக்கு அழிவில்லை என்பதால் மன்னுயிர் என்றார். மன்னுதல்-நிலைப்பறுதல்.

செங்கோல் மன்னனின் ஆட்சிமுறையை மனுச்சோழன் மிகச் சிந்தனையுடன் கூறுகின்றார்கள். தன்னாலுந் தன்கீழ் அரசியற்கருமூங் களைச் செய்யும் பணியாளர்களாலும் பகைவர்களாலும் கள்வர்களாலும் விலங்கினங்களாலும் தன் ஆட்சி நிழவில் வாழும் உயிர்களுக்கு ஒரு தன்பூம் நேராதவண்ணம் ஆட்சி புரிகின்ற செங்கோல் மன்னவரேன அறத்தைக் காப்பாற்றுகின்றவனுவான். ‘என்மைந்தன் தேர்க்காவில் பக்ககள்றைக் கொன்ற செயல் என் ஆட்சியின் கீழ்ப் பட்ட நாட்டில் நிகழ்ந்ததென்றால், நானே அக்குற்றத்தைச் செய்த வனுவேன். என்மைந்தன் செய்த குற்றத்திற்கு ஏற்ற தன்னை செய்யாவிட்டால் நான் அறத்தைக் காத்துத் தன்னுயிர் போல மன்னுயிரையும் எண்ணும் மன்னனுவேனு? ’ என்றெல்லாம் மனு வேந்தன் நினைந்து நெஞ்சந் துடிக்கின்ற நிலையை, இச்செய்யுள் அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றது

9. செங்கோல்முறைதவருத மனுநீதிச் சோழன் தன்மைந்தனைத் தேர்க்காவின்கீழ் இட்டுக்கொன்று தானும் பக படுந் துயர்போலத் துயரப்படுதலே தக்கதென்றுணர்ந்தான். இங்ஙனம் பச்சிளங் கன்றுக்காகப் பாரானும் உரிமை உடைய தன்று மைந்தனைக் கொள்று

நீதியை நிலைநாட்ட எண்ணிய மனுச்சோழனின் செயல் எமதுள்ளத் தில் வியப்பை உண்டாக்குகின்றது. அரசனின் முடிவை உணர்ந்த அமைச்சர்கள் அஞ்சியகன்றுர்கள் என்பதால், அச்செயல் முன்னே-பின்னே ஒருவராலும் செய்யமுடியாத தொன்றென்பதை அறிகின் ரேம்.

அனகன் அரும்பொருள் துணிந்தான். அமைச்சர் அஞ்சினர் என்னும் பாட்டடிகளைப் படிக்கும்பொழுது எமக்கும் அச்சத்தோடு கலந்த இரக்க உணர்ச்சி எழுகின்றது.

10. மனுவேந்தன் தன்குலக்கொழுந்தாக விளங்கும் தனியொரு மைந்தனைத் தேர்க்காலின் கீழ் இட்டுக் கொல்லத் துணிந்துவிட்டான் என்பது எமதுள்ளத்தை ஏங்கவைக்கின்றது. அவன் தன்குலமைந்த னிலும் பார்க்கக் கோணமுறை, என்னும் அறத்தின்வழி நின்று உயிர்களைக் காத்தலையே பெரிதாக மதிக்கின்றான் என்பதை உணர்லாம். தன் தனியொரு மைந்தனைத் தேர்க்காலின்கீழ்க் கிடத்தித் தானே அவன் மார்பின்மேல் தேர்க்கால் அழுந்தும்படி தேரைச் செலுத்திய மனுவேந்தனின் செயலைக்கூறும் தன்மைந்தன் மருமந்தன் தோழிடற ஊர்ந்தான் மனுவேந்தன் எனும் பாட்டடிகள் எமதுள்ளத்தை உருக்குகின்றன. நீதியிலே தவறுமற் செங்கோலாட்சி புரிகின்ற மன்னனின் அருளால் உலகுயிர்கள் அழுதம் உண்ட அமரர் போசே சிறந்த இன்பவாழ்வை அடையும் என்பதை, அருமந்த அரசாட்சி என்பதால் அறிகின்றோம். மனுவேந்தன் போல் அறத்தின் வழிநின்று ஆட்சிபுரியும் வேந்தருக்கு அரசாட்சி மிக அருமையுடைய தொன்றுகவே தோன்றும். அறத்தை மறந்த கொடுங்கோல் வேந்தருக்கு அரசாட்சி மிக எளிதாகத் தோன்றுமென்பதாம். இதனால் அருமந்த அரசாட்சி அரிதோ மற்று எளிதோதான் என்று நாமும் சிந்திக்கின்றோம்.

ஆழும் பாடம்.

(அ) அடக்கமுடைமை

திருக்குறள், திருவள்ளுவ நாயனார் செய்யப்பட்ட நீதிநூல். திருக்குறளுக்குத் தமிழ்மறை, பொய்யாமொழி, வாயுறை வாழ்த்து முதலான பெயர்களும் வழங்கி வருகின்றன. அஃது அறத்துப்பால், பொருப்பால், காமத்துப்பால் என்னும் மூன்று பகுப்புக்களை உடையது. அந்நூல் இரண்டடிச் செய்யுள்களாகிய 1330 குறள் வெண்பாக்களாலானது ; ஒவ்வொன்றும் பப்பத்துக் குறள்களைக் கொண்ட 133 அதிகாரங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

உலக மக்களைவருக்கும் பொதுவான பல உறுதிகளைத் திருக்குறளிலே காணலாம். அந்நூலில் அறத்துப்பாலிலுள்ள அடக்கமுடைமை என்னும் அதிகாரத்திலிருந்து ஐந்து குறள்கள் கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. மனம், மொழி, மெய் ஆகியவற்றைத் தீயவழிகளிலே செல்லவிடாது தடுத்தலே அடக்கமுடைமையாம். அம் மூன்றஞ்சுள் ஒன்றேனும் தன் அடக்கத்தை இழக்குமாயின் அதுவே மற்றைய வற்றின் அடக்கத்தையுங் குலைத்துத் தீயபயணை விளைவித்து விடும். அடக்கமுடையவன், மனிதருள்ளே தேவனென மதிக்கப் படுவான். அடக்கத்தைவிடச் சிறந்த செல்வம் ஒன்றுமே இல்லை. பணிவும், இன்சொல்லும் உடையவனும் இருத்தல் ஒருவனது அடக்கமுடைமைக்கு அத்தாட்சியாகும். எவர் செய்யுந் தீமையையும் பொறுத்துக் கொள்ளுதலும், நாவினை அடக்கிப் பேசதலும் நாம் அடக்கமுடையோராய் வாழ்வதற்கு ஏற்ற வழிகளாகும்.

அடக்க மமரா ஏய்க்கு மடங்காமை

ஆரிரு ணுய்ந்து விடும்

1

காக்க பொருளா அடக்கத்தை ஆக்க

மதுனினுங் கீஸ்லை உமிர்க்கு

2

எல்லார்க்கும் நன்றும் பணித வவருள்ளும்

செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து

3

யாகாவா ராயினும் நாகாக்க காவாக்காற்

சோகாப்பர் சொல்லிமுக்குப் பட்டு

4

தியினெற் சுட்டபுன் உள்ளாறு மாருதே

நாவினுற் சுட்ட வடு

5

1. அமரருள்=அமரர்+உள்-தேவர்கூட்டத்துள் ; உய்க்கும்-கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும் ; ஆரிருள்-நீறைந்த இருள் ; அவ்விருளை உடைய நரகலோகம் இங்குக் குறிப்பிடப்பட்டது.

(அடக்கம் தேவருலகத்திலும், அடங்காமை நரகலோகத்திலும் ஒருவளைச் சேர்ப்பிக்கும்.)

2. பொருளா-சிறந்த செல்வமாக ; காக்க-காப்பாயாக ; அதனி னாங்கு=அதனின்+ஊங்கு-அதிலும்சிறந்த ; ஆக்கம்-செல்வம் ; உயிர்க்கு-உயிர்களுக்கு.

(அடக்கத்திலும் மேலான செல்வம் மனிதனுக்கு இல்லையாதவால் அதனையே சிறந்த பொருளைன் அனைவரும் காத்தல் வேண்டும்.)

3. பணிதல்-செருக்கின்றி அடக்கமாக வாழ்தல் ; அவருள்ளும்=அவர்+உள்ளும்-அந்த எல்லோருள்ளும் ; செல்வம் தகைத்து-மற்றெரு செல்வமாம் சிறப்பினைத்தருவது.

(பெருமிதமின்றி அடங்கி வாழுவேண்டுமென்பது, அனைவருக்கும் ஒத்தது. ஆயினும், செல்வர் அடக்கமுடையராயிருப்பின் அது அவர்களுக்கு மற்றுமொரு செல்வம் போலச் சிறப்பைத்தரும்.)

4. யா-எவற்றை ; காவார் ஆயினும்-காக்கமாட்டார் ஆயினும் ; நாகாக்க-நாவாற் சொல்லப்படுவதாகிய) மொழியினை மட்டுமாவது காப்பாற்றிக் கொள்க ; காவாக்கால்-அவ்வாறு காப்பாற்றுவிட்டால் ; சோகாப்பர்-துண்பம் உறுவர் ; சொல் இழுக்குப்பட்டு-சொற்குற்றத் துள் அகப்பட்டு.

(நாக்கினை அடக்குதலே எல்லா அடக்கத்திலும் சிறந்தது. நாவடக்கம் இல்லாவிடின் சொற்குற்றத்துப்பட்டுப் பெருந்துண்பம் அடைவர்.)

5. உள்ளாறும்=உள்+ஆறும்—உள்ளத்திலே நீண்டநேரம் நோ வைக் கொடுக்காது ஆறிவிடும் ; நாவினுற்சுட்ட=நாவினுல்+சுட்ட-கொடிய சொல்லினுற் சுட்ட ; வடு-காயம்.

(சொல்லினுற் சுடுதல் நெருப்பினுற் சுடுதலிலும் பார்க்க நீண்ட காலத்துண்பத்தைத் தரும் என்பதாம்.)

கிருத்தற பயிற்சி :

- (1) உயிர்களுக்கு மிகக் கூக்கத்தைத் தருவது யாது ?
- (2) அடக்கத்தை நாம் ஏன் கைக்கொள்ளல்லேண்டும்.
- (3) அடக்கம் யாருக்கு மிக அவசியமாகும். ஏன் ?
- (4) சோகாப்பாவது யாது ? சோகாப்பு ஏன் நேரிடுகிறது ?
- (5) சொல்லிமுக்குப் படலாவது யாது ?
- (6) தீயினால் உண்டாகும் துன்பத்துக்கும், பேச்சினால் உள்தாம் துன்பத்துக்கும் வேறுபாடு என்ன ?
- (7) “செல்வர்க்குச் செல்வம் தகைத்து” எது ?
- (8) “வடு” எங்கனம் உண்டாகும் ?
- (9) புயலை எதிர்க்கும் மரம் விழும் ; நான்கு அழியாது, என்னும் கருத்தை இப்பகுதியிடன் ஒப்பிட்டு விளக்குக்.
- (10) “அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்”-யாரை உய்க்கும்? எங்கே உய்க்கும்? உய்த்தலாவதுயாது?

(ஆ) ஆற்றங்கரைக் காட்சி

காவேரி நதிதீரம் அமைதி குடிகொண்டு விளங்கிறது. உதயகுரிய னின் செம்பொற் கிரணங்களால் நதியின் செந்நீர்ப்பிரவாகம் பொன்னிறம் பெற்றுத்திகழ்ந்தது. அந்தப் புண்ணிய நதிக்குப் பொன்னி என்னும் பெயர் அந்த வேளையில் மிகவும் பொருத் தமாய்த தோன்றியது. சுழிகள் சமூலகஞ்சனே விரைந்து சென்றுகொண்டிருந்த அந்தப் பிரவாகத்தின்மீது, காலை இளங்காற்றுத் தவழ்ந்து விளையாடி இந்திரசால வித்தைகள் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. சின்னஞ் சிறு அலைகள் ஒன்றேரூடொன்று இலேசாக மோதிய போது சிதறி விழுந்த ஆயிரமாயிரம் நீர்த்துளிகள், ஒளிமியமான இாத்தினங்களாகவும், கோமேததகங்களாகவும், வைரங்களாகவும், மரகதங்களாகவும் பிரகாசித்து, காவேரிநதியை ஒரு மாயாபுரியாக ஆக்கிக்கொண்டிருந்தன.

ஆற்றங்கரையில் ஆலமரங்கள் நீண்ட விழுதுகள் விட்டு விசாலமாய்ப் படர்ந்திருந்தன. மரங்களிற் பழைய இலைகள் எல்லாம் உதிர்ந்து புதிதாய்த் தனிர்விட்டிருந்த காலம் அது. அந்த இளந்தனிர்களின் மீது காலைக் கதிரவனின் செம்பொற் கிரணங்கள் படிந்து அவற்றைத் தங்கத் தகடுகளாகச் செய்து கொண்டிருந்தன.

கண்ணுக்கெட்டிய தூராம் தண்ணீர் மயமாய்த் தோன்றிய அந்த நதியின் மத்தியில், வடக்கிழக்குத் திசையிலே ஒரு பசுமையான தீவு காணப்பட்டது. தீவின் நடுவிற் பச்சை மரங்களுக்கு மேலே, கெம்பீரமாகத் தலைதூக்கி நின்ற மாளிகையின் தங்கக் கலசம், 'தகதக' வென்று ஒளிமியமாய் விளங்கிறது.

அந்த மனோகரமான காலை நேரத்திலே, ஆங்கு எழுந்த பலவகைச் சத்தங்கள் நதிதீரத்தின் அமைதியை நன்கு எடுத்துக் காட்டுவனவாயிருந்தன. விசாலமான ஆலமரங்களில் வாழுந்த பறவையினங்கள், குரியோதயத்தை வாவேற்றுப் பற்பல இசைகளிற் கீதங்கள் பாடின. அந்த இயற்கைச் சங்கீதத்துக்கு நதிப்பிரவாகத்தின் கோ என்ற ஒசை சுருதி கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது. உணவு தேடும் பொருட்டு வெளியே போவதற்கு ஆயத்தமாயிருந்தபறவைகள் தஞ்சிறகுகளை அடித்து ஆர்ப்பாரித்தன. தாய்ப் பறவைகள் குஞ்சுகளிடம் கொஞ்சிக் கொஞ்சி விடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

ஆலமரங்களுக்கு நடுவே ஒங்கி வளர்ந்திருந்த அரசமரம், தன், இலைகளைச் சலசல வென்று ஒசைப்படுத்தி, தானுமிருப்பதைத் தெரியப்படுத்திற்று.

நதி ஓரத்திலே, ஆலம் விழுதுகளிற் கட்டப்பட்டிருந்த தெப்பங்களைத் தண்ணீர்ப்பிரவாகம் இழுத்துக் கொண்டு போவதற்கு, எவ்வளவோ வீராவேசத்துடன் முயன்றது; அது முடியாமற் போகவே, இருக்கட்டும்; இருக்கட்டும் என்று கோபக் குரலிற் கூறுவதுபோல இரைந்துகொண்டே சென்றது.

கரையிலே சுற்றுத்தாரத்தில் ஓர் ஆலமரத்தினடியிற் குடிசை வீடு ஒன்று காணப்பட்டது. அதன் கூரை வழியாக அடுப்புப்புகை மேலே வந்துகொண்டிருந்தது. அடுப்பிலே கம்பு அடைவேகும் வாசனையும் இலேசாக வந்தது.

குடிசையின் பக்கத்திலே ஏருமை ஒன்று படுத்து அசைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதன்கன்று, அருகிலே நின்று, தாய் அசை போடுவதை மிகக் ஆச்சரியத்துடனே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தது.

பசம்பயிர் வயல்களும், இஞ்சி மஞ்சட் கொல்லைகளும், கரும்பு வாழைத்தோட்டங்களும், தென்னை கழுகந் தோப்புக்களும், வாவிகளும் ஓடைகளும் குளங்களும் வாய்க்கால்களும் மாறிமாறிக் காணப்பட்டன. ஓடைகளிலே அல்லியுங் குவளையும் காடாகப் பூத்துக் கிடந்தன. குளங்களிலே செந்தாமரையும் வெண்டாமரையும் நீலோற்பலமும் செங்கழுநீரும் கண்கொள்ளாக் காட்சியளித்தன. வெண்ணிறக் கொக்குக்கள் கூட்டங் கூட்டமாகப் பறந்தன. செங்கால் நாரைகள் ஒற்றைக்காலிலே நின்று தவஞ் செய்தன. மடைகளின் வழியாகத் தண்ணீர் குபுகுபு என்று பாய்ந்தது. நல்ல உரமும் தழையும் ஏருவும் இட்டுப் பயிரிட்டமையாற் கண்ணங்கரேலென்றிருந்த கழனிகளின் சேற்றை, உழவர்கள் உழுது பண்படுத்தினார்கள். பண்பட்ட வயல்களிற் பெண்கள் நாற்று நட்டார்கள். நடும்பொழுதே இனிய கிராமியப் பாடல்களைப் பாடினார்கள்.

கரும்புத் தோட்டங்களின் பக்கத்திலே கரும்பு ஆலைகளை அமைத்திருந்தார்கள். முற்றிய கருப்பங்கழிகளை வெட்டி, அந்தக் கரும்பு ஆலைகளிலேசாறுபிழிந்தார்கள். கருப்பஞ்சாற்றின் மணமும் வெல்லங் காய்ச்சும் மணமும் சேர்ந்து கலந்து மூக்குக்கு இதம் தந்தன.

தென்னந் தோப்புக்களின் மத்தியிலே கிடுகுகளால் வேயப்பட்ட குடிசைகளும் ஓட்டுவீடுகளுங் காணப்பட்டன. கிராமங்களில் வீட்டு வாசலைச் சுத்தமாக மெழுசித் தரையைக் கண்ணுடிபோல வைத்திருந் தார்கள். சில வீடுகளின் வாசல்களில், நெல்லை உலரவிட்டிருந் தார்கள். அந்த நெல்லைக் கோழிகள் வந்து கொத்தித் தின்றுவிட்டு, கொக்கரக்கோ என்று கத்திக் கொண்டு திரும்பிப்போயின.

நெல்லைக் காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த பெண்குழந்தைகள், அக்கோழிகளைத் தரத்தவில்லை. கோழிகள் எவ்வளவு நெல்லைத் தின்றுவிட்டபோகின்றன என்று, அட்சியத்துடன் அக்குழந்தைகள் சோழியும் பல்ளாங்குழியும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆங்காங்கே தெருவோசத்திற் கொல்லரின் உலைக்களங்கள் இருந்தன. உலைகளில் நெருப்புத்தழல் தகதக வெனப் பிரகாசித் தது. இரும்பைப் பட்டாடையில் வைத்து அடிக்குஞ் சத்தம் தனூர் தனூர் என்று கேட்டது. அந்த உலைக்களங்களிலே குடியானவர் கருக்கு வேண்டிய ஏர்க்கொழு, மண்வெட்டி, கடப்பாரை முதலிய வற்றுடன் கத்திகள், கேடக்கள், வேலகள், சட்டிகள் முதலியன கும்பல் கும்பலாகக் கிடந்தன. அவற்றை வாங்கிக்கொண்டு போகக் குடியானவர்களும் போர்வீர்களும் போட்டியிட்டுக் கொண்டு காத்திருந்தார்கள்.

சிறிய கிராமங்களிலும் கோவில்கள் காட்சியளித்தன. கோவிலுக் குள்ளே சேமக்கலம் அடிக்குஞ் சத்தமும் சங்கு முழங்குஞ் சத்தமும் மந்திர ஒலியும் தேவாரப்பன் பாடலும் எழுந்தன.

மாரியம்மன் முதலிய கிராமதேவதைகளை மஞ்சத்திலே எழுந்தருளச் செய்து, பூசாரிகள் கரகம் எடுத்து ஆடிக்கொண்டும், உடுக்கு அடித்துக் கொண்டும் வந்து நெல்லைக் காணிக்கையாகப் பெற்றார்கள்.

கழுத்தில் மணிக்டிய மாடுகளைச் சிறுவர்கள் மேய்ப்பதற்காகத் தூத்திச் சென்றார்கள். குடியானவர்கள் வயலிலே வேலை செய்த அலுப்புத்தீர, மரத்தடியிலே இருந்து இளைப்பாறினார்கள். அப்போது செம்மறியாடுகளைச் சண்டைக்கு ஏவிவிட்டு அவர்கள் வோடிக்கை பார்த்தார்கள்.

வீட்டுக்கூரைகளின் மேற் பெண்மயில்கள் உட்கார்ந்து கூவ, அதைக்கேட்டு ஆண்மயில்கள் தோகையைத் தூக்க முடியாமல் ஒருவாறு தூக்கிக் கொண்டு ‘சிவ்’ வென்று பறந்தபோய்ப் பெண்மயில்களுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தன.

புருக்கள் அழுகிய கழுத்தை அசைத்துக்கொண்டு அங்குமின்குஞ் சுற்றின. பாவம்! கூண்டுகளில் அடைப்பட்ட கிளிகளும் நாகனவாய் களும் சோககிதங்கள் இசைத்தன.

கிருகித்தற் பயிற்சி :

- (1) காவேரி நதியின் மற்றிரு பெயர்கள் தருக.
- (2) காலைக்கதிரவன் உதயமாகும்போது நிகழும் இரு நிகழுச் சிகளைத்தருக.
- (3) பசுமையான தீவு எங்கே காணப்பட்டது ?
- (4) தெப்பங்களுக்கும் காற்றுக்கும் போட்டி உண்டாலதேன் ?
- (5) பொருள்தருக : பிரவாகம், இந்திரசாலம், கோமேதகம், மாயாபுரி, கலசம், ஆர்ப்பரித்தல், தெப்பம், கம்பு, அடை, அசைபோடுதல்.
- (6) நால்வகை நீர்நிலைகள் கூறுக.
- (7) நீர்ப்பூக்கள் ஐந்து தருக.
- (8) உழவர்கள் உழுது பண்படுத்திய சேறு, கண்ணங்கரேலென் றிருந்த தெதஞ்சல் ?
- (9) நெல்லுக்குக் காவலாயிருந்த சிறுமிகள் கோழிகளைத் துரத்தா ததேன் ?
- (10) போர்வீரர்களும் குடியானவர்களும் ஏன் போட்டியிட்டனர் ?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

ஆகுபெயர்

- (1) பெண்கள் அல்லியும் குவளையும் அணிந்து சென்றனர்.
- (2) யாகாவாராயினும் நாகாக்க.
- (3) நாவினால் சுட்டவடு ஆருது.
- (4) அடக்கம் அமரஞ்ச் உய்க்கும்.
- (5) அடங்காமை ஆரிருன் உய்த்து விடும்.

மேலேயுள்ள வாக்கியங்களிலே, தடித்த எழுத்திலுள்ள சொற்களை அவதானித்தால், அச்சொற்கள் தமக்குரிய இயற்கையான (இயல்-நேர்) பொருளை உணர்த்தாமல் அச்சொற்களோடு சம்பந்தமுடைய மற்றொரு பொருளைக் குறிப்பாக உணர்த்துவதை அறியலாம்.

முதலாவது வசனத்தில் அல்லி, குவளை என்பன, நீர்க்கொடி களுக்குரிய இயற்பெயர்கள். ஆயின், அந்த வசனத்தில் அல்லி, குவளை என்பன, அவற்றின் பூக்களைக் குறிக்கின்றன. எனவே, அச் சொற்கள் தம்மோடு தொடர்புடைய மற்றொரு பொருளுக்கு ஆகி விட்டன. இதனைப்போல இரண்டாவது மூன்றாவது வசனங்களிலும் உள்ள நா என்பது, நாக்காசிய தன் இயற்பொருளை உணர்த்தி இயற்பெயராகாமல், நாவினாற் பேசும் பேச்சை உணர்த்தி, தன்னேடு தொடர்புடைய மற்றொரு பொருளுக்காகி ஆகுபெயராயிற்று.

நான்காவது வசனத்தில் அமரர் என்பது தேவருலகத்தை உணர்த்துகிறது. ‘அமரர்’ என்பது தேவரையுணர்த்தும்போது இயற்பெயர். தேவருலகத்தை உணர்த்தும்போது ஆகுபெயர்.

ஐந்தாவது வசனத்தில் ஆரிருள் என்னும் சொல், இயற்பெயராய் இருளை உணர்த்தவில்லை; இருள் நிறைந்த இடமாகிய நரக உலகத்தை உணர்த்தி ஆகுபெயராயிருக்கின்றது.

எனவே, ஒருசொல் தனக்குரிய இயற்பொருளை உணர்த்தாது தன் னேடு தொடர்புடைய மற்றொரு பொருளுக்கு ஆகிவரின், ஆகுபெயர் எனப்படும். இவ்வாறு ஆகுபெயர்கள் உலகவழக்கிலுள்ள செய்யுள் வழக்கிலும் வரும். அறிஞர்களாலே தொன்று தொட்டு ஆளப்பட்டு வரும் வழக்கு, செய்யுள்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு ஆகுபெயர் அறியப்படும்.

பயிற்சி

பின்வருவனவற்றிலேதடித்தனமுத்திலுள்ள சொற்கள் எவ்வாறு ஆகுபெயர் ஆயின் ?

- (1) ஊனமிகு பகைத்திறத்தால் உயிர்தம்மால்.
- (2) மண்ணவர் கண்மழை பொழிந்தார்.
- (3) செந்தாமரையும், வெண்டாமரையும், நீலோற்பலமும், செங்கழுநீரும் கண்கொள்ளாக் காட்சியளித்தன.
- (4) ஊர் உறங்கிற்று.
- (5) இன்று பள்ளிக்கூடம் இல்லை.

(ஈ) எழுத்து

காலைக்காட்சி

(1) காலை நிகழ்ச்சிகள் :

[சூரியன் அகன்றது; கூவின கோழி; குருவிகள் எழுந்தன; மறைந்தன விண்மீன்; ஏரியில், தாமரை மலர் மலரும்; இறைவன் கோவிலில் மணி ஒலி கேட்கும்; உயர்மரக் கொம்பு விட்டோடிடும் காக்கை.]

(2) கடலிலே சூரியன் எழும்விதம் :

[சூரியன் கடலின்மீது கதிர்களை வீசி வான்மிசை ஏறும்; வானெனுளி இனபத்தைக்கண்டு பறவைகள் பாட்டுப்பாடி மகிழும்; கடலின் ஒவ்வொரு துளியும் விழிபோலாகும்.]

(3) பூமியும் சூரியனும் :

[ஆதித்தாயும் தந்தையும்; சூரியனின் ஒளிகண்டு பூமி புன்முறுவல் பூத்தல்.]

(ஒ) சுவைத்தல்

1. “குடிசையின் பக்கத்திலே எருமை ஒன்று படுத்து அசை போட்டுக்கொண்டிருந்தது. அதன் கன்று, அருளிலே நின்று தாய் அசைபோடுவதை மிகக் ஆச்சரியத்துடன் உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருந்தது.”

மேலேயுள்ள இந்த வசனங்கள் ஓர் எருமையின் செயலையும் அதன் கன்றினது செயலையும் நிகழ்ந்தது நிகழ்ந்தவாறே கூறி அவற்றின் தன்மையை நமக்கு உணர்த்துகின்றன. பசு அசைபோடு, அதன் கன்று அதனை ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கும் காட்சி, அப்படியே நம் மனக்கண்முன் தோன்றுவதுபோல இவ்வசனங்கள் அமைற்றுள்ளன. அஃதாவது, ஒன்றின் இயல்லை உள்ளவாறே காட்டுகின்றன.

2. “நதி ஓரத்திலே ஆஸம் விழுதுகளிற் கட்டப்பட்டிருந்த தெப்பங்களைத் தண்ணீர்ப்பிரவாகம் இழுத்துக்கொண்டு போவதற்கு எவ்வளவோ வீராவேசத்துடன் முயன்றது. அது முடியாமற் போகவே, ‘இருக்கட்டும்; இருக்கட்டும்’ என்று கோபக் குரலிற் கூறுவதுபோல இரைந்து கொண்டே சென்றது.”

இந்த இரண்டாவது தொகுதியிலுள்ள வசனங்களில், முதல்வசனம், தெப்பங்களைத் தண்ணீர்ப் பிரவாகம் இழுத்துச் செல்ல முயல்வதைக் கூறுகிறது. இது தண்ணீர்ப் பிரவாகத்தின் இயல்பு. ஆயின், இரண்டாவது வசனம் தண்ணீர்ப் பிரவாகத்தின் இயல்லைபக் கூறுமல், அதன் எண்ணத்தைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. அதாவது கட்டுரையாகிரியர் ஆற்றுப்பிரவாகம் தெப்பத்தை இழுக்கும் ஆற்றவின் றித் திரும்புவதைத் தம் கற்பினைக் கண்ணாற் கண்டு, அது வேகமாகத் திரும்பும்போது என்ன சொல்லிக்கொண்டு திரும்பியிருக்கலாம் என் பதிலே தம் குறிப்பை ஏற்றித் தற்குறிப்பேற்றமாக்கி, அடுத்த முறையிலேனும் தெப்பங்களை இழுப்பதாகக் கூறிக்கொண்டு செல்வது போன்று இரைந்துகொண்டு சென்றதெனக் கூறுகிறார். அப்பிரவா

கந் திரும்பிச் செல்லும் வேகம், தெப்பங்களின்மீது அது கோபங் கொண்டு செல்வதுபோலத் தோன்றுகின்றதெனக் கட்டுரையாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார்.

3. “இல் வீடுகளில் நெல்லை உலரவிட்டிருந்தார்கள். அந்த நெல்லைக் கோழிகள் வந்து கொத்தித் தின்றுவிட்டு, கொக்கரக்கோ, கொக்கரக்கோ என்று கத்திக் கொண்டு திரும்பிப் போயின. நெல்லைக் காவல் காத்துக்கொண்டிருந்த பெண்குழந்தைகள் அக் கோழிகளைத் துரத்தவில்லை. கோழிகளால் எவ்வளவு நெல்லைத் தின்றுவிட முடியும் என்று, அலட்சியத்துடன் அக்குழந்தைகள் சோழியும் பல்லாங்குழியும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.”

உலரவிடப்பட்ட நெல்லைக் கோழிகள் உண்பதைப் பிள்ளைகள் பொருட்டுத்தாமல் விளையாடுகிறார்களென்ற பொருளில், எழுதப் பட்டுள்ள மூன்றுவது பகுதிவசனங்கள், அந்நாட்டின் செல்வச்சிறப்பையும், சிறுமியரின் விளையாட்டு விருப்பத்தையும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன.

இவ்வாறே, ஆற்றங்கரைக் காட்சி என்ற பாடம் பலவகை அணிகளுடன் கூடிய பகுதியாகும்.

ஏழாம் பாடம்

(அ) தெரிந்து செயல்வகை

எவரும் தாம் செய்யும் வினைகளை நன்கு ஆராய்ந்து செய்யும் திறத்தினைப்பற்றி விளக்கும் ஐந்து திருக்குறட் பாக்கன் கீழே உள்ளன. நாம் ஒன்றைச் செய்யத் தொடங்கும் போது அதனால் நமக்குண்டாகும் வரவு, செலவு, நயம், நட்டம் என்பவைற்றின் அளவை நன்கு கருதிப் பார்த்தல் வேண்டும். இலாபத்தை எதிர்பார்த்து, முதலும் அழியக் கூடிய செயல்களைச் செய்தல் கூடாது. செய்ய வேண்டியவற்றை நன்கு சிந்தித்துத் தெரிந்தபின்பு செய் தலேயன்றி ஒன்றைச் செய்யத் தொடங்கி விடு அதனைப் பற்றிப் பின்பு ஆராய்வோம் என்று எண்ணியிருத்தல் தவறாகும். நாம் எப்போதும் நல்லகாரியங்களையே செய்தல் வேண்டும். இவ்வாராய்ச்சிகள் அரசனுக்கே மிகச் சிறப்பாகவேண்டப்படுவன. ஆதலால், திருவள் ஞவர் இக்குறள்களை அரசியலிற் கூறினார். ஆயினும், எல்லார்க்கும் இவை அவசியமானவையே.

அழிவதாங் மாவதாங் மாகி வழிபயக்கும்
ஊதியமும் சூழ்ந்து செயல்

1

ஆக்கம் கருதி முதலிழக்கும் செய்வினை
ஊக்கா ரறிவுடை யார்

2

செய்தக்க அல்ல செயக்கெடும் செய்தக்க
செய்யாமை யானும் கெடும்

3

எண்ணித் துணிக் கருமம் துணிந்தபின்
எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு

4

நன்றாற்ற லுள்ளும் தவறுண் டவரவர்
பண்பறிந் தாற்றுக் கடை

5

1. அழிவதாஙம் (அழிவதும்)—ஒரு தொழிலைச் செய்யும் போது நமக்குண்டாகக் கூடிய செலவுகளையும்; ஆவதாஙம் (ஆவதும்)—அதனால் உண்டாகக் கூடிய வரவுகளையும்; ஆகிவழிபயக்கும்—அவ்வாருப் பின்னரும் நின்று கிடைக்கக் கூடிய; ஊதியமும்—நிலையான வருவாயினையும்; சூழ்ந்து—நன்கு சீர் தூக்கி; செயல்—செய்க.

ஒரு செயலைத் தொடங்கும்போது அதனைச் செய்வதால் நமக்கேற் படும் இழப்பு, வரவு, நிலையான இலாபம் என்பவைற்றை ஆராய்ந்து ஏற்றபடிசெய்வதே பயன்தருவதாகும், என்பது இக்குறளின் பொருள்.

2. ஆக்கம் கருதி—மேல்வரக் கூடிய இலாபம் ஒன்றையே விரும்பி; முதல்இழக்கும்—ஒரு தொழிலுக்கென நாம் இடுகின்ற முதலையும் இழந்து போகக்கூடிய ; செய்வினை—தொழிலிலே ; அறிவுடையார்—அறிவாளிகள் ; ஊக்கார்—ஊக்கத்தைச் செலுத்த மாட்டார்.

மேற்காட்டியபடியன்றி இலாபத்தை மட்டும் எதிர்பார்த்து ஒன்றைச் செய்வதனால் நமது முதலையே இழக்கக் கூடும். அவ்வாறுள்ளைவு செய்யப்படக்கூடாதன என்பதாம்.

3. செய்தக்கவல்ல=செய்தக்க + அல்ல — செய்யத்தகாதவற்றை ; செய்க்கேடும்—செய்தலால் ஒருவன் கெடுவான் ; செய்தக்க—செய்யத் தக்கவற்றை ; செய்யானமையாலும்—செய்யாமல் விடுவதானாலும் ; கெடும்—ஒருவன் கெடுவான்.

செய்யவேண்டாதவற்றைச் செய்தலாலும், செய்யவேண்டிய வற்றைச் செய்யாமல் விடுவதாலும் அரசன் அழிவான.

நமது தகுதியினும் பெரியசெயல் ; சிறியசெயல் ; செய்தாற் பயன் தராதது ; பயன்தருமோ, இனிலையோ என்று ஜெயந்தருவது ; செய்த பின்னர்த்துயர் விளைவிப்பது முதலான வினைகள் செய்தக்க அல்லன வாம். இக்குற்றங்களில்லாதன செய்யத்தக்கவையாம்.

4. கருமம்—எந்தக் கருமத்தையும் ; என்னி—நன்கு ஆராய்ந்து ; துணிக—செய்யத்துணிக ; துணிந்தபின்—(அப்படியல்லாது) துணிந்து தொடங்கிய பின்னர் ; என்னுவம்—ஆராய்வோம் ; என்பது—என்று என்னுவது ; இழுகு—குற்றமாகும்.

எதனையும் தொடங்கு முன்னர் நன்கு அராய்ந்து தொடங்குதலன்றி, தொடங்கிய பின்னர் ஆராய்வோம் என்பது கூடாதாம். நாம் என்னுது தொடங்கினால் இடையில் எழும் தடை முதலான வற்றால் கருமம் இனிதே நிறைவுபடாது. ஆகையால், செய்யத் தொடங்கு முன்னர் நன்கு ஆராய்வது மிக அவசியமாகும்.

5. நன்று—நல்லைவற்றையே; ஆற்றலுள்ளும்=ஆற்றல் + உள்ளும்—செய்தற் கண்ணும்; தவறுண்டு=தவறு+உண்டு—குற்றம் உண்டாகும் ; அவரவர் = அவர் + அவர் — அவரவர்குபை ; பண்பறிந்து=பண்பு+அறிந்து—குணநலன்களை ஆராய்ந்து ; செய்யாக்கடை—(அவற்றுக்கேற்றவாறு) செய்யாவிடில்.

நாம் இன்னொருவர் மாட்டு ஒன்றைச் செய்யும்போது நல்லை வற்றையே செய்வதென்னினுங்கூட, அச்செய்யப்படுவருடைய குணநலன்களை ஆராய்ந்து அவற்றிற்கேற்பவே செய்தல் வேண்டும். நன்று ஆற்றல் என்பது, கொடுத்தல், இன்சொற்கூறல் முதலான சிறப்புக்களைச் செய்வதைக் குறிக்கும். இவைகளையும் செய்யப்படுவாரது

தகுதிக்கேற்றவாறு செய்யாவிடில், இழுக்குண்டாகும். ஆதலால், நன்றே செய்கின்றபோதும் அச்செயலுக்கும் ஆராய்ச்சி வேண்டும் என்பதாம்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

1. ஒருசெயல் பற்றி ஆராயும்போது முதன்மையாகத் தெளிய வேண்டிய மூன்றும் யாவை ?
2. அறிவுடையார் எதனை ஊக்கமாட்டார் ?
3. முதலிழுத்தலாவது யாது ? எப்பொழுது முதலிழுக்க நேரும் ?
4. இழுக்கு—எது ? இழுக்கு உண்டாகாமற் கருமங்கு செய்வது எவ்வாறு ?
5. “நன்று ஆற்றல்” எப்போது தவறாகும் ?
6. எவற்றைச் செய்யாமையால் ஒருவன் கெடுவான் ? எவற்றைச் செய்வதால் ஒருவன் கெடுவான் ?
7. சூழ்ந்து செயலாவது யாது ?
8. எவ்வாறு கருமங்கள் செய்யப்படல் வேண்டும் ?
9. பண்பறிந் தாற்றலாவது யாது ?
10. தெரிந்து செய்தல் பற்றி இக்குறள்களுட் சொல்லப்பட்டன வற்றைத் திரட்டி எழுதுக.

(ஆ) கண்ணன் தூது

அஞ்சூத வாசகாலம் முடிவுற்றது ; பாண்டவர்கள் விராட நாடி னின்றும் புறப்பட்டனர். அவர்கள் செய்த பேருதவிகளை மறவாத விராடன், உபப்பிலாவியம் என்னும் பட்டணத்தை அழைத்து, அங்கே தங்கும்படி பாண்டவர்களை வேண்டினான். அவர்களும் அதற்கிணைந்து அங்கே தங்கினார்கள்.

பாண்டவர்கள் அஞ்சூத வாசத்தை முடித்து, உபப்பிலாவியத்திலே தங்கி இருப்பதை அறிந்த பலதேசத்தரசர்களும் கடலை நாடிச் செல் மூலம் ஆறுகள் போல அவர்களைக் காண வந்தார்கள். கண்ணன் பிரானும் வந்தார். பாண்டவர்கள் சூதினால் இழந்த இராச்சியத்தை மறுபடியும் பெறவேண்டுமென அங்கிருந்தோ ரெல்லாருங் கூறினர்.

“பாண்டவர்கள், வாக்குறுதிப்படி வனவாச அஞ்சூத வாசங்களை நிறைவேற்றி விட்டார்கள் ; ஆகையால், தூதுவன் ஒருவளைத் துரி யோதனைடிம் அனுப்பி அவன் என்னத்தை அறிந்து கொள் வதே முறையாகும்”, எனக் கண்ணபிரான் கூறினார். அதற்கிணைய உலுகமாமுனிவர் பாண்டவர்களின் தூதுவராய்த் துரியோதனை அடைந்து, துரியோதனைன் என்னத்தைக் கேட்டார். துரியோதனை, “இனி நாடு அவர்களுக்குக் கிடையாது ; காடுதான் அவர்களுக்கேற்ற இடம்”, என்று, கோபாவேசத்துடன் கூறினான். கண்ணும் அதனை ஆதரித்துத், தன் வில்லின் ஆற்றலினாற் பாண்டவர்களைக் கொல்லமுடியுமென வீரம் பேசினான். கண்ணன் வரையாது வழங்கும் வள்ளலும் வில்லீரனுமாயினும், தற்பெருமை கொண்டவனுத ஸால், விதுரர், வீட்டுமேர் முதலியோர் கண்ணை இகழ்ந்து, துரியோதனனுக்குப் பல புத்திமதிகளைக் கூறினார்கள். அவை யாவும் புறக்குடத்தில் ஊற்றிய நீராயின.

உலுகமாமுனிவர் தூதுவந்த செய்தியைத் திருதராட்டிரன் அறிந்தான். பாண்டவர்களுக்கும் துரியோதனானுதியோருக்கும் போர் மூன்டால் வீமன் தன் மக்களைக் கொன்று விடுவானென்பது, திருத்ராட்டிரனுக்கு நன்கு தெரியும். அதனாற் போரைத் தடுக்க வேண்டுமென்பதற்காகத் தன் குலகுருவான சஞ்சயனை அழைத்து, பாண்டவர்களிடம் தூதனுப்பினான். “நாட்டை ஆள்வதனால் என்ன பயன் ? தவமே எல்லாவற்றிலும் சிறந்தது ; ஆகையால், தவம் செய்வதே நல்லது”, என்று பாண்டவர்களுக்குக் கூறும்படி சஞ்சயனுக்குத் தெரிவித்தான்.

சஞ்சயனின் மொழிகள், தருமனுக்குங் கோபத்தை உண்டாக்கின. வீமன் கொடுங் கோபங் கொண்டு திருத்ராட்டிரனை அவமதித்துப் பேசினான். அங்கிருந்த கண்ணபிரான் வீமனை அமைதியுறச் செய்து சஞ்சயனை அனுப்பி வைத்தான்.

பின்னர், ஆங்குக் கூடியிருந்தோரெல்லாரும் ஆலோசித்துக் கண்ணபிரானைத் தூரியோதனனிடத்துத் தூதாக அனுப்பவேண்டுமெனவும், தூரியோதனன் சமாதானமாய்ப் பாண்டவரின் பாகத்தைக் கொடாவிடின், போர்செய்து அவர்களது பங்கைப் பெறல் வேண்டுமெனவும் கூறினர்.

கண்ணபிரான் பாண்டவர்களுக்குத் தூதாய்த் தேரிலேறி அத்தினபுரமடைந்தார். தூரியோதனன் அவரை எதிர்கொள்ளச் செல்லவில்லை. வீட்டுமர், விதூரர் முதலியோர் கண்ணனை எதிர்கொண்டு வாழ்த்துக் கூறினர். கண்ணபிரான் எல்லோருக்கும் விடை கொடுத்தனுப்பிவிட்டு விதூரனுடைய மனையைடைந்தார். அதனால், மனம் மகிழ்ந்த விதூரர் ‘என்னமாதவம் செய்தது இச்சிறுகுடில்’ என்று கூறி அவருக்குப் பல உபசாரங்கள் செய்து வணங்கினார். விதூரருடன் அளவளாவிக் கொண்டு கண்ணபிரான் அன்றிரவை அங்கே கழித்தார்.

இரவு கழிந்தது. காலைக்கடன்களை முடித்துக்கொண்டு கண்ணபிரான் தூரியோதனனது அரசக்கப்பக்குச் சென்றார். அவரைத் தூரியோதனன் வரவேற்கவில்லை; உபசரிக்கவுமில்லை. கண்ணபிரான் அவற்றைப் பொருட்டுத்தாது, தமக்கென இடப்பட்ட ஆசனத்திலே அமர்ந்தார்; தான் பாண்டவர்களுக்குத் தூதாய் வந்தமையைத் தெரிவித்தார். “நின் சொற்படி பாண்டவர்கள் பண்ணோராண்டுகள் வனவாசமும் ஓராண்டு அன்னாதவாசமும் முடித்து வந்துள்ளார்கள். ஆகையினால், உன் சொற்றவறுமல் அவர்களுக்குரியபாகத்தைக் கொடுத்து அன்புடன் வாழ்வதே முறை”, என்று கண்ணபிரான் தூரியோதனனுக்குக் கூறினார்.

“தருமம், நீதி என்று சொல்லி நீ என்னை வஞ்சிக்கப் பார்க்கி ருயா? ஓர் ஈ இருக்குமிடங்கூட நான் அவர்களுக்குக் கொடுக்க மாட்டேன், இராச்சியம் வீரர்களுக்குரியதன்றே”, என்று தூரியோதனன் பதிலளித்தான். தூரியோதனன் நன்னெறியைக் கடைப்பிடிக்க மாட்டாண்பதை உணர்ந்த கண்ணபிரான், “நீ பாண்டவர்களுக்குரிய அரசபாகத்தைக் கொடாவிடில், உன்னிருப்பப்படி அவர்கள் உன்னுடன் போர்ப்பிந்து தமது உரிமையைப் பெறுவார்கள். இதுவே

தருமனுடைய இறுதி முடிவாகும். இஃது உனக்குச் சம்மதமானால், இதோ என் கையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்”, என்று கூறினார். துரியோதனன் தாக்குண்டபுலிபோலச் சீறினான்; சபையோர் நடுங்கு மாறு, பாண்டவர்களையும் கண்ணையும் இழிந்த வார்த்தைகளாலே ஏசினான். ‘இனிப், பாண்டவர்களின் எண்ணம் நிறைவேறும்’ என்ற எண்ணைத்துடன் கண்ணை விதுரன் மாளிகையை நோக்கிச் சென்றார்.

கண்ணபிரான் சபையை விட்டுச் சென்றவுடன், துரியோதனன் விதுரரை அடாத வார்த்தைகளால் இழித்துரைத்தான். “எனது உணவை உண்டுகொண்டிருக்கும் நீ, பாண்டவர்களுக்காக நாட்டாடி பெறவந்த கண்ணை வரவேற்கலாமா? உணவு கொடுக்கலாமா? ஐஸருக்கு நெஞ்சும் எங்கள் அரமனைக்கு வயிறுமாக வாழ்வோ இறைவன் உண்ணைப் படைத்தான்?”, என்று அவமதித்துப் பேசினான். விதுரர் அதனைத் தாங்காது, மகத்துவம் வாய்ந்த தன் விள்லைப் பம்ரொன முறித்துக் ‘கெடுகுடி சொற்கேளாது’ என்று கூறி, அவ்விடம் விட்டுச் சென்றார்.

“இவன் போன்ற போகட்டும்; நானே அருச்சனையைக் கொன்று வெற்றியீடித் தருவேன்”, என்று கண்ணன் துரியோதனனுக்குக் கூறத் துரியோதனன் அதனைக் கேட்டு இறுமாந்திருந்தான். வில்லை முறித்த விதுராக கண்ணபிரான் பாராட்டிப், ‘பாண்டவர்கள் அரசு பெறுவது நிச்சயம்’ என்று கூறிப் பாண்டவர்களுடைய தாயாகிய குந்திதேவியிடம் சென்றார்.

தன்னைநோக்கி வந்த தன் மருமகனுகிய கண்ணையைக் குந்தி கண்டாள்; மழைமுகிலைக் கண்ட மயிலைப்போல ஆனந்தமுற்றான். “நீ எனது இல்லத்துக்கு வர நான் என்ன தவம் செய்தேனே”, என்று சொல்லி, காட்டில் வசிக்கும் தன் மக்களைக் கண்டாற் போல மகிழ்ந்து கண்ணபிரானைநோக்கி, “நீ இங்கே வந்த காரணம் என்ன?”, என்று கேட்டாள்.

கண்ணன் நடந்த வரலாறுகள் அனைத்தையும் கூறியின், “என்ன செய்யலாம்; போர் செய்ய வேண்டிய நிலை உண்டாகி விட்டது” என்று தெரிவித்தார். அதற்காகக் குந்தி வருந்திப், “போரில் யார் இறப்பாரோ? யார் பிழைப்பாரோ? ” என்று கூறிப் பெருஷ்செறிந்தான். “விதியை வெல்ல யாரால் முடியும்” எனக் கண்ணன் குந்தியைத் தேற்றிப் பின்வருமாறு சொல்வாராயினார் :-

“ உன் தந்தையின் வீட்டில் நீ கண்ணிகையாக வாழ்ந்தபொழுது துருவாசமுனிவரின் அருளாலே ஐந்து மந்திரங்களை அறிந்தாய். அவற்றின் இயல்பை அறியாத நீ, அவற்றுள் ஒரு மந்திரத்தை உச்சரித்தாய்; உடனே சூரியன் உன்முன் தோன்றினான்; அவளு ளாலே நீ ஒரு புதல்வளைப் பெற்றுய்; அதனாற் கலக்கமடைந்த நீ, அக்குழந்தையை ஒரு பேழூயில் வைத்து ஆற்றில் விட்டாய். அக்குழந்தையே கண்ணன் ஆவான். கண்ணன் மிகக் பராக்கிரமசாலி; வில்லீரன். ஆயினும், விதிவசத்தால் அவன் துரியோதனனுக்கு நன்பனுனான். அவனிடம் மிகவும் வலிய நாகக்களை என்னும் அம்பு ஒன்று உண்டு. அந்த அம்பால் அருச்சனன் இறந்தால், அது காரணமாக வனை நால்வரும் இறப்பர். ஆகையால், அந்த நாகக்களையை ஒருமுறைக்கு மேல் அருச்சனன் மீது பிரயோஜிக்கக் கூடாது எனக், கண்ணனிடம் சென்று கேள்.”

இவ்வாறு கண்ணன் கூறியதைக் கேட்ட குந்தி இருதலைக் கொள்ளி எறும்புபோலச் செய்வதின்னடைன்றறியாது புலம்புவாளாயினான். கண்ணன் குந்தியை ஒருவாறு தேற்றிக் கண்ணனிடம் செல்லுமாறு கூறி, விதுராது மாளிகையை அடைந்தார். குந்திதேவி கண்ணனின் மாளிகையை அடைந்து அவனது பிறப்பை உணர்த்திப் பாண்டவர் பக்கம் சேருமாறு வேண்டினான்.

தன் பிறப்பை உணர்ந்த கண்ணன், மிக மகிழ்ச்சியடைந்தான். “ தாயே, யாரென்றறியாத என்னை அரசனுக்கிப் பெருமையளித்தவன் துரியோதனன்; நான் உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம் செய்யேன். ஆதலால், அன்னையே, இஃதொன்றைத் தவிர வேறொது வேண்டு மாயினும் கேள்”, என்று கண்ணன் கூறக், குந்தி நாத்தமுமாறித், துன்பத்துடன், “ அருச்சனைக் கொல்லவென்றிருக்கும் நாகக் களையை அவன்மீது ஒருமுறைக்கு மேற் செலுத்தாதே”, என வேண்டினான். கண்ணன் அதற்கிசைந்து, “ அம்மா, எனக்கு நீரும் ஒருவரம் தரல்வேண்டும்; நான் அருச்சனன் களையால் இறந்து வீழ்ந்தால், அப்பொழுது நான் உம் மகனென்பதை உலகறியச் செய்தல் வேண்டும்”, என வேண்டிக் கொண்டான். அவன் உள்ளக் கருத்தை அறிந்த குந்தி கண்ணீருக்ததுக், கண்றைப் பிரியும் பசுவைப் போல மனக்கவலையோடு கண்ணைப் பிரியமுடியாமற் பிரிந்து சென்றான்.

கண்ணபிரானும் பல சூழ்சிகளைச் செய்து தன் மன என்னைக் களை நிறைவேற்றி, அத்தினபுரியை நீங்கி, உபப்பிலாவியத்தை அடைந்து, கண்ணைப் பற்றிய சம்பவமொழிய மற்றெல்லாவற்றையும் பாண்டவர்களுக்குக் கூறினார்.

கிரகித்தற்பயிற்சி :

1. கெளரவு பாண்டவர்களுக்கிடையே தூதாய்ச் சென்றவர்களது பெயர்களைக் கூறுக.
2. கண்ணன் எப்படிப்பட்டவன்? அதனை எங்கனம் அறிவீர்?
3. பொருள் கூறுக : தற்பெருமை, குலகுரு, அவமதித்தல், உபசாரங்கள், இருமாந்திருத்தல்.
4. திருத்தராட்டிரன் சஞ்சயினத் தூதாய் அனுப்பியதன் நோக்கம் யாது?
5. “இனிப் பாண்டவர்களின் எண்ணம் நிறைவேறும்”, எனக் கண்ணன் எண்ணியதெத்தனால்?
6. விதுரரைத் துரியோதனன் அவமதித்துப் பேசியதேன்?
7. கண்ணனது பிறப்பு வரலாற்றை எழுதுக.
8. கண்ணனிடம் குந்தி கேட்ட வரம் யாது?
9. குந்தியிடம் கண்ணன் கேட்ட வரம் யாது? ஏன் அவ்வரத்தைக் கேட்டான்?
10. “என்ன மாதவம் செய்தது இச்சிறுகுடில்”, என்று விதுரர் கூறியதேன்?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

இடுகுறிப்பெயர், காரணப்பெயர்

- அ.** 1. அந்தப் புண்ணியநதிக்குப் பொன்னி என்னும் பெயர் அந்தவேளையில் மிகவும் பொருத்தமாய்த் தோன்றியது.
2. சின்னஞ்சிரு அலீகன் ஒன்றேடோன்று இலேசாக மோதின.
3. விசாலமான ஆலமரங்களில் வாழ்ந்த பறவை இனங்கள் கீதங்கள் பாடின.
4. உலைக்களங்களிலே குடியானவர்களுக்கு மண்வெட்டி கத் திகள் முதலியன கும்பல் கும்பலாகக் கிடந்தன.
- ஆ.** 1. தன்வில்லின் ஆற்றலினாற் பாண்டவர்களைக் கொல்ல முடியுமென ரீம் பேசினான்.
2. பாண்டவர்கள் வாக்குறுதிய்படி வனவாச அஞ்சாதவா சங்களை நிறைவேற்றி விட்டார்கள்.
3. உலூகமாழுனிவர் பாண்டவர்களின் தூதுவராய்த் துரி யோதனை அடைந்தார்.
4. ஜவருக்கு நெஞ்சும் எங்கள் அரமனைக்கு வயிறுமாக இறைவன் படைத்தான்?

மேலே கூறப்பட்டுள்ள வாக்கியங்களிலே தடித்தஸமுத்திலுள்ள பெயர்க் கொற்களை அவதானித்துப் பார்த்தால் அவை ஒவ்வொரு காரணம் பற்றிய பெயர்கள் என்பது புலனுகும்.

பொன்னிறம் பெற்றிருப்பது காரணமாகப், பொன்னி என்னும் பெயர் உண்டானது. எனவே, பொன்னி என்பது காரணப்பெயர்.

பறக்கும் காரணத்தால், பறவை என்பது காரணப் பெயராயிற்று.

இவற்றைப் போலவே, மண்வெட்டி என்பது மண்ணை வெட்டுதலாலும், பாண்டவர் என்பது பாண்டுவின் புதல்வர்களாகையாலும் காரணப் பெயர்களாயின.

காரணம்பற்றி வரும் பெயர்கள் காரணப்பெயர்கள் எனப்படும். காரணமின்றி வருவன் இடுகுறிப்பெயர்கள். வில்லு, மரம் முதலியன் காரணம் பற்றிய பெயர்கள்லை; அவை இடுகுறிப்பெயர்கள்.

பறவை என்னும் காரணப்பெயர் பறக்கும் தொழிலையுடைய எல்லா வற்றையும் பொதுவாகக் குறிப்பிடுவதால், அது காரணப் பொதுப் பெயர் எனப்படும்.

மண்வெட்டி என்னும் காரணப் பெயர், பறவைபோலப் பொதுப் பெயராகது ஒரு பொருளையே சிறப்பாகக் குறிப்பதாற் காரணச் சிறப்புப் பெயராம்.

மரம் என்பது பலவித மரங்களையும் குறிப்பதால் இடுகுறிப்பொதுப் பெயர்.

வில் என்பது ஒருவகை ஆயுதத்தையே குறிப்பதால் இடுகுறிச் சிறப்புப்பெயர் எனப்படும்.

பயிற்சி :

1. ஓமலே கூறப்பட்டுள்ள வாக்கியங்களிலுள்ள காரணப்பெயர்களை (தடித்தள்ளுத் திலுள்ளவை) பொதுப்பெயர் சிறப்புப்பெயர் என வகைப்படுத்துக.
2. மேலே உள்ள வாக்கியங்களிற் காணப்படும் இடுகுறிப்பெயர்களை எழுதி, பொது, சிறப்பு என வகைப்படுத்துக.
3. பின்வரும் வசனங்களிலுள்ளகாரணப்பெயர், இடுகுறிப்பெயர் களைவேறுவேறுக எழுதிப் பொது, சிறப்பென வகைப்படுத்துக.
 (அ) உலசிலுள்ள மலை, ஆறு, கடல், மரங்கள் முதலிய இயற் பொருள்கள் அழகானவை.
 (ஆ) இது கிதாஞ்சலி என்னும் கவிதை நூலில் இருக்கிறது.
 (இ) பரதனுல் ஆளப்பட்டமையினிலேயே இந்தியாவுக்குப் பரதகண் டம் என்னும் பெயர் உண்டானது.
 (ஈ) திருதராட்டிரன் காந்தாரநாட்டரசன் புத்திரியாகிய காந்தாரி என்பவளை மணம் முடித்தான்.
 (உ) இந்த நாட்டிலும் செலவு அதிகமாகி வருவதைக் காணகிறோம்.
 (ஊ) அரக்குமாளிகை எரிந்தமையைக் கேள்வியுற்ற துரியோதனன் முதலியோரைத் தவிர்ந்த மற்றையோர் அனைவரும் பாண்டவர்கள் இறந்தார்கள் என எண்ணித் துன்புற்றார்கள்.
 (எ) சென்னையம்பதியில் நடைபெற்ற தினவர்த்தமானி யென்னும் தினசரிப் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகப் பிள்ளையவர்கள் அமர்ந்தார்கள்.

(ஈ) எழுத்து

உரையாடல்

சம்பவங்களைத் தனித்தனி உரையாடலாக எழுதுதல் :

உ-ம : உலூகமாழுனி : பாண்டவர்கள் வாக்குறுதிப்படி தமது வன வாசத்தையும் அனுஞாதவாசத்தையும் முடித்துவிட்டார்கள். இனி உன் எண்ணம் என்ன ?

துரியோதனன் : இனி ? நாடு அவர்களுக்குக் கிடையாது. காடு தான் அவர்களுக்கேற்ற இடம்.

கன்னன் : அரசே, எனது வில்லாற்றுவினால் பாண்டவர்களை அழிப்பேன். நீங்கள் எதற்கும் அஞ்சவேண்டாம்.

விதுரர், விட்டுமேர் : (கன்னனை நோக்கி) நீ பெரிய வீரன் தான். அதனாலே தான் விராட நாட்டிலிருந்து தோற் றோடி வந்தாய். (துரியோதனனை நோக்கி) அரசே, சோதரர்களுடைய பாகத்தைக் கொடுப்பதே முறை.

இது உலூகமாழுனி முதலிய ஜந்து பேருக்கிடையில் நடைபெற்ற ஓர் உரையாடல்.

- (1) கண்ணனுக்கும் விதுரனுக்கும் ;
- (2) கண்ணனுக்கும் துரியோதனனுக்கும் ;
- (3) துரியோதனனுக்கும் விதுரனுக்கும் ;
- (4) குந்திக்கும் கண்ணனுக்கும் ;
- (5) குந்திக்கும் கண்னனுக்கும் ;

நிகழ்ந்த உரையாடல்களைத் தனித்தனி எழுதுக.

(ஒ) சுவைத்தல்

ஒவ்வொருவருக்கும் கடமைகள் உண்டு. அக்கடமைகளை அவர்கள் செய்தல் வேண்டும். ஆகையால், அத்தகைய கருமங்கள், அவர் களுக்குச் செய்தக்க கருமங்களாகும். உதாரணமாகக் கல்லிகற்றல், பெரியோரைக் கணம்பண்ணல் முதலியன மாணவர் செய்தத்தக்கன வாகும். செய்தக்க இக்கருமங்களை அவர்கள் செய்யாமல் விடுதலாற் கேட்ருவர்.

இனிச், சூதாடல், பொய்பேசுதல் முதலியன மாணவர்களாற் செய்யப்படத் தக்க அல்ல. அஃதாவது அவை செய்தக்கவஸ்ல ; செய் தக்க அல்லவாகிய சூதாடல் முதலியவற்றைச் செய்தால் மாணவருக் குக்கேடு நேரிடும்.

எனவே, செய்யத்தகாத கருமத்தைச் செய்தலும், செய்யத்தக்க கருமத்தை செய்யாது விடுதலும் ஒருவருக்குத் தீமையையே தரும். அதனைச், “ செய்தக்க அல்ல செய்க்கெடும் ; செய்தக்க செய்யாமையா னும் கெடும் ”, என்னும் திருக்குறட் பகுதி காட்டுகிறது.

பார்ப்பனப் பெண்ணெருத்தி, தன் புதல்வனைக் காப்பாற்றித் தனக்கு உதவி செய்த ஒரு கீரிப்பிள்ளையை, ஆராய்ந்து பார்க்காமற் கொன்றுவிட்டுப் பின்னர் உண்மையை உணர்ந்து துன்புற்றார்கள். இச் சம்பவத்தை இந்தால் பதினேராம் பாடத்திலே பார்க்க . பார்ப்பனப் பெண் எண்ணித்துணியாதபடியினேயே பின்னர்த்துன்புற நேர்ந் தது. இதனையே திருக்குறள், “ எண்ணித்துணிக கருமம், துணிந்த பின் எண்ணுவ மென்பதிமுக்கு ”, எனக் கூறுகிறது.

நாம் ஒருவருக்கு நன்மை செய்கிறோம் ; அதனால் அவர் நன்மை அடைவார் என்பதே எமது எண்ணம். ஆனால், நாம் நன்மை பெறுபவரது தன்மையை உணராது அதனைச் செய்தால் அது குற்றத் தையே உண்டாக்கும். உதாரணமாக, ஒருவன் மிகவும் இரங்கத்தக்க நிலையில் வருந்துவதைக் கண்டு, அவன் எப்படிப்பட்ட இயல்புடைய வன் என்பதை உணராது, நாம் அவனுக்குப் பணம் உதவுகின்றோம். அவன் அப்பணத்தினுதவியால் தன் இயல்புக்கேற்ப மதுவருந்தி, சூதாடி மேலும் கெடுதல் கூடும். ஆகவே, நாம் இங்கே பணத்தாற் செய்த நன்மை குற்றமாய் முடிந்தது. எனவே, அவனுக்கு வேறு வகையாக நன்மை செய்தல் வேண்டும். இதனையே, “ நன்றாற்ற லுள்ளும் தவறுண்டு ” என்ற திருக்குறட் பகுதி தெரிவிக்கிறது.

எட்டாம் பாடம்

(அ) பூவையும் முயலும் உயிரிழந்த கதை I

பஞ்சதந்திரம் என்னும் நூலில் ஐந்து வகையான தந்திரங்கள் (உபாயங்கள்) கூறப்பட்டுள்ளன. மித்திரபேதம், சுகிரலாபம், சந்தி விக்கிரகம், அருத்த நாசம், அசம்பிரேச்ய காரித்துவம் என்னும் ஐந்தும் பஞ்சதந்திரங்களாகும். மித்திரபேதம் என்பது நட்பை நீக் கிப் பகையை உண்டாக்குதல். சுகிரலாபம் என்பது, இசைந்த மன முடியவருடன் நட்பாயிருத்தல். மிக்க பகை உள்ளவரை நட்பாக கிப் பின்னர் அவரை அழித்துவிடுதல் சந்தி விக்கிரகம் என்பதும். கிடைத்த பொருளை அழித்து விடுதல் அர்த்தநாசம் ஆகும். தீர விசா ரியாமற் செய்யப்படும் காரியங்கள் அசம்பிரேச்ய காரித்துவம் என்பதும். பஞ்ச தந்திரம் வடமொழியிலுள்ள ஒரு கதை நூலாகும். அதனை வீரமார்த்தாண்டதேவர் என்னும் புலவர் தமிழிற் கவிதை நூலாகச் செய்திருக்கின்றார்.

கீழே காணப்படும் பாடல்கள் அந்நூலிலே சந்திவிக்கிரகம் என்னும் பகுதியில் உள்ளனவை.

பூவை ஒன்று ஒரு மரப்பொந்தில் வாழ்ந்து வந்தது. அப்பூவை, அப்பொந்தினின்றும் நீங்கி இரைதேடிச் செல்லும்போது முய வொன்று அப்பொந்தினுள்ளே புகுந்து இருந்தது. சிறிது நேரத் தில்,

பூவையன் றங்குவந்திப் பொந்துநா னிருக்கும் வீடு
நீவரு வானே னென்ன நிழலொடு தெருக்கள் சாலை
வாவிநற் கூபம் செல்லும் வழியினிற் றண்ணீர்ப் பந்தல்
சாவடி இவைக ஜௌல்லாம் சகலர்க்கும் பொதுவே என்ன

1

அங்கவை இரண்டும் சண்டை ஆகிப்பின் மத்தி யத்தர்
தங்களைக் கேட்போ மென்று தனிமுய ஸழைத்துப் போக
இங்குநாம் வழக்கா வந்தோ மிருதலை வழக்கும் தீர்க்கும்
துங்கரா ரென்று பூவை சொல்லவே முயலும் சொல்லும்

2

கருதிய யமுனை ஆற்றங் கரையிலே தவத்தைப் பேணும்
பொருளில்கூர்ம் பல்ல ஜென்னும் பூனையார் சொல்வா ரென்ன
வெருவியே பூனை பக்கல் மேவிநாம் செல்வ தெவ்வா
றுரையெனத் தூரநின்றே உரைப்பமென் றழைத்துப் போக
இருவரும் போன ரந்த இருடியர் தவத்தைக் கண்டார்
பெரியவ ரிவர்தாம் நம்மைப் பிடிப்பது செய்யா ரென்று
கருதினர் பணிந்தெ முந்தார் கைகளுங் கட்டி நின்று
பரவினர் யோகம் நீங்கிப் பார்த்தனர் பூனையாரும்

4

ஆரைவர் நீங்கள் நம்மை அறிந்துநீ ரிங்கு வந்த
காரியம் சொல்லு மென்று கபடனு ரூரைக்கத் தங்கள்
பேரோடு வழக்கும் சொல்லப் பெருகிய மூப்பி னலே
நீரூரைப் பதுகே ஸாது நெருங்கிவந் துரைக்க என்ன

5

1. பூவை-நாகணவாய் ; தரு-மரம் ; சாலை-நடைவழி ; கூபம்-
சிணறு ; சாவடி-வழிப்போக்கர் தங்குமிடம் ;

நிழல்மரம், சாலை, வாலி, கூபம், தண்ணீர்ப்பற்றல், சாவடி
முதலியன எல்லார்க்கும் பொதுவானவையாம்.

2. மத்தியத்தர்-பிணக்கிலே தீர்ப்புக் கூறுபவர் ; இருதலை-இரண்
பேக்கம் ; தங்கர்-சிறந்தவர் ; பெரியோர்.

பூவையும் முயலும் தம் வழக்கைத் தீர்க்க வழி எதுவென
நினைக்கும்போது முயல் கூறுகிறது :

3. பண்ணும்-செய்யும் ; வெருவி-பயந்து ; பக்கல்-அயல் ; மேவி-
அடைந்து ; உரைப்பம்-கூறுவோம் :

தவம் செய்யும் பூனையிடத்தே செல்வோம் என்று முயல் கூறிப்
பூவையை அழைத்துச் செல்கிறது.

4. இருடி-முனிவர் ; பணிந்து-வணங்கி ; பரவினர்-வணங்கினார் ;
யோகம்-தவம் ;

தவம் செய்யும் பூனையை அடைந்து வணங்க, பூனை யோகம் நீங்கி
அவற்றைப் பார்த்தது.

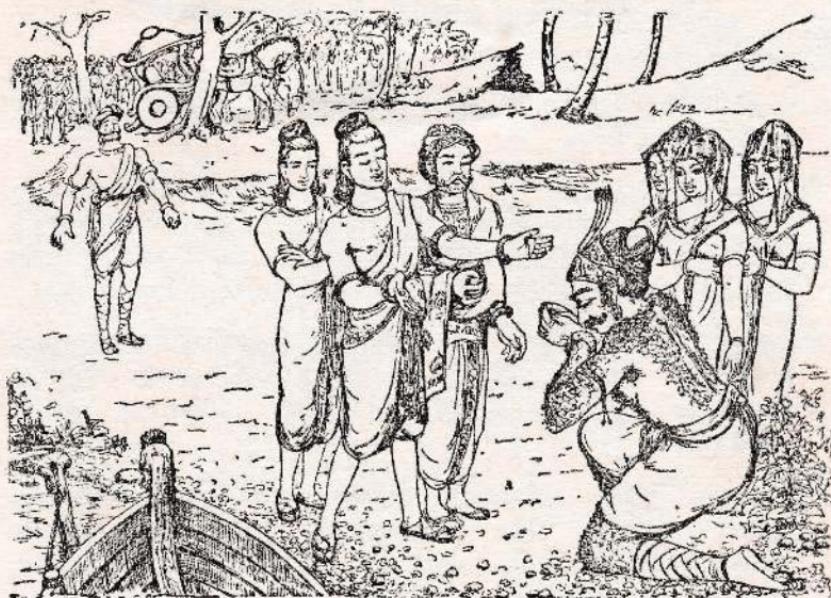
5. ஆரைவர்-நீர் யாவிர் ; கபடனார்-வஞ்சகம் உடையவர் (பூனை) ;
மூப்பு-முதுமை ; நெருங்கிவந்து-கிட்டவந்து ; உரைக்க-கூறுங்கள்.

பூவையும் முயலும் பூனைக்குத் தமது வழக்கைக் கூறப், பூனை
தன் முதுமையினால் அவை கூறுவன் கேட்கவில்லையென்றும்
கிட்டவந்து கூறுமாறும் சொன்னது.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

- (1) பஞ்சதந்திரங்கள் யாவை ? அவற்றின் பொருள் யாது ?
- (2) பஞ்சதந்திரத்தைத் தமிழிற் கவிதை நூலாகச் செய்தவர்
யார் ?
- (3) சகலர்க்கும் பொதுவான இடங்கள் யாவை ?
- (4) சாவடி என்றால் என்ன ?
- (5) “இருதலை-ஒருதலை” இவற்றைவிளக்குக.
- (6) கபடப்பூனையின் பெயர் யாது ?
- (7) “அங்கவை இரண்டும்” எவை இரண்டும் ? .
- (8) மத்தியத்தர் எனப்படுவார் யாவர் ?
- (9) பூவையும் முயலும் பூனையின் முன் கைகட்டி நின்று
பரவியதென் ?
- (10) வழக்காவது யாது ?

(ஆ) குகனும் பரதனும் (நாடகம்)

1. உறுப்பினர் :

குகன் : வேட்டுவர் தலைவன் (கங்கைத்துறைக் காவலன், சிருங் கிபோமன்னன்)

பரதன் : }
சத்துருக்கன் : } இராமருடைய தம்பியர்.

சுமந்திரன் : தசரதனது மந்திரிசபைத் தலைவர்.

குனுவன் : }
சிலுவன் : }
சின்னவன் : } வேட்டுவ வீரர்.
சிங்கன்.

தண்டேல் : தோணிக்காரர் தலைவன்.

2. களம்:

(1) கங்கையின் தென்கரையில் உள்ள சிருங்கிபோம் என்ற இராமம்.

(2) கங்கையின் வடகரை.

முதலாங் காட்சி

களம் : சிருங்கிபேரம். கங்கைக்கரையில் ஓள்ளன வேட்டுவர் குடிசைக் களின் மத்தியிற் காணப்படும் ஒரு பெரிய முற்றம்.

காலம் : மாலைநேரம்.

உறுப்பினர் : சிங்கன், சிலுவன், சின்னவன், குளுவன் முதலான வேடர் சிலர்.

சிங்கன் : (சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு) தோழர்களே, இப்போதெல்லாம் நமதுமன்னர் ஏன் கவலை நிறைந்தவராகக் காணப்படுகின்றார்? இரவு முழுவதும் படுக்கையில் முனையபடி கிடந்தாரேயன்றிச் சிறிது நேரமாவது நித்திரை செய்ததாகத் தெரியவில்லை.

சிலுவன் : தெரியாமலா கேட்கின்றாய்? இராமபிரான் நம்முருக்கு வந்ததும் எங்கும் ஒரே கொண்டாட்டமாயிருந்தது. இன்று காட்டுக்குப் புறப்பட்டார்; அதனாற் கவலை ஏற்பட்டது நமது தலைவருக்கு.

சின்னவன் : கவலை இல்லாமலா இருக்கும்! கேளுங்கள்டா இதை! நாம் எல்லாரும் வேபர் குலத்தவர். மீன் பிடித்தலும், பட்கோட்டுதலுமே நமது தொழில். பட்டினத்து நாகரிகம், பண்பாடு என்பவற்றுக்கு அப்பாறப்படவர் நாம். அப்படிப்பட்ட நம்மோடு இராமர், தாழும் சமமாக இருந்து நல்லுறவு காட்டி, நம்மனவேமையும் தம்முடைய சுற்றத்தவர் போலப் பரிசீசய தாரே! அதுமட்டுமா, நமது தலைவராத்தமது தம்பியருள் ஒருவராகவே சேர்த்து உரிமையும் கொண்டாடினாரோமே! அவர் நமது தெய்வமடா, தெய்வம். கொடிய வனத்தினுள்ளே அந்த இராமர் தனித்துத் துண்பப்படச் செல்வதை, நமது பூதி குகனால் எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்ளலுமிடியும்? அந்த மகானுபவன் காட்டுக்குப் போகும்போது நமக்குத் தான் எவ்வளவு கவலையாயிருக்கின்றது?

(வயதில் முதிர்ந்தோன்னு குளுவன் இதைக் கேட்டுக்கொண்டே அங்கு வருகின்றன.)

குளுவன் : ஆமாம் தம்பி! தசாத் மகாராசாவின் அன்புக்குப் பாத்திரமானவர் நாம். அதற்கு முன்னும் எத்தனையோ தலை முறைதலைமுறையாக நம்மவர் இங்கே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஆனால், யாரிடத்தும் இதுவரையும் ஏற்பாடாத ஒருபாசம் இந்த இராமரைக் கண்டவுடனே உண்டாயிற்றல்லவா! இராமரைப் பார்த்தால் மகாவிட்டுணு மாதிரி இருக்கிறாரே! அந்தச் சிதாபிராட்டி வேறுயாங்குமல்ல! மகாலட்சமியேதான். இராமரைக்

காணப்போன நமது ஏந்தல் குகன் கையுறையாகத் தேனும் மீலும் அல்லவாகொண்டுபோனார்! இராமர் அவற்றை எவ்வளவு அன்போடு ஏற்றுக்கொண்டார்! பிறகு என்ன நடந்தது தெரியுமா! “தசாதனுக்குப் புத்திராகப் பிறந்த நாங்கள் நால்வர் தான் சகோதரர் என்றிருந்தோம். உன்னுடன் இன்றிலிருந்து ஜவராகிவிட்டோம், தம்பி” என்று கூறிக்கொண்டே இராமர் குகளைக் கட்டித்தழுவினார். அந்த அன்புக் காட்சியைப் பக்கத்தே நின்று பார்க்க நீங்கள் கொடுத்து வைக்கவில்லை!

சிங்கன் : அப்படியானால் இவரும் இராமர் போன்போது கூடவே போயிருக்கலாமே! இங்கே இருந்து கவலைப்படுவான் ஏன்?

குருவன் : தம்பி! உனது மூளை என் இப்படிக் குறுக்கே போகின்றது? இராமபிரானை இங்கேயே இருந்துவிடும்படி குகன் கெஞ்சாதவண்ணம் கெஞ்சினார். இராமர் காட்டுக்குப் போகவந் தாரா? அல்லது அயோத்தி நாட்டுக்குப் பக்கத்தில் நம்மோடு இருப்பதற்கு வந்தாரா? அவர் இங்கிருக்க உடன்படாது போகவே, தானும் இராமருக்குப் பணிபுரிந்து வாழுவாவது அனுமதிக்கும்படி குகன் மன்றுடினார். நெருப்பைக் கண்ட மெழுகுபோல் அவர் இராமர் மீது கொண்ட பேரன்பால் உருகிக் குழந்த காட்சியை நீ நேரிற் பார்த்திருந்தால் இப்படிப் பேசுமாட்டாய்.

சிலுவன் : ஆமாம் சிங்கா! அந்தக் கருணைமூர்த்தியாகிய இராமபிரான் தன்னுடன் வராதவாறு நம்மரசரைத் தடுத்து, நம்மைக் காத்துக் கொண்டு இங்கேயே இருக்குமாறு நமது அரசருக்குக் கட்டளையிட்டுப் போனார். அவரும் இராமரோடு போயிருந்தால் நமது கதி என்னவாயிருக்கும்?

சிங்கன் : தம்பிமாரே! குகனுக்கு இன்னும் ஒரு கவலை! அந்த இராகவ மூர்த்தியின தம்பியாகிய பரதனே தன் தாயைத் தூண்டி இராச்சியத்தை இராமபிரானிடமிருந்து பறித்திருப்பானென்றும், அப்படியானால், அந்தப் பரதன் சிலவேளை இராமனைக் கொல்லுதற்காக, இந்தப் பக்கம் படையெடுத்து வருதல் கூடுமென்றும் அவர் என்னுடைன்றார்.

எல்லோரும் : ஆகா! அதுதான் முடியாது. அப்படிப் பரதன் இந்தப் பக்கம் வந்தால், அவன் உயிரோடு திரும்பிப் போவானா? என்ன நினைத்துக் கொண்டான். நாங்களே புறப்பட்டு அயோத்திக்குப் போய் அந்தப் பாதகளை இதுவரை கொண்றிருப்போம். இராமர் கோபிப்பாரே என்பதற்காகத்தான், சம்மா இருக்கின்றோம்! ஆமாம்!

தூரத்தே பேரிரைச்சல் ஒன்று கேட்கின்றது! பழுதிப்படலம் தெரிகின்றது. (அது என்ன என்று பார்க்க எல்லாரும் எழுந்து செல்கின்றனர்.)

இரண்டாம் காட்சி

(கங்கையின் வடக்கூவழியே பரதன் தன்பரிவாரங்களுடன், தலையன் சென்ற இடத்தைத் தேடி வந்து கொண்டிருக்கின்றன.)

குகன் : (தென்கரையில் உள்ள தன் குடிசைமுன் நின்றபடி) பாவிப்பயல் ! என்ன நினைத்துக் கொண்டான் ; தன்னுடைய அண்ணைக் காட்டுக்குத் துறத்திவிட்டுத் தான் அரசாளத் திட்டமிட்டது மட்டுமல்லாமல் இங்குமா படையுடன் வந்துவிட்டான் ! “காட்டிலே இராமனுக்கு யார் துணையாக வருவார்கள் ; அங்கே வைத்து இராமனை இலகுவாகக் கொன்று விடலாம்” என்று, இந்த அற்பன என்னினுண் போலும் ! வரட்டும் ! ஒருகை பார்க்கிறேன்.

வேவகன் : (ஓடிவந்து) அசே ! யாரோ பெரியதொரு படையுடன் நம்மை நோக்கி வருவது போலத் தெரிகின்றது ! அதோ தூசிப் படலம்.

குகன் : ஆமாம் பார்த்தேன் ! யார் வருகிறார்கள் ! அந்தப்பேடி பரதன் தான் ! அவனுடைய வரவைத்தான் நானும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு இங்கே நிற்கின்றேன். இல்லாவிட்டால் எப்படியும் இராமனுக்குப் பின்னாற் சென்றிருக்கமாட்டேனு ! என்னைக் குகன் என்றுதான், பரதன் முன்பு கேள்விப் பட்டிருப்பான். இப்போது அவன் உண்மையை அறியப்போகின்றன. (குகன் கங்கைக் கரைக்கு நெருங்கி வருகின்றன. ஆங்குச் சில வேட்டுவ வீரரும் வந்து கூடுகின்றனர். அனைவரும் படை வரும் திசையை நன்கூட்டற்றுப் பார்க்கின்றனர்.)

வேட்டுவவீரர் : முன்னாருபோது தசநமகாராசாவுடன் இங்கே வந்து போன இளவரசர் பரத மகாராசாதான், முன்னே வருகிறார். பின்னால், மந்திரி சுமந்திரர் முதலானேர்.....

குகன் : இளவரசா ! பேரரசக்குச் சதிசெய்கின்ற பேராசைக்காரன். உடனே ஒடுங்கள் எல்லாரும். போய் நமது படைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு வாருங்கள். வேடாது கைவரிசையை இந்த அயோத்தி மடையார்கள் சுற்றே சுவைத்துப் பார்க்கட்டும். ஒரு துரும்பு கூட மிச்சம் விடாமல் வருகிற அனைவரையும் விண்ணுலகத்துக்கு அனுப்ப பவேண்டும். விரைந்து போங்கள். (திரும்பி) எடுத்துவா ! எனது பெரியில், அம்புக்கூடு, கேடுகம், வாகுவலையம் எல்லாவற்றையும். (மறுபுறம் திரும்பித் தோணிக்காாத் தலைவனைப் பார்த்து) ஏ, தன்டேல ! ‘இாமா’ என்று நேற்று நான் புதிதாகப் பெயர் குடிய நமது போர்நாவாயை உடனே ஆயத்தப்படுத்து ! அக்கரையில் நிற்பவருக்குத் தோணிவிடக்கூடாதென்று நம் தோணிக்காரர்களுக்கெல்லாங் கட்டளையிடு.

தண்டேல், மற்றும் சேவகர் யாவரும் : அரசே ! தங்கள் கட்டினப் படியே (என்று விரைந்து வெளியேறுகின்றார்கள்.)

குகள் : அரசகுலத்தவராம் ! புரட்டுக்காரர்கள். அன்னைக் கொல் வலரும் தமிழி ! இவன் ஒரு வேடன் இடைவழியில் உயிருடன் இருக்கிறுனென்பதை இந்தப் பரதன் என்னினாலு ! அல்லது இலக்குமணன் என்ற இன்னென்று தமிழியும் இராமஞ்சுடன் சென்றிருக்கிறான் என்று நினைத்தானு ? என்னைக் கொன்றபின்டு தானே இவன் இராமனை அடையமுடியும் ; வேடர் விடும் அம்பு, மன்னரின் மார்பின் பாயுமா, இல்லையா என்பதை இந்தப் பேடிக்கு இன்னும் கிறிது நேரத்தில் உணர்த்தப்போகின்றேன். இவர்களைத் தப்பவிட்டால் என்னை ஒருநாய் என்று யாவரும் கூறுட்டும் ! என் அன்னைனாலு இராமன் காடாள இந்த அற்பப் பயல் நாடாளப் போகின்றாலும் ! இராமஞ்சுக்காக இந்த வேளையிற் பயன்படாத என்னுடைய உயிர் என்ன சர்க்கரையா ? இனித் தாமதிக்கக்கூடாது. போருக்குச் செல்லுவேன். (படையைக் கூவிக் கொண்டு ஓடுகின்றான். ஆற்றின் வடக்கரையில் சுமந்திரானுடன் பாதன் முன்னேறி வருகின்றான்.)

யாதன் : (சுமந்திரனை நோக்கி) மந்திரத் தலைவரே ! நாம் கங்கை யைக் கடந்து தெற்கே செல்லவேண்டிய நீர்த்துறை இதுதானு ?

கமந்திரன் : ஆம், இவைரசே ! இந்த நீர்த்துறைக்கும், சிருங்கி பேரம் என்ற இந்தக் கிராமத்துக்கும் குகள் என்னும் ஒருவேடன் தலைவராக இருக்கின்றான். மிகப்பெரிய தோணிப்படையினை உடைய வீரனான இவன் நின் தமையனுக்கு உற்ற நண்பன்.

யாதன் : ஜயா குகனே ! உன்னைக் கானும் பாக்கியம் விரைவிற் கிட்டுமா !

கமந்திரன் : ஆம் கிட்டும் ! அவனுடைய உதவியின்றி நாம் கங்கை யைக் கடத்தல் முடியாது ! உன்னை எதிர்கொள்ளும் பெருவிருப்புடையவன்போல, அதோ ! அந்தக் கரிய பெரிய தோற்றுத்தனுண குகனும் தென்கரையில் வந்து நிற்கின்றான், பார்த்தாயா ?

யாதன் : பார்த்தேன். (குகன் நின்ற திசையை நோக்கிக் கும்பிடி) ஜயா, குகப்பிரபுவே ! என் அண்ணனின் நண்பரான உம்மை நானே முதலில் வந்து சந்திக்க வேண்டுமல்லவா ! (தலைமேற்கூப்பிய கையோடு மேலும் முன்னே செல்கின்றான்.) (தென்கரையில் நின்றபடியே பாதனின் கோலத்தைக் கண்டதும் குகன் திடுக்கிடுகின்றனன்.)

குகன் : ஆ ! நான் காண்பதென்ன ! பரதனல்லவா அங்கே நிற்ப வன் ! சிரமேற கூப்பிய கையுடன் இராமன் சென்ற திண்ணைய நோக்கி நோக்கி வணங்குகின்றானே ! அண்ணனுடன் போருக்கு வருகின்றான் என்றால்லவா பாவநினைப்பு நினைத்தேன் ! மரவுரி ஆடை, மாசடைந்தமேளி, பொளிவிழந்த முகம், துயர்பொங்கும் தோற்றம் என்பவற்றை உடைய இவனுக்கு மாருகவா என்கையில் விள் ! (வில் அவனது கையிலிருந்து கீழே நழுவி விழுகின்றது.) ஆ ! உடன் நிற்பவன் சத்துருக்கன் போலும். இராமலக்குமணர் போவவே தொற்றமளிக்கிறார்கள், பரதனும் சத்துருக்கனாலும். நான் விரைந்து சென்று இவரை முதலில் வணங்குதல் வேண்டும். (ஓர் ஒடத்திலேறிப் பரதன் நின்ற இடத்துக்கு விரைந்து செல்கின்றான். தனினை வணங்கிய குகளைப் பரதன் கட்டித் தழுவுகின்றான்.)

குகன் : ஐய ! அடியேனிருக்குமிடந்தேடி இக்கோலத்தோடு வந்த காரணம் யாதோ ?

பரதன் : ஐயா குகனே ! எமது தந்தை குலமுறையினின்றும் தவறி அண்ணனுக்குரிய அரசை எனக்குத் தந்துவிட்டார். யான் அதனை அண்ணனுக்கே அளித்துவிட வந்திருக்கின்றேன்.

குகன் : ஆ ! அப்படியா ! பரத ஏந்தலே ! நீ ஒரு தெய்வப் பிறவி யல்லவா ! தாயும் தந்தையும் உனக்குத் தந்த இராச்சியத்தை வேண்டாமென்று உத்ரித் தள்ளிவிட்டு வந்திருக்கின்றாலென்றால், உனது அந்தப் பெரும் பண்புக்கு ஆயிரம் இராமர் ஒருங்கே வந்தாலும் ஒப்பாக மாட்டார்களே ! இச்செய்கையால் உன் குலப் பெருமை முழுவதையும் நீ உனக்கே ஆக்கிக்கொண்ட பெரும் புகழ்ச்செல்வனும் விட்டாய். பரத வள்ளலே, நீ நீடுறி வாழ்க ! (மறுபடியும் காலிலே வீழ்ந்து வணங்குகின்றான். பரதன் அவனை அனைத்து எடுக்கின்றான்.)

பரதன் : ஐயனே ! என் அண்ணனை இங்கே தங்கியிருந்த இடம் யாது ? பின்னர் அவர் சென்ற வழி எது ? அவற்றை எனக்குக் காட்டுவீரா ? (இராமன் படுத்துறங்கிய கருங்கற் பள்ளியைக் குகன் காட்ட, பரதன் மிகக் துயரமடைந்து, அவ்விடத்தினை வீழ்ந்து வணங்க, குகனும் வணங்குகின்றான்.)

பரதன் : அண்ணலே, இராமா ! உனக்கு என்னாற் பெரிய துங்பம் வரவேண்டியதாயிற்றே. நாலென்றுபாவி. நீ காய்களிகளை உண்ணுகிறோய் எனக் கேட்பிறகும் நான் உயிருடன் இருக்கின்றேனே ! இந்தப் பரற்கற்கள் மீது புறபடுக்கையிலே துயின்றாலென்பதை அறிந்தும் என்னாவி போகவில்லையே ! எனக்கா உனது மனி மகுடம் ! தமிபி இலக்குமனு ! யான் அண்ணனுக்கு நீங்காத

தயர் செய்த தம்பியடா ; அதைத் துடைக்கின்ற தம்பி நீ . நீ எவ்வளவு பெரிய புண்ணியத்தைச் செய்திருக்கின்றார். துயில் செய்யாது வில்லேந்தி நின்று, அண்ணனையும் அண்ணியையும் காத்து நின்றாயே ! உனக்கு ஈடு என்ன இருக்கின்றது ! இந்தப் பேறு எனக்குக் கிட்டுமா ? என் அண்ணன் துயில் செய்த இந்தப் புணிதமான இடத்திற்கருக்கிலே இன்றிரவைக் கழிக்கும் பாக்கிய மாவது இப்போது எனக்குக் கிடைக்கிட்டும். காலையிற் கங்கையைக் கடந்து அப்பாற் செல்வோம். (அன்றிரவு அனைவரும் அவ்விடத் திலேயே தங்குகின்றனர் , மறுநாட்காலைகுகளினுதலியுடன் அனைவரும் கங்கையைக் கடந்து இராமபிரான் இருக்குமிடத்தை அடைகின்றார்கள்.)

கிருக்கித்தறி பயிற்சி :

- (1) குசனுக்கும் இராமனுக்கும் இருந்த தொடர்பைப்பற்றி உண்ணாயாடினேர் யார் யார் ?
- (2) மீனைக் கையுறையாக இராமர் ஏற்றுக்கொண்டதில் என்ன சிறப்பு இருக்கின்றது ?
- (3) இராமர் சிருங்கிபோத்திலே தங்காமறி சென்றதற்கும், குகனைத் தன்னுடன் வரவிடாது தடுத்தற்கும் காரணங்கள் என்ன ?
- (4) இவற்றை யார் யாருக்கு எப்போது கூறினார் ?
- (அ) “ அப்படியானால் இவரும் இராமர் போன்போது கூடப் போயிருக்கலாமே ”
- (ஆ) “ பாவிப்பயல், என்ன நினைத்துக் கொண்டான் ”.
- (இ) “ அவன் உன் தமையனாருக்கு உற்ற நண்பன் ”.
- (ஈ) “ உம்மை நானே முதலில் வந்து சந்திக்க வேண்டுமல்லவா ”
- (உ) “ ஆ ! நான் காண்பதென்ன ”.
- (5) “ உன்னுடன் இன்றிலிருந்து ஐவராகிவிட்டோம் ” என்று இராமன் குகனைத்திற் கூறியது எவ்வாறு பொருந்தும் ?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

தொழிற்பெயர் - வினைச்சொல்

- (1) வீமன் பகாசரனென்னும் கொடிய அசரனைக் கொன்றுள்
- (2) பகாசரனைக் கொன்ற வீமன், அவனுக்குரிய உணவு முழுவதை மும் உண்டான்.
- (3) பகாசரனென்னும் கொடிய அசரனை வீமன் கொன்று பகாசரனுலே துண்புறுத்தப்பட்ட வேத்திரசியநகர மக்களைப் பாதுகாத்தான்.
- (4) அரக்குமாளிகைக்கு நெருப்புட்டிப் பாண்டவர்களைக் கொல்லல் வேண்டும்.
- (5) ஆவின் கன்றைக் கொன்றுவன் என்னும் பழமொழியைப் படைத்து விட்டேன்.

மேலே காணப்படும் வாக்கியங்களிலே தடித்த எழுத்திலுள்ள சொற்களை அவதானியுங்கள். அதை :— கொன்றுன், கொன்ற, கொன்று, கொல்லல், கொன்றவன் என்பன. இந்த ஒருந்து சொற்களும் “கொல்” என்னும் முதல் நிலை (பகுதி-வினையடி) யிலிருந்து பிறந்தவை.

“கொன்றுன்” என்பது “கொல்” என்னும் வினையடியாகப் பிறந்து பால் உணர்த்தாது காலம் காட்டி வந்த வினைச்சொல்-இருந்த கால வினைமுற்று.

“கொன்று” என்பது “கொல்” என்னும் வினையடியாகப் பிறந்து பால் உணர்த்தாது காலம் காட்டி வந்த வினைச்சொல்-இருந்தகாலப் பெயரைச்சம்.

“கொன்று” என்பது “கொல்” என்னும் வினையடியாகப் பிறந்து பால் உணர்த்தாது காலங் காட்டி வந்த வினைச்சொல்-இருந்தகால வினையெயச்சம்.

“கொல்லல்” என்பது “கொல்” என்னும் வினையடியாகப் பிறந்து பால் உணர்த்தாது காலங்காட்டாது வந்த, பெயர்ச்சொல் (தொழிற் பெயர்).

“கொன்றுவன்” என்பது “கொல்” என்னும் வினையடியாகப் பிறந்து பால் உணர்த்தி, காலங்காட்டி வந்த வினைப்பெயர்ச்சொல். காலம் காட்டியமையால் வினைச் சொல்லாயும், ஒருவரை (பொருளை) உணர்த்தியமையால் பெயர்ச்சொல்லாயும் வந்த வினைப்பெயர்-வினையால்ஜெயம்பெயர்.

எனவே, ஒரு வினையடியிலிருந்து வினைமுற்று, பெயரெச்சம், வினையெச்சம், தொழிற்பெயர், வினையாலைண்யும்பெயர் என்பன தோன்றும்.

வினைமுற்று, பொருளை உணர்த்தாது ; காலங்காட்டும்-(கொன்று) தொழிற்பெயர், காலங்காட்டாது-(கொல்லல்)

வினையாலைண்யும்பெயர் காலங்காட்டிப் பொருளையும் உணர்த்தும். (கொன்றவன்)

பயிற்சி :

- (1) “படி, தின்” என்னும் வினையடிகளிலிருந்து பிறக்கும் முற்று, எச்சங்கள், தொழிற்பெயர், வினையாலைண்யும்பெயர் ஒவ்வொன்று எழுதுக.
 - (2) வினைமுற்றுக்கும் வினையாலைண்யும் பெயருக்கும் பேதமென்ன?
 - (3) தொழிற்பெயருக்கும் வினைமுற்றுக்கும் பேதமென்ன ?
 - (4) தொழிற்பெயருக்கும் வினையாலைண்யும்பெயருக்கும் பேத மென்ன ?
-

(ஏ) எழுத்து

கட்டுரை எழுதுதல் : போரும் சமாதானமும்

- (1) அரசர்க்குள் பகை உண்டாவதேன்? (பொருமை, நாடு பிடிக் கும் ஆசை முதலியன)
- (2) பகையை வெல்லும் வழிகள் : சாமம் (சமாதானம்) பேதம் (-வேறுபாடு) தானம் (-கொடுத்தல்) தண்டம் (-போர்)
- (3) எப்பொழுது போர் செய்யலாம்? (பகைவர் காரணமின்றிப் படையெடுப்பின்)
- (4) முற்காலப் போர்முறை : (பக்நிரை கவர்தல்-பெண்கள், வயோதிபர் முதலியவர்களை வெளியேறச் செய்தல்) இக்காலப் போர் முறைகள் :— கறர, கடல், ஆகாய, அனுக்குன்று முறைகள்.
- (5) போரினால் உள்தாம் தீமைகள்—உயிர்ச்சேதம் ; நாடுநகர் பாழ ஈடுதல் ; வறுமை உண்டாதல்.
- (6) சமாதானம் நிலவ, நாடுகள் செய்ய வேண்டுவன : (பொருமை பகைமை நீங்கவேண்டும்.)

(ஒ) சுவைத்தல்

அ. செந்தீயின் நாப்போலேச் செழுந்தவிரகள் ஈன்று
திருமாவிள் நிறம்போவப் பசியதழை பொதுனி
நந்தாத பெருந்தெருப்போல் கிளைகள்பல ஒச்சி
நடுக்காட்டி லோரிலவ மரம்வளர்ந்த தன்றே

இப்பாடல், தமிழ்மஸர் 6 ஆம் புத்தகத்தில் இலவுகாத்த கிளி
என்னும் பகுதியிலே இடம் பெற்றுள்ளது. இப்பாடவில் :

- (1) இலவமரத்தின் தவிர்களுக்குத் தீயின் கொழுந்து, உவமான
மாகவும் ;
- (2) பசிய இலைகளுக்குத் திருமாவிள் நிறம், உவமானமாகவும் ;
- (3) கிளைகளுக்குப் பெருந்தெரு உவமானமாகவும் கூறப்பட்டிருப்ப
தைக் காணலாம் :

அவ்வுவமானங்களையும் உவமேயங்களையும் பொருத்திக்காட்டி விளக்
கிச் சுவைபட எழுதுக.

ஆ. நன்றுவரும் பழமெடுத்து நானும் இனசனமும்
நயந்துவிருந் தருந்துகின்ற நல்லபெருந் திருநாள்
என்றுவரும் இன்றுவரும் நாளைவரு மென்றே
என்னியிருந் ததுமலடு கறக்களன்னு வார்போல்

“ இலவமரத்தின் பழத்தைத், தானும் உறவினரும் . விருந்தாக
உண்ணுகின்ற நல்லநாள், இன்றுவரும் ; நாளைவரும் என்று
கிளி என்னியிருந்தது. இது மலட்டுப் பசவிலிருந்து பால் கறக்க
என்னுபவரது என்னம் போன்றது ” என்பது, இப்பாடவின்
பொழிப்பு. தடித்தலமுத்தில்லமுத்தப்பட்ட தொடரிலுள்ள உவமையை
விளக்கிக் கூறுக.

ஒன்பதாம் பாடம்

(அ) பூவையும் முயலும் உயிரிழந்த கதை II

சற்றிடம் கிட்டி வந்து சாற்றவிம் மாற்றம் காதி
இற்றது போலும் பாதி உருதது போலும் கேட்டோம்
மற்றினிப் பட்ச பாத வழக்கு நாம் உரைப்பதில்லை
குற்றமிங் கொருவர் மீதிற் கூறிடிற் கோப மாமே

6

தருமமே விரும்பு வாரைத் தருமமே விரும்பிக் காக்கும்
தருமமே இகழு வாரைத் தருமமே இகழ்ந்து நிற்கும்
தருமமே மெய்யாய் நின்று சகலமும் செய்வ தாலே
தருமமே சொல்வ தல்லாற் சுற்றுநாம் பொய்சொல் லோமே

7

எண்ணிய விரத மெல்லா மியற்றின மிவைக்கு மேலாம்
புண்ணிய விரத மொன்றும் பொய்சொலா விரத மொன்றும்
நன்னிய உயிரைக் கொல்லா நலந்தரு விரத மொன்றும்
மன்னினி லனுட்டிப் போம்நாம் வழக்கிலோ ரஞ்சொல் லோமே

கிட்டநீர் வந்து சொன்னால் கேட்குமநும் காது நம்மை
விட்டநீர் தூர நின்று விளம்பினாற் கேளா தென்று
துட்டார் மாரி சத்தால் துவங்குகூர்ம் பல்ல னென்பேர்
இட்டமார்ச் சாலன் சொல்ல இவைநம் துளத்தி வெண்ணி

9

மெய்கள்போற் சொன்ன எல்லாம் விசுவசித் திரண்டும் செல்ல
கைகளாற் பிடித்துக் கண்டம் கடித்திரத் தங்கு டித்தே
செய்கப டான பூனை செருக்கியங் கிருக்கச் சேர்ந்து
மொய்சிறைப் பூவை யோடே முயலுமங் கிறந்த தன்றே

10

6. சாற்ற—சொல்ல ; மாற்றம்—சொல் ; பட்சபாதம்—ஒருதலைப்
பக்கம் சார்தல்.

பூவையும் முயலும் கூறியவற்றிலே பாதியே தனக்குக் கேட்டதாகவும் அதனைக்கொண்டு சரியான தீர்ப்பளிப்பது முடியாது
என்றும் பூனை கூறிற்று.

7. இகழ்வார்—அவமதிப்பவர் ; மெய்—என்றுமுள்ளது ; சுற்றும்—சிறிதும்.

நான் தருமத்தைக் கூறுவேண்யன்றிப் பொய் சொல்லேன் என்று பூனை கூறிற்று.

8. விரதம்—நோன்பு ; இயற்றினம்—செய்தோம் ; அநுட்டிப்போம்—பின் பற்றுவோம் ; ஓரம்—ஒருபக்கஞ் சார்ந்து பேசுதல்.

பூனை, தான் மூன்றுவகையான விரதம் அநுட்டிப்பதாகவும் வழக்கில் நியாலீனமான தீர்ப்புச் சொல்லமாட்டாதென்றும் கூறிற்று.

9. துட்டன்—கெட்டவன் ; மார்சம்—வஞ்சகம் ; மார்ச்சாலன்—பூனை ; உளம்—மனம்.

நீவர் கிட்ட வந்து சொன்னாற் கேட்கும் ; தூரநின்று சொன்னாற் கேளாது என்று, பூனை கூறிற்று.

10. விசுவசித்து—நம்பி ; கண்டம்—கழுத்து ; கபடம்—வஞ்சகம் ; செருக்கி—இறுமாந்து ; மொய்சிரை—ஆர்ந்த சிறகு.

பூனை கூறியவற்றை மெய்யென நம்பிப் பூவையும் முயலும் பூனையின் கிட்டச் செல்ல அவற்றைப் பூனை கொன்று தின்றது.

கிரகித்தற பயிற்சி :

1. “ஆரைவர் நீங்கள்”—இது யார் கூற்று ?
2. “உற்றது போலும் பாதி உருத்து போலும் கேட்டோம்”—இது யார் யாருக்குக் கூறியது ?
3. பட்சபாத வழக்கென்றால் என்ன ?
4. பூனை அநுட்டித்த முக்கியமான மூன்று விரதங்கள் எவை ?
5. ஒத்த சுருத்துள்ள சொற்கள் கூறுக : கூடம், விசுவாசம், அநுட்டித்தல், வழக்கு, வெகுனி, மூட்டு.
6. தருமம் எவ்வாறு உதவும் ? யாரைத் தருமம் அழிக்கும் ?
7. மார்சம் என்பதென்ன ? இங்கு என்ன மர்சம் நிகழ்ந்தது ?

தூதுகென்ற கணவன், அத்தினபுரியிலே நிகழ்ந்தவற்றைக் கூறக்கேட்டுத் தருமனே சீற்றங் கொண்டான் ; தனக்குத் துணைபுரியக் கூடிய அரசர்களுக்கெல்லாம், போர் செய்ய வேண்டிய நிலைமை உண்டானமெய்த தெரிவித்தான். அச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற பலதேசத்தரசர்களும் தத்தம் படைகளுடன் அங்கே வந்தார்கள்.

பாஞ்சாலன், திட்டத்துய்மன், கடோற்கசன், அபிமன்னன் முதலிய உறவினரும் படை திரட்டிக் கொண்டு வந்தார்கள். இவ்வாறு வந்த படைகளின் தொகை ஏழு அக்குரோணியாகும். துணைபுரிய வந்த அனைவரையும் பாண்டவரும் கண்ணனும் வரவேற்று உபசரித்தனர். இவ்வாறே துரியோதனனும் படை திரட்டலானான். பல தேசத்து அரசர்களும் அவனுக்குப்பயந்து படைகளுடன் வந்தனர். அங்ஙனம் வந்தவர்களின் தொகை பதினேர் அக்குரோணியாகும்.

பாண்டவர்களது படைக்குக் சிவேதனும், துரியோதனனது படைகளுக்கு வீட்டுமெரும் தலையை தாங்கினார். இருபக்கத்துப் படைகளும் குருகேத்திரம் என்னும் இடத்திலே அணிவகுத்து நின்றன. கண்ணபிரான் தேரைச் செலுத்த அருச்சனன் போர்க் களத்துக்கு வந்தான்; படைகளைப் பார்த்தான். எதிரிலே தம் பாட்டனாராகிய வீட்டுமெர், குலகுருவான துரோணர் முதலிய பெரியார் களைப் பார்த்து, “இவர்களைக்கொன்று நாம் இந்தப் பூமியை ஆளுவேண்டும்? வேண்டாம், இந்தப்போர்” என்று தனக்குத் தானே கூறினான். அவன் கையிலிருந்த காண்டைபம் நழுவிற்று. அப்பொழுது அருச்சனனின் நிலையை உணர்ந்த கண்ணபிரான், அருச்சனனுக்குப் பகவற்கிடத்தையை உபதேசித்து உண்மையை உணர்த்தினார்; “கடமையைச் செய்; பலைன் எதிர்பாராதே” என் படை விளக்கினார். அதனால், அருச்சனன் உண்மையை உணர்ந்தான்; போருக்கு ஆயத்தனான்.

போர் தொடங்கும் சமயத்திலே, தருமன் தன் தேரைவிட்டிறங்கி நிராயுதபாணியாகி எதிர்ப்படைக்குத் தலைமைதாங்கிய தன் பாட்டாரா கிய வீட்டுமரையடைந்து அவரை வணங்கித் தன்னை ஆசீர்வதிக் குமாறு வேண்டினான். அவரும் அவளை ஆசீர்வதித்தார். முரசங்கள் முழங்கின; போர் தொடங்கியது. முதன்து போரிலே பாண்டவர் சேனுதிபதியாகிய சிவேதன் இருந்தாள். இரண்டாம் நாள் திட்டத்துய்மன் பாண்டவர் சேனுதிபதியானான்.

பத்து நாளாகப் போர் நிகழ்ந்தது. பத்தாம் நாள், அருச்சனன் வீட்டுமெருடன் போரிட்டான். இருபக்கத்துப் படைகளுக்கும் பேருமிழு உண்டானது. அருச்சனனது போரின் சிறப்பைப் பார்க்கத் தேவர்களுங்கூடினர். போரிலே வீட்டுமரைத் தவிர மற்றையோரெல்லாரும் புறமுதுகிட்டோடினர். அருச்சனன் அம்புகளை மழைபோலப் பொழிந்தான்; அந்த அம்புகள் வீட்டுமரது உடலைத் துளைத்துப் பல்லடைபோலாக்கிவிட்டன. கடைசியாக அருச்சனன் தன் காண்டைத்தை இழுத்து ஓர் பாணத்தைச் செலுத்தினான். அந்த அம்புக்கு எதிர் நிற்கழுடியாது, கங்காதேவியின் புதல்வழுநும் தந்தைக்காகத் தன் வாழ்வைத்தியாகம் செய்த தூயோனும் பரசராமனை வென்ற

வீரனுமாகிய வீட்டுமர், தேரிலிருந்து கிழே வீழ்ந்தாா. பாண்டவர்சேனை ஆரவாரித்தது. துரியோதனனுதியோர் வீட்டுமர் வீழ்ந்த இடத்துக்கு ஓடினார்கள். அருச்சனனுஞ் சென்று வணங்கினான். வீட்டுமரது உடல் சரிந்தது. அவர்மீது தைத்த அம்புகள் அவரது படுக்கையாக அவரைத்தாங்கின. வீட்டுமரது வேண்டுகோளின்படி அருச்சனன் அம்பினாலே வீட்டுமரது தலைக்கு அனை ஒன்றை அமைத்தான். போர் நின்றது; எல்லோரும் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்புவாராயினர். வீட்டுமனில்லாத கெளரவர்சேனை. சந்திரனில்லாத ஆகாயம் போலப் பொலிவழிந்தது.

பதினேராம்நாள், துரோணர் சேனுதிபதியானார். அன்றைய போரிலே, அருச்சனனின் புதல்வனுகிய அபிமன்னன், துரியோதன் மகனுகிய இலக்கணகுமாரனைப் பிடித்துச் சிறையாக்கினான். அவன் சிறையினின்றும் பிண்டானுயினும், அது துரியோதனனுக்கு மிகக் அவமானமாயிருந்தது. ஆகையால் அபிமன்னனைச் சூழ்சியாலாவது கோல்ல வேண்டுமென்று எண்ணினான். அச்சூழ்சியின்படி பதின் மூன்றும் நாட்போரிலே, துரியோதனனின் மைத்துனனுள சயத் திரதன், அபிமன்னனை வஞ்சகப் போர்செய்து கொன்றான். தன் புதல்வன் வஞ்சனையாற் கொல்லப்பட்டதை அறிந்த அருச்சனன், தாங்கழுடியாத மன வேதனையடைந்தான். அதனால், அடுத்தநாட் போரிலே சயத்திரதனைக் கொல்வதாகவும், இஞ்செயேல், தான் நெருப் பிலே விழுந்து இறந்துவிடுவதாகவும் சபதஞ் செய்து, அவ்வாறே பதினாண்காம் நாட்போரிலே சயத்திரதனைக் கொன்றுஹித்தான். அன்றிரவு நிகழ்ந்த போரிலே வீமன் மகனுகிய கடோற்கசன், விள் வீரனுகிய கண்ணாற் கொல்லப்பட்டான். பதினெந்தாம் நாள், திட்டத் துய்மாலே துரோணர் கொல்லப்பட்டார். பின்னர்க் கண்ணான் சேனுதிபதியானான்.

பதினேழாம் நாட்போரிலே, துரியோதனனின் தம்பியர் பலர் வீழ்நாற் கொல்லப்பட்டனர்; துச்சாதனனும் கொல்லப்பட்டான். துச்சாதனனது உடலை வீமன் தன் கைகளாற் பின்து அதிலிருந்து சொரிந்த இரத்தத்தை உறிஞ்சிச் சூதாட்டகாலத்திலே தான் செய்த சபதத்தை நிறைவேற்றினான்.

அன்று கண்ணனுக்கும் அருச்சனனுக்குங் கடும்போர் மூண்டது-அருச்சனனைக் கொல்வதற்காகக் கண்ணன் நாகக்கணையை அருச்சனனது கழுத்தை நோக்கிப் பிரயோகித்தான். ஆனாற் கண்ண பிரான் தான் செலுத்திய தேரை அமிழ்த்த, அஃது ஒரடி தாழ்ந்தது; அதனால், அருச்சனன் உயிர்பிழைத்தான். அதன்பின் போர் மூண்ணரிலும் கொடுரோமாயிருந்தது; அருச்சனனது காண்மைப் பம்புமழையைப் பொழிந்துகொண்டேயிருந்தது. கண்ணன் எதிர் நிறக முடியாது கலங்கினான்; நிலையழிந்து தேர்த்தடிலே வீழ்ந்தான்.

கன்னன் யிகப் பெரிய கொடையாளி. ஆகையால், தருமதேவதை அவனுயிரைக் காத்தது. ஸ்ற்றிலே கன்னன் செய்த சூழ்சியாற் கன்னன் தான் செய்த தருமங்கள் அனைத்தையும் கன்னனுமிகுத் தத்தம் பண்ணிக் கொடுத்தான். அதன் பின்னரே வில்லீரனும் பெருவள்ளுமாகிய கன்னனது உயிர் பிரிந்தது.

கன்னன் இறந்த செய்திகேட்டுக், குந்திதேவி அலறிக்கொண்டு போர்க்களும் நோக்கி ஓடிவந்தாள். இறந்த கிடந்த கன்னனைத் தன் மடிமீது சிடத்திப் பலவாறு அழுது புலம்பலானாள். தாயின் அழுகைக்குரலைக் கேட்ட பாண்டவர் அங்கே வந்து ஒன்றுமறியாத வர்களாய் ஏங்கிநில்லறனர். கன்னன், கன்னனது வரலாற்றைப் பாண்டவர்களுக்கு விளக்கிக் கூறினார். பாண்டவருந் தஞ்செயலுக் கிரங்கி அழுது புலம்பினார்.

பதினெட்டாம் நாள், தூரியோதவளை வீமன் கொன்றான். அதனேஞ்சு யுத்தம் முடிவுற்றது. பாண்டவர்களும் துரோணர் மகனுகிய அசவத்தா மன் முதலிய சிலஞ்சுமே உயிர் தப்பினார்கள். பின்னர், பாண்டவர்கள் திருத்ராட்டினையும் காந்தாரியையும் வணக்கினார்கள்.

சபதினமொன்றிலே தருமன் முடிகுடி அரசனைனான். தம்பியர் குணைபுரியச் சான்றேர் வாழ்த்த, தருமன் ஆட்சியை நடாத்தினான்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

1. பாரதபோரிலே பாண்டவர்சேனுதிபதிகளாய் இருந்தவர் கவின் பெயர்களை முறைப்படி கூறுக.
2. “பகவற்கிதை” யாருக்கு யாரால் உபதேசிக்கப்பட்டது? அதி லுள்ள உபதேசம் யாது?
3. வீட்டுமரது பெருமைகள் இரண்டு கூறுக.
4. அபிமன்னைக் கொன்றவன் யார்? எத்தனையாம் நாட் போரிலே இது நிகழ்ந்தது?
5. கன்னனது உயிரைப் பிரியவிடாது அவனுக்குத் துணை செய்தது யாது? அத்துணையை அவன் எங்களும் பெற்றான்?
6. கன்னன் தங்களுக்குத் தமையன் என்பதைப் பாண்டவர்கள் எப்பொழுது அறிந்தார்கள்? எங்களும் அறிந்தார்கள்?
7. பாரதப் போரிலே இறவாமல் எஞ்சியோர் யாவர்?
8. பொருள் கூறுக: சான்றேர், புறமுதசிடல், மைத்துனன், வஞ்சகப் போர், அணிவகுத்தல், நிராயுதபாணி, அவமானம்.
9. தருமன் யாரிடம் ஆசீர்வாதம் பெற்றான்? இதனால் நாம் அறியக்கூடியது யாது?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

மீட்டல்

பயிற்சி

1. எதிரச் சொற்கள் எழுதுக :

அடக்கம், காக்க, இல்லை, நன்றாம், இழுக்கு, ஆறும், அழிவது, ஆக்கம், செய்தக்க, கேடு, உண்டு, பகை, குறுநலை, முத்தோன், வீழ்க.

2. பின்வரும் சொற்களின் பொருள் விளங்க அவற்றை வசன நடையில் அமைக்க.

அ. அடவி, புன்னமை, இனை, கோஸம், வனப்பு, சோகாப்பர், வடு, துஞ்சுதல், அணங்கு, குருளை.

ஆ. வழி, வளி ; குழி, குளி ; கழி, களி ; தோளன், தோழன் ; விழி, விளி.

3. பின்வரும் சொற்களுள் ஒரே கருத்துள்ள சொற்களை இனைத் தெழுதுக.

அ. மிருகம், ஞாயிறு, இராசா, கோபம், வியப்பு, அந்தணர், சந்திரன், வேந்தன், வெகுளி, அதிசயம், தினகரன், விலங்கு, பிராமணர், சூரியன், அமைச்சர், திங்கள், ஆச்சரியம், மந்திரி, பழி.

ஆ. பின்வரும் சொற்களின் பொருள் வேறுபாட்டை எழுதுக.
அவற்கு - அவர்க்கு ; துகில் - துயில் ; முன்னாறு - முந்தாறு ; கவர்ச்சி - கவற்சி.

4. பின்வருவன எவ்வாறு ஆகுபெயராயின எனக் கூறுக.

- (1) அல்லியும் குவளையும் அணிந்து சென்றனர்.
- (2) ஞாலமெலாம் பசியின்றி வாழ்ந்தது.
- (3) சிவலை வந்தது.
- (4) புகையிலை நாட்டினேன்.

5. எழுவாய் பயனிலை முதலியன கூறுக.

- (அ) பூஜைக்கு மீண் பிரியமான உணவு.
- (ஆ) தினசரி என்னை ஏன் ஏச்சிருய் ?
- (இ) இராமனும் நானும் கொழும்புக்குப் போனேம் ?
- (ஈ) மகனே, ஏன் தாமதித்து வந்தாய் ?

6. பின்வரும் சொற்களிற் காணப்படும் வேற்றுமை உருபேற்ற சொற்களைவை ? அவ் வருபுகளைவை ? எழுதுக.
மலையில், பிள்ளை, எனக்கு, நாக்கு, அணில், அரசீன், வெளவால்.
7. பின்வரும் வாக்கியங்களிலுள்ள தொழிற்பெயர், பண்டுப்பெயர் விளையாலைண்யும் பெயர், இடுகுறிப்பெயர், காரணப்பெயர் ஆகியவற்றை எழுதுக.
(அ) பறவைகள் பறத்தலைக்கண்டு குழந்தைகள் மகிழ்ச்சியடைந் தன
(ஆ) மரத்தால் விழுந்தவளை மாடேறி மிதித்தது.
(அ) அடக்கமான வாழ்க்கை வாழ்வதே மனித வாழ்வின் பயனாகும்.

(ஏ) எழுத்து

பூவையும் முயலும் (கதை)

செய்யுளை ஆதாரமாகக் கொண்டு கதை எழுதுதல்
பூவையும் முயலும் இறந்த கதையை எழுதுதல்.

(ஒ) சுவைத்தல்

வாங்குசிலை இராமன்ஜை கட்டவரும் நாளில்
வானரம் உழக்கிய வருத்த மினுமாருது
ஏங்கியலை வீங்கிவி முந் தேறி நுரைசீறி
இன்னுமழு சின்றுதென மன்னுமுயர் வாரி

“இராவணனுற் சிறையாக்கப்பட்ட சிதையை, இலங்கையினின்றும் மீட்டுச் செல்வதற்காக இராமன் அனைக்ட்டி இலங்கைக்கு வந்தான். அனைகட்டும்போது வானரப்படை கடவுளிலே உழக்கியதாற் கடலுக்கு ஏற்பட்ட வருத்தம் இன்னும் ஆருதபடியால், அந்தத் துண்பத்தி ஞாலே இப்பொழுதும் கடல் அழுகிறது” என்பது இப்பாடலின் பொழிப்பு.

“ ஆற்றங்கரைக் காட்சி ” என்னும் (6 ஆம்) பாடத்திலே,தோணிகளை இழுத்துச் செல்ல முயன்ற அலைகளைப்பற்றிச் சுவைத்தற் பகுதியிற் குறிப்பிட்டவற்றை வாசித்துப் பார்த்து, அதைத்தொடர்ந்து, இங்கே குறிப்பிடப்பட்ட அலைகளைப்பற்றி நீர் சுவைப்பவற்றைக் கூறுக.

பத்தாம் பாடம்

(அ) யானைப்பரிசு

கீழே உள்ள பாடல்கள் அந்தக்கவி வீராகவ முதலியார் என்னும் புலவராற் பாடப்பட்ட தனிப்பாடல்களாகும். இவர் யாழ் வாசித்துப் பாடல்கள் பாடுவார். இதனால், இவருக்கு யாழ்ப்பாணன் என்னு மொரு பெயரும் வழங்குகிறது. பிறவிக் குருடான் இவர், தம மனைவியாரோடு வாதிட்டுக்கொண்டு தாம் வேற்றுரூக்குப் போகப் போவதாகக் கூறியபொழுது, “அங்கே யானையும் நாடும் பரிசு பெறப் போகிறோ ?”, என மனைவி அவரை இகழ்ந்து சூறியதாகவும், உடனே வீட்டைவிடுப்புறப்பட்ட அவர், சிலநாளின்பின் ஒரு யானை மீதேறி வீட்டுக்குத் திரும்பியதாகவும் கூறுவார். யாழ்ப்பாணத்தைப் பரிசாகப் பெற்ற புலவரும் இவரேயெனச் சிலர் கூறுகிறார்கள். யானைமீது வந்தவர் யானையை விட்டிரங்கி வீட்டினுட் சென்றபோது நிகழ்ந்தவை இப்பாடலுட் கூறப்படுகின்றன.

(1) இம்பர்வா ஜெல்லை யிராமயை பாடி

என்கொணர்ந்தாய் பாணை யென்றாள்பாணி
வம்பதாங் கஸபமென் ரேன்னுசு மென்றுன்
மாதங்க மென்றேன்யாம் வாழ்ந்தோமென்றுன்
பம்புசீர் வேழுமென்றேன் றின்னு மென்றுன்
பக்டென்றே னுழுமென்றுள் பழனந் தன்னைக்
கம்பமா வென்றேனற் களியா மென்றுன்
கைம்மாவென் ரேன்சம்மா கலங்கி ஞுளே.

(2) இல்லெனுஞ் சொல்லறியாத சீகையில்வாழ் தாலைனைப்போய்
யாழ்ப்பா ணன்யான்

பல்லைவிரித் திரந்தக்கால் வெண்சோறும் பழந்துசுசம்
பாலி யாமற்

கொல்லநினைந் தேதனது நால்வாயைப் பரிசென்று
கொடுத்தான் பார்க்குன்

தொல்லையென தொருவாய்க்கு நால்வாய்க்கு மிரையெங்கே
துறப்பு வேனே

(1) இம்பர்வான்ஸல்லை-இல்லையாகத்தையும் வானுலகத்தையும் தன்
புகழுக்கு எல்லையாகக் கொண்ட ; பாணி-பாணன் மனைவி ;
கஸபம்-யானை, சந்தனம் ; மாதங்கம்-யானை, பெரியதங்கம் ;

பம்பு-நிரம்பிய ; சீர்-புகழ் ; வேழம்-யானை, கரும்பு ; பகடு-யானை, எருது ; பழனம்-வயல் ; கம்பமா-யானை ; கம்பு அரிசியாலானமா. கைம்மா-கையெய்யடைய விலங்காகிய யானை.

பானி, என்கொணர்ந்தாய் பானு என்ன, களபமென, பூசும் என்றான். மாதங்கமென வாழுந்தோம் என்றான். வேழமெனத் தின்னுமென்றான். பகடென்ன உழுமென்றான். கம்பமா என்ன, களியாய் என்றான். கைம்மா என்னக் கலங்கினான் ; என்க.

(2) சிகை என்பது ஒன்று. தானான்-ஒரு கொடையானி ; இரந்தக் கால்-யாகித்தபோது ; வெண்சோறு=வெண்மை+சோறு ; பழந் தூசு=பழமை+தூசு ; தூசு-சிலை ; நால்வாய்-தொங்குகின்ற வாயை யுடையது (யானை) பார்-பூமி ; ஒருவாய், புலவருடையது. இரை-உணவு தூரப்புவேன்-நிரப்புவேன்.

யான் இரக்க வெண்சோறும் பழந்தூசும் தராமல் நால்வாயைப் பரிசென்று கொடுத்தான். (நான்) எனது ஒருவாய்க்கும் நால்வாய்க் கும் எங்கே இரை தூரப்புவேன் ? என்க.

கிரகித்தற் பயிற்சி

- (1) யானையைக் குறிப்பிடும் பெயர்கள் எட்டுக் குறிக்க.
- (2) பானி எப்போது கலங்கினான் ? என் கலங்கினான் ?
- (3) “யாம்வாழுந்தோமென்றான்”-யாம என்றது யார் யாரை ?
- (4) மாதங்கத்தால் எவ்வாறு வாழுவாம் ?
- (5) இராமன், புகழால் மேம்பட்டவளென்பது எங்கங்கும் புலனு கிறது ?
- (6) யானைக்குக் கைம்மா என்னும் பெயர் எவ்வாறு பொருந்தும்?
- (7) “யாழ்ப்பானைன் யான்” என்றது யாரை ? அப்பெயா எங்கு னம் ஏற்பட்டது ?
- (8) பாவித்தலாவது யாது ? அன்னம்பாவித்தலென்றுவென்ன?
- (9) தூரப்புதலாவது யாது ?
- (10) “பார்க்குன் எனது ஒருவாய்க்குத் தொல்லை”-என்று குறிப் பிட்ட தெத்தை ?
- (11) களபம், மாதங்கம், பகடு-இவற்றிற்கு இவ்விரண்டு பொருள் தருக.

(ஆ) சேர். பொன். இராமநாதன்

பொன். இராமநாதன் அவர்கள் சமுத்திருநாட்டின் புகழை உலகரியச் செய்த உயர் பெருந்தலைவர் ஆவர். இவர், மாணிப்பாயைத் தமது பிறப்பிடமாகக் கொண்டவரும், கொழும்பு மாநகரில் வாழ்ந்த வரும், சைவத்தமிழ்ப் பெருங்குடிச் செல்வருமான பொன் னம்பலமுதலியாரின் இரண்டாவது புதல்வர். இவர் 1851 ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் பதினாறும் நாளிற் பிறந்தார். இவரின் தாயார் செல்லாச்சி அம்மையார். இவர், பொன். குமாரசுவாமி முதலியாரைத் தமையனுராகவும், பொன். அருணசுலம் அவர்களைத் தமபி யாராகவும் பெற்ற தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தவர். உலகப் புகழ்பெற்ற பல்கலைக் குரிசில் ஆண்டத்துக் குமாரசுவாமி அவர்கள் இவருக்கு மைத்துனர்.

இங்களும் பெருமை வாய்ந்த பெருங்குடித் தோண்றலாகிய இராமநாதன் அவர்கள், தமது இளமைப்பருவத்திலே கொழும்பிலுள்ள அரசு கல்லூரியிற் கல்விகற்றார். பின்னர்த் தென்னிந்தியாவிலுள்ள சென்னை மாநகரஞ் சென்று உயர்தரக்கல்வி பயின்றார். இளமையிலேயே மிக மதிநுட்பம் படைத்தவராய் விளங்கி ஆசிரியர்களாலும், அறிஞர்களாலும் பாராட்டப்பட்டார். திறமை வாய்ந்த இவர், கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்தபின்னர்க் கட்டநூல் பயின்று கொழும்பு உயர்நீதிமன்ற வழக்கறிஞராய்க் கடமையாற்றினார். அம்மன்றத்திலே தீர்ப்பளிக்க வேண்டிய முறையைச் சிறந்தவகையில் வெளிப்படுத்திச் கட்டநூல் அறிஞர்களின் பாராட்டுரைகளையும் மதிப்பையும் பெற்றார். இதனால், இங்கிலாந்திலுள்ள கல்விப்பீடும், இவரின் வழக்குரை வன்மையை வியந்து, (பரிஸ்டர்) சட்டமேதை என்னும் பட்டத்தை வழங்கியது.

இங்களும் படிப்படியாகத் தமது அறிவாற்றல்களாலும் செயலாற்றும் திறத்தினாலும் உயர்ச்சியடைந்த இராமநாதன் அவர்களை இலங்கை மக்கள் பெரிதும் மதித்தார்கள். இவருடைய பேச்சுவன்மையும், அஞ்சாலமையும், எடுப்பான தோற்றுமும், குடிப்பிறப்பும், பொது நுண்பணியும், சைவத்தமிழ்ப்பற்றும் எல்லார் உள்ளத்தையும் கொள்ளிகொண்டன.

அலையலையாக ஆங்கிலச் சொற்களை அளவிலீசிப் பொருஞ்சும் தெளி வும் கனிவும் பொருந்தப்பேசும் இவரின் பேராற்றலைக் கண்ட ஆங்கிலப் பேரறிஞர்களும் அரசியல் வாதிகளும் பெரிதும் வியந்து போற்றி ஞர்கள். இலங்கைவாழ் மக்கள் அனைவரும் சாதி சமய வேறு பாடின்றி இவரைத் தங்கள் தனிப்பெருந் தலைவராக எண்ணி மதித்தார்கள்.

இவ்வாறு கற்றேரின் மதிப்பையும் பொதுமக்களின் ஆதரவையும் பெற்ற இராமநாதன் அவர்கள் 1879 ஆம் ஆண்டு தமது இருபத்தெட்டாவது வயதில் இலங்கைச் சட்டநிருபணசபையிலே தமிழ்மக்களின் பிரதிநிதியாக நியமனம் பெற்றார். இவர் இச்சபையில் 1892 ஆம் ஆண்டுவரையும் பணிபுரிந்தார். பின்னர் 1914 ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1920 ஆம் ஆண்டு வரையும் இலங்கைச் சட்டசபையில் அங்கத்தவராக வீற்றிருந்து அரும்பெரும் தொண்டுகள் ஆற்றினார்.

யாழிப்பாணத்துக்குப் புகைவண்டிப்பாதையைத் திறப்பித்த தொண்டும், பெளத்த கோயில்களின் சொத்துப் பாதுகாப்புச்சட்டம் இயற்றிய செயலும், முதலாம் பெரும் போர் நிகழ்ந்த (1915 ஆம் ஆண்டு) காலத்திலே தமது உயிரையும் பொருட்படுத்தாமற் போர்க் கப்பல்கள் இடைவிடாது இரைந்துசெல்லும் பெருங்கடல் வழியாக இங்கிலாந்து சென்று, சிங்களப் பெருந்தலைவர்களின் உயிரைக் காப் பாற்றியருளிய தன்னலமற்ற பணியும், இராமநாதன் அவர்களின் அஞ்சாலை மிக்க அரும்பெருந் திறமையைக் காட்டுவனவாகும்.

இவ்வாறு அரசியலாளின் பெருமதிப்பையும், பொதுமக்களின் அனுப் நிறைந்த ஆதரவையும் பெற்றுச் செல்லப் பெருவாழ்விலே தினைத்திருந்த இராமநாதன் அவர்கள் சைவத்திருநெறியிலும், தமிழ் மொழியிலும் நிராம்பிய பற்றும் பெருமதிப்பும் கொண்டவராய் வாழ்ந்தார். இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா முதலிய மேல்நாடுகளுக்குச் சென்று செயலா. ற்ருங்காலங்களிலும் தமிழ்ப் பண்பாடும் சைவத்திருவும் கொலுவீற்றிருக்கும் கோலத்துடன் வாழ்ந்து வழிகாட்டினார்.

அவர் தமது சைவப்பற்றினாலே தமிழ்நாட்டிலே சோழப்பெருமன் னர்கள் கட்டிய சைவத்திருக்கோவில்களின் சிற்பமுறையைத் தழுவிக் கொழும்பு மாநகரிற் கட்டியமைத்த பொன்னம்பலவாணேசர் திருக்கோவில் ஒன்றே அவரின் சைவப் பெருந்தொண்டையும் அன்பையும் என்றும் நிறுத்திவைக்கும் ஏற்றங் கொண்டதாகும்.

சைவமகளிர் சைவவாழ்வு வாழ்ந்து வழிவழியாகச் சைவத்தை வளர்க்க வேண்டுமென்னும் பெருநோக்குடன் சன்னகத்தில் நிறுவிய இராமநாதன் கல்லூரியும், சைவமைந்தர்கள் சைவமுறைப்படி கல்விகற்றுச் சைவப்பெருநெறியின் மேம்பாட்டைப் பாதுகாத்து வாழ வேண்டுமென்னும் பெருநோக்குடன் யாழிப்பாணத்துத் திருநெல்வேலியில் நிறுவிய பரமேசவரக் கல்லூரியும் இராமநாதன் அவர்களின் புகை நிலைநிறுத்தி வைப்பனவாகும்.

இங்ஙனம், மனனவர் திருவும் சைவத்திருவும் பொலிய வாழ்ந்த இராமநாதன் அவர்கள் தஞ்சாவூரில் வாழ்ந்த ஞானவள்ளலாக்கிய இலக்கணம் இராமநாதபிள்ளை அவர்களைத் தமது ஞானக்குருவாகக்

கொண்டு சைவசித்தாந்த நூல்களைக் கேட்டுத் தெளிந்தார். இவரின் பொதுநலப் பணிகளையும் கலையுணர்ச்சியையும், சமயவாழ்வையும், குடும்பச் சிறப்பையும் கண்டுமதித்த பிரித்தானிய அரசாங்கம் இவருக்கு 1921 ஆம் ஆண்டு “சேர்” ப்பட்டம் வழங்கிச் சிறப்பித்தது.

இங்களைம் உயர்குடித் தோண்றலாய்ப் பிறந்து, சைவத்தமிழ் மரபோம்பும் சான்றேருளையும், தத்துவஞானியாயும் நல்லறிஞர்வியந்து பாராட்டும் நாவல்லோனுயும் விளங்கி, அரும்பெருந் தொண்டுகள் ஆற்றிய சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்கள் 1930 ஆம் ஆண்டு தமது என்பதாவது வயதில் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து ஈசன் திருவடி நிழலை எய்தினார்.

இவருக்குப்பின் இவரின் மருகர், சு. நடேசபிள்ளை அவர்கள் இராம நாதன் கல்லூரி, பரமேசவரக்கல்லூரி, பொன்னம்பலவாணேசர் திருக்கோயில் முதலியிவற்றைப் புரந்து சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்த்து வந்தார்.

சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்களின் சைவத்தமிழ்த் தொண்டும் சால்பும் என்றென்றும் நிலைத்து எமக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிப்பனவாக.

கிருக்தற் பயிற்சி :

- (1) இராமநாதன் தோண்றிய குமேபத்தின் சிறப்பைக் கூறுக.
- (2) இராமநாதன் எங்கெங்குக் கல்வி பாயின்றார் ?
- (3) அவரின் வழக்குரை வண்மை எதனுற் புலனுயிற்று ?
- (4) அவருக்குப் பரிசுப்பார் பட்டம் எப்போது வழங்கப்பட்டது ?
- (5) அவர் ஆற்றிய அரும்பெருந் தொண்டுகள் எவை ?
- (6) அவருக்குச் “சேர்”ப்பட்டம் எப்போது யாரால் அளிக்கப் பட்டது ?
- (7) அவர் சைவத்தையுந் தமிழையும் வளர்த்தார் என்பதற்குச் சான்றுகள் எவை ?
- (8) இராமநாதனின் சிறப்பியல்புகள் யாவை ?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

நேர்க்கூற்று—பிறன்கூற்று

(1) அப்பொழுது, “பெண்ணே, நீயார்? என் இந்தப் பாவத்தைச் செய்கிறோம்?”, என்று கூறிச் சந்தனு கங்காதேவியைத் தடுத்தான்.

(2) சந்தனு கங்காதேவியை விளித்து, அவள் யாரென்றும், அந்தப் பாவத்தை அவள் ஏன் செய்தாள் என்றால் கேட்டு அவளைத் தடுத்தான்.

மேலேயுள்ள இரண்டு வாக்கியங்களிலும் கூறப்படும் கருத்து ஒன்றே; ஆயின், முதலாவது வாக்கியத்தில் இருவருடைய கூற்றுக் கள் இருக்கின்றன. இரண்டாவது வாக்கியத்தில் அக்கருத்து முழு வதும் ஒருவரது கூற்றுக் கூற்றுக் காமைந்துள்ளது.

முதலாவது வாக்கியத்தில், அப்பொழுது சந்தனு கங்காதேவி யைத் தடுத்தான் என்பதே பிரதான வாக்கியம், இது, கதையைக் கூறுபவரின் வாக்கியம். அவ்வாக்கியப் பொருளை நன்கு புலப்படுத்துவதற்காகக், கதாபாத்திர மொன்று கதை நிகழ்ந்த காலத்தைச் செய்து உரையாடலை அங்குள்ளே சேர்த்து அமைக்கப்பட்டது முதலாவது வாக்கியம். இதிலே, கதாபாத்திரத்தின் கூற்றுக் காமைந்த பகுதி, நேரே நம் கண்முன் நிகழும் உரையாடற் கூற்றுப்போல அமைந்திருப்பதால், அப்பகுதி (“பெண்ணே, நீ யார்? என் இந்தப் பாவத்தைச் செய்கிறோம்?”) நேர்க்கூற்று என்பதும்.

இரண்டாவது வாக்கியம், நேர்க்கூற்றுப் பகுதி முழுவதும் மற்றிருக்கவர் (கதாசிரியர்) கூற்றுக் கிருமிய பிறன்கூற்றும் அமைந்துள்ளது. பிறன் கூற்றும் அமைந்த பகுதி, “அவள் யாரென்றும் அந்தப் பாவத்தை அவள் என் செய்தாளென்றும் கேட்டு”, என்பது. எனவே, “பெண்ணே நீ யார்? என் இந்தப் பாவத்தைச் செய்கிறோம்?” என்ற நேர்க்கூற்றுப் பகுதி, அவள் யாரென்றும் அந்தப் பாவத்தை அவள் என் செய்தாளென்றும் கேட்டு, எனப் பிறன் கூற்றுக் மாறியிருக்கிறது.

நேர்க்கூற்று வாக்கியத்திலுள்ள, நிகழ்கால விளைச்சொல் (செய்கிறோம்) பிறன்கூற்று வாக்கியத்தில், செய்தாள் என் இறந்த காலச் சொல்லாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது. ஏனெனில், கதை நிகழ்ந்த காலத்திற் கதாபாத்திரத்தின் உரையாடல் நிகழ்காலச் சம்பவமாக்கயால், அதனை இக்காலத்துப் பிறன்கூற்றுக் கொல்னும் போது

இறந்தகாலமாக்கல் முறை ; ஆயின் நியதியன்று ; பொருள் அலைப் புக்கு ஏற்றதாக அஃது அமையும். அதுபோலவே, நேர்க்கூற்றிலே கதாபாத்திரங்களின், “நீ, நான்” முதலிய உபயோகங்கள் பிறன் கூற்றிற் படர்க்கைச் சொல்லாதல் முறை.

பயிற்சி :

பின்வரும் வாக்கியங்களிலுள்ள நேர்க்கூற்று வாக்கியங்களைப் பிறன் கூற்றுக்கி வாக்கியத்தைப் பூரணப்படுத்துக.

- (1) பாஞ்சாலி கோபாவேசத்தளாய்த் துரியோதனை நோக்கி, “என் கூந்தலைப் பிடித்து இழுத்து என் துகிலை உரிந்த உங்கள் கைகளைப் போரிலே துணித்து வெற்றி பெற்ற பின்னரல்லது அதற்கு முன் என் கூந்தலை முடியேன்”, எனச் சபதமிட்டான்.
- (2) “நீ பாண்டவர்களுடைய அரசாகத்தைக் கொடாவிடில், அவர் கள் உண்ணுடன் போர் புரிந்து தமது உரிமையைப் பெறு வார்கள் ; இதுவே தருமனுடைய இருதி முடிபாகும். இது உனக்குச் சம்மதமானால், இதோ என் கைபிலெடித்துச் சத்தி யம் செய்”, என்று கண்ணபிரான் துரியோதனனுக்குக் கூறினார்.
- (3) விதுரர் வில்லைப் படிரென முறித்து, “நீதியறியாத நீ எப்படி யாவது அழிந்து போ”, என்றுகூறி அவ்விடம் விட்டுச் சென்றார்.

(ஈ) எழுத்து

கதையை முடித்தல்

பின்வரும் சிறுகதையை முடிக்க :

கந்தன் ஒரு விறகு வெட்டி. அவன் காட்டுக்குச் சென்று மரங்களைத் தறித்து, வெட்டிக் கட்டுக்களாக்கி நகரத்துக்குக் கொண்டு சென்று வியாபாரிகளுக்கு விற்பவன். ஒருநாள் அவன் வழக்கம் போலக் காட்டிலிருந்து விறகு கட்டுக்களைத் தன் மாட்டு வண்டியில் ஏற்றிச் செல்லுங்காற் பெருமழை பெய்த்து. பாதையிலுள்ள குழிகளில் நீர் நிரம்பியது. பெரும் பாரத்துடன் வந்த வண்டியின் சக்காங்கள் சேறு நிறைந்த ஒரு குழியினுட் புதைந்தன. அவ்விடத்தில் மக்கள் ஒருவரும் இல்லை.....

(ஒ) சுவைத்தல்

இப்பகுதியில் பாடல்கள் இரண்டும் சொல்லவெங்காரமாய் அமைந்துள்ளன. இரண்டாவது பாடலில் யானைக்குரிய பல பெயர்களுள், நால்வாய் என்னும் பெயர் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. நால் வாய் என்னும் சொல், யானையை உணர்த்துவதோடு நான்குவாய் என்னும் பொருளையும் உடையது. புலவர் தமது ஒருவாய்க்கே உணவு அகப்படாமற் தொல்லையடையும்போது, மேலும் நால்வாயை (நான்கு வாய்களை) ஒருவர் பரிசாக அளித்தால் அவர் (புலவர்) ஐந்தி வாய்களுக்கு உணவை எங்கே தேடமுடியும். அந்த நயம் தொன்ற, “ ஒருவாய்க்கும் நால்வாய்க்கும் இரையெங்கே துரப்புவேனே ”, எனக்கேட்கிறார். யானையின் வாய் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதால் யானை, நால் (தொங்கும்) வாய் எனப்பட்டது.

மனிதர்கள் உண்பது உணவு. விலங்குகள் உண்பது இரை. விலங்குகள் அதிக உணவை உண்ணுமாதலால், பெரிய உணவு என்பதைக் குறிப்பிட்டு, இரை யென்னும் சொல் வழங்கப்படுகிறது. இதனுலேயே அதிக உணவு உண்பவலை, “ மாடு போலத் தின்கிறுன் ” என்று கூறுகிறார்கள். புலவர், தாழும் அவ்வாறே அதிக உணவு கொள்பவர் என்பதை, “ ஒருவாய்க்கும்..... இரையெங்கே துரப்புவேன் ” என்று கூறுவதன்மூலம் தெரியவைக்கிறார்.

முதலாவது பாடலிலே, சொல் வினையாட்டு ஒன்றைக் காட்டுகிறார் புலவர். யானைக்குரிய பலபெயர்களையுங் கூறி, அவ்வவற்றின் மறு பொருளையும் கூறுகிறார். களபம் என்பது சந்தனத்துக்கும் யானைக்கும் பெயர். புலவர், யானையைக் குறிப்பிட்டு களபமெனக் கூற பாணினி, சந்தனத்தைக் கருதுகிறான். இது சொற் சித்திரம். ஆயினும் அத னுள்ளும் ஒரு பெர்ருள் பொதிந்து கீட்கிறது. புலவர், யானையைப் பரிசாகப் பெற்றிருக்க முடியாது, என்ற தீர்க்கமான காரணத்தினாலேயே, பாணினி புலவர் கூறியவற்றிற்கு மற்றேர் கருத்துக் கொண்டாள்.

களபம், வேழம் முதலிய சோற்களைப் புலவர் சொல்லும்போது அவற்றைப் பூசும், தின்னும் என முன்னிலையாற் கூறிய பாணினி, மாதங்கம் என்று கூறியபோது வாழ்ந்தோம் எனத் தன்னையுன் சேர்த்து பள்ளையாகக் கூறியதிலிருந்து பெண்களுக்குப் பொன்னுசை அதிகம் என்பதைக் கூறினார்.

பதினேராம் பாடம்
(அ) நீதிவெண்பா

நீதி வெண்பா, மக்கள் வாழுவ நன்மை நிறைந்ததாய் விளங்கி வளம் படுதற்கான நீதி மொழிகளைக் கூறும் நூலாகும். இந்நூலை இயற்றிய ஆசிரியரின் பெயர் அறியப்படவில்லை. அவர் நூறு வெண்பாக்களாகக் கூறிய நீதிகள், பல நூற்றுண்டுகள் நீலைத்து வாழக் கூடிய சிறப்பு வாய்ந்தவைகளாய் விளங்குகின்றன. அவ்வெண்பாக்களுள் மூன்று, கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

இவற்றால், அறிவுடையவருடன் கொள்ளும் பகையிலும், அறிவில் லாதவருடன் கொள்ளும் நட்புத் துண்பஞ் செய்யும் என்பதையும், நன்றாகச் சிந்தித்துச் செய்யாத காரியம் துண்பத்தைக் கொடுக்கும் என்பதையும், நன்மையை அறியாத தீயோருக்கு இடங்கொடுத்த நல்லோர்கள் துண்பத்தையே அடைவார்கள் என்பதையும் உணரலாம்.

- (1) அறிவன் பகையேனு மன்புசேர் நட்பாஞ் சிறுவன் பகையாஞ் செறிந்த—அறிவுடைய வென்றி வணசரன்றுன் வேதியைனக் காத்தான்முனை கொன்றதொரு வேந்தைக் குரங்கு.
- (2) செய்ய மொருக்கருமந் தேர்ந்து புரிவதன்றி செய்யின் மனத்தாபஞ் சேருமே—செய்யவொரு நற்குடியைக் காத்த நகுலனைமுன் கொன்றமறைப் பொற்கொடியைக் சேர்துயாம் போல்.
- (3) நன்றறியாத தீயார்க் கிடங்கொடுத்த நல்லோர்க்குந் துன்று கிணக்குந் துயர்சேரும்—குன்றிடத்திற் பின்னிரவில் வந்தகரும் பின்னைக் கிடங்கொடுத்த அன்னமுதற் பட்டதுபோ லாம்.

1. அறிவன்—அறிவன்னவன ; சிறுவன்—அறிவில்லா மூடன் ; வணசரன்—வேடன் ; வனத்திலே சஞ்சரிப்பவன். அறிவுடைய வனசரன் வேதியைனக் காத்தான் என்றும், அறிவில்லாத ஒரு குரங்கு வேந்தைனக் கொன்றதென்றும் கூட்டுக.

அறிவுடையவர்களுடன் கொண்ட பகையும் நட்பாகி நன்மைதரும். அறிவில்லாத மூடருடன் கொண்ட நட்பும் பகையாகித் துண்பந்தரும். இவற்றை முறையே அறிவுடையவேடன் அந்தணைனக் காப்பாற்றிய கதையாலும் அறிவில்லாத குரங்கு வேந்தைனக் கொன்ற கதையாலும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

காத அ.

வெந்தனெனுவன் அந்தணன் ஒருவழுக்கு மாணிக்கக்கல்லைப் பரிசு ஸகக் கொடுத்தான். அந்தணன் தான் பெற்ற மாணிக்கக் கல்லைப் போகும்வழியிற் களவர் பறித்துவிடுவார்கள் என்ற அச்சத்தினால் விழுங்கிவிட்டான். இதனை அறிந்த ஒரு வேடன் அந்தணனைத் தொடர்ந்து சென்றான். நடுக்காட்டு வழியில் அந்தணனை மறித்து, “உன்வயிற்றினுள் இருக்கும் மாணிக்கத்தைக் கொடு”, என்று கூறி அச்சுறுத்தினான். அந்தணன், “அது என் வயிற்றினுள் இல்லை. உன்வயிற்றினுள்ளே தான் இருக்கிறது”, என்றான். இப்படி இவர்கள் இருவரும் வாதாடிக் கொண்டிருக்கும்போது அவ்வழியால் வந்த திருப்பகள் அவ்விருவர் வயிற்றையும் வெட்டிப் பார்க்க முயன்றார்கள். இப்பொழுது வேடன் தன்னால் அந்தணன் இறக்க நேருமே என் எண்ணினான். அதனால், அவன் திருப்பகளை நோக்கி, “நாங்கள் இருவேழும் விளையாட்டாகப் பேசினோம். உங்களுக்கு ஜயம் உண்டானால் முன்னே என் வயிற்றை வெட்டிப்பாருங்கள்”, என்றான். திருப்பகள் அப்படியே பார்த்து வேடனின் வயிற்றிலே மாணிக்கம் இல்லாமையினால் அந்தணனை விடுதலை செய்தார்கள்.

இதனால், வேடன் பகைவனாக இருந்தும் அறிவுடையவனுதலால் இரங்கித் தன்னுயிரைக் கொடுத்து அந்தணனைக் காப்பாற்றினான், என்பதை அறியலாம்.

காத ஆ.

வெந்தன் ஒருவன் தான் வளர்த்த குரங்கின் கையிலே வாளொன் றைக் கொடுத்து, “இங்கே யாரையும் வர விடாமற் காவல்புரிந்திரு”, என்று கூட்டனையிட்டான். வெந்தன் உறக்கங்கொள்ளும் பொழுது அவனது உடம்பிலே ஓர் சு வந்திருந்தது. உடனே குரங்கு வாளால் ஈயை வெட்ட, வெந்தனும் இரு தண்டாய் வெட்டுங்கு இறந்தான்.

இதனால் அறிவில்லாத குரங்கின் நட்பு வெந்தனின் உயிரையே போக்கிவிட்டதென்பதை அறியலாம்.

2. கருமம்-தொழில் ; தேர்ந்து-ஆராய்ந்து ; மனத்தாபம்-மன வருத்தம் ; நகுவன்-கீரி ; மறைப்பொற் கொடி-வேதத்தை உணர்ந்த அந்தணர் குலத்திலே பிறந்த அழகிய கோடிபோன்ற பெண். நகுவனை முன் கொன்ற மறைப்பொற்கொடியைச் சேர் துயரம் போல் மனத்தாபம் சேருமே, எனக் கூட்டுக.

ஒரு காரியத்தைச் செய்யும் பொழுது நன்றாக ஆராய்ந்து செய்தல் வேண்டும். ஆராயாமல் ஒரு காரியத்தைச் செய்தால், கீரியைக் கொன்ற அந்தணப் பெண் அடைந்த துன்பத்தைப் போன்ற துன்பம் எமக்கும் வந்து சேரும்.

கதை :

அந்தணப்பெண் ஒருத்தி மின்னோப் பேறில்லாமையாற் கீரியொன் றைத் தன்பிள்ளை போல வளர்த்து வந்தாள். சிறிது காலஞ்செல்ல அவளுக்கு ஒரு குழந்தை பிறந்தது. அவள் ஒருநாள் தன்பின்லையைத் தொட்டிலிலே கிடத்தி விட்டுத் தூரத்திலேயுள்ள ஆற்றிலே குளிக்கச் சென்றுள். அப்பொழுது, நச்சுப் பாம்பொன்று தொட்டி விற் கிடந்த குழந்தைக்குக் கிட்டப் போனது. உடனே கீரி அப் பாம்பைக் கொண்றுவிட்டு இரத்தம்தோய்ந்த வாய்டன் அப் பெண்ணின் முன் ஒடிப்போயிற்று. அவள் தன்பின்லையைக் கீரி கடித்துவிட்ட தென்று எண்ணி அதைக்கொன்று விட்டாள். கொண்றபின் உள்ளே சென்று தன்பின்லை உயிருடன் இருத்தலையும் பக்கத்திலே பாம்பு துண்டாய்க் கிடத்தலையும் கண்டாள். கண்டதும் தான் ஆராய்வின் நிக் கீரியைக் கொண்ற கொடுஞ்செயலை எண்ணி வருந்தினாள்.

3. நன்றறியா=நன்று+அறியா=நன்மையை உணராத ; தன்று கிளை-நெருங்கிய உறவினர்கள் ; குன்றிடத்தில்=குன்று+இடத்தில்-மலையின்கண் ; கரும்பின்லை-காகம் ; அன்னம்-அன்னப்பறவை ; தீயோர்க்கு இடங்கொடுத்த நல்லோர்க்கும் துன்றுகிளைக்கும், கரும் பின்லைக்கு முன்னிரவில் இடங்கொடுத்த அன்னம் முன் பட்டது போல் துயர்சேரும், எனக்கூட்டுக்.

நன்மையை அறியாத தீயகுணமுடையவர்களுக்கு இருக்க இடங்கொடுத்த நல்லோர்கள், காகத்திற்குத் தங்க இடங்கொடுத்த அன்னத்தைப் போலத் தமது உறவினருடன் பெருந்துண்பப் படுவார்கள்.

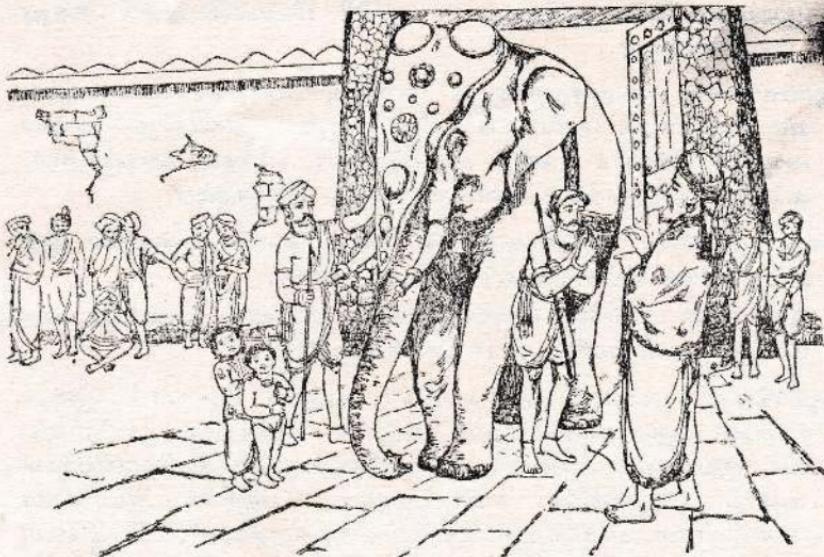
கதை :

ஒருவராலும் ஏற்றமுடியாத பெரிய மலைக்குக்கை ஒன்றிலே ஓர் அரச அன்னம் தன் அன்பிற்குரிய அன்னப்பெண்டுடன் வாழ்ந்தது. ஒருநாள் இரவு, பெருமழையினால் நனைந்து வருந்திய காக்கை ஒன்று, தானும் அங்கே தங்க இடங்கேட்டது. மந்திரியகிய அன்னம் கொடுக்கலாகாததன்று சொல்லவும் அதன் சொல்லைக் கேளாமல், அரச அன்னம் அக் காக்கைக்கு இடங்கொடுத்தது. காக்கை அன்றி ரவு அங்கே தங்கி எச்சமிட்டது. எச்சத்தினுட் கிடந்த ஆலம் வித தொன்று முளைத்தெழுந்து பெரியமரமாகி விழுதுகிளைவிட்டது. ஒரு வேடன் அவ்விழுதுகளைப் பற்றி அம்மலையின் மேலேறிக் கண்ணி வைத்து அன்னங்களைப் பிடித்தான். இதனால், காக்கை அன்னத் தின் குகையினுள்ளே எச்சமிடக் கூடாதென்ற எண்ணமின்றிச் செய்த தீமையால், அன்னத்தின் குடும்பமே அழிந்துவிட்டதென்பதை உணர் கின்றோம்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

- (1) வனசாரன் அந்தண்ணைக் காத்த செயலால் நாம் என்ன உண்மையை அறிகின்றோம் ?
- (2) குரங்கு ஏன் வேந்தனைக் கொன்றது ?
- (3) நகுலம் எங்ஙனம் நற்குடியைக் காத்தது ?
- (4) நன்று அறியாத தீயோர்க்கு இபங்கொடுத்த நல்லோர்க்கும் துண்பமுண்டாகும் என்பதற்குரிய கதையைக் கூறுக.
- (5) “என்னித்துணிக் கருமம்” என்ற திருக்குறப்பாவுடன் ஒப்புண்டய நீதிவெண்பாப் பாடல் எது ? எங்ஙனம் ஒப்புமை யுடையது ?

(ஆ) கோவூர் கிழார்

1. உறுப்பினர் :

1. காரி : திருக்கோவலூர் மன்னன்.
2. கிள்ளிவளவன் : சோழவேந்தன்.
3. கோவலூர் கிழார் : காரி, கிள்ளிவளவன் என்பாருடையகாலத் தில் வாழ்ந்த சிறந்த தமிழ்ப்புலவர்.
4. இசைவாணன் : காரியின் முதன்மந்திரி.
5. ஆவுடையான் : கிள்ளிவளவனுடைய முதன்மந்திரி.
6. ஆடேர்கிழார், பொன்குன்றனர் : காரியின் அவைக்களத்துப்புலவர். இன்னும் கிள்ளிவளவனைவைக்களத்துப்புலவர், கிள்ளிவளவனுடைய கொலையாளிகள், குடிமக்கள் பல ரோடு யானை ஒன்றும் இடம்பெறுகின்றது.

2. களம் :—

- திருக்கோவலூர் : காரியின் கோநகர்.
 உறைழூர் : கிள்ளிவளவனது கோநகர்.
 இரும்பாலைவெளி : உறைழூர்க் கொலைக்களம்.

முதலாங் காட்சி

இடம் : காரியின் அவைக்களம்.

(முற்பகல் வேளை காரிமன்னன் மந்திரி பிரதானியருடன் கொலு விருக்கின்றன.)

இசைவாணன் : (எழுந்துநின்று) மன்னரே வாழ்க ! மும்முடியை யும் தன்னடிப்படுத்திய மாலீரே வாழ்க ! தண்டமிழ்க் காவல வாழ்க ! தங்களைக் காணத் தமிழ்ப்புலவர், பரிசிலர், முடிமன்னர், அயல் நாட்டுத்தாதுவர் என்போர் காத்துநிற்கின்றனர்.

காரி : முதலிலே தமிழ்ப்புலவர்களை அழைப்போம். அன்னாரை இத் துணை நேரம் காக்க வைத்திருந்தமை தகாது.

(புலவர்கள் உள்ளே வருகின்றார்கள். மன்னன் அவர்களை வர வேற்று ஆசனங்களில் அமரச் செய்கின்றன.)

ஆர்ஜிஹார் : மன்ன ! நீடு வாழ்க ! தமிழ்ப் பேராசே ! இன்று நாங்கள் வந்த வழியெங்கும், தமிழ்மொழியிடத்தும், தமிழ்ப்புல வர், சூழ்மக்கள், இவைர் முதலானேரிடத்தும் நீ கொண்டுள்ள அன்பு, பெருமதிப்பு என்பனவற்றைப் பற்றியே சூழ்மக்கள் பேசுகிறார்கள். எல்லோரும் உன்னை வாழ்த்துதலைக் கேட்டு மிகவும் மனமகிழ்ந்து வருகின்றோம். நீ பல்லாண்டு வாழ்க ! தமிழ் உள்ளளவும் உன் புகழ் வாழ்வதாக.

பொன்குன்றனுர் : தண்டமிழ்க் காவல ! நீ பல்லாண்டு வாழ்வாயாக ! பொது மக்களது இந்த நன்மொழியினுலே உனக்குத் தீமையும் ஒன்று உருவெடுப்பதை அறிகின்றோம். உன் புகழ் உனக்குப் பெரும் பகையாக வளரவும் வழி செய்கின்றது அரசே !

காரி : புலவர் பெருமானே ! அஃது எப்படி ?

பொன்குன்றனுர் : மன்னவ ! உனது பெயரைக் கேட்டாலே முடியுடை மூலேந்தரும் நடுங்குவர். உன்னை எந்த மன்னன் தன் துணையாகப் பெற்றுக் கொள்கிறானே, அவனுக்கே போர்க்களத் தில் வெற்றியும் கிடைத்துவிடுகிறது. அதனால், உன்னுடைய துணையைப் பெற்றுமிட்யாத மன்னருக்கெல்லாம் உன்மீது வெறுப்பும் வஞ்சமும் மறைவாக முனைவிடுகின்றன. நீ உயிருடன் இருக்கும் வரையும் தமது வீரப்புகழுக்கு இடமே இல்லை என்று மற்றைய மன்னர் கூறிக் கவலைப்படுவதிலும் உண்மை இருப்பது தெரி கின்றதன்றே ? மேலும், வீரத்தினால் மட்டுமென்றி இரவாலரும், பரிசிலரும், புலவரும் வறுமை நீங்கி இனபுற்று வாழுமாறு வரைவின்றி வாரி வழங்கும் உன் வன்மையாலும் நீ மற்றை போர்க்குப் புகழ் இல்லையாகச் செய்துவிட்டாய் ! உன் மாற்றர் இவற்றை எவ்வாறு பொறுத்துக் கொண்டு வாழ்வர !

காரி : ஓ ! அதையா கூறுகின்றீர்கள் !

சேநுதிபதி : அரசே ! அடியேனும் ஒன்று கூறவிரும்புகின்றேன். சிலநாள்களுக்கு முன்னர்க் கிள்ளிவளவன் தன் பகைவனுடைன் நெல்லி மலைக் குறுப்பின் அடக்குதற்குத் தங்களைத் துணைவேண்டித் தூதுவிட்டான்றே ! அதற்கு நாம் ஒருப்படாமையினாற் கிள்ளிவளவன் நம்மீது பகை கொள்ளுவதில் வியப்பொன்று மில்லை.

காரி : அன்பையும் நீதியையும் பெரிதாக மதிக்க வேண்டுமேயன்றி அவனைப் பெரிதாக நாம் மதித்தல் கூடாது. (புலவர்களைநோக்கி) புலவர் பெருமக்களே ! நீங்கள் இயற்றிக் கொண்டு வந்திருக்கும் இனிய தமிழ்க் கவிதைகளை இன்று மாலை கேட்டு மகிழ்வோம். (மந்திரியைப் பார்த்து) மந்திரியாரே ! இவர்கள் அரமனையிலே தங்கு வதற்கான ஒழுங்குகளைச் செய்யுங்கள். (மந்திரியின் கட்டளைப்படி பணியாளர் புலவர்களை உள்ளே அழைத்துச் செல்கின்றனர். பின்னர்த் திறை கொண்டுவேந்த மன்னாரும் வெளியூர்த் தூதுவர் களும் தத்தங் கருமங்களை முறையே முடித்துச் செல்கின்றனர். அரசவை கலைகின்றது.)

இரண்டாண் காட்சி

இடம் : உறையூர்.

(மன்னர் மண்டபத்திற் கிள்ளிவளவன் அரசவீற்றிருக்கின்றன.)

கிள்ளிவளவன் : மந்திரி பிரதானிகளே ! சேனைத் தலைவர்களே ! கங்கையும் யமுனையும் கொண்ட கரிகாற் சோழனது வீர பரம்பரை யிலே தொன்றியவனுடைன் எனது வீரத்துக்கு முட்டுக்கட்டையாக நின்ற மலையமான் காரி தொலைந்துவிட்டான். இந்தச் செய்தியைப் போல எனக்கு மிக மகிழ்ச்சியைத் தரவல்ல தொன்றை நான் கேட்டதே இல்லை.

ஆவுடையான் : மன்னர் மன்னு ! உன் புகழ் வாழுக ! உனது வீரமூம் வெல்க ! யான் கூறுவதைச் சிறிது கேட்டருள்க. மலையமான் திருமுடிக்காரி தன் வீரத்தாலும், வரையாத வள்ளான்மையாலும், தமிழகத்து மன்னர்களதும் மக்களதும் மனத்தைக் கவர்ந்து விட்டான். அதனால், அவனது குழந்தைகள் பருவம் எதும் வரையும் காரியினுடைய நாட்டையும் குடிமக்களையும், காத்துக் கொடுப்பதாகப் பக்கத்து நாட்டு அரசர்களும் வேறு சிலரும் வாக்குறுதிய வித்திருக்கிறார்களாம்.

கிள்ளிவளவன் : கோழைகள், எதனையும் செய்வார்கள். அவனது குழந்தைகளாம் ! பாம்புக்குட்டிகள் ! அவை வளர்ந்தாலும் நாட்டுக்குக் கிடைப்பது நன்ஸு தான். முன்மரம் இளமையாக இருக்கும் போதே அதனைப்பிடுங்கி ஏறிந்துவிடல் வேண்டும். இன்னும் சிறிது நோத்திற் கொலையானையின் காற் கீற் நெரிப்படுத் தந்தை சென்ற இடத்துக்கே அவர்களும் செல்லப் போகின்றார்கள். தந்தையும் மக்களும் ஒருமித்து அங்கே சுகமாக இருக்க்கட்டும்.

கிள்ளிவளவனது அவைக்களப் புலவர்கள் : சோழர் வேந்தே, சிறிது அமைதி கொள்ளுங்கள். பாலரைக் கொல்லுதல்.....(அரசன் இடைமறித்துப் பேசுகின்றார்கள்) **கிள்ளிவளவன் :** பாலரைக் கொல்லுதல் மகாபாதகம்; சிறிதும் நியாயம் அற்றசெயல்; என்று தானே சொல்லப் போகின்றீர்கள். நானை அடிக்கக் குறுந்தடியும், நச்சுப் பூண்ணை அழிக்க நாளும், நியாயமும் வேண்டுமா? எனது இந்த முடிபில் எவரும் மாற்றம் செய்தல் முடியாது. இதில் எவரும் தலையிடவும் வேண்டாம். (மன்னவன் எழுந்து உள்ளே செல்கின்றார்கள். மந்திரிமாரும் புலவரும் மற்றையோரும் மனச் சோர்வினாடு கலைந்து செல்கின்றார்கள்.)

முன்றாங்க காட்சி

இரும்பாலை வெளியை நோக்கிக் கொலையானிகள், கிள்ளிவளவன் கட்டளைப்படி காரியின் குழந்தைகளை இட்டுச் செல்கின்றனர் :

(மக்கட் கூட்டம் வழியெங்கும் வந்து மொய்க்கின்றது.)

சிலர் : புதுப்புது முகங்களைக் காணுந்தோறும், பாவம் ! இரு குழந்தைகளும் மருண்டு அழுகின்றன. கிள்ளிமன்னனுக்குக் காரியோடு கோபமென்றால் அதற்காக இந்தப் பச்சைப் பாலகரை ஏன் தண்டிக்க வேண்டும். இதனை ஏன் என்று கேட்கத் தக்கவர் யாரும் இல்லையா ?

மற்றும்சிலர் : ஏன் இல்லை! தமிழ்ப்புலவர்கள் இருக்கிறார்கள். மனவன் கோபமாக இருக்கும் வேளையிலும் நீதியை அவனிடம் எடுத்துரைக்க அவர்களுக்கு மட்டுந் தான் தைரியம் வரும். அவருள்ளும் கோலூர்கிழார் என்றால், கிள்ளிவளவன் அவர்முன்னே பெட்டிப்பாம்பாய் நிற்பான் ! அப்புலவர் பெருமானுக்கு இதுவரையும் செய்தி எட்டியிராதா ?

வேறுசிலர் : ஏன் எட்டியிராது ! மன்னன் இத்தீர்ப்பை வழங்கும் போது கோலூர்கிழாரின் நண்பர் சிலரும் சபையில் இருந்தார்களாமே ! மன்னவனின் முடிவை மாற்ற முடியாத நிலையில் அவர்கள் உடனே கோலூர்கிழாரைத் தேடி ஓடியதாகக் கேள்வி.

மற்றெருஞிலர் : இதோ கோவூர்கிழமாரும் ஓடோடி வருகின்றார். குழந்தைகளின் உயிர் இனித் தப்பிவிடும்.

பலரும் ஒருமித்த குரவில் : தமிழ்ப்புலவரே வருக ! நம் நாட்டைக் கொலைப் பழியிலிருந்து காக்க வல்ல கவிஞர்பிரான் வாழ்க ! கோவூர் கிழமார் வாழ்க ! வருக ! (இவ்வளவில் இரும்பாலைவெளி என்ற கொலைக்களம் வந்துவிட்டது. குழந்தைகளைக் கொல்லுவதற்கு யானையும் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டது. யானையைக் கண்ட குழந்தைகள் இருவரும், தம் அழகையை மறந்து அதனை வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். புலவர் வருகையால் எங்கும் அமைதி உண்டானது. புலவர் ஒருவருடனும் ஒன்றும் பேசாது குழந்தைகளையும், யானையையும், மக்கட் கூட்டத்தையும் மாறிமாறிப்பார்த்தார். பின்னர்க், கொலையாளிகளை அணுகினார். தன் கண்களில் வந்த நீரை அவர் துடைத்துக் கொண்டு.....)

கோவூர்கிழமார் : (கொலையாளிகளை நோக்கி) தம்பிமாரே ! இக்குழந்தைகளை யானையின் காலில் இட்டுத் தானே கொல்லப் போகின்றீர்கள்.

கொலையாளிகள் : (தமுதமுத்த குரவில்) ஆம் ஜயா ! அரசர் பெருமானது கட்டளை அது.

கோவூர்கிழமார் : மன்னனிட்ட கட்டளையை நீங்கள் நிறைவேற்ற வேண்டியது தான். ஆயினும் நான் மன்னனிடம் சென்று வரும்வரையும் சிறிது பொறுத்திருப்பீர்களா ?

கொலையாளிகள் தலைவன் : ஆம் ஜயா ! நீங்கள் இந்நாட்டுத் தலைமைப் பாவலராயிற்றே. நீங்கள் கட்டளை எதுவானாலும் அதனை உடனே நிறைவேற்றுதல் வேண்டும் என்பது மன்னர் கட்டளை. தவறினால் அரசதன்டனைக்கு ஆளாவோம். ஆதலால், நீங்கள் சென்று திரும்பும் வரையும் பொறுத்திருப்போம். சென்று வாருங்கள். (புலவர் அரமனைக்கு விரைந்து செல்கின்றார்).

நாலாங் காட்சி

(மாலைநேரம் அரமனைப் பூங்காவில் மன்னன் கிள்ளிவளவன் தனிமையாக அங்குமிங்கும் உலாவுகின்றான். கோவூர்கிழமார் மன்னை அணுகுகிறார்).

கிள்ளிவளவன் : புலவரே வருக ! ஏன் இவ்வளவு அவசரம் ? சொல்லிவிட்டிருந்தால் நானே வந்திருப்பேன்.

கோவூர்கிழமார் : அவசரமான காரியந்தான். சோழவேந்தரது புகலே போகின்ற மிக அவசரமான காரியம்.

கிள்ளிவளவன் : அப்படி என்ன நடந்தது ? உங்களை யாரும்.....
(புலவர் இடைமறித்து).

கோழுர்ச்சிமார் : என்னை மட்டும் என்ன ; தமிழ்ப்புலவர் குலத்தையே
போற்றிக்காத்த பொன்மாத்தின் பரம்பரையை வேரோடு வெட்டி
வீழ்த்துகிற காரியம் ஒன்று நடக்கிறது.

கிள்ளிவளவன் : எங்கே ? யாரால் ?

கோழுர்ச்சிமார் : இங்கே, உன்னால்.

கிள்ளிவளவன் : அருள்கூர்ந்து விளக்கமாகச் சொல்லுங்கள்.

கோழுர்ச்சிமார் : பச்சிளங் குழந்தைகள் இருவரை யானைக் காற்
கீழ்ட்டுக் கொல்லுமாறு கட்டளையிட்டது நீர்தாமே !

கிள்ளிவளவன் : குழந்தைகளா ! நச்சப் பாம்புக் குட்டிகள். காரியின்
மக்கள்.

கோவுர்ச்சிமார் : அரசே, உன முன்னேரை எண்ணிப்பார். நீ, ஒரு
புருவின் உயிரைக் காப்பதற்காகத் தன்னுடையே அரிந்து துலையில்
நிறுத்த சிபிச்ககரவர்த்தியின் மரபிலே தோன்றியவன் ; மேலும்.
உயிர்க்குலத்தின் இன்னால் பலவற்றைத் துடைத்தவர் நின் மூதா
தையர். அந்தக் குழந்தைகள் யார் ? தமது புலமையாகிய அறிவினை
உதவியால் செய்யுள் செய்து வாழும் புலவர்களது வறுமையைப்
போக்கித்தன் பொருளைப் பகுத்துக் கொடுத்து அவற்றை ரூபா
வாழ்ந்த காரியின் வழித் தோன்றல்கள். ஆதலால், இக்குழந்தை
கள் வளர்ந்தால் தமிழ்ப்புலவருடைய வறுமைதான் நாட்டை
விட்டு நீங்கும் என்பதை நீ உணரவில்லையே ! இரும்பாலை வெளியில்
நான் கண்ட உருக்கமான காட்சியை எப்படிச் சொல்லுவேன் !
அந்தப் பச்சிளம் பாலகர் இருவரும் அங்கு நிற்கும் புதியவர்களைப்
பார்த்து அழுதுகொண்டே நிற்கிறார்கள். கொலை யானை வந்ததும்
.....

கிள்ளிவளவன் : ஆ ! யானை அவாகளைக் கொன்றுவிட்டதா ? ஜேயா !

கோழுர்ச்சிமார் : இல்லை ; இல்லை ; தம்மைக் கொல்லவந்த யானை அது
என்பதையே எண்ணிப் பார்க்கத் தக்க அறிவில்லாத பச்சைக்
குழந்தைகள் ! அவர்கள் யானை வந்ததும் தமது அழுகையை
மறந்து வேடிக்கை பார்க்கிறார்கள். அத்தகைய சிறியவர்கள் ;
அவர்களையா, நீ யானையின் காலிலிட்டுக் கொல்லவேண்டும் ?
ஏதோ எனது கடமை முடிந்து விட்டது. இனி உன் விருப்பப்படி
செய்க.

கிள்ளிவளவன் : ஜயா, என்னைப் பொறுத்தருள்க. சோழ மன்னை ரது பரம்பரைப் புகழையே அழித்து, இறந்து போன என்மன்னேருக்கும் இமுக்குத் தேடிவைக்க முற்பட்ட என்னைத் தக்க வேளையிலே தடுத்துக் காப்பாற்றினீர்கள். நீங்களே எனது தெய்வம். இதோ கொலையை நிறுத்துமாறு கட்டளை பிறப்பித்து விட்டேன். என்னைப் பொறுத்தருள்க. (கோலூர் கிழாருடைய கால்களில் மன்னை வல் வீழ்ச்சின்றன). கவிஞர்பெருமான் மன்னவளை எடுத்துக் கட்டித் தழுவுகின்றார்),

கிருத்தற் பயிற்சி :

- (1) கிள்ளிவளவனுக்குக் காரியின் மேற் கோபம் உண்டானதேன் ?
- (2) கிள்ளிவளவனது மூதாதையர் யார் ? அவர்களிடத்துக் காணப் பட்ட சிறப்பியல்புகளைவ ?
- (3) கோலூர்கிழார், கிள்ளிவளவளைக் கண்டபின் அவ்விருவருக்கும் நடந்த உரையாடலை எழுதுக.
- (4) கொல்லும் யானை வந்தபோது காரியின் புதல்வர்களது நிலைகை வருணித்துக் கூறுக.
- (5) பொருள் கூறுக : மூதாதை, பல்லாண்டு, பரிசிலர், வண்ணம், கவிதை, வள்ளாண்மை.

(இ) மொழிப்பயிற்சி

நேர்க்கூற்று — பிறன்கூற்று

(தொடர்ச்சி)

- அ. 1. திட்டத்துய்மன் சபையோரை நோக்கி, “இங்கே சமுன்று கொண்டிருக்கும் இலக்கை அறுத்து வீழ்த்துபவன் எவ்வே, அவனுக்கு என் தங்கை மாலை சூட்டுவாள்”, என்று கூறி னன்.
2. அருச்சனன் பிராமணவடிவுடன் எழுந்து, “இவ்விலக்கைப் பிராமணர்கள் வீழ்த்தினாலும் அவர்களுக்குத் திரெளபதி மாலை சூட்டுவாளா?”, எனக் கேட்டான்.
- ஆ. 1. திட்டத்துய்மன் சபையோரைப் பார்த்து, அங்கே சமுன்று வெகாண்டிருந்த இலக்கை அறுத்து வீழ்த்துபவனுக்குத் தன் தங்கை மாலை சூட்டுவாளெனக் கூறினான்.
2. அருச்சனன் பிராமணவடிவுடன் எழுந்து, அவ்விலக்கைப் பிராமணர்கள் வீழ்த்தினாலும் அவர்களுக்குத் திரெளபதி மாலை சூட்டுவாளா எனக் கேட்டான்.

(அ) பகுதியிலுள்ள நேர்க்கூற்று வாக்கியங்கள், (ஆ) பகுதி யில், பிறன்கூற்று வாக்கியங்களாக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலே கூறப்பட்ட வாக்கியங்களிற், பிரதான வாக்கியம் இறந்த காலத்தைக் காட்டினாலும், உண்மை நிகழ்ச்சி கதை கூறும் காலத் துக்கு முன் நிகழ்ந்திருப்பினும் நேர்க்கூற்று வாக்கியத்தைப் பிறன் கூற்று வாக்கியமாக்கும்போது நேர்க்கூற்று வாக்கியத்திலுள்ள எதிர் கால வினைகள் (வீழ்த்துபவன்) (சூட்டுவாள்) இறந்தகாலமாக மாற வில்லை. நிகழ்காலவினை (சமுன்றுகொண்டிருக்கும்) இறந்தகாலமாக மாறிற்று. தன்மை முன்னிலைப் பெயர்கள் படர்க்கையாயின.

“இருக்கும்” என்பது எதிர்கால வினையாயினும், நிகழ்காலத்தை யும் உணர்த்தும். இங்கே நிகழ்காலத்தை உணர்த்தியது.

இவற்றிலிருந்து (1) நேர்க்கூற்றில்வரும் எதிர்காலவினை பிறன் கூற்றுவாக்கியத்திலும் எதிர்காலமாகவே இருக்கும் எனவும், (2) தன்மை முன்னிலைப் பெயர்கள் படர்க்கையாக மாறும் எனவும் அதற்கேற்ப வினைகளும் படர்க்கையாகும் எனவும் அறியலாம்.

3. அ. பெரியவர் என்னைப் பார்த்து, “ஆண்டவன உன்னை ஆசீர் வதிப்பாராக”, என்றார்.

ஆ. பெரியவர் என்னை ஆண்டவன் ஆசீர்வதிப்பாரென வாழ்த் தினார்.

மேற்கூறப்பட்ட வாக்கியங்களிலே, “உன்னை” என்னும் நேர்க் கூற்று வாக்கியச் சொல்லு, “என்னை” என, பிறன்கூற்று வாக்கியத் துள் வந்திருக்கிறது.

சொல்லுபவரே தொடர்புட்ட வாக்கியமாதலால் இங்கே இங்ஙனம் தன்மைச் சொல் வந்தது. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே தன்மைச் சொல்வரும். மற்றைய இடங்களிற் படர்க்கையாகவே வரும் பயிற்சி :

(அ) பிண்வரும் வாக்கியங்களைப் பிறன்கூற்று வாக்கியங்களாக மாற்றுக.

(1). வேந்தன் ஒருவன் தான் வளர்த்த குரங்கின் கையிலே வாளொன்றைக் கொடுத்து, “இங்கே யாரையும் வரவிடா மற் காவல்புரிந்திரு”, என்று கட்டளையிட்டான்.

(2) கள்வன், காட்டுவழியில் அந்தணையை மறித்து, “உன் வயிற்றி ஒவுள் இருக்கும் மாணிக்கத்தைக் கொடு”, என்று கூறி அச்சுறுத்தினான்.

(ஆ) பிண்வரும் வாக்கியங்களை நேர்க்கூற்று வாக்கியமாக மாற்றுக.

(1) அருச்சனன் அடுத்தநாட் போரிலே சயத்திரதனைக் கொல்வதாக வும் இல்லையேல் நெருப்பில் வீழ்ந்து தான் உயிர் விடுவ தாகவும் சத்தியஞ் செய்தான்.

(2) குந்தி தன் தந்தையின் வீட்டிற் கண்ணிகையாயிருந்து வாழ்ந்த போது துருவாசமுனிவன் அருளாலே ஐந்து மந்திரங்களை அறிந்திருந்தாளென்னும் பழைய வரலாற்றைக் கண்ண பிரான் குந்திதேவிக்குக் கூறினான்.

(ங) எழுத்து

உரையாடல் (கல்லூரி மாணவிகள்)

கலைமகள் கல்லூரியில் 7 ஆம் வகுப்பிற் புதிதாகச் சேர்ந்த கலைச் செல்வி என்ற மாணவிக்கும், அக்கல்லூரியில் இரண்டாண்டுகளாகக் கற்று வகுப்பேற்றம் பெற்று 7 ஆம் வகுப்பில் இருக்கும் கலையரசி என்ற மாணவிக்கும் நிகழ்ந்த உரையாடலை எழுதுக.

அவர்கள் பேசிய விடயங்கள் : படிக்கும் பாடபுத்தகங்கள்—படிப் பிக்கும் ஆசிரியைகளின் பெயர்கள், அவர்களின் குணவியல்புகள்—வீளையாட்டுக்கள்—சாரணியர் படை—விழாக்கள்.

(ஒ) சுவைத்தல்

“ முதலாம் பாடலில் அறிவன் பகையேனும் அன்புசேர் நட்பாம் ” என்னும் நீதி மொழிக்கு உதாரணமாக அறிவுடைய வென்றி வன சரன் வேதியினைக் காத்தான் என்னும் கதை, எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. எடுத்துக்காட்டு—உதாரணம் :—

சிறுவன் (அறிவில்லாதவன்) நட்பும் பகையாம், என்னும் நீதி மொழிக்கு உதாரணமாகக் குரங்கு வேந்தனைக் கொன்ற கதை, எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இதில், அறிவுடைய வென்றி வனசரன் வேதியினைக் காத்தான் ; ஆகையால் அறிவன் பகையேனும் அன்புசேர் நட்பாம் எனக், கதை நிகழ்ச்சியை உவமானமாகவும் ; நீதிமொழியை உவமேயமாகவும் கொண்டு, அதுபோல என்னும் உருபைக் கொடுத்துப் பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். இங்ஙனம் உவமான வாக்கியத்தை வேறுருச வும், உவமேய வாக்கியத்தை வேறுருசவும் தனித்தனி அமைத்து, இடையில் உவம உருபு கொடாமற் கூறுவது எடுத்துக்காட்டுவுமை அணி, எனப்படும்.

அந்தணை அச்சுறுத்தி அவனிடமுள்ள மாணிக்கத்தைக் கவா நினைத்த வேடன், பின் தன்னுயிரைக் கொடுத்து அந்தணைக் காப்பாற்றினான். அதுபோல அறிவுடையவருடன் கொண்ட பகையும் நட்பாகமாறி நன்மைதரும் என்பதை இது விளக்குகின்றது.

அறிவில்லாத குரங்கு, அரசனின் அன்புக்குரியதாசி, அவனுடன் நட்புக் கொண்டது. அரசன் தான் இருக்கும் இடத்திற்கு ஒருவரும் வராமற் காவல் காக்கும் பொறுப்பைக் குரங்கின்டம் ஒப்புவித்து அக்காவலுக்குத் துணையாக வாளோன்றையுங் கொடுத்தான். குரங்கு காவல் புரிந்தது ; அரசன் உறங்கினான். உறங்கிய அரசன்மீது ஒரீ ச இருந்தது. ஈயை வாளால் வெட்டினால் அரசனின் உடம்பும் வெட்டப்படும் என்பதை அறியாத குரங்கு, ஈயை வெட்ட அரசனுடம் பும் வெட்டுண்டது. அதுபோல அறிவில்லாதவருடன் கொண்ட நட்பும், பகைவர் செய்யும் தீமையை விளைத்துவிடும் என்னும் எடுத்துக் காட்டுவுமை அணி இங்கே அமைந்துள்ளது.

இங்ஙனம் புலவர் எடுத்துக்காட்டுவுமை அணியை அமைத்தாத்தாம் கூறிய நீதிகளைப் படிப்பவர் உள்ளத்தில் நன்கு பதியவைத்துள்ளார்.

இரண்டாவது பாடலில், ஆராய்வில்லாமற் கிரியைக் கொன்று துன்பமடைந்த மறைக்குலப் பெண்ணின் செயல் உவமானம். செய்யும் ஒரு கருமத்தைச் சிந்தித்துத் துணியாமற் செய்து மனத்தாபம் அடைவோனின் செயல் உவமேயம். போல என்பது உவம உருபு. இங்ஙனம் ஒரு செயலோடு இன்னொரு செயலை ஒப்பிட்டுக் கூறுவது உவுமை அணி எனப்படும்.

பள்ளிரண்டாம் பாடம்

(அ) யூவியசீர்

யூவியசீர் இற்றைக்கு 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு உரோமாபுரியை ஆண்ட அரசராவர். அவர் அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்தவர்; பழி யோடு பொருந்திய செயல்களை வெறுத்தவர்; நீதியை மதித்தவர்; நாட்டின் நன்மைக்காகப் பல போர்களைச் செய்தவர். அத்தகைய பெருவீரான் யூவியசீர் மீது சிலருக்குப் பொருமை உண்டா யிர்று. அவைக்களத்தில் அவரைக் கொல்ல வேண்டுமென அப் பொருமையாளர் திட்டமிட்டனர். அவர் படுகொலை செய்யப்பட்டு குறிப் பிட்ட நாளுக்கு முந்திய இரவு, பல தீக்குறிகள் தோன்றின.

யூவியசீரின் மனைவியாகிய கல்பூர்ணியா பல தீயகளுக்களைக் கண்டாள். அவன் திடுக்கிட்டு கணவிழித்தபோது வெளியிற் காணப்பட்ட பல தீய குறிகளைக் கண்டு பெரிதும் அச்சம் கொண்டாள். பேரரசு ஒரு தன் கணவனுக்குத்தீங்கு ஏதும் நேருமோ என்று பயந்தாள். அதனால், பொழுது விடிந்ததும் சீசரை அணுகி, அன்று அவைக் களாம் செல்லுதல் வேண்டாமென்று மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டாள். ஆயினும், யூவியசீர் அவளது கூற்றுக்களை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

“இப்புவியிலே பிறந்த எவரும் என்றே ஒருநாள் இறப்பர். இதை அறிந்திருந்தும் அந்த இறப்புக்காக நாம் என் அஞ்சதல் வேண்டும்? எதற்கும் அஞ்சம் பயங்கொள்ளிகளுக்குத் தமவாழ்வில் பல முறை மரணம் உண்டாகிறது. வீரனை மரணமானது ஒரேமுறைதான் வந்தடையும்”, என்று கல்பூர்ணியாவுக்குப் பதில் கூறிவிட்டு, யூவியசீர் அவைக்களத்துக்குச் சென்றார்.

எதிரிகளின் திட்டப்படி, அங்கே ஒரே நேரத்திலே பல்லோராற் குத்தப்பட்டுச் சீசர் கொலையுண்டார்.

யூவியசீரது வரலாற்றை செகசிற்பியார் என்னும் ஆங்கிலபெரும் புலவர் நாடகமாக எழுதியுள்ளார். செகசிற்பியார், உலகம் முழுவதும் போற்றப்படுகின்ற ஆங்கில மகாகவி. அவர் சிறந்த நாடகங்கள் பலவற்றை எழுதிய இனையற்ற நாடகாசிரியராவர். விபுலாநந்த அடிகளார் தாம் எழுதிய மதங்களுள்ளாமணி என்னும் தமிழ் நாவிலே செகசிற்பியாரது நாடகங்கள் சிலவற்றை விளக்கியிருக்கிறார். ஆங்கிலத்திலிருந்து அடிகளார் மொழிபெயர்த்து மதங்களுள்ளாமணியுள் அமைத்த பாடல்களே கிடே உள்ளவையாகும்.

பேரிரவில் நடந்தவெலாம் பீழையினை விளைக்கப்

பேதவிக்கு முளச்சிறியேன் பேசுகின்ற மொழிகள்
ஆருயிர்க்குத் தலைவநினை தருட்செவியில் வீழ்க

அகத்திடையினை றிருந்திடுக அவைபுகுத லொழிக

1.

அஞ்சினர்க்குச் சுதமரணை மஞ்சாத நெஞ்சத்

தாடவனுக் கொருமரணை மவனிமிசைப் பிறந்தோர்
துஞ்சவரென் றறிந்திருந்துன் சாதலுக்கு நடுங்குந்

துன்மதிழு டரைக்கண்டாற் புன்னகைசெய் பவன்யான்

2.

இன்னலும்யா னும்பிறந்த தொருதினத்தி ஸ்ரிவாய்

இவாஞ்சிங்கக் குருளைகள்யாம் யான்முத்தோ வென்னது
பின்வருவ தின்னலெனப் பகைமன்ன ரறிவார்

பேதுறல்பெண் வெணங்கேயான் போய்வருதல் வேண்டும்

3.

1. பீழை—பெருந்துன்பம் ; விளைக்க—உண்டாக்குதலால் ; பேத
விக்கும்—கலக்க முற்றிருக்கும் ; உளச்சிறியேன்—மனத்தை உடைய
சிறியவளாசியான் ; நின்து—உன்னுடைய ; அகத்திடை—வீட்டிலே
யே ; அவைபுகுதல்—அரசவைக்குச் செல்லுதல் ; ஒழிக—தவிரப்பீராக.

சென்ற இரவிலே நான்கண்ட தீயகனவுகளும் உற்பாதங்களும்
பெரிய துண்பமொன்று விளையப்போவதையே காட்டுகின்றன. அவற்
றுற் கலக்கமுற்ற எனது சொற்களை ஏற்று இன்று அவைக்களும்
செல்லாதிருக்க வேண்டுகின்றேன்.

2. சுதமரணை—நூறுமுறை மரணம் (வரும்) ; நெஞ்சத்தாடவன்
—நெஞ்சத்துத் தூடவன்—நெஞ்சினை உடைய ஆண்மகள் ; அவனி
மிசை—பூமியில் ; துஞ்சவர்—இறப்பர் ; சாதலுக்கு—மரணத்துக்கு ;
நடுங்கும்—பயப்படும் ; துன்மதிழுடர்—கெட்ட புத்தியினையுடைய அறி
விலிகள் ; புன்னகை—புன்சிரிப்பு.

பயந்தவர்கள் பலமுறை (ரூறு) மரணம் அடைசிறுர்கள் :
அஞ்சாத ஆடவன் ஒருமுறை மட்டும் இறப்பான். பூமியிலே தோன
மியவர்கள் அஜைவரும் ஒருகாலத்து இறப்பரென்பதை அறிந்திருந்
தும் இறப்புக்குப் பயப்படுகின்ற மூடரைக் கண்டால் அவர்களைப்
பார்த்து நான் புன்னகை புரிவேன்.

3. இன்னலும்—துண்பமும் ; ஒருதினத்தில்—ஒருநாளிலேயே ;
சிங்கக்குருளைகள்—(இன்னலும் யானும்) சிங்கக்குட்டிகள் ; யான்முத்
தோன்—யான் (இன்னலின்) தமையன் ; பின்வருவது—என்பின்னால்
வருவது ; பேதுறல்—கலங்காதே ; பெண்ணணங்கே—பெண் +
அணங்கே—அணங்கு போன்ற பெண்ணே.

நான் பிறக்கும்போது துணபத்துடனேயே ஒருமித்துப் பிறந்துள்ளேன். என் வரவைப் பகவர் கண்டால் என்னுடனே தங்களுடைய துணபழும் வருகிறதென்பதை அறிவார். ஆகையாற் பெண்ணே, நீ கவலை கொள்ளாதே. நான் அவைக்களத்துக்குப் போய் வருதல் வேண்டும்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

1. கல்பூரணியா பேதவித்தது ஏன் ?
2. அவள் தன் கணவனிடம் யாது வேண்டினால் ?
3. யாரை ஒரேமுறை மட்டும் மரணம் சேரும் ?
4. ஒரே தினத்தில் பிறந்த இருவர் யாவர் ? அவருள் முத்தோன் யார் ? இளையோன் யார் ?
5. அடிகள் என்பாரைப்பற்றி மூன்று வாக்கியங்கள் எழுதுக.
6. துஞ்சதலுக்கு நடுங்குபவரை சீசர் எப்பெயராற் குறிப்பிட கின்றார் ? அன்னுரைக் கண்டாற் சீசர் யாது செய்வார் ?
7. பகைமன்னர் எதனை அறிவார் ?
8. “அஞ்சினர்க்குச் சதமரணம்”—இதனை விளக்குக.

(ஆ) கோப்பெருஞ்சோழனும் பிசிராந்தையாரும்

கோப்பெருஞ்சோழன் முடியுடை வேந்தர் மூவருள் ஒருவன். உறையுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழநாட்டை ஆண்டான். சிறந்த தமிழ்ப்புலவரை வாய்ந்த தன்னளியாளன். வாழ்நாள் முழு வதும் புலவர்பாடும் புகழையுடையோன்கவே இருந்தவன். அவன் அறத்தின் நூட்பங்களை அறிந்து வாழவழி காட்டிய வாய்மையாளன். அவனுடைய அவைக்களைப் புலவராகப் பொத்தியார் என்னும் நல் விசைப் புலவர் விளங்கினார். பிசிராந்தையார், கண்ணனார், புலவாற் றூர் எயிற்றியனார், கருவூர்ப்பெருஞ்சதுக்கத்துப் பூதனார் என்னும் புலவர்களானும் புகழ்ந்து பாடப்பட்ட பெருந்தகையாளன் அவன்.

ஆந்தையார் என்னும் புலவர்பெருமான், பாண்டிநாட்டிலே உள்ள பிசிர் என்னும் ஊரில் வாழ்ந்தவர். அதனால், அவர் பிசிராந்தையார் என்று வழங்கப்பட்டார். அவர் கோப்பெருஞ்சோழனின் நல் வியல்புகளைப் பிறர் சொல்லக்கேட்டு அவன்மேற் பேரன்பு கொண்டார். பிசிர் என்னும் ஊர், உறையுரிவிருந்து பலகாததூரத்திலுள்ளது. ஆகையாற் கோப்பெருஞ்சோழனைப் பிசிராந்தையார் ஒருபோதும் நேரே கண்டிலர். ஆயினும் மன்னனது உயர்ந்த குணவியல்பு களைக் கேள்வியுற்று ஆந்தையார் மனமகிழ்ந்து, அவனை நினைந்து நெஞ்சந் தளிர்த்தார்; அன்பின் மிகுதியால் அவனைப் பஸபடப் பாராட்டினார். அவர் தம் பாராட்டுரைகளை அவனிடம் செல்லும் சான்றேர் வாயிலாக அவ்வப்போது அறிவித்தும் மகிழ்ந்தார்.

“அன்னச்சேவலே! அன்னச்சேவலே! பகைவரைக் கொல்லுதல் பொருந்திய வெற்றியை உடைய தலைமையிக்க கோப்பெருஞ்சோழன், தன்னுட்டில் வாழும் குடிகளுக்குத் தலையனி செய்யும்பெர்முது அவன் முகம் ஓளிபெற்று விளங்குவது போலத் தண்மதியம் ஓளிபெற்று விளங்குகின்ற மாலைக்காலத்தில், யாம் அவனை நினைந்து வருந்து கின்றோம். நீ, தெற்கே குமரியாற்றின் துறையிலே உள்ள அயிரை மீனை உண்டு, வடத்திசையிலே உள்ள இழயமலைக்குச் செல்வாயானால், அக்குமரியாற்றுக்கும் இழயமலைக்கும் இடையே உள்ளதாகிய நல்ல சோழநாட்டை அடைவாய்; அங்குள்ள உறையுரிலே உயர்ந்த மாடங்கள் பல உண்டு. அவற்றினங்கள் நீ உனது பெடையுடன் தங்கலாம். அதனபின் நீ வாயிற்காவலர்க்கு உனவரவைக் கூறுமலே தடை யின்றி நேரே அரசன் வீற்றிருக்கும் அரகிருக்கை மன்றபத்தினுட் செல்லவாம். அங்கே, “நான் பிசிராந்தையின் அடினை” என்று

எம் கோமானுசிய கோப்பெருஞ்சோழனின் செவியிற் கேட்கும் வண்ணம் கூறுவாயாக. கேட்ட உடனே அவன் உனது பெண் அணியத் தனது அணிகலனங்களை அளிப்பான்”, என்பது, அவ்வாருன பாராட்டுக் களில் ஒன்றாகும். சோழனும் பிசிராந்தையாரின் நட்புள்ளத்தையும் புலமையையும் சான்றேர் வாயிலாகக் கேட்டுணர்ந்து அவரிடத்துப் பெருந்துபும் மதிப்புங் கொண்டிருந்தான்.

கோப்பெருஞ்சோழனுக்குப் புதல்வர்கள் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் தீயவியல்புகளைக் கொண்டோராய்வாழ்ந்தவர். ஆயினும் தந்தையார் ஆணைக்கடங்கி அவர்கள் சோழப்பேரரசின் சில பகுதிகளை ஆண்டு வந்தனர். காலப்போக்கில் அவர்கள் தன் தந்தையாருக்கும் கீழ்ப் படிய மறுத்து, அவருடன் பகைத்துப் போருக்கெழுந்தனர். கோப்பெருஞ்சோழனும் சீற்றங்கொண்டு தம் புதல்வர்களுமேற் பெரும் படையடன் போருக்கெழுந்தான். அந்நிகழ்ச்சியைக் கண்ட புலலாற் றூர் எயிற்றியினார் என்னும் புலவர் பெருமான், கோப்பெருஞ்சோழனை நோக்கி, “மாற்றுரை வெல்ல வல்ல வேந்தே! பெரும் வேந்தனுகிய சின்னியே! நின்னுடன் போர்புரிய வந்தவர்கள் நின் மாற்றுர் அல்லர்; நீ இவ்வுலகிலே பெரும் புகழை நிறுத்தி, அமரருலகடைந்த பின்னர், இவ்வரசாட்சிக்கு உரிமையுடையவர்கள் நின்புதல்வர்களே யன்றி வேறு யார்? இவ்வண்மையை நீ நன்குணர்வாய். அறிவின் மையால் நின்னுடன் போர்புரியவந்த நின்புதல்வர்களை நீ போரில் வென்றபின் இந்நாட்டை யாருக்குக் கொடுப்பாய்? நீ போரிலே தோற்றுல் நின்பகைவர் இகழத்தக்க பழியை இவ்வுலகில் நிறுத்தி யவன் ஆவாய! ஆதவின், நினது போர்வீரு என்னும் மற்ற ஒழிவதாக. விண்ணேர் நினைனே விருப்புடன் விருந்தாக எதிர் கொள்ளத்தக்க நல்வினை செய்தலே நல்லதாகும். அந்நல்வினையைச் செய்தற்காக விரைந்து எழுக. நின் உள்ளம் வாழ்வதாக”, என்று மிக அன்புடன் உருக்கமாக உரைத்தார்.

புலவர் கோமானுடைய அறிவுரைகளைக் கேட்ட கோப்பெருஞ்சோழனின் கொடுஞ்சினம் ஒழிந்தது. அவன் அரசரிமையைத் தன் மக்களிடம் ஒப்புவித்து, அவராலே தனக்கு நேர்ந்த பழியை நினைந்து நாணி, உணவு முதலியவற்றைத் துறந்து கடவுளை நினைந்து உயிர் விடும் சிந்தையுடன் வடக்கு நோக்கி இருந்தான்.

இங்ஙனம் வடக்கிருந்த அரசன், தன் பக்கத்தில் நின்ற சான்றேரை நோக்கிப், “பாண்டி நாட்டில் உள்ள பிசிர் என்னும் ஜாரில் வாழும் ஆந்தையார் என்ற என்னுடைய உயிர் நண்பர் இப்பொழுது இங்கு வருவார்”, என்று கூறினான். அதுகேட்ட சான்றேர் நெடுஞ்செதாலைவிலுள்ள பாண்டிநாட்டிலிருந்து ஆந்தையார் எங்களும் இங்கு

வருவார் என்று ஜயுற்றனர். அது கேட்ட அரசன் நகைத்து, “நிறைந்த அறிவினையடைய பெரியோரே, என் உயிரைப் பாதுகாக்கும் நண்பன், நான் பெருஞ்செல்வமுடையவனும் அரசு வீற்றிருந்த செல்வக் காலத்து வராதிருப்பினும், வறுமை உற்ற இவ்வள்ளுற் காலத்து வாராதொழியான். அவன் இனிய குணங்களையடையவன். தன் பெயரைப் பிறருக்குச் சொல்லும் பொழுது, என் பெயர் சோழன் என்று, எனது பெயரையே தனக்குரிய பெயராகக் கொண்டுள்ள அங்கு நிரம்பிய உரிமையாளன். அவன் தவறுமல் இப் பொழுதே வருவான். அவனுக்கும், என்னுடன் வடக்கிருத்தற்கோர் இடம் ஒதுக்கி வையுங்கள்”, என்றார்.

இவ்வாறு அரசன் உரைத்த சிறிது பொழுதிலே பிசிராந்தையார் அவ்விடத்திலே தோன்றினார். மன்னைத் தம் மார்போடு தழுவிக் கொண்டு உவகைக் கண்ணீர் பெருக்கினார். இந்த அற்புதத்தைக் கண்ட புலவர் பெருமானுகிய பொத்தியாரும் மற்றையோரும் பெரு வியப் பெய்தினார். உடனே பொத்தியார், “தனக்குரிய அரசோகங் களை யெல்லாங் கைவிட்டு மன்னன் வடக்கிருத்தல் மிகவும் வியப்பிலை உடையது. வேற்று வேந்தனது நாட்டிலிருந்து, நட்பே பற்றுக் கோடாகத் தம் நண்பனுகிய மன்னைவிள் அல்லற் காலத்திலே பிசிராந்தையார் இங்கு வருதல் அதனினும் வியப்பிடுதையது. ‘இப்புலவன் வாராதொழியான்’ என்று சொன்ன மன்னனது பெருமையையும், அவன் சொல்லுப் பழுதின்றுக வந்த புலவனது அறிவையும், என்னுந் தோறும் அவ்வியப்பு எல்லையைக் கடந்துவிட்டது. ஆதலால், தன் செங்கோல் செல்லாதிருந்த தேசத்திருந்த பெரியோனது நெஞ்சத்தையும் தனக்கு உரித்தாகப்பெற்ற புகழையுடைய பெரியோனுகிய மன்னை இழந்த இந்நாடு, என்ன துன்பத்தை அடையுமோ? என்பதுதான் இரங்கத்தக்கது”, என்று கூறி வருந்தினார்.

அப்பொழுது சோழனைச்சுழு இருந்த சான்றேர் பிசிராந்தையாரை நோக்கி, “உமக்கு ஆண்டுகள் பலவாகியும் நரை இல்லாதிருத்தற்குக் காரணம் யாது?”, என்று வியப்போடு கேட்டார்கள். அதற்கு அவர், “சான்றேரே! பெருமை பொருந்திய என் மனைவியும் மக்களும் அறிவு நிரம்பியவர். ஏவலர் என் சொற்படி நடப்பர். எமது மன்னனுகிய பாண்டியன் முறைவழுவாது குடிகளைப் பாதுகாக்கின்றன. எமது ஊரில் அறிவு ஒழுக்கங்களில் மேம்பட்டு, அடக்கத் தையே அணிகலனுக்க் கொண்ட சான்றேர் பலர் வாழுகின்றனா. இவைகளே நான் நரையின்றி வாழ்வதற்குக் காரணங்களாகும்”, என்றார். அதனைக் கேட்ட சான்றேர் பெரிதும் வியப்பெய்தி னார்.

பேய்யன்புடைய பிசிராந்தையாரும் கோப்பெருஞ்சோழனும் வடக்கி ருந்து உயிர்விடத் துணிந்தமையைக் கண்ட கண்ணானார் என்ற புலவர், “பொன், பவளாம், முத்து, மணி என்பன நிலம், கடல் முதலிய வெவ்வேறிடங்களில் உண்டாவன. இவை ஒன்றுக்கொன்று தூரத்திலே தோன்றினும் நல்ல அணிகலங்களைச் செய்யும் பொழுது, அவை ஓரிடத்துக் கூடி ஞாற்போல எப்பொழுதும் சான்றேர் பக்கத் தையே சேருகின்றனர்” எனப் பாராட்டி மகிழ்ந்தார்.

கிரகித்தற பயிற்சி :

1. பிசிராந்தையார் யார்? அவருக்கு அப்பெயர் எங்ஙனம் உண்டானது?
2. பொருள்தருக : பாராட்டுரைகள், தலையளிசெய்தல், அணி கலன், பெட்ட, சான்றேர், அல்லல், உவகைக்கண்ணீர், ஏவலர், பற்றுக்கோடு.
3. வடக்கிருத்தலாவது யாது?
4. பிசிராந்தையார் நரையின்றி வாழ்ந்தமைக்குரிய காரணங்கள் யாவை?
5. உறையூர்ச் சிறப்புக்கள் யாவை?
6. அன்னம் விரும்பியுண்ணும் உணவுகள் யாவை?
7. தன் புதல்வருடன் போருக்குச் சென்ற கோப்பெருஞ்சோழ னுக்குச் சுற்பட்ட அறிவுரைகள் யாவை?
8. “பொன்னும் மணியும் வேறுவேறிடங்களிற் பிறப்பினும் ஓரிடத்துத் தோன்றிச் சிறப்புத் தரும் தன்மை” இங்கே ஏன் சொல்லப்பட்டது?
9. உண்மை நட்பு எங்ஙனம் உண்டாகும்?
10. “யான்டு பலவாக நரையிலவாதல்”—எங்ஙனம்?
11. இந்தப் பாடத்தில் இடம் பெற்றுள்ள புலவர்கள் யார்?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

மீட்டஸ் (நேர்க்கூற்று - பிறன்கூற்று)

(அ) பின்வரும் வாக்கியங்களைப் பிறன்கூற்று வாக்கியங்களாக்குக:

1. அவன், “இது என் புத்தகம்”, என்று கூறினான்.
2. சிறுவன் தந்தையை நோக்கி, “எமது பரீட்சை முடிவுற்றது” எனக் கூறினான்.
3. அத்துல்லா என்னை நோக்கி, “நீ செய்தது சரி”, என்றான்.
4. என் சோகோதரி என்னை நோக்கி, “உனது காலனிகளைச் சுத்தம் செய்தபின் அவற்றை அணிந்து கொள்வது நல்லது”, என்று கூறினான்.
5. ஒருபெண் தன் கணவனை நோக்கி, “இந்த மணிக்கூடு நேற்றிரவு சரியாக இயங்கிறது. இப்பொழுது என் பிழையாக இயங்குகிறதென்று தெரியவில்லை. இது சரியான நேரத்தைக் காட்ட உம்மால் இயன்றதைச் செய்யவேண்டுமென்பது என் விருப்பம்”, என்றான்.
6. நான் நண்பனை நோக்கி, “நீ சுகமாய் இருக்கிறாயா?”, என்று கேட்டேன்.
7. அவர் உன்னைப் பார்த்து, “உன் வீடு நல்ல சூழலில் அமைந்துள்ளதா?”, எனக் கேட்டார்.
8. ஆசிரியர் மாணவனை நோக்கி, “உனது பயிற்சிப் புத்தகத் தின் இப்புறத்தில் அகலமான வெளியிடம் விடு”, என்று கூறினார்.
9. நான் எனது சோகோதரியை, “நீ நீண்டகாலம் வாழ்வாயாக”, என வாழ்த்தினேன்.
10. “கள்வா, அங்கேயே நில்”, என்று நகர்காவலன் சத்த மிட்டான்.

- (ஷ). பின்வரும் வாக்கியங்களை நேர்க்கூற்று வாக்கியங்களாக மாற்றுக.
- தான் தினமும் புகைவண்டி மூலம் கல்லூரிக்குப் போய் வருவதாகச், சிறுவன் ஒருவன் தன் நன்பனது வினாவுக்கு விடை கூறினான்.
 - அன்றைய பகல் மிகவும் வெப்பமாயிருந்ததென்று, ஒருபெண் தன் சிநேகித்தியிடம் கூறினான்.
 - எந்தச் சூழ்நிலையிலும் தான் கடமையைச் செய்யப்போவதாக, இராணுவ அதிகாரி ஒருவர் தெரிவித்தார்.
 - அக் குடையின விலை பதினெட்டு ரூபாவேயென வணிகன், ஒருவன் வற்புறுத்திக் கூறினான்.
 - ஏன் அவன் கதவைத் திறந்தானேன ஒருவன் தன் வேலைக்காரனைக் கேட்டான்.
-

(ஈ) எழுத்து

நட்பு

- நட்பு இருவா கலந்து பழகுவதனாலும், இருவரும் விரும்பும் பொருள்கள் ஒத்தனவாயிருத்தலாலும் உள்தாம்.
- இருவரை ஒருவர் காணுமலே நட்பு உண்டாதலும் கூடும். (கோப்பெருஞ்சோழனும் பிசிராந்தையாரும்).
- நட்பின் இயலை
“ உடுக்கை இழந்தவன கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு ”
உடுக்கை—உடை ; இடுக்கண்—துண்பம்.
- மூவகை நட்பு : தலைநட்பு—பளைக்கு உவமானம்
இடைநட்பு—தென்னைக்கு உவமானம்
கடைநட்பு—கமுகுக்கு உவமானம்.
- நட்பின தனமை (“தான் செல்லும் திசைக்குப் பாழ் நட்டோரை இன்மை”).

(ஒ) சுவைத்தல்

“அருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் போய்”, என்பது ஒரு பழமொழி. ஒருவன் என் பயப்படுகிறான்? தனக்குத் துன்பம் வரும் என்று பயப்படுகிறான். அவனுக்கு இறப்பை என்னும் போது மிகப் பெரிய பயம் உண்டாகிறது. அது மரணபயம் எனப்படும். எனவே, ஒருவனுக்கு மிகப்பெரிய பயம் உண்டாகும்போது அவன் மரணம் அடையும் வேதனையை அடைகிறான். ஆகவே பயந்தவன், பயப்படும் ஓவ்வொரு முறையும் இறக்கிறான். அவை பொய் மரணங்கள். பயப்படாதவன் ஒரு மரணம்—உண்மை மரணத்தை மட்டும் அடைகிறான். இதுவே, “அஞ்சினர்க்குச் சதாமரணம் அஞ்சாத நெஞ்சத்து ஆடவனுக்கு ஒரு மரணம்”, எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

எவரும் சாதல் நிச்சயம். அதிலிருந்து யாரும் தப்புவது இல்லை; அங்குணம் இருக்க நாம் அதற்குப் பயப்படுவதாலாம் பயன் என்ன? அங்குணம் பயப்படுவார் மூடர். அவர்களைச் சீசர், “துன்மதி மூடர்” என்கிறார். சீசர் போன்ற பெருவீரர்களால் மட்டுமே இங்குணம் கூறல் முடியும்.

இவ்வளிலே துன்பமின்றி யாரும் வாழமுடியாது என்பதைனே, “இன்னனும் யானும் பிறந்ததொரு தினத்தில் அறிவாய்” என பிறிதுநவிற்சியாகக் கூறியுள்ளார். துன்பமும் மனிதரும் சகோதரர்கள்; சகோதரர்களை நாம் தினமும் கண்டு பழகுதல் போலத் துன்பத்தோடு நாம் தினமும் பழகினால் அதனால் நாம் நன்மையே அடைவோம் என்பது கூறப்பட்டது.

கல்பூர்ணியா, தான் கனவு கண்ட இரவைப், “பேரிரவு” என்றான். அஃதாவது நீண்ட இரவு, என்பது கருத்து. நமக்கு இன்பமான நான், மிக விரைவாகக் கழிந்தது போலவும் துன்பமான நான் நீண்டநான் போலவும் தோன்றுவது இயற்கை. கல்பூர்ணியாவுக்குத் துன்பம் தாத்தக்க கனவுகளையும் உற்பாதங்களையும் கொண்ட இரவு, அவனுக்குப் பேரிரவாய்ப்—பெரிய இரவாய்—நீண்ட இரவாய் இருப்பது இயல்லே.

பெண்களுக்குக் கணவனே காப்பாதவின் தனது காப்பாகிய கணவனு யிரைத் தான் காக்க விரும்பி, “இன்று அவைபுகுதலொழிக்” என இரந்து கேட்கிறான் கல்பூர்ணியா.

பதின்மூன்றும் பாடம்

(அ) தமயந்தி புலம்பல் I

தன் காதலியாகிய தமயந்தியைக் காணகத்திலே காரிருளிலே
கைவிட்டு நளன் பிரிந்தாள். தன் ஆருயிர்த் தலைவனைக் காணுத
தமயந்தி துடித்தாள் ; காடெல்லாம் எதிரோலிக்கக் கணவனைக்
கூவி அழைத்துப் புலம்பினான். “கழற்கால் மன்னனே, என்னைவிட்டு
எங்கே சென்றுய ?”, என்று கூவி இரங்கினான். “வாவும் மான்களே,
மயில்களே, குழில்களே, மடப்பிடிகளே, என் ஆவி போன்ற காதலன்
போனவழி எது என்று, எனக்குப் புகலுங்கள் ”, என்று இரந்தாள்.
இங்களும் கல்லும் உருகக் கதறிப் புலம்பும் தமயந்தியின் துண்ப
நிலையைக் கிழேயுள்ள பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. இப்பாடல்கள்,
அதிவீராம்பாண்டியர் இயற்றிய நைடதம் என்னும் நூலில் உள்ளன.

கான்று ருயிரொழுகக் கண்ணீர் கவுள லைப்ப
ஊன்றுய கைணப்பட் உழலும் பினையொத்தேன்
மான்றே ரசர் முடியுமுத வார்கழற்காற்
தோன்றுலென் கண்களிப்ப இன்னமுமென் தோன்றிலையே 1

நேரலார் போரேரே நிடத்ததார் கோமானே
ஆரவைர மார்பா அளியே ஞுயிர்க்குயிரே
காரிருள்வாய் யான்புலம்பக் காணகத்து விட்டகன்றும்
சார்லையா வின்னும் இதுவோநின் தண்ணவியே 2

நெஞ்சும் மெலிவேன் நினது தடந்தோனும்
கஞ்சமலர் முகமூங் காணுது கண்பனிப்ப
மஞ்சதவழி வெற்பெறிந்த வச்சிரத்தோ னன்றனித்த
விஞ்சை பயின்று வினையாட் டயருதியோ 3

ஞாலத் திருள்நடப்ப நாட்கமலம் வாய்நெகிழு
வேலைத் திரைமுகட்டில் வெய்யோ னெழுந்தனனுல்
மாலைக் கதிர்வடிவேல் மன்னர் பெருமானே
காலைக் காடவ கடன்கழிக்க வாராயே 4

மன்னவனே இப்பிறப்பிற் கண்டு மணந்திலனேல்
இன்ன மொருபிறப்பி லானாலு மேழையேன்
தன்னந் தனியே இருந்துதவ மாற்றியுன்
பொன்னகல முள்ளுக்கப் புல்லா தொழிலேனு

1. கான்று—வெளிப்பட்டு ; ஆருயிர்=அருமை+உயிர்—அருமையான உயிர் ; ஒழுக—நீங்க ; கவுள்—கன்னம் ; ஊன்றேய்=ஜன்+தோய்—தசைபடிந்த ; கணை—அம்பு ; உழலும்—(துடித்துச்) சுழல் கின்ற ; பிணை—பெண்மான் ; மான்றேர்=மான்+தேர்—குதிரை பூட்டியதேர் ; முடியுமுத=முடி+உழுத—(வணங்கும் பொழுது) முடி யினால் உழுப்பட்ட அடையாளம் பொருந்திய ; வார்—நீண்ட ; கழற் கால்=கழல்+கால்—வீரக்கழல் அணிந்த கால்கள் ; தோன்றுல்—பெருமை வாய்ந்தவனே.

உயிர் உடலைவிட்டு நீங்க, கண்ணீர் வடிந்து கண்ணத்தை மறைக்கத் தசைபடிந்த அம்புப்பட்டுத் துடிக்கின்ற ஒரு பெண்மானைப் போல வருந்துகிறேன். மன்னர் வணங்கும் மன்னனே, உம்மைக்கண்டு என் கண்கள் களிக்கும் வண்ணம் இன்னும் ஏன் வெளிப்படாது இருக்கின்றீர்.

2. நேரலார்=நேர்+அலார்—பகைவர் ; போரே=போர்+ஏறே—போரில் சிங்கம் போன்றவனே ; ஆரவரைமார்பா=ஆரம்+வரை+மார்பா—முத்துமாலை அணிந்த மலைபோலும் மார்பை உடைய வனே ; அளியேன்—இரங்கத்தக்க ஏழை ; காரிருள்=கருமை+இருள்—கரிய இருள் ; சாரலை—வந்து அடைந்தாயில்லை ; தண்ணளி=தண்மை+அளி—குளிர்ந்த அருள்.

பகைவர்களுக்குச் சிங்கம் போன்றவனே, நிடதநாட்டு மக்களின மன்னனே, மலைபோன்ற மார்பை உடையவனே, என் உயிரே, காரிருளிலே காட்டிலே என்னை விட்டுச் சென்றும் இன்னும் வராமல் இருக்கின்றே, இதுதானு உம்முடைய அருள்.

3. தடந்தோள்=தடம்+தோள்-அகலமான தோள் ; கஞ்சமலர்=கஞ்சம்+மலர்-தாமரை மலர் போன்ற முகம் ; கண்பனிப்ப-கண் நீர்துளிக்க ; மஞ்சதவற்-முசில் படிந்து உலாவுகின்ற ; வெற்பு எறிந்த-மலைகளின் சிறகை வெட்டிய ; வச்சிரத்தோன்-வச்சிரப் படையைத் தாங்கிய இந்திரன் ; விஞ்சை-வித்தை.

உமது அகன்ற தோள்களையும் மலர் முகத்தையும் காணுமல் என் கண்கள் நீர் துளிக்கின்றன. மலைகளின் சிறகை வெட்டிய இந்திர ணிடத்திலே பெற்ற மந்திர வித்தையால் உமது உருவத்தை எனக்கு மறைத்து நின்று விளையாடுகின்றோ? தமயந்தியை மணமுடிக்க விரும்பி வந்த தேவர்கள், தம்மை மணம் முடிக்குமாறு தமயந் திக்குக் கூறும்படி நளைனத் தமயந்தியின் அந்தப்புரத்துக்கு அனுப்பி னர். அதற்குதவியாக நன்னாக்கு இந்திரன் ஒரு வித்தையை உப தேசித்தான். அவ்வித்தையின் உதவியால் நளன் தன் உருவத் தைப் பிறரறியாவன்னைம் மறைத்துத் தமயந்தியின் அந்தப்புரத்தை அடைந்தான்.

4. ஞாலத்திருள்=ஞாலம்+அத்து+இருள்-உலகில் உள்ள இருள் ; நாட்கமலம்=நாள்+கமலம்—அன்றலர்ந்த புதிய தாமரை ; வேலை-கடல் ; வெய்யோன்-வெம்மையை உடையவன் (சூரியன்) ; மாலைக ததிரவடிவேல்=மாலை+கதிர்+வடி+வேல்—மாலையை அணிந்த , ஒளி பொருந்திய கூர்மையான வேல் ; கடவ-செய்யத்தக்க.

உலகின் இருள் நீங்கவும் தாமரை மலரவும் கதிரவன் கூழக்குக் கடல் முகட்டில் எழுந்தான். வேற்படையை உடைய வேந்தனே, காலைக்கடன் கழிக்க இப்பொழுது வரமாட்டாரா?

5. மணந்திலனேல்-சேரமாட்டேனுயின் ; பொன்னகலம்=பொன்+அகலம்-அழகு பொருந்திய மார்பு ; உள்ஞருக=உள்+உருக- (உள்ளம்) மனம் உருக ; புல்லல்-தழுவுதல்.

மன்னவனே, இந்தப் பிறப்பிலே உம்மைத் தேடிச் சேராது போவேனுனால், தவம் புரிந்தாயினும் மறுபிறப்பிலே உமது அகன்ற மார்பைத் தழுவாது விடுவேனே?

கிரகித்தற யயிற்சி :

1. தமயந்தி தான்படும் துயருக்கு எதனை உவமானமாகச் சூறி னாள்?
2. மஞ்சத்தவழ் வெற்பெடுத்த வச்சிரத்தோன் யார்? பொருள் யாது? அவனிடம் நனன் பயின்ற விஞ்சையாது?
3. நனனது சிறப்பியல்புகளைத் தமயந்தி கூறுவதுபோல எழுதுக.
4. சூரியன் உதிக்கும் போது நிகழ்வன யாவை?
5. தமயந்தியின் கண்சி வேண்டுகோள் யாது?
6. பொருள்தருக : கவுள், கான்று, நேரலார், விஞ்சை, வேலை.
7. “முடியுமுத வார்கழல்”—என்றது யாருடைய கழலை? யாருடைய முடி கழலை உழுதது? முடியுமுதலாவது யாது?
8. “கஞ்சமலர் முகம்”—இதில் உவமானம் எது? உவமேயம் எது? எங்கனம் உவமானமாயிற்று?
9. “கஜைபட்டு உழுதும் பினை” யாருக்கு உவமானம்? எங்கு னாம்?
10. தமயந்தி நனனிடத்தில் மிகுந்த அன்புள்ளவள் என்பது எவ்வாறு புலனுகின்றது?

(ஆ) தொழிலாளர்

கைத்தொழிலாலே செல்வம் விளைகிறது. அறிவுத்தொழிலால் அது சேகரிக்கப்படுகிறது. கைத்தொழில் செலவத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அறிவுத்தொழில் கைத்தொழிலை நடத்துகிறது. “புத்தியில் ஸாத மூடர்கள் சக்கரவர்த்திகளாகவும், இராசாக்களாகவும், பெரிய நிலச்சொந்தக்காரர்களாகவும், முதலாளிகளாகவும் இருந்து பெருஞ் செல்வங்களைக் கையாளுதல் காண்கிறோமே. எனவே, அறிவுத்திறமையாலும், அறிவு முயற்சியாலும் பெருஞ்செல்வந் திரட்டப்படுகிற தென்று சொல்லுதல் எங்களும் பொருந்தும்? ” என்று கேட்பீர் களாயின், அதற்கு உத்தரம் சொல்லுகிறேன்.

பல இடங்களில் இப்போது மூடர்களிடம் செல்வமிருப்பதைக் காண கிறோமாயினும், இவர்களுக்கு இந்தச் செலவத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்த இவர்களுடைய முன்னேர்களில் அநேகர் அல்லது ஒருவனு மினும் மிகுந்த புத்திசாலியாகவும், அந்தப் புத்தியைக்கொண்டு சோம்பவின்றி விடாமுயற்சியுடன் உழைப்பவனுகவும் இருந்திருக்க வேண்டும். புத்திமாத்திரம் இருந்தாற் போதாது. அதைக்கொண்டு சோம்பவில்லாமல் விடாமுயற்சியுடன் உழைக்கவும் வேண்டும். அப் போது தான் செல்வம் சேர இடமுண்டாகும். “வெறும் மிருக பலத்தால் இராசாக்கள் சௌனியங்களின் மிகுதி காரணமாகப் பிற நாடுகளைக் கொள்ளியிட்டு அவளிறந்த பூமியும் செலவங்களும் சேர்த்த தாகச் சரித்திரங்களிற் படித்திருக்கிறோமே. அப்படியிருக்கையில், புத்தி நுட்பத்தாற் செலவம் சேர்வதாகச் சொல்லுதல் தகுமோ? ” என்று கேட்பீர்களானால், அதற்கு விடை கூறுகிறேன். யுத்தம் மிருகத்தொழிலாக இருந்த போதிலும், நல்லோர்களால் எவ்வளக யாலும் வெறுக்கத்தக்க இழிதொழிலாக இருந்தாலும், அதற்கு மிருகபலம் மாத்திரம் இருந்தாற் போதும் என்று நினைப்பது தவறு. யுத்தசாத்திரம் என்பது ஒரு பெரிய சாத்திரம். அதில் மிருகபலம் கருவி; அறிவு கருத்தா. சாதாரணக் கொள்ளைக் கூட்டங்களிலே கூடத் தலைவருகை இருப்பவன் சிறந்த புத்திருப்ப முடையவனுக விருத்தல் இன்றியமையாதது. எத்தனையோ விதமான அறிவைப் பயிற்சிகள் ஆதிகாலமுதலாகவே யுத்தத்துக்கு அவசியமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அதிலும், தற்கால யுத்தங்களோ பல பல துறைகளில் மிகச் சிறந்த அறிவுத் தேர்ச்சி கொண்ட பண்டிதர்களாலே நடத்தப்படுகின்றன.

வியாபாரம், கைத்தொழில் முதலிய சமாதான நெறிகளிற் கெல் வம் சேர்ப்பதற்கு மிக உயர்ந்த புத்தி நூட்பம் எக்காலத்திலும் இன்றியமையாததாக நிகழ்ந்து வந்திருக்கிறது. இக்காலத்தில் இவை புத்தித்திறமையில்லாமற் போன்று ஒரு கணங்கூடத் தரித்து நிற்க மாட்டா.

இந்தச் செய்தியை உணர்ந்தே ஆதிகால முதல் அறிவுப்பயிற்சி யடைய வகுப்பினர் கைத்தொழிலாளிகளுக்குக் கல்வி ஏற்பாடத் படியாக வேலை செய்துகொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். “எழுத்துத் தெரிந்த சூத்திரனை மிகவும் தொலையில் விலக்கி விடவேண்டும்” என்ற விநோத விதியொன்று மனுஸ்மிருதியிலே காணப்படுகிறது. நம்முடைய தேசத்தில் மட்டுமேயன்றி, உலக முழுமையிலும் எல்லா நாடுகளிலும் கைத்தொழிலாளருக்குக் கல்விப் பயிற்சி உண்டாகாத வண்ணமாகவே கட்டுப்பாடுகள் நடைபெற்று வந்திருக்கின்றன.

ஆனால், இந்தச் சூழ்சியை மீறி, எல்லா நாடுகளிலும், முக்கிய மாக, நமது பாரததேசத்தில், கைத்தொழில் புரியும் கூட்டங்களைச் சேர்ந்தாரிற் பலர் கல்வித் தேர்ச்சியடைந்து வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால், இங்ஙனம் கல்விப் பயிற்சி வாய்ந்தோர் பெரும்பாலும் தமிழுடைய பரம்பரைத் தொழில்களில் இருங்காமல், சுத்த இலக்கியப் பயிற்சியிலேயே வாழ்நாளைக் கழிப்பாராயினர்.

எனினும், சென்ற ஓரிரண்டு நூற்றுண்டுகளுக்குள்ளே ஜோப்பா வில் எல்லா வகுப்பினருக்கும் கல்வி பயிற்றும் முறைமை தொடங்கி வந்திருக்கிறது. இந்தச் சர்வ சணக்கல்விக் கொள்கை ஜோப்பாவில் விருந்து உலகத்தின் பிற பகுதிகளிலும் தாவிவிட்டது. இக்கொள்கையை நமது நாட்டில் நிறைவேற்றிவிட வேண்டுமென்று புண்ணிய வாணகள் பலர் பெருமுயற்சி செய்துவருகிறார்கள். இங்ஙனம் எல்லா வகுப்புகளையும் சேர்ந்த எல்லா மனிதரிடையேயுங் கல்வியும் அதன் விளைவுகளாகிய பலவகைப்பட்ட அறிவுப்பயிற்சிகளும் பரவிவிடுமானால், அதினின்றும், கைத்தொழிலாளிகள் கல்விப் பயனைக் காவியங்கள் இயற்றுவதிலும் படிப்பதிலும் மாத்திரம் செலவிடும் வழக்கம் மாறிப் போய், அவரவர் தத்தமக்கு உரிய தொழில்களிலும் கல்வியறிவைப் பயன்படுத்தத் தொடங்குவார்கள். இதினின்றும் இதுவரை உலகத் தில் கைத்தொழிலாளர் பரம ஏழைகளாக இருந்துவரும் நிலைமை நீங்கி மேனுமேனும் கைத்தொழிலாளருக்குள்ளே செல்வம் வளர்க்கி பெற்றுவா ஏதுவுண்டாகும்.

இப்போது நமது நாட்டில் அங்கங்கே பல தொழிற் சங்கங்கள் தாபனஞ் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. இச்சங்கத்தார்கள் சம்பள ஏற்றத்துக்கும் வேலை நேரத்தைக் குறைப்பதற்கும் வேண்டிய முயற்சி கள் பல செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். இந்த முயற்சிகளைல்லாம் முற்றிலும் நியாயமே. இதில் ஜயமில்லை.

ஆனால், இச்சங்கத்தார்கள் மேற்கூறிய வழிகளிலே முயற்சி செய்வதன் தமது காரியங்களை நிறுத்திவிடாமல், அங்கங்கே பள்ளிக் கூடங்கள் ஆயிரக்கணக்காக ஏற்படுத்தி அவற்றிலே தமிழ்நடை மக்களுக்கு நிறைந்த கல்வியூட்டுவதற்குரிய முயற்சிகள் செய்ய வேண்டும். மேலும், பகற் பள்ளிக்கூடங்கள் மாத்திரமேயன்றி இராப் பள்ளிக்கூடங்களும் ஏற்படுத்தி அவற்றிலே தொழிலாளிகள்—எல்லா வயதினரும்—சென்று படிப்பதற்குரிய காரியங்களை நடத்தல் வேண்டும்.

அறிவே வலிமை: கல்வியே செல்வத்தின் தாய். சரசவதியும் இலட்சமியும் மாமியும் மருமகனும் போன்றவர் என்றும், கல்வி யுள்ள இடத்தில் செல்வமும் செல்வமுள்ள இடத்தில் கல்வியும் ஏற்படுதல் மிகவும் அரிது என்றும் நமது நாட்டில் பரம மூத்தன மாண கொள்கையொன்று பரவி நிற்கிறது. வெறும் வருணைகளும், கற்பினைகளும் அமைத்து, யாருக்கும் எனிதில் சூலப்படாத வலிய நடையிற் காவியங்கள் எழுதுவதிலே படித்த படிப்பையல்லாம் சௌவிடுவோருக்கு அதிகச் செல்வம் சேர மார்க்கமில்லை யென்பது பிரத்தியட்சம். இந்த அனுபவத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டே மேற்படி கொள்கை ஆதிகாலத்தில் உற்பத்தியாயிற்று. ஆனால், அது இக்காலத்துக்குப் பொருந்தாது. காவியங்களைக் கூட எனியநடையில் எழுதினால் அச்சத்தொழிலும் பொதுசனக் கல்வியும் பரவிவரும் இக்காலத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு ஏராளமான இலாபம் கிடைக்கும். காவியங்கள் எழுதுவதற்கு மாத்திரம் படிக்காமல், பலவகை வியாபாரங்களுக்கும், தொழில்களுக்கும் வேண்டிய படிப்புக்கள் படித்து அவற்றை ஊக்கத்துடன் கையாளுவோருக்கு, மேன்மேலும் செல்வம் பெருகும். ஆதலால், தொழிலாளிகளே, கல்விப் பயிற்சி செய்யுங்கள். உங்களுக்கும் உங்கள் மக்களுக்கும் கல்வியறிவு மிகுவதற்குள்ள வழி செய்யுங்கள்.

சென்ற இரண்டு நூற்றுண்டுகளாக ஜீரோப்பாவில் சகல சளங்களும் சமானமென்றும், ஆதலால், பிறப்புப் பற்றியேனும், உடைமை பற்றியேனும், தொழில் பற்றியேனும் மனிதருக்குள்ளே எவ்வித-

மேன்மை தாழ்வுகளேனும் உணவு உடை முதலிய அவசியப் பொருள்களின் அனுபவத்தில் வேற்றுமைகளேனும் பாராட்டக் கூடா தென்றும் ஒரு புதிய கொள்கை தலைப்பட்டு நடந்து வருகிறது. சென்ற சில வருடங்களாக இக்கொள்கை அந்தக் கண்டத்தில் மிகவும் வலிமையுடையதாய்விட்டது. ஆரம்ப முதலாகவே இக்கொள்கை ஜோப்பாவிலே தொழிலாளருக்குள்ளே அதிகம் செல்வாக்குப்பெற்று வந்தது.

நூலாசிரியர்களும், உபாத்தியாயர்களும், இவர்களைப் போன்ற பிற ரும் தொழிலாளிகளுடன் சேர்த்து கணக்கிடுவதற்குரிய ரென்ற கொள்கை ஜோப்பாவிலேயே ஆரம்ப முதல் கிடையாது. இது சமீப காலத்திலே நேர்ந்ததொரு புதிய கொள்கை. ஆதியில், தொழிலாளின் கிளர்ச்சி ஜோப்பாவில் வேறுன்றியது முக்கியமாக இயந்திர சாலைகளினுலேயாம். அதற்கு முன்னர், அங்குள்ள தொழிலாளர் பெரும்பாலும் ஜீமின்தார்களிடமும் என்னற்ற சிறு சிறு தொழிற் சுடங்கள் வைத்து வேலை செய்த தொழிலாளர்களிடமும், சிறு சிறு முதலாளிகளிடமுமே வேலைசெய்து கொண்டிருந்தனர். தத்தம் வீட்டிலேயே தறி முதலியன வைத்துத் தாமே முதலாளிகளாகவும் தொழிலாளிகளாகவும் வேலை செய்தோர் பலர். இப்படியிருக்கையில், துணிநெய்யவும், இரும்பு தறிக்கவும், மரமறுக்கவும், எண்ணே யாட்டவும், பாத்திரங்கள் செய்யவும், முக்கியமான தொழில்களுக்கெல்லாம் இயந்திரங்கள் ஏற்பட்டன. அதாவது மனித சத்தியாற் செய்து கொண்டு வந்த காரியங்கள் நீராவியின் சத்தியாலும், மின்சார சத்தியாலும் செய்யப்படலாயின. நீராவியும் மின்சாரமுமே அபார வலிமைகொண்ட பூத சத்திகள். அவற்றின் திறமைக்கு வரம்பே கிடையாது. ஆயிர மனிதர் சேர்ந்து ஆயிரம் நாட்களிலே செய்தற்குரிய தொழிலை இந்த இயந்திரங்கள் ஒரு தினத்திற் செய்துமுடிக்கத் தொடங்கின. எனவே, பெருஞ் செல்வமுடையோர் தமிழுள்ளே சங்கங்கள் கூடி இயந்திரங்களை ஏராளமாகத் தயார்ச்செய்து அவற்றின் மூலமாக நெசவு முதலிய தொழில்களைச் செய்யத் தலைப்பட்டனர். இதனால் ஏக்காலத்தில் பதினையிரம் இலட்சக்கணக்கான தொழிலாளருக்குத் தொழிலில்லாமற் போய், பட்டினி சிடக்க நேர்ந்தது. இதுதான் ஜோப்பாவிலே தொழிலாளர் கடசி வேறுன்றிப் பலப்பட்ட தொடங்கியதன் காரணம்.

— சுப்பிரமணிய பாரதியார்.

கிருத்தந் பயிற்சி:

1. நாட்டின் செல்வத்துக்கு ஆதாரமாயிருப்பன யானவ ?
2. செல்வத்துக்கு அறிவு எங்களும் உதவுகிறது ?
3. கல்வியறிவுடையாரிடத்துக் காணப்படும் குறை யாது ?
4. கல்வியறிவை எவ்வாறு பயன்படுத்தல் வேண்டும் ?
5. தொழிற்சங்கங்களைப்படுவை யானவ ?
6. தொழில் செய்வோர் கல்வி பெறுவதற்கு உகந்த வழி யாது ?
7. சர்க்காரியும் இடைச்சமியும் எம்முறையினர் ? இம்முறையினால் வளர்ந்துவரும் மூடநம்பிக்கை யாது ?
8. பொருள் தருக : பிரத்தியட்சம், மார்க்கம், பரமனமை, கைளி யம், உத்தரம், ஏது, காவியங்கள், அநுபவம்.
9. மிருகபலமென்பது என்ன ?
10. விநோத விதியாவது யாது ? விளக்குக.
11. தொழிலாளர் கிளர்ச்சி மேலெநாடுகளிலே தோன்றுவதற்கு ஆதாரமாயிருந்த காரணம் எது ?
12. அபார வலிமைகொண்ட டூத சத்திகள் எவை ?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

மூவிடப் பெயர், வினைமுற்றுக்கள்

1. அ. நான் இன்று அவைக்களத்துக்குப் போகின்றேன்.
ஆ. மனுநீதிச் சோழனின் கதைப்பாடவிலே நாம் ஐந்து கதா பாத்திரங்களைக் காணகிறோம்.
2. அ. அவனருளாலே நீ ஒரு புதல்வளைப் பெற்றுால்.
ஆ. உங்களுடைய சமயக்கல்வியையெல்லாம் இந்தியருக்குள் இந் தியராய் விளங்கிய ஒருவர் மூலம் நீவீர் பெற்றீர்கள்.
3. அ. கோப்பெருஞ்சோழன் உறையுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழநாட்டை ஆண்டான்.
ஆ. அவன் ஒருநாள் பின்னையைத் தொட்டிலிலே கிடத்திவிட்டுச் சூளிக்கச் சென்றான்.
- இ. பொறுமையாளர் சீசரைக் கொல்லத் திட்டபிட்டனர்.
- ஈ. பாம்பொன்று தொட்டிலிற் கிடந்த பின்னைக்குக் கிடப்ப போனது.
- உ. கோழிகள், கொக்கரக்கோ என்று கத்திக்கொண்டு திரும் பிப் போயின.

மேலே உள்ள ஒன்பது வாக்கியங்களும் மூன்று பகுதிகளாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முதலாவது (1) தொகுதியிலுள்ள இரண்டு வாக்கியங்களும் பேசுவோர் (தன்மை) வாக்கியங்களாகவும், இரண்டாவது (2) தொகுதி வாக்கியங்கள் கேட்போர் (முன்னிலை) வாக்கியங்களாகவும் அமைந்துள்ளன. மூன்றாவது (3) தொகுதி வாக்கியங்கள் படர்க்கை வாக்கியங்களாகும். இத்தொகுதியில் ஐந்து வாக்கியங்கள் இருக்கின்றன.

ஒன்பது வாக்கியங்களிலும் எழுவாய்களும் பயனிலைகளும் தடித்த எழுத்திலுள்ளன. எழுவாய்ச் சொற்கள் பெயர்ச்சொற்கள்; பயனிலைச் சொற்கள், வினைச்சொற்கள்—வினைமுற்றுக்களாகும்.

முதலாவது தொகுதியிலுள்ள (தன்மை வாக்கியங்களிலுள்ள) எழுவாய் (பெயர்)சொற்கள், தன்மைப்பெயர்கள் எனவும், பயனிலைகள் (வினைமுற்றுக்கள்) தன்மை வினைமுற்றுக்களெனவும் வழங்கப்படும். இவ்வாறே மற்றைய வாக்கியங்களிலும் காணக்.

1. அ. நான் என்பது தன்மை ஒருமைப்பெயர்—போகின்றேன் என்பது தன்மை ஒருமை வினைமுற்று.

ஆ. நாம் தன்மைப் பண்மைப் பெயர்—காண்கிறோம், தன்மைப் பண்மை வினைமுற்று.

2. அ. நீ, முன்னிலை ஒருமைப் பெயர்—பெற்றுய், முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று.

ஆ. நீவீர், முன்னிலைப் பண்மைப்பெயர்—பெற்றீர்கள், முன் னிலைப் பண்மை வினைமுற்று.

3. படர்க்கை வாக்கியங்கள் ஆண்பால், பெண்பால், பலர்பால், ஒன்றன்பால், பலவின்பாலென ஐந்து பால்வகைகளாகப் பகுக்கப் படும்.

எனவே, பெயர்ச்சொற்கள் தன்மைப்பெயர், முன்னிலைப்பெயர், படர்க்கைப்பெயர் என வகுக்கப்படும்.

தன்மைப்பெயர் : தன்மைஒருமைப்பெயர், தன்மைப்பண்மைப்பெயர் என இருவகைப்படும். நான் யான் என்னும் இரண்டுமே தன்மை ஒருமைப் பெயர்கள் ஆகும். யாம், நாம் என்னும் இரண்டு தன்மைப்பண்மைப் பெயர்களாம்.

நீ என்னும் ஒன்றே முன்னிலை ஒருமைப்பெயர்.

நீவீர், நீயீர், நீர், எல்லீர் என்னும் நான்கும் முன்னிலைப் பண்மைப் பெயர்களாம்.

எனவே, அளவில்லாதனவாகிய பெயர்ச்சொற்களுள் (9) ஒன்பது பெயர்ச் சொற்கள் (நான், யான், நாம், யாம், நீ, எல்லீர், நீயீர், நீவீர், நீர்) தவிர்ந்த மற்றைய பெயர்ச்சொற்கள் அனைத்தும் படர்க்கைப் பெயர்களாம்.

தன்மைப்பெயர்களை முடிக்கும் வினைமுற்றுக்கள் தன்மைவினை முற்றுக்கள் எனவும்; முன்னிலைப்பெயர்களை முடிக்கும் வினைமுற்றுக்கள் முன்னிலைவினை முற்றுக்கள் எனவும் வழங்கப்படும். அவை ஒருமைவினைமுற்றுக்கள், பண்மைவினைமுற்றுக்கள் எனப் பகுக்கப் படும். தன்மை, முன்னிலைப் பெயர்களோ, தன்மை, முன்னிலை வினைமுற்றுக்களோ ஆண்பால், பெண்பால் முதலியனவாக வகுக்கப்படா. படர்க்கைப்பெயர்களும் வினைமுற்றுக்களுமே உயர்தினை, அஃறினையெனப் பிரிக்கப்பட்டு ஆண்பால், பெண்பால் முதலியனவாக வகுக்கப்படும்.

பயிற்சி :

1. தன்மைப்பெயர்கள் எத்தனை? அவை எவை?
2. முன்னிலை ஒருமைப்பெயர் எது? பண்மைப்பெயர்கள் எவை?
3. முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்றுக்கள் மூன்று எழுதுக.
4. ஆண்பால் முதலியனவாகப் பகுக்கப்படாத சொற்கள் எவ் விடத்துக்குரியன?
5. முன்னிலைப் பண்மை வினைமுற்றுக்கள் மூன்று தருக.
6. படர்க்கைப்பெயர்களும், படர்க்கைவினைகளும் எவ்வெப்பால்க ளாகப் பகுக்கப்படும்?
7. முன்னிலை வினைமுற்றுக்கள் இரண்டு எழுதுக.

(ஏ) எழுத்து

மதுவிலக்கு

1. முன்னுரை : (மது—கள், சாராயம், விறண்டி முதலிய மயக்கத்தைத்தரும் திரவங்களுக்குரிய சொல்)
2. மக்கள் மது உண்ணக் காரணம் :
 - அ. உடற் களைப்பினைப் போக்கல்.
 - ஆ. மனக்கவலையைப் போக்கல்.
 - இ. மேற்கூறிய காரணங்களைக் கொண்டு பழகிப் பின்னர் விட்டுமுடியாது இருத்தல்.
3. மதுவால் உண்டாகும் தீமைகள் :
 - அ. மதுவுண்பவர் தம் பொருளை இழப்பர் : (பலர் மதுவுண்டு தம் பொருள்களை யெல்லாம் இழந்து, கடன்காராய் —மனைவி மக்களுக்கும் துன்பம் விளைவித்துள்ளனர்.)
 - ஆ. மது ஒரு கொடிய நஞ்சு : (மனிதனின் நரம்பு மண்டலங்களையும் பிற முக்கிய உறுப்புக்களையும் பாதிக் கின்றது. நஞ்சன்பார் கள்ளுஞ்சபவர் என்பது பழமொழி.)
4. எவ்வாச சமயங்களும் மது உண்ணலை விலக்குகின்றன.
5. அன்மையில் மதுவிலக்குக்காகத் தம் வாழ்நாள் முழுவதையும் கழித்தவர் : காந்தியிடிகள். இன்று இந்தியாவில் பல மாநிலங்களில் மதுவை அரசாங்கம் ஒழித்து வருகிறது.

(ஒ) சுவைத்தல்

இரு பெண்மான் பசிய புல்லைமேய்ந்து கொண்டு நிற்கின்றது. அதன் உடம்பு மிக மென்மையும் அழகும் உடையது. அந்நேரம் வேடஞ்சூருவன் அந்த மாளைக் கொல்ல நினைந்து அதன் மேல் அம்பு எய்தான். அம்பு மாளின் உடம்பிலே தைத்தது. கவலை அறியாமற் புல் மேய்ந்த வண்ணம் நின்றமான் கதறிக்கொண்டு வீழ்ந்தது; கண்ணீர் வடித்தது; துடிதுடித்துச் சுழன்றது.

காட்டிலே காரிருளில் தன் கணவனைக் காணுமற் கலங்கிய தமயந்தி கதறுகின்றன. காடெல்லாம் எதிரொலிக்கக் கண்ணீர் விட்டுப் புலம்பு சின்றுள். இங்ஙனம் தமயந்திபடுகின்ற துண்பம், அப்பெண்மான் படுந் துண்பத்தைப் போன்றது. அம்பு பட்டவுடன் ஆவி போகாமற் குற்றுயிராகக் கிடந்து வருந்துகின்ற பெண்மான் போலக் கணவன் காணுமற்போன ஆரூத்துயரைத் தாங்கமாட்டாது தமயந்தியும் வருந்துகின்றன.

நனன், மன்னர்க்கு மன்னன். மணிமுடி அணிந்த மன்னர்கள் அவன் அடியில் வீழ்ந்து வணங்குவார்கள். அப்பொழுது அம் மன்னர்களின் மணிமுடிகள் நனனது கால்களிற் படிந்து கிறிவிடும். கீறிய அடையாளம் தலைம்பாகக் கால்களிற் காணப்படும். இங்ஙனம் மன்னர்கள் காலில் வீழ்ந்து வணங்கும் வீரனுகிய தன் கணவன் காட்டிலே காலால் நடந்து செல்லக்கூடிய துண்பத்தை அடைந்து விட்டானே என்று தமயந்தி வருந்துகின்றன. தன்னைத் தன் கணவன் காட்டிலே விட்டுச்சென்ற கவலையிலும் பார்க்க, மன்னர்கள் விழுந்து மணிமுடி படிய வணங்கும் கால்களாற் கல்லும் முள்ளும் உள்ள காட்டில் நடந்து சென்ற கவலைதான் தமயந்தியை வாட்டு கிறது. இதனால் தமயந்தியினது கற்பின் மேம்பாட்டை அறியலாம்.

பதினூன்காம் பாடம்

(அ) தமயந்தி புலம்பல் II

நளைனப் பிரிந்த தமயந்தி, தன் பிரிவுத்துயரைப் பொறுக்க மாட்டாது புலம்பலானால் :

வாவுமிள மான்காள் மயில்காள் மடப்பிடிகாள்
கூவும் கரிய குயில்காள்மென் புள்ளினங்காள்
ஆவியென மேவி அகலே மெனவகன்ற
காவலன்தான் போன வழியெனக்குக் காட்டுரே

6

என்ன உருசி இருகணீ ராவியுகத்
தன்நாத் தழும்பய் புலம்பித் தமியளாய்
மின்னு ரிடைருடங்கச் செல்வாள் விறல்வேந்தன்
பொன்னு ரடிநோக்கிப் பூங்கொடிபோல் வீழ்ந்தழுதாள்

7

ஐயன் கமல அடிச்சவடு காண்டலுமே
வெய்ய துயாவிட மீதூர வாய்புலராச்
செய்ய கமல மலிறிற் நிருவளையாள்
கையறவா நெஞ்சம் கலுழா வுயிர்சோர்ந்தாள்

8

இவ்வாறு துன்பக் கடலினிடை மூழ்கும்
மைவார் தடங்கண் மடமாதின் செவ்விமுகம்
செவ்வான் மதியமெனச் செங்கண் துளையெயிற்று
வெவ்வா யரவ முருத்து விழுங்கியதே

9

நெய்த்தோரில் மூழ்கி நினைம்பருகும் வைவேலாய்
ஸைத்தோர் கொடுந்தருகண் பாந்தள் விழுங்கியதால்
எய்த்தே னுயிர்காத்தற் கெய்தாய் எனவழுதாள்
மைத்தோய் குவளை மதர்நெடுங்கண் வானுதலே

10

6. வாவும்-தாவுகின்ற-பாய்கின்ற ; மடப்பிடிகாள்=மடம்+பிடிகாள்—இளமை வாய்ந்த பெண்யானைகளே ; மென்புள்ளினங்காள்=மென்மை+புள்+இளங்காள்-மென்மை பொருந்திய பறவைக் கூடபங்களே ; ஆவியென=ஆவி+என-உயிரைப் போல ; மெவி-பொருந்தி அகலேமெனவகன்ற=அகலேலம்+என அகன்ற-திருமணக் காலத் தில் பிரியோம் என்று சொல்லி இப்பொழுது பிரிந்த.

மான்களே, மயில்களே, பிடிகளே, குயில்களே, பறவைகளே, உயிரைப்போல என்னுடன் பொருந்திய என் தலைவன் என்னைவிட்டு

ஒருபோதும் பிரியேன் என்று கூறி, இப்பொழுது பிரிந்துவிட்டார். அவர் சென்ற வழியை எனக்குக் காட்டுவீர்களா?

7. என்னு-என்று; ஆவியுக=ஆவித்தக (கண்களில் நின்று) நீர்த்துளிகள் உதிர; நாத்தமும்ப=நா+தமும்ப-தனது நா, தடிப் படையும்படி; மின்னூர்=மின்+ஆர்-மின்னீலப்போன்ற; இடை நுடங்க-இடைநடுங்க; விறல்வேந்தன்-வெற்றி பொருந்திய நளமகசாசன்; பொன்னூர்=போன்+ஆர்-அழகுநிறைந்த.

என்று சொல்லி மனங் கரைந்தாள். கண்களில் நீர்பெருக நாத் தமும்படையும்வண்ணம் புலம்பித் தன் கணவனது அடிச்சவுட்டைக் கண்டு வீழ்ந்து புலம்பினாள்.

8. ஜயன்-நளமகராசன்; கமலவடிச்சவுடு=கமல+அடி+சவுடு-செந்தாமரை மலர் போன்ற காலடி பதிந்த அடையாளம்; வெய்ய-கொடிய; துயரவிடம்-துன்பமாசிய நஞ்சு; மீதூர-மிகக்கூர; வாய் புலரா-வாய் உலர்ந்து; செய்ய-சிவந்த; மலரில் திரு அணையான்-செந்தாமரை மலரில் இருக்கின்ற திருமகளைப் போன்ற தமயந்தி: கையறவா=கை+அறவா-செயல்அற்று; நெஞ்சங்கலுழா=நெஞ்சம்+கலுழா-மனங்கலங்கி அழுது.

தன் கணவன் அடிவைத்துநடந்துசென்ற அடையாளத்தைக் கண்டதும் கொடியதுன்பம் மிகுந்து வாய் உலர்ந்தது. உடனே தமயந்தி மனங்கலங்கி அழுது மயக்கமடைந்தாள்.

9. துன்பக்கடலினிடை=துன்பம்+கடலின்+இடை-துன்பமாசிய கடலின்கண்; மைவார்-அஞ்சனம் ஜமூகுகின்ற; தபங்கண்=தடம்+கண்-அகலமான கண்; மடமாதின்-இளைமை வாய்ந்த தமயந்தியின்; செவ்வி-அழுகு; செவ்வான் மதியமென=செம்மை+வான்+மதியம் +என்-சிவந்த வானத்திலேயுள்ள வெண்திங்கள்-சந்திரன் என்று எண்ணி; செங்கண்=செம்மை+கண்-சிவந்த கண்; துளைளயிற்று=துளை+எயிற்று-துவாரம் பொருந்திய பற்களை உடைய; வெவ்வாய்=வெம்மை+வாய்-கொடியவாய்; அரவம்-பாம்பு; உருத்து-சினந்து.

இங்ஙனம் தன் தலைவனை நினைந்து துன்பக்கடலில் அமிழ்ந்தி வருந்திய தமயந்தியைக் கொடிய மலைப்பாம்பொன்று விழுங்கியது.

10. நெய்தோர்-இரத்தம்; நினைம்-கொழுப்பு; வைவேல்-கூரமை பொருந்திய வேற்படை; பைத்தோர்=பைத்த+ஒர்-படத்தை உடைய ஒரு; கொடுந்தறுகண்=கொடுமை+தறுகண்-கொடிய கடுஞ்சினைம்; பாந்தள்-பாம்பு; எய்த்தேன்-இளைத்தேன்; எய்தாய்-வருவாயாக; மைத்தோய்=மை+தோய்-அஞ்சனந் தீட்பப்பட்ட;

குவளை-கருநெய்தல்; மதர்நெடுங்கண்=மதர்+நெடும்+கண்-குளிரச்சி பொருந்திய நீண்ட கண்கள் ; வானுதல்=வாள்+நுதல்-ஒளிவாய்ந்த நெற்றியை உடைய தமயந்தி.

“வேற்படையை உடைய வேந்தனே, கொடுஞ்சினம் பொருந்திய மலைப்பாம்பு என்னை விழுங்கியது. என்னுடைய உயிரைக் காப்பாற்ற வாராயோ” என்று தமயந்தி புலம்பினான்.

கிருத்தற் பயிற்சி :

- (1) தமயந்தி, மான்கள் மயில்கள் முதலியவற்றை யாது கேட பாள் ?
- (2) நளனது அடிச்சுவட்டைக் கண்டவுடன் தமயந்தி என்ன செய் தாள் ?
- (3) செய்ய கமலமலரில் திரு என்றது யாரை ? அவர் யாருக்கு உவமானம் ?
- (4) தமயந்தியைப் பாம்பு விழுங்கியதேன் ?
- (5) தமயந்தியை விழுங்கிய பாம்பு எத்தகையது ?
- (6) பாம்பினால் விழுங்கப்பட்ட தமயந்தி, நளனை எங்குனம் அழைத் துப் புலம்பினான் ?
- (7) பாம்பைக் குறிக்க இப்பகுதியில் வந்த சொற்கள் யாவை ?
- (8) கருத்தெழுதுக : ஆவி, சுவடு, உகுத்தல், எய்துதேன், மதர் கையறவு.
- (9) தமயந்தியின் இடைக்கு உவமானமாகக் கூறப்பட்டது யாது ? அஃது எங்குனம் உவமானமாகும் ?

(ஆ) ஆலமரமொன்று கூறிய கதை

வானுறவோங்கி வளர்ந்து பரந்து சுடும் எடுப்புமற்று விளங்கும் எனது தோற்றுத்தைச் சிறிது பாருங்கள். நீலவானமும் ஆழ்கட ஞும் போன்ற கரு நீலமான என் இலைகளும், பழுப்பிலை நிறைவின் பொன்னிறமும், செந்நெருப்பினை மிஞ்சிய என் செந்தளிரச் செவ் வொளியும், உங்கள் கண்களுக்குத் தரும் வன்னவிருந்தினை மனத் திலே சிறிது நிறுத்துங்கள். தமிழ் இலக்கியங்களிலே எனக்குத் தரப்பட்டுள்ள மதிப்பு, சிறுவர் மத்தியில் எனக்குள்ள செல்வாக்கு, நாயும் புலியும் தாயமும் ஆடும் முதியோரின் பொழுதுபோக்குக்கு என் இன்றியமையாமை என்னும் சிறப்புக்கள் யாவும் ஒருங்கே வேறுயாருக்குக் கிடைக்கும்! எனக்கு விழுதுகள் எத்தனை? பருத்த பெரிய கிளைகள் எத்தனை! என்னை உறைவிடமாகக் கொண்ட பறவைகள் எத்தனை! பல்லி, பூச்சி வகைகள் எத்தனை! இவற்றைக் கணக்கெடுக்க என்னுடையே முடியவில்லை! இவை மட்டுமல்ல; எனது சிறப்புக்கள் மேலும் பலவுள்; அவற்றைக் கேளுங்கள்.

மரங்களுள் மன்னவன் நான். மன்னைப் போலவே, நாடுபிடிக் குந் தொழிலை நானும் செய்வதுண்டு. பல்லான்டு காலமாக நான் இந்த இடத்திலையே நிற்கின்றேன். ஓரிடத்திலையே நின்றுகொண்டு இச்சூழல் முழுவதையும் எனக்கே உரித்தாக்கிக் கொள்ளுதற்கு முயன்று வந்திருக்கின்றேன். எனது கிளைகளைப் பல பக்கங்களிலும் பரப்பி, விழுதுகளாகிய புதுப்புதுக் கால்களை அங்கங்கே ஊன்றிப் பெரிதாக நான் வளர்ந்திருப்பது எனது இந்த முயற்சியின் விளைவே யாகும். ஓரடியிலே முளைத்த நான் தூண்போன்ற பருத்த இரு பத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட பாதங்களை உடையேனுக இப்போது இருக்கின்றேன். எனது புதிய கால்களாகிய தூண்களின் பலமும் உறுதியும் அழகும், அவைகளாலே தாங்கப் பெற்றுள்ள பருத்த கிளைகளும், அக்கிளைகளிலுள்ள கொழுமையான இலைப்பரப்பும், ஆலமரமண்டபம் என்று நீங்கள் வருணிக்கும் சிறப்புக்கு என்னை ஆளாக்கி மகிழ்வுட்டுகின்றன.

கல்லூரி வாசலுக்குச் சற்றுத் தூரத்தே நான் நிற்கின்றேனெனி னும், உங்களுடைய கல்லூரி வாழ்வின் நாளாந்த நிகழ்ச்சிகள் சில வற்றிலே எனக்கும் பங்குண்டு. பாடசாலை நாள்களில் நீங்கள் என் ணருகே வந்து என்னிழவில் மிக்க மகிழ்ச்சியோடு விளையாடுகின்றீர்கள். உங்கள் மகிழ்ச்சியைக் கண்டு எனக்குண்டாகும் தாய்மை உணர்ச்சிக்கு அனவே இல்லை. பாட நேரங்களிலே வகுப்புக்குச் செல்லமறுக்கும் மாணவர்கள் சிலர் என்னைத் தங்களது ஒதுக்கிடமாகக் கொள்ளுகின் ரூர்கள். எனக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லாத அச்செயலுக்காக அவர் களைக் கண்டித்துக் காட்டிக் கொடுத்தல் வேண்டும் என்றே நான் பெரிதும் விரும்புவேன். ஆயினும், அம்மாணவர்மீதன்டாகும் பரி தாபவுணர்ச்சி மிஞ்சிவிடவே, மெளன்நிலையை மேற்கொண்டு அவர் களுக்குப் புகலிடம் கொடுத்து விடுவேன்.

பாடவேளைகளின் முடிவிதோறும் கேட்கப்படும் மணியொலியால் என் மீது அமர்ந்திருக்கும் பறவைகளும் அணில்களும் அவ்வெப்போது வெருண்டு தாழும் எதிர்க்குரல் கொடுத்து என்னகத்னத இசையால் நிறைவிக்கும். எனது பெரிய அடியின் இடப்புறத்திலே காணப்படும் ஒதுக்கிடத்தைத் தனக்கே சொந்தமாகிக் கொண்டிருக்கும் கடலைக் காரி, எனது நெடுநாட் சிநேகித்தியாவாள். அவனும் நானும் அவ்வெப்போது உங்கள் குணுதிசயங்களைப்பற்றி மகிழ்ந்து பேசிக்கொள்ளுவோம். பாடசாலை ஓய்வு நேரத்துக்கான மணியோசை கேட்டதும் அந்த நன்றிகெட்ட சிநேகிதி என்னை அடியோடு மறந்து, உங்களையே நோக்கி அவசரப்பட்டுக்கொண்டிருப்பாள். கடலை வியாபாரம் மூம் மூரமாகச் சிறிது நேரம் நடைபெறும். சிலவேளைகளில் அவனுடைய கடலைச்சுருள்களைக் களவாடிச் செல்லமுயலும் குறும்புக்கார மாணவர் சிலரை அவள் திடடுமீபோது அன்னுரின் இழிசெயலுக்காக நான் வெட்கப்படுவதுண்டு. அவ்வேளைதோறும் வந்து செல்வோரான பனிப்பழம் விற்போன், இனிப்பு வியாபாரி முதலானேர், அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெருங்கூட்டம் கலைவதற்குத் துணைசெய்து அவளைச் சிறிது ஆறுதற் படுத்துவார்கள். ஆனால், கடலைக்காரி அந்த வியாபாரிமாரை ஒருபோதும் விரும்புவதேயில்லை. வகுப்பறைகளிலிருக்கும்போது நீங்கள் அடக்கி வைத்துக்கொண்டிருந்த குறும்புக்குரல் முதலானவை நீங்கள் என்னிடம் வந்ததும் உங்களைமீறி

வெளிவந்து விடுகின்றன. அதனாற் சிறிதுநேரம் நீங்களும் என்னைப் போற் கேட்பாரற்றவராய்ச் சுதந்திரச் சிட்டுக்கள்போல மகிழ்ந்து குதிப் பதைக் கண்டு நான் மனம் நிறைவெய்துவேன்.

மற்றையோர்க்கு நிழல் கொடுத்தல் முதலாய உதவிகளைச் செய்து வாழ்தலே எங்கள் பரம்பரைத் தொழில். அதனால் நெடுந்தூரத்தி விருந்து களைத்து வரும் பிரயாணிகள் தங்கியிருந்து இளைப்பாறிச் செல்லும் தங்குமடம்போல் நான் இப்பெருவழியருகில் வளர்ந்து பரந்திருப்பது குறித்து மிகக் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். காலந்தோ ரும் இந்தளிகளும், பசிய இலைகளும், பொன்னிறமான பழப்பிலை களுமாகிய புதுப்புது உடைகளை மாற்றிமாற்றி உடுத்து என்னை அழகு செய்து மகிழ்வேன். மிக நுண்ணிய ஒரு விதையினுள்ளே எனது இந்தப் பருத்த பெரிய உடலானது எவ்வாறு அடங்கியிருந்ததோ? அஃது எனக்கு ஆச்சரியம் தான்.

இங்கிருந்து சற்றுத் தொலைவிலே நன்கு வளர்ந்து பருத்து நிற் சின்றது என் அன்னையாகிய முதிய ஆலமரம். அதனிடமிருந்து பல்லாண்டுக்கு முன்பு ஒரு காகம் கொண்டு வந்த பழமொன்றி ஞுளிருந்து ஒருவிதை இதே இடத்திற் பனையின் உச்சியில் விழுந்தது. என்னைத் தன்னுள் அடக்க வைத்திருந்த அந்தச் சிறிய விதையிலிருந்து அது உயரத்திலேயே கிடைத்த மேடையிற் பிறந்து, மெல்லமெல்லப் பூமியை நோக்கி வேரெறிந்து வளர்ந்தநான் என் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாகவிருந்த பனையையும் இறுதியில் விழுங்கிக் கொண்டேன். இந்தத் தீமையை நான் தனக்குச் செய்வேலனை அறிந்திருந்த போதிலும், மற்றையோர்க்குதவும் என் மூலப்பன் பினை எண்ணி அப்பனை என்னைப் பேணிக் காத்து வளர்த்து. அதற்கு நான் செய்யவேண்டிய நன்றிக் கடனுக்கு அளவே இல்லை என்பதை நன்கு உணரவேன். பனையின் உச்சியிலிருந்து எனது முதலாவது வேர் பூமியை அடைந்து காலான்றிய பின்னரே நாற்புற மூம் கிளைவிட்டுப் படர்ந்து வளரும் தைரியம் எனக்குன்டாயிற்று. எனது ஆரம்ப அடிமூரிந்து போனாலும், என்னை அழியாது காத்துநிற்கத் துணையாக வேறுபல அடிகள் இன்று எனக்குள்ளன. பெருங்களை தோறுமிருந்து நிவத்தை நோக்கி வளர்ந்த ஆகாயவேர்கள் இன்று

தனித்தனி அடிமரங்களாய் வளர்ந்துள்ளன. இத்தகைய சிறப்பு வேறு யாருக்கும் இல்லாத ஒன்றாகும். புதுமணமக்களை மற்றை யோர் ஆஸ்போற்றமூத்து என வாழ்த்தும் போது என்மனம் குளிரும்.

எனது சினைகள் பலவகைப் பறவைகளுக்கும் உறைவிடமாய்மை சின்றன. நான் பழுத்திருக்கும் காலம் பார்த்துக் காகம், குயில், அணில் முதலிய எத்தனையோ விருந்துகள் என்னிடம் வருகின்றன. அவைகள் யாவும் என் வீட்டிற்கு அழையா விருந்துகளா யினும் நான் ஒப்புடன் முகமலர்ந்து உள்ளனப்போடு உபசரிததே அவைகளுக்கு உணவு வழங்குகின்றேன். தங்கள் விருந்துக் காலம் முடிந்ததும் அவைகள் ஏதும் முகமன் வார்த்தைகளையாவது கூறுமல் என்னை நீங்கிச் சென்றுவிடுகின்றன. அதற்காக நான் அவற்றின் மீது ஒருபோதும் வருத்தப்பட்டதே இல்லை.

எனது பழங்கள் சிவந்த நிறமும், உருண்டை வடிவமும் பொருந்திய அழகிய தோற்றம் வாய்ந்தவை. எனது பெரிய தோற்றத்துக்கு அவை ஒருசிறிதும் ஒவ்வாத மிகச்சிறிய உருவுடையனவேயாயினும், என் நிழலினை விரும்பிச் சேரவோருக்கு அப்பழங்களால் எந்த இன்னனும் எய்தாதிருத்தற்காக, ஆண்டவன் அவற்றை இவ்வளவு சிறியவையாக அமைத்திருக்கும் விந்தையினை உண்ணிப் பார்க்கும் போது கடவுளின் படைப்புச் சிறப்பினை எண்ணிப் பெரிதும் வியப்புறுவேன். கண்ணுக்கினிய எனது பழங்களுட், சில சின்னஞ்சிறிய புழுக்கள் என்னை அறியாது எப்படியோ புகுந்து இடம்பிடித்துக் கொள்கின்றன. புறத்தே பேரழகுடன் தோன்றும் ஆலம் பழங்கள், அப்புழுக்கள் உள்ளிருக்கப் பெறுவதனால் உள்ளொன்று புறம்பொன் ருணவர்களுக்கு உவமையாகி, ஆலம் பழுப்போல் என்று மற்ற வர்கள் குத்தலாகக் கூறும் வகைமொழிக்கு என்னையும் ஆளாக்கி விட்டன.

விழுதுகளாக வளரும் எனது ஆகாயவேர்கள், துடுக்கு நிறைந்த மாணவர்களாகிய உங்களுக்கு ஆடுகயிறுகளாகின்றன. உங்களது செயல் எனக்கு மிகக் காடல்நோவைக் கொடுப்பதேயாயினும் வேகமாக உந்தி ஊசலாடும்போது நீங்கள் உரும் பெருமகிழ்ச்சியைக் கண்டு

எனது நோவை யறந்து நானும் ஆனந்தப்படுவேன். “ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி,” என்று நீங்கள் கற்ற முதுமொழி எனக்கு அற்ப உடல்வேதனையைத் தருவதாயினும், மனிதகுலத்தின் உடல் நலத்துக்கு நானும் துணைசெய்கின்றேனே என்ற பெருமையைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியில் முழுகுவேன். அதனால், வேண்டியார்க்கெல்லாம் என் விழுதுகளைப் பலவினக்கும் சூசுகளாகக் கொடுத்துவருவதில் இன்பத்தையே காணகின்றேன்.

இவ்வாறு தன்னலம் என்பதைச் சிறிதும் சிந்தியாது, மற்றை யோர்க்கு இயன்றவரையும் நன்மைகளையே செய்து வாழ்கின்ற எனது பெருமைகளை நினைக்கும் போது நான் இறும்புதெய்துவேன். எனது சிறப்புக்களை முற்றும் புகழ்ந்து முடிக்கத்தக்க கவிஞரும் எழுத்தாளரும் இனிமேற்றுன் பிறத்தல் வேண்டும் என்று நீங்கள் என்னை நோக்கிக் கூறுவது வெறும் புகழ்மொழி அனரென்பதை அறிந்து நான் உங்கள் அறிவின் பெருமையை மேச்கவதுண்டு. நீங்களும் என்னைப் போல மற்றவர்க்குதலி வாழ்தல் வேண்டும் என்பது என் பெருவிருப்பு. அவ்விருப்பினை நிறைவேற்றி வாழ்தலே நீங்கள் எனக்குச் செய்யக்கூடிய கைம்மாருகும்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

- (1) ஆலமரங்களின் பிறப்பு எவ்வாறு ஆரம்பமாகிறது ?
- (2) மணமக்களை வாழ்த்தும்போது என் ஆலமரத்தை உவமையாகக் கூறுகிறார்கள்.
- (3) ஆலமரம் மரங்களுள் வேந்தாதலெதனால் ?
- (4) ஆலமரம் மனிதர்களுக்கு எவ்வொல் வகையிற் பயன்படுகிறது ?
- (5) ஆலம்பழத்தின் இயல்பு எதற்கு உவமையாகக் கூறப்படுகிறது ? அதனால் உண்டாகும் இழிவு யாது ?
- (6) பறவைகளுக்கு ஆலமரம் எவ்வகையில் உதவுகிறது ?
- (7) ஆலமரத்துக்கு விழுதுகள் எங்ஙனம் உதவுகின்றன ?
- (8) “ஆலும் வேலும் பல்லுக் குறுதி”, என்பதன் பொருள் யாது?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

வினைமுற்று வகை

13 ஆம் பாடத்திற்குறப்பட்ட ஒன்பது வாக்கியங்களிலும் உள்ள வினைமுற்றுக்களை ஒரே தொழிலுடையனவாக மாற்றி எழுவாயை (பெய்கா) யும் பயனில்லையை (வினைமுற்றறை) யும் மட்டும் கொண்டு பின்வருமாறு வாக்கியங்களாக்கலாம்.

அ. 1. நான் போகின்றேன்.

2. நாம் போகின்றேம்.

ஆ. 1. நீ போகின்றாய்.

2. நீவிர் போகின்றீர்கள்.

இ. 1. கோப்பெருஞ்சோழன் போகின்றான்.

2. அவள் போகின்றான்.

3. பொறுமையாளர் போகின்றார்கள்.

4. பாம்பொன்று போகின்றது.

5. கோழிகள் போகின்றன.

மேலேயுள்ள ஒன்பது வினைமுற்றுக்களும், போ என்னும் வினை தொழில் அடியாகப் பிறந்தவை. அவை நிகழ் காலத்துக்குரியன. அவற்றை மற்றைய காலங்களாகவும் (இறந்தகாலம், எதிர்காலம்) மாற்றிப் போனேன், போகின்றேன், போவேன் என ($9 \times 3 =$) 27 வினைமுற்றுக்கள் ஆக்கலாம்.

அவை :

அ. 1. தன்மை ஒருமை இறந்தகால வினைமுற்று.

2. தன்மை ஒருமை நிகழ்கால வினைமுற்று.

3. தன்மை ஒருமை எதிர்கால வினைமுற்று.

4. தன்மைப் பன்மை இறந்தகால வினைமுற்று.

5. தன்மைப் பன்மை நிகழ்கால வினைமுற்று.

6. தன்மைப் பன்மை எதிர்கால வினைமுற்று.

- ஆ.** 7. முன்னிலை ஒருமை இறந்தகால வினைமுற்று.
 8. முன்னிலை ஒருமை நிகழ்கால வினைமுற்று.
 9. முன்னிலை ஒருமை எதிர்கால வினைமுற்று.
 10. முன்னிலைப் பண்மை இறந்தகால வினைமுற்று.
 11. முன்னிலைப் பண்மை நிகழ்கால வினைமுற்று.
 12. முன்னிலைப் பண்மை எதிர்கால வினைமுற்று.
- இ.** 13. உயர்தினை ஆண்பால் இறந்தகால வினைமுற்று.
 14. உயர்தினை ஆண்பால் நிகழ்கால வினைமுற்று.
 15. உயர்தினை ஆண்பால் எதிர்கால வினைமுற்று.
 16. உயர்தினைப் பெண்பால் இறந்தகால வினைமுற்று.
 17. உயர்தினைப் பெண்பால் நிகழ்கால வினைமுற்று.
 18. உயர்தினைப் பெண்பால் எதிர்கால வினைமுற்று.
 19. உயர்தினைப் பலர்பால் இறந்தகால வினைமுற்று.
 20. உயர்தினைப் பலர்பால் நிகழ்கால வினைமுற்று.
 21. உயர்தினைப் பலர்பால் எதிர்கால வினைமுற்று.
 22. அஃறினை ஒன்றங்பால் இறந்தகால வினைமுற்று.
 23. அஃறினை ஒன்றங்பால் நிகழ்கால வினைமுற்று.
 24. அஃறினை ஒன்றங்பால் எதிர்கால வினைமுற்று.
 25. அஃறினைப் பலவின்பால் இறந்தகால வினைமுற்று.
 26. அஃறினைப் பலவின்பால் நிகழ்கால வினைமுற்று.
 27. அஃறினைப் பலவின்பால் எதிர்கால வினைமுற்று.

பயிற்சி :

போ என்னும் வினையடியிலிருந்து மேற்கூறப்படவாறு 27
வகைகளுக்கும் உதாரணங்கள் தருக.

(ஏ) எழுத்து

ஓர் ஆறு தன் கதை கூறுதல்

1. ஆறு ஊற்றெடுத்தல் : (மலைகள், குன்றுகள், மலைவாவிகள்).
2. ஆறு பாய்ந்த இடங்கள் : (குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம் முதலிய இடங்கள்).
3. வரும்போது நிகழ்வன : (பூக்கள், தேங்காய், சந்தனம், மரம் முதலியவற்றுடன் வருதல்).
4. செய்த பயன்கள் : (கால்வாய், வாவிகள் நிரப்பி வயல்களிற் பயிரை வளர்த்தல்).
5. கண்சியாகக் கடலை அடைதல் :

கல்லும் மலையும் குதித்து வந்தேன்
 பெருங்காடுஞ் செடியும் கடந்து வந்தேன்
 எல்லை விரிந்த சமவெளி எங்கும் நான்
 இரங்கித தவழ்ந்து தவழ்ந்து வந்தேன்.

(ஒ) சுவைத்தல்

ஒருவர் உள்ளத்திலே துன்பம் கூடக்கூட ஆற்றுமை பெருகும். அப்பொழுது அவர்கள் தமது துண்பத்தைப் போக்குதற்குப் பற்றுக் கோடாக அயலில் உள்ள பொருள்களின் உதவியை நாடுவார்கள். தமது துண்பத்தையை உஸர்ந்து உதவி செய்ய முடியாத விலங்கு, பறவை முதலியவற்றையும் அவர்கள் தமக்கு உதவி செய்யும் வள்ளும் வேண்டுவார்கள்.

இங்களுமே தன் கணவனைக் காணுமற் கதறுகின்ற தமயந்தியும் காட்டில் வாழும் மான் முதலியவற்றை நோக்கித் தன் கணவன் சென்றவழியைக் காட்டும்படி கேட்கின்றார்கள். அவைகள் அவளின் துண்பத்தை உஸரவில்லை. அவைகள் ஒன்றும் கூறுவிட்டாலும் அவைகளை அழைத்துக் கேட்பதால் தமயந்தி ஆறுதல் அடைகின்றார்கள். தமயந்தி கேட்ட வினாவுக்கு அவைகள் விடை கூறமாட்டா. தம்மியல் புக்கேற்ப மான்கள் ஓடுகின்றன. மயில்கள் ஆடுகின்றன. பிடிகள் நடக்கின்றன. குயில்கள் கூவசின்றன. பறவைகள் பறக்கின்றன. ஆனால், ஆருமற்ற காட்டிலே தனித்து நின்று புலம்புகின்ற தமயந்திக்கு மான் முதலியனவே துணையாகத் தெரிகின்றன என்பது அவற்றை வினாவுவதன்மூலம் தெரிகிறது.

தம்மேல் அன்புள்ளவர்கள் இறந்தபின் அவர்கள் படித்த புத்தகங்கள், அணிந்த ஆடைகள் முதலியவற்றைக் காணும் போதெல்லாம் அவர்களை நினைந்துருகுதல் இயல்பாகும். அதுபோலவே தமயந்தியும் தன்கணவன் நாந்து சென்றபொழுது பதிந்த அடிச்சுவடுகளைக் கண்டதும் அவளை நினைந்துபுலம்பி ஆவிசோர்ந்துவிட்டாள் என அறியலாம்.

இராகு என்னும் பாம்பு பூரணசந்திரனை விழுங்குமென்பது கதை. எனவே, அப்பாம்பின் இனமாசிய மலைப்பாம்பும் சந்திரன்மேல் பகைமை உணர்ச்சி உடையதாக இருந்தது. தமயந்தியின் முகம் நிறை மதி போன்றது. சந்திரன் மேல் இயற்கையாகப் பகைமை உடைய மலைப்பாம்புக்குத் தமயந்தியின் முகம் சந்திரன் போலத் தோன்றியது. உடனே அப்பாம்பு தமயந்தியை முகப்புறமாக விழுங்கத் தொடங்கியது. முகத்துக்கும், சந்திரனுக்கும் வேறுபாடு இருப்பதைப் பாம்பினால் அறியமுடியவில்லை. எனவே, அவையிரண்டும் வேறுபாற்றவை என்பது தெரிகிறது.

பதினைந்தாம் பாடம்

(அ) திரிகடுகம்

திரிகடுகம் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நால்களுள்ளொன்று. இந்நால் தல்லர்தனால் இயற்றப்பட்டது. இதன்கண் நாறுபாடல்கள் உள்ளன. சுக்கு, மினகு, திப்பிலி என்னும் மூன்றையும் சேர்த்து ஆக்கிய திரிகடுகம் என்னும் மருந்து உடலுக்கு நன்மைசெய்வதைப் போல இந்நாற்பாடல்களில் மும்முன்றுக்கக் கூறப்பட்ட அறங்கள், உயிருக்கு நன்மை செய்வனவாகும்.

கீழே தரப்படும் திரிகடுகப் பாடல்கள் மூன்றும் மூறையே ஒருவர் அழியாத புகழுடையவராய் விளங்குதற்கு ஆற்றவேண்டிய அறங்கள் மூன்றையும், தான்பெற்ற செல்வத்தைத் தானே அழித்தற்குக் காரணமாய் உள்ள தீயசெயல்கள் மூன்றையும், நாகுலகத்திற் சென்று வருந்தாமல் நன்மை அடைதற்கு ஆற்றவேண்டிய அறங்கள் மூன்றையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன.

தன்னச்சிச் சென்றுரை யென்னா வொருவனும்
மன்னிய செல்வத்துப் பொச்சாபடு நீத்தானும்
என்று மழுக்கா நிகந்தானு மிமழுவர்
நின்ற புகழுடை யார்

1

தன்னை வியந்து தருக்கலுந் தாழ்வின்றிக்
கொண்டே வெகுனி பெருக்கலும் - முன்னிய
பல்பொருள் வெஃகுஞ் சிறுமையு மிமழுன்றுஞ்
செல்வ முடைக்கும் படை

2

சதற்குச் செய்க பொருளை யறநெறி
சேர்தற்குச் செய்க பெருநூலை யாதும்
அருள்புரிந்து சொல்லுக சொல்லையிம் மூன்றும்
இருளுலகஞ் சேராத வாறு

3

1. தன்னச்சி=தன+நச்சி-தன்னைவிரும்பி ; என்னா-இகழாத; மன்னிய-நிலைபெற்ற ; பொச்சாபடு-மறதி (செல்வச் செருக்கினால் செய்ய வேண்டிய நல்ல கருமங்களை மறத்தல்); நீத்தல்-விடுதல் ; அழுக்காறு—பிறர் செல்வத்தைக் கண்டு மனம்பொருதிருத்தல் (பொறுமை உறல்); இகந்தானை-நீக்கியவன் ; நின்றபுகழு-அழியாத புகழு (உலகம் உள்ளவரையும் நிற்கும் புகழு).

தன்னை விரும்பி அடைந்தாரை இகழாதவனும், பெருஞ்சௌல்வனும் வாழும் பொழுதும் அறத்தை மறவாதவனும் பொறுமைப் படாதவனும் ஆகிய மூவரும் என்றும் அழியாமல் நிற்கும் புகழை உடையவராவர்.

2. வியந்து-புகழ்ந்து ; தருக்கலும்-தற்பெருமை கொள்ளலும் ; தாழ்வின்றி=தாழ்வு+இன்றி-பணிவு இல்லாமல் ; கொண்டே-வீணை (பயனின்றி) ; வெகுளி-கோபம் ; முன்னிய-கருதிய ; பல்+பொருள்-பலபொருள்களையும் ; வெஃகும்-விரும்பும் ; சிறுமையும்-சிறியகுள்ளும் ; செல்வமுடைக்கும்படை=செல்வம்+உடைக்கும்+படை-செல்வத்தை அழிக்கும் படைக்கலங்கள்.

தன்னைத் தானே புகழ்ந்து தற்பெருமை கொள்ளலும், பணி வில்லாமற் கோபத்தைக் கூட்டுதலும், பலபொருளை விரும்பும் சிறு குணமும் ஆகிய இம்மூன்று தீய செயல்களும் செல்வத்தை அழிக்கும் படைக்கலங்களாகும்.

3. சதற்கு-வறியவர்க்குச் கொடுத்தற்காக ; பொருளை-செலு வத்தை ; செய்க-தேடுக ; அறநெறி-தருமவழி ; சேர்தற்கு-அடை தற்கு ; பெருநூலை-சிறந்த ஞான நூலை ; செய்க-இயற்றுக ; புரிந்து-விரும்பி ; இருஞாலகம்=இருள்+உலகம்-இருள் மயமாகிய நா குலகம்.

வறியவர்க்குச் கொடுப்பதற்காகப் பொருளைத் தேடுக. தரும வழியை அடையச் செய்யும் சிறந்த நூல்களை இயற்றுக. அருளை விரும்பிய சொற்களைச் சொல்லுக. இந்த அறச்செயல்கள் மூன்றும் நா குலகத்தை அடையாமற் காக்கக்கூடியவை.

இருக்கின்ற பயிற்சி :

1. நின்ற புகழுடையார் யார் யார் ? நின்ற புகழ் என்பதுயாது ?
2. பொச்சாப்பு நீத்தலாவது யாது ?
3. செல்வத்தை உடைக்கும் படைகள் யாவை ?
4. நாம் ஏன் பொருள் தேடல் வேண்டும் ?
5. புலவர்கள் எத்தகைய நூல்களை ஆக்கல் வேண்டும் ?
6. இருஞாலகம் எனப்படுவது யாது ?
7. நாம் எத்தகைய சொற்களைச் சொல்லுதல் வேண்டும் ?
8. வெஃகலாவது யாது ?
9. திரிகடுகம் என்னும் பெயர் அந்தாலுக்கு உண்டானதேன் ?
10. திரிகடுகத்திற் கூறப்படுவன யாவை ?
11. தன்னக்சிச் சென்றார், அழுக்காறிகந்தான், வெகுளிபெருக்கல், அருள்புரிந்து சொல்லுக-இவற்றைத் தெளிவுபடுத்துக.

(ஆ) தென்னுடில் என் விடுமுறைநாள்

என்னைச் சிறிதுகாலம் ஓய்ந்திருக்கும்படியும் அதற்காக வேரோர் இடத்துக்குச் செல்லும்படியும் எனக்கு என் மருத்துவர்கள் அறி வறுத்தினார்கள். எனவே, நான் இலங்கையில் ஒரு மாதத்தைக் கழிப்பதென முடிவுசெய்தேன். இந்தியா பெரியதொரு தேசமாக இருந்தாலும் மனவாறுதலுக்கோ, மாற்றத்துக்கோ சிறந்ததாக எனக்கு அமையவில்லை. ஏனெனில், நான் இந்தியாவில் எங்குக் கென்றாலும், அங்கு அரசியற் கூட்டாளிகளைச் சந்திக்க நேரும்; அதுவுமன்றிப் பழைய சிக்கல்களும் என்னைத் தொடர்ந்துவரும் இந்தியாவிலிருந்து மிக எளிதாக அடையக்கூடிய அண்மையிலுள்ள நாடு இலங்கையே. அதனால், கமலாவுடனும், இந்திராவுடனும் நான் இலங்கைக்குச் சென்றேன். ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்து இருபத் தேழாம் ஆண்டில், நாங்கள் ஜோப்பாவிலிருந்து திரும்பி வந்த பின், நான் அநுபவித்த முதல் ஓய்வு இதுவே. எங்கள் மனத்தைக் குழப்பக்கூடிய எதுவுமின்றி மிக அமைதியாக என் மனைவியும் மகளும் நானும் அநுபவித்த ஓய்வும் இதுவேயாம். அந்த அநுபவத் தைப் போன்ற வேறொன்று, பின்னர் எனக்குக் கிடைத்தத்தே இல்லை; கிடைக்காதோ என்று நான் சிலவீளைகளில் அங்கலரய்த்துண்டு.

ஆயினும், இலங்கையிலே, நூர்ஜௌயிற் கழித்த இருவாரங்களைத் தவிர எங்களுக்கு அதிக ஓய்வுக்காலம் கிடைக்கவில்லை. ஆங்கள் எல்லா வகுப்பு மக்களின் விருந்தோம்புதலும் நட்பும் எங்களைத் தினை வைத்துவிட்டன. இத்துணை நல்லெண்ண உணர்வுகளை உணர்ந்துகொள்வது எங்களுக்கும் பெருமகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆயினும், அவை எங்களுக்கு அடிக்கடி இன்னைவையும் தந்தன நூர்ஜௌயிலே, தொழிலாளர், தேயிலைத் தோட்ட வேலையாளர்கள் முதலி போர் கூட்டங் கூட்டமாகக் காட்டுமெலர்கள், காய்கறி வகைகள், வீட்டிற் கடைந்த வெண்ணென்ற முதலிய அன்புக் காணிக்கைகளைக் கொண்டு, நாடோறும் பல கற்றெழுலை கால்நடையாக நடந்து எங்கள் டம் வருவார்கள். பொதுவாக நாங்கள் அவர்களோடு உரையாடவும் முடியவில்லை; நாங்கள் அவர்களையும், அவர்கள் எங்களையும் பார்த்தாலே தோன்றும் மகிழ்ச்சியாற் புன்னைகையே புரிவோம். தங்கள் வறுமையையும் பொருட்படுத்தாது அவர்கள் எமக்களித்த பொன்னுண பரிசுகள் பலவும் எங்கள் சிறிய இல்லத்தை நிறைத்திருந்தன. அவற்றை நாங்கள் உள்ளுரிமையிலுள்ள மருத்துவநலையான்களுக்கும் அநாதர் இல்லங்கட்கும் அனுப்பி வைத்தோம்.

இலங்கைத்தீவிலுள்ள வளமான காட்சிகள், வரலாற்றுத் தொடர் புடைய பழையையான சிதைவிடங்கள், பெளத்தவிகாரைகள், தாது கோபங்கள், செழுமையிக்க சோலைக்காடுகள் என்பவற்றைக்கண்டு களித்தோம். அனுரதபுரியிலே, சமாதி நிலையிலிருக்கும் புத்தரின் பழையைவாய்ந்த ஒரு கற்சிலை என்னைப் பெரிதுங் கவரலாயிற்று. ஓராண்டு கழித்து, தொதூன் சிறைச்சாலையில் நான் இருந்த வேளையில் இலங்கையிலிருந்து நன்பர் ஒருவர் அச்சிலையின் பட மொன்றினை எனக்கனுப்பியிருந்தார். அங்கே எனது சிறிய அறையிலுள்ள சிறுமேசையின் மீது அதனை வைத்தேன். எனது பெருமதிப்புக்குரிய ஒரு நண்பனாக அச்சிலை அங்குத் திகழ்ந்தது. அந்தப் புத்தசிலையின் உறுதியும் அமைதியும் நிறைந்த உறுப்புக்கள் எனக்கு மனச்சாந்தியையும் மனதைத்தையும் தந்து, பலதடவைகளில் எனக்குண்டான மனச்சோர்வை வெல்லப் பெரிதும் உதவின.

புத்தர் எப்பொழுதுமே என் மனத்தைக் கவர்ந்தவர். இக்கவர்ச்சியை விளக்குவது எனக்கு மிகவும் கடினமானது. ஆனால், அஃது ஒரு மதக்கவர்ச்சியன்று ; பெளத்தசமயத்தைப்பற்றி எழுந்துள்ள சித்தாந்தங்களில் எனக்கு எவ்வித ஈடுபாடுமில்லை. புத்தரின் உருவப் பொலிவே என்னை ஈர்த்துக்கொண்டது. இத்தன்மையாலேதான், சிறித்துவின் தோற்றமும் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தது.

புத்தபிக்குக்கள் பலர், விகாரைகளிலும், வீதிகளிலும், மற்றும் அவர்கள் செல்லுமிடமெங்களும் மக்கள் தரும் மரியாதை உபசாரங்களை ஏற்றுக்கொள்வதை நான் பார்த்தேன். அவர்களெல்லாரிடத் திலும் எவரும் பெரிதும் அவதானிக்கக் கூடிய தென்னவெனில் அவர்களிடத்திலே தோன்றும் அமைதியும் சாந்தமுமேயாகும். அது உலக வாழ்வோடு தொடர்புட்ட வேலைகளிலிருந்து விடுபட்ட, ஆச்சரியப்படத்தக்க ஒரு நிலையினைக் காட்டுவதாகும். சாதாரணமாக, அவர்களுடைய முகங்கள், நிறைந்த அறிவுக்கூர்மையை எடுத்துக் காட்ட வில்லை ; அவர்களுடைய அகத்திலே உள்ளக்குமுறல் சிறிதேனும் இல்லையென்பதையே காட்டுகின்றன. அவர்களுக்கு வாழ்க்கை என்பது பேருங் கடலை நோக்கி மெல்லென அசைந்து செல்லும் ஒரு சிறிய ஆற்றின் போக்குப் போலவே இருந்தது. அத்தகைய அமைதி எலக்குங் கிடையாதா என்ற அவாவோடும் பொருமையோடும் நான் அவர்களை நோக்கினேன். ஆனால், என்னுடைய வாழ்வு புயலிலுள்ள சூறவளியிலும் அகப்பட்ட வேறுன தன்மையுடையதென்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். எனக்கு எங்குமே அமைதியான இடம் கிடையாது. எனைனில், என் அகத்திலேயுள்ள சூறவளியும் புறத்தேயுள்ளதைப்போலவே கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால்,

நான் கடுங்காற்றின் கொடுங்கோபத்தினின்றுந் தப்பத் தறை முகத்திலே தஞ்சம்புகுந்த கப்பலீப்போல் இருந்திருந்தால், நான் திருத்தியோ, மகிழ்ச்சியோ அடைந்திருப்பேனு ?

ஒருவனுக்கு ஓரிடம் சிறிதுநேரம் இன்பமாக இருக்க, அவன் நன்றாக நீட்டி நிமிர்ந்து கீழே படுத்துக் கணவுக்கத்திலே சன்னித்துக் கொண்டு சாந்தியையும் மகிழ்வையும் நல்கக்கூடிய கவர்ச்சியிக்க வெப்பமண்டல வனப்பு, அவனைக் கொள்ளை கொள்ள அவன் ஆங்கே இனிது இருக்கலாம். அங்ஙனமே, இலங்கை அந்நேரத்தில், என் மனநிலைக்கு மிகவும் பொருத்தமாக அமைத்திருந்தது; அத்திவின் பேரேழில் மனம் நிறைந்த இன்பத்தை எனக்களித்தது. எங்களுடைய ஒருமாத விடுமுறையானது நீண்டு செல்லாது விரைந்து முடிவுற்றது. ஆழந்த மனவேதனையோடு தான், நாங்கள், விடை பெற்றுக் கொண்டோம். அந்திய நாட்டையும் அந்நாட்டின் அருமையான மக்களையும் பற்றிய இனிய பல நினைவுகள் என் உள்ளத்திலே தோன்றுகின்றன; அவை சிறையிலே நான் கழித்த பல வீணை நாள்களில் எனக்கு இன்பமளித்த நற்றேழமர்களாயிருந்தன. ஒரு சிறிய சம்பவம் மாத்திரம் என் நினைவுவிட்டு ஒருபோதும் அகலாத வாறு நிலைத்திருக்கின்றது. அது நிதம் நிறைந்தது யாழ்ப்பாணத்துக்கு அண்மையிலென்றே நினைக்கின்றேன். பாடசாலை ஆசிரியர்களும் மாணவர் சிலரும் எங்களுடைய வண்டியை வழியில் நிறுத்தி முகமனுஸாகள் சில புகன்றூர்கள். சிறுவர்களின், ஆவலும் உணர்ச்சியும் நிறைந்த முகங்களை நாங்கள் தெரிவாகக் கண்டோம். அவருள்ளே சிறுவன் ஒருவன், தனியாக என்னிடம் வந்து என் கையைப் பிடித்துக் குலுக்கி எந்த ஒரு வினாவையோ வினாக்கத்தையோ கிளப்பாமல், “நான் ஒருபோதும் பின்னில்லேன்”, என்றான். உறுதி நிறைந்த ஒளிபொருந்திய கண்களோடு கூடிய அந்த இளஞ்சோதி மூகம் என் மனத்தில் ஆழமாய்ப்பதிந்துவிட்டது. அவன் யார் என்று யானறியேன். அவனுடைய தொடர்பும் இப்போது எனக்கில்லை. ஆனால், அவன் தான் அளித்த வாக்குருதிக்கமைய நடந்துகொள்ள வாணன்றும், வாழ்க்கையிலே கடுமையான சிக்கல்களைச் சமாளிக்க வேண்டிய நேரத்தில் அவன் சிறிதும் தயக்கம் அடையமாட்டா என்றும் நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்.

அப்பால் இலங்கையிலிருந்து நேரே தென்னிந்தியாவிலுள்ள கண்ணி யாகுமரியின் தென்கோடி முனைக்குச் செல்லானேம்.

(நேருவின் சுயசரிதையிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது)

கிருத்தற் பயிற்சி :

1. நேரு குடும்பத்தினர் தம விடுமுறையைக் கழிக்க இலங்கை யைத் தேர்ந்தெடுத்ததேன் ?
2. பொருள் கூறுக : காணிக்கை, அங்கலாய்த்தல், சித்தாந்தம், ஈடுபாடு, முகமனுரை, பொருப்படுத்தல்.
3. பின்வரும் பகுதிகளை எளிதான் நடையில் எழுதுக :

 - (அ) அகத்திலேயுள்ள சூருவனியும் புறத்தேயுள்ளதைப் போலவே கொந்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.
 - (ஆ) அத்திலின் பேரெழில் மனம் நிறைந்த இன்பத்தை எனக்களித்தது.

4. நேரு தம விடுமுறை நாளை எப்படிக் கழித்தார் ?
5. அதே கருத்துள்ள சொற்கள் தருக : தயக்கம், சாந்தம், உறுதி, அண்மை, சோதி, கவர்ச்சி.
6. நேரு தமக்கு மக்களிலித்த பரிசுப் பொருள்களை என்ன செய்தார் ?
7. கடுங்காற்றின கொடுங்கோபத்திற்குத் தப்பத் துறைமுகத்திலே தஞ்சம் புகுந்த கப்பல்-எதற்குவமானமாகக் கூறப்பட்டுள்ளது?
8. நேரு தமது மனத்தைவிட்டு ஒருபோதும் அகலாத் சம்பவ மென எதனைக் குறிப்பிடுகின்றார் ?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

ஏவல் வினைமுற்று

நாம் பதினுட்காம் பாடத்தில் ஒன்பது வகையான பெயர்க்கொற் களையும் ஒன்பது வகையான வினைமுற்றுக்களையும் அறிந்தோம். அவை :

1. தன்மை ஒருமைப்பெயர்.	1. தன்மை ஒருமை வினைமுற்று.
2. தன்மைப் பன்மைப்பெயர்.	2. தன்மைப் பன்மைவினைமுற்று.
3. முன்னிலை ஒருமைப்பெயர்.	3. முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று.
4. முன்னிலைப் பன்மைப்பெயர்.	4. முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று.
5. படர்க்கை ஆண்பாற் பெயர்.	5. படர்க்கை ஆண்பால் வினைமுற்று.
6. படர்க்கைப் பெண்பாற் பெயர்.	6. படர்க்கைப் பெண்பால் வினைமுற்று.
7. படர்க்கைப் பலர்பாற் பெயர்.	7. படர்க்கைப் பலர்பால் வினைமுற்று.
8. படர்க்கை ஒன்றாண்பாற் பெயர்.	8. படர்க்கை ஒன்றாண்பால் வினைமுற்று.
9. படர்க்கைப் பலவின்பாற் பெயர்.	9. படர்க்கைப் பலவின்பால் வினைமுற்று.

என்பனா.

ஒன்பது வினைமுற்றுக்களையும் மூன்று காலத்துக்கும் அமைக்க அவை 27 வினைமுற்றுக்களாயினதையும் நாம் முன்னர் அறிந்தோம். இந்த 27 வினைமுற்றுக்களைவிட இன்னும் இரண்டு வினைமுற்றுக்கள் உள்ளன. அவை :

1. முன்னிலை ஏவலோருமை வினைமுற்று.
2. முன்னிலை ஏவற்பன்மை வினைமுற்று, என்பனா.

“நீ வந்தாய்” எனபதில் வந்தாய் எனபது முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று. நீ வா, எனபதில் “வா” எனபது முன்னிலை ஒருமை ஏவல்வினைமுற்று. இதுபோலவே, நீவிர் சென்றீர் எனபதில், சென்றீர் என்பது முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று. “நீவிர் செல்மின்” எனபதில், செல்மின் என்பது முன்னிலைப் பன்மை வினைமுற்று.

முன்னிலை ஏவல் வினைமுற்றுக்கள் ஒருவரையோ, பலரையோ, ஏவி எதிர்காலத்தை மாத்திரம் உணர்த்திவரும். வா, செல்மின் என்பன முறையே ஒருவரையும் பலரையும் ஏவி வந்தன; எதிர் காலத்தில் மட்டும் வந்தன.

“வந்தாய்” என்னும் முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று இரந்த காலத்தில் வந்தது. வருகிறுய், வருவாய் என மற்றைய காலங்களிலும் அது வரும். ஏவல்வினைகள் எதிர் காலத்தில் மட்டும் வரும்.

அதுவுமன்றி ஏவல் ஒருமை வினைமுற்று, “வா” என, வினையடி போலவும் நிற்கும். ஏவற் பண்மை வினைமுற்று. “மின்” என்னும் விகுதியுடன் (இறுதி) செல்மின் என வரும்.

முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்றுக்கள் ஜி, ஆஃ, இ என்னும் விகுதி (இறுதி) களுடனும் முன்னிலைப் பண்மை வினைமுற்றுக்கள் இர், ஈர், என்னும் விகுதி (இறுதி) களுடனும் வரும்.

வந்தனே, வந்தாய் என்பன முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்றுக்கள். வந்தனிர், வந்தீர் என்பன முன்னிலைப்பண்மை வினைமுற்றுக்கள்.

பயிற்சி :

1. 7 ஆம் பாட உரைப்பகுதியில் 9 ஆம் பந்தியில் வந்துள்ள ஏவல் வினைமுற்று ஒன்று எழுதுக. அஃது எத்தகைய ஏவல் வினைமுற்று?
2. 7 ஆம் பாட உரைப்பகுதியின் 14 ஆம் பந்தியில் உள்ள முன்னிலை வினைமுற்றுக்களை எழுதுக. அவை முன்னிலை வினைமுற்றுக்களில் எவ்வகையினை? விகுதியாது?
3. 14 ஆம் பாடத்து மொழிப்பயிற்சிப் பகுதியிற் கொடுக்கப்பட்ட உள்ள உதாரணத்தில் வந்துள்ள ஏவல்வினையை எழுதுக.
4. முதலாம் பாடத்து (ஆ) பிரிவில் உள்ள பாடலில் “ஜி” என்னும் விகுதி பெற்ற முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று எது?
5. “எடுத்துவா எனது வில் முதலியவற்றை” எனக் குகள் கூறினான். இதிலுள்ள ஏவல்வினைமுற்று யாது?
6. அடுமின் சோஹே; உண்மின் கள்ளே; இவற்றிலுள்ள ஏவல் வினைச் சொற்கள் யாவை?
7. ஏவல்வினைக்கும் முன்னிலை முற்றுவினைக்கும் எவ்வாறு பேதம் அறியப்படும்?

(ஈ) எழுத்து

கடிதம் எழுதுதல்

உமது கல்லூரி விடுமுறையைக் கழித்த விதம் பற்றி உமது தண்பனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுக :

கடிதம் எழுதும் முறை

1. தலைப்பு : இப்பக்கத்து மேல்மூலையில் உமது முகவரி, கடிதம் எழுதும் தேதி முதலியனவற்றைக் குறிப்பிடுக.
2. விளிப்புரை : கடிதம் யாருக்கு எழுதப்படுகின்றதோ அவனை முறை சொல்லி வணக்கங்களைச் செய்க.
3. பொருள் : சொல்ல எடுத்துக் கொண்ட பொருள். (மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது).
4. முடிவுரை : செய்யும் வேண்டுகோள்—சூறும் பிற விடயங்கள்.
5. கையெழுத்து : கடிதம் எழுதுபவர் தமது முறையைச் சொல்லி கையெழுத்திடல்.
6. முகவரி : முத்திரையொட்டப்பட்ட உறையின்மேலே பெறுபவரின் பெயர், வீட்டிலக்கம், தெருவின் பெயர், குறிச்சி, தபாறகந்தோரின் பெயர் முதலியன எழுதப்பட வேண்டும். இவற்றைக் கடிதத்திலும் காட்டலாம்.

(ஒ) சுவைத்தல்

“ மக்களது விருந்தோம்புதலும் நட்பும் எங்களைத் தினர்வைத்து விட்டன ”.

நேரு தமது விடுமுறையை, இலங்கையிலே கழித்த காலத்திலே தமக்கு மக்கள் அளித்த உபசாரங்களைப் பற்றிக் கூறும்போது மேலே குறிப்பிடவாறு கூறினார்.

மேற்கூறப்பட்ட வசனத்தில், “ தினர்வைத்தல் ” என்னும் சொல் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. “ திறண்வைத்தல் ” என்பது மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்தால் துண்பம் தரும் தன்மையை உணர்த் தும் ஒருதொபர் போலக் காணப்படும். ஆயின், அச்சொல் இங்கே இன்பயிகுதியைக் காட்டும் ஒருதொராக இருக்கிறது. மக்களது அனவு கடந்த அன்பையே அதற்கு எதிர்மறை போன்ற, “ தினர்வைத்தல் ” என்ற சொல்லாற் கூறியுள்ளார். அன்பின் மிகுதியை நேரே கூறு மற் பிறிதோர் சொல்லாற் பிறிதொன்றைச் சொல்வது போலக் கூறியுள்ளார். இதனால், உண்மைப் பொருள் மேலும் சிறப்படையத் தக்கதாக அன்பின் மகத்துவம் விளக்கப்படுகிறது. அந்தப் பாடத்தில், பெளத்தபிக்குக்களினது தன்மை, உள்ளது உள்ளவாறே, “ சாதாரண மாக அவர்களுடைய அகச்சாயல்களிலே சிறிதேனும் உள்ளக்குழுறல் காணப்படவில்லை. வாழ்க்கை என்பது அவர்களுக்குப், பெருங்கடலை நோக்கி மெல்லென அசைந்துசெல்லும் ஓர் ஆற்றின் போக்குப்போல இருந்தது ”, என்னும் பகுதியிற் கூறப்பட்டுள்ளது. இச்சம்பவம் 6 ஆம் பாடத்திலே சுவைத்தல் 1 ஆம் பகுதியிற் கூறப்பட்ட தோணித்துறை யுடன் இயைந்து தோன்றுவதை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம்.

பதினாறும் பாடம்

(அ) மருதநிலம்

கீழே காணப்படும் பாடல்கள், மருதநிலத்து நிகழ்ச்சிகளை வருணித்துக் கூறுகின்றன.

நீர்நிறைந்த தடாகங்களையடைய வயல்களையும், அவற்றைச் சார்ந்த சூடியிருப்புக்களையும் உடையது மருதநிலம். முதலாவது பாடல் முத்தொள்ளாயிரம் என்னும் நூலிலே உள்ளது. சேர, சோழ, பாண்டிய ராசிய மூன்று மன்னர்களது புகழையுங் கூறும் தொள்ளாயிரம் பாடல் களையுடையதாதலால் இந்நூல் முத்தொள்ளாயிரம் என்னும் பெயர் பெற்றது.

இரண்டாவது பாடல், சீவகசிந்தாமணி என்னும் காப்பிய நூலில் உள்ளது. அது சீவகன் என்னும் அரசனது வரலாற்றை விரித்துக் கூறும். அது திருத்தக்கதேவரன்பவரா லியற்றப்பட்டது.

மூன்றாவது பாடல் கம்பராமாயணத்திலுள்ளது. இராமனது கணதையை விரித்துக் கூறும் இந்நூல், பதினாற்துக்கு மேற்பட்ட பாடல் களையுடையது.

முதலாவது பாடலில் ஒரு பறவை, விரியும் ஆம்பற்புவைக் கண்டு பயப்படும் தன்மையும், இரண்டாவது பாடலில் முற்றிய நெற்கதிரின் இயல்பும், மூன்றாவது பாடலில் மருதநிலத்தின் காட்சிகளும் கூறப்படுகின்றன.

அன்னற் பழனத் தரக்காம்பல் வாய்நெகிழி
வெள்ளாந்தீப் பட்ட தெனவெரீஇப்புள்ளினந்தம்
கைச்சிறகாற் பார்ப்பொடுக்குங் கவ்வை உடைத்தரோ
நுச்சிலைவேற் கோக்கிளினி நாடு. 1

சொல்லருஞ் சூற்பகம் பாம்பின் தோற்றம்போல்
மெல்லவே கருவிருந் தீன்று மேலலார்
செல்வமே போற்றலை நிறீஇத் தேர்ந்தரூற்
கல்விசேர் மாந்தரி னிறைஞ்சிக் காய்த்தவே 2

தண்டலை மயில்களாடத் தாமரை விளக்கந் தாங்கக்
கொண்டல்கள் முழவி னேங்கக் குவளைகண் விழித்து நோக்கத்
தெண்டிரை ஏழினி காட்டத் தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுக வினிது பாட மருதம்வீற் றிருக்கு மாதோ 3

1. அள்ளல்-சேறு ; பழனம்-வயல் ; அரக்காம்பல்=அரக்கு+ஆம்பல்-செவ்வாம்பல் ; வாய்நெகிழி-விரிய ; வெள்ளம்-நீர் ; தீப்பட்டது-நெருப்புப் பற்றியது ; வெர்தீ-(வெருவி) பயந்து ; புள்ளி னம்=புள்+இனம்-பறவைக் கூட்டம் ; பார்ப்பு-குஞசு ; கவவை-துன்ப ஒலி ; கோதை-சேரன் ; நச்சிலைவேல்=நஞ்சு+இலை+வேல்-நஞ்சு போன்று துன்பஞ் செய்யும் இலையை ஒத்த வடிவமுடைய வேல்.

வயலிலுள்ள செவ்வாம்பல் மொட்டுக்கள் விரிய, நீரிலே நெருப்புப் பற்றியதென எண்ணி ஆங்குள்ள பறவைகள் பயந்து தமது சிறகுகளி னுள்ளே தமது குஞ்சுகளை அனைத்துச் சத்தமிடும் ஒலியை உடையது சேரனது நாடு.

2. சொல்-நெல் ; சூல்-கருப்பம் ; பச்பாம்பு=பசமை+பாம்பு ; கரு-குடலை ; மேல்லார் மேல் + அலார்-கீழோர் : தலைநிற்கீ-இறு மாற து ; இறைஞ்சி-பணிந்து.

நெல்லானது கருக்கொண்ட பாம்புபோலக் குடலை கொண்டு, பின் கதிரை ஈன்று, கீழ்மக்களுக்குச் செல்வம் கிடைத்தால் அவர்கள் எவ்வாறு இறுமாபபடைவார்களோ, அவ்வாறு நிமிர்ந்து நின்று கதிர்முற்றியினி, அறிவாளர்கள் பணிவுடையராயிருப்பது போல முற்றிய கதிர்கள் வளைந்து தோன்றின.

3. தண்டைல்-சோலை : விளக்கம்-விளக்கு : கொண்டல்-மேகம் ; முழவின்-மத்தளம்போல ; ஏங்க-ஒலிக்க ; தெண்டிலை=தெண்டு-திரை-தெளிந்த திரைகள் ; எழினி-திரைச்சீலை ; தேம்பிழி-இனி மையைப் பிழிந்தெடுத்த ; மகரயாழின்-மகாயாழின் இன்னிசை போல ; மருதம்-மருதநிலமாகிய மன்னன் ; வீற்றிருக்கும்-அரசவீற்றிருக்கும்.

சோலைகளிலே மயில்கள் ஆட, செந்தாமரைகள் விளக்குப்போல ஒளிதர, மேகங்கள் மத்தளம்போல முழங்க, குவளைப்பூக்கள் கல்லோலத் தோன்ற, நீரின் அலை திரைச்சீலைபோல அசைய, வண்டுகள் யாழைப்போல இனிய இசைபாட மருதநிலமென்னும் அரசன் அரச வீற்றிருக்கும்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

- (1) பறவைகள் பயந்ததென் ?
- (2) பயத்தினுற் பறவைகள் செய்ததென்ன ?
- (3) நெரக்கதிர் முற்றுமுன் நிமிர்ந்து நின்றமை எதனைப்போன்ற தெனக் கூறப்பட்டுள்ளது ?
- (4) கல்விசேர் மாந்தர் யார் ? அவரியல்பு யாது ?
- (5) மருதநிலம் எத்தன்மைகளால் அரசனுக் குருவுகிக்கப்பட்டது ?
- (6) அரசபையில் எவ்வெந் நிகழ்ச்சிகள் நிகழும் ?
- (7) தேர்ந்த நூற்கல்வி யென்பது யாது ?
- (8) 'சத்தம்' என்பதைக் குறிப்பிட முன்று சொற்கள் தருக.

(ஆ) சூரப்பனும் அரத்தனும் I

கிழக்கு வானம் மெல்ல வெளுத்தது. கடந்த இரவு முழுவதும் கண்ணயராது கவலையுடன் கட்டிலிற் கிடந்த சூரப்பன் படுக்கையை விட்டெழுந்து படைத்தலைவனுகிய பீரவீசனின் இருப்பிடத்தை நோக்கி நடந்தான்.

சூரப்பனின் அடியரவத்தைக் கேட்ட பீரவீசன், “யாரது? இன்னும் பொழுது புலரவில்லையே? பாரசீயரால் ஆயத்து ஏதும் நேர்ந் துள்ளதா?”, என்று வினவினான். சூரப்பன், “பணகவரும் தூங் சிக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். கடந்த இரவு முழுவதும் நான் கண் விழித்திருந்தேன். என் மனத்திற் குடிகொண்டிருந்த விருப் பத்தை உங்களுக்கு எடுத்துக் கூறவிரும்புகின்றேன். சிறுவனுகிய நான் பெரிய வீரரும் வியக்கும் வண்ணம், பாரசீயரோடு செய்த போர்களிலே பல வீரதீரச் செயல்கள் புரிந்தேனன்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள். போர்க்களங்களிலெல்லாம் நான் ஒரேயொரு மனி தனைப் பார்க்க விரும்பினேன். என்னருமைத் தந்தை-வீராதிவீரன் அரத்தனே, அம்மனிதர். அவரை என்றே ஒருநாள் யாதாயினும் ஒரு போர்க்களத்திலே திடமாகச் சந்திப்பேன் என்று என்மனம் உறுதியாக நம்பியிருந்தது. ஆனால், இன்றுவரையும் அச்சந்திப்பு நிகழவேயில்லை. எனக்கு இன்று ஒரெண்ணம் தோன்றுகிறது. இன்று இருபக்கப் படைகளும் போரை நிறுத்தட்டும். யான் பாரசீயப்படையிலே உள்ள சிறந்த மாவீரனை அறைக்குவித் தனிப்போருக்கழைப் பேன். அப்போரிலே யான் வாகை சூடினால், என்புகழ் திக்கெங் கணும் பரவி, என் தந்தையின் செவிகளிலும் படும்; தோற்றுல், என் மரணத்தையிட்டு எவருங் கவலையுரூர்”, என்று கூறினான். இவைகேட்ட பீரவீசன் சிறிது சிந்தித்துக், “குழந்தாய், சூரப்பா!.. நீயோ ஒரு சிங்கக் குருளை. அரத்தனின் அருந்தவப் புதல்வன். உன்னை எங்குனம் தடுத்து நிறுத்த முடியும்? நீ விரும்பியபடியே செய்வாயாக”, எனக் கூறினான்.

அந்த நேரத்திலே சூரியன் பிரகாசத்துடன் தோன்றினான். பீரவீசனும் போர்க்கோலம் பூண்டு பெருமித்ததுடன் வெளியே வந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து தாத்தாரியப் படைலீர்களும் அனி வகுத்துச் சென்று ஆக்கச் நதிப் போர்க்களத்தில் நின்றனர்.

தாத்தாரியரின் தனிப்பெருந்தலைவனுகிய பீரவீசன் பாதசாரியாகச் சென்று போர்க்களத்தின் நடுவே இருசாராருக்குமிடையே நின்று, “பராக்கிரமம் மிக்க பாரசீயர்களே! தாத்தாரியர்களே! இன்று

போர் நிறுத்தம் நிகழ்வதாக. பாரசியர்கள் ஒரு வெற்றி வீரனைத் தேர்ந்தெடுப்பார்களாக. அவன் எங்கள் வீரனை சூரப்பனேடு தனியே, நேருக்கு நேர் நின்று அமர்புரிவானாக”, என்று கூறுவானு மினன்.

இதனைக் கேட்ட தாத்தாரியத் தாணைவீரர்கள் மெய்சிலிரத்துப் பூரிப்படைந்தனர். அன்றியும், தங்கள் மதிப்புக்குரிய சூரப்பன் நிகழ்த் தவிருக்கும் தனிச்சமரிலே வெற்றியீட்டுவேண்டுமெனவும் அங்கலாய்த் தனர்.

பாரசியப் படையினரோ பயத்தினாற் பீதியடைந்து படைப்பதைத்த னர். அவர்களுள் ஒருவனுண கடேசன் தன் சேனைத்தலைவனுண பருடனிடம் ஓடிசென்று, “ஜ்யா, அவர்களுடைய அறைக்கூவலை, அவமானத்துக்கஞ்சி நாம் ஏற்கவேண்டியிருக்கிறது. சூரப்பனுக்கு இனையான வீரனைருவனும் எம்மிடத்தில் இல்லை. எனினும், நமக்கு ஆதரவான ஒரு நற்செய்தியும் உண்டு. கடந்த இரவு, அரத்தன் இங்கே வந்துள்ளான். அவனையடைந்து தாத்தாரியரின் அறைக்கூவ லைக்கூறித் தாத்தாரிய வீரனை இனானுனின் பெயரையுமியம்பி, அரத்தனை அழைத்து வருவேன். நீர் பீரவீசனின் அறை கூவலை ஏற்பீராக”, எனக் கூறினான்.

படைத்தலைவனுண பருடன், பீரவீசனைப் பார்த்து, “வீரர்களே! நீவிர கூறிய அறைக்கூவலுக்கு நாமும் இசைந்தோம். சூரப்பன் வெளியே வரக்கடவன். யாழும் ஒருவனைப் போருக்கனுப்புவோம்”, என்று முழுங்கினான்.

பருடன் பகர்ந்த மொழியைக் கேட்ட பீரவீசன் சூரப்பனிடுஞ் செல்லப், பாரசியப் படைத்தலைவருள் ஒருவனுண கடேசன், அரத்தனி ருந்த பாடிலீட்டையடைந்தான்.

அரத்தன் அவனை நோக்கி, “என்ன செய்தி? முதலில் அமர்க; அமர்ந்து உண்டி அருந்துக”, என்றார்.

“அதற்கு இது சமயமன்று; இன்று வேறு வேலை ஒன்று உண்டு. இருபக்கச் சேனைகளும், களத்திலே ஒன்றையொன்று எதிர்நோக்கிய நிலையில் நிற்கின்றன. தங்களுட் சிறந்தவனுக்கிய சூரப்பன் என்னும் வீரனேடு போர் செய்யப் பாரசியப் பெருமகன் ஒருவனை அவர்கள் அறைக்கூவி அழைத்துள்ளார்கள். அவன் உங்களையொத்த பராக்கிரமம் உடையவன். ஆனால், அவன் பிறப்பு மறைபொருளாகவே

இருக்கிறது ; அவனுக்கு இணையான போர்வீர் நம் பக்கத்தில் இல்லை. எனவே, நீங்கள் எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும். இன்றேல் நாம் ஒழிந்தோம்”, என்றார்.

“உங்களுடைய வீரர்கள் முதுமையடைந்தவர்களானால், நான் மிக முதுமை எய்தியவன் அன்றோ ! அரத்தன் இளைஞர்களையே நேசிப் பவன். எல்லாரும் சூரப்பனின் புகழைப் பரவினால் அதற்கு நான் யாது செய்வேன் ? எனக்கு அந்தப்பெண் குழந்தைக்குப் பதிலாக ஓர் ஆண் குழந்தை இருந்து, அக்குழந்தையும் சூரப்பனைப்போல வீரமும் புகழும் உடையதாயிருக்குமேல், நான் நெடுந் தூரத்தே யுள்ள என் கிழம்தந்தைக்கு உற்றுழி உதவி உறுதுணை தந்து சுகித்திருப்பேன்”, என விளம்பினார்.

கடேசன், “ஐயனே ! சூரப்பன் போருக்குத் துடித்து ஆரவாரிக்கும் பொழுது எல்லாரிலும் மேம்பட்வராகிய நீர் இங்ஙனம் மறுப்பீராயின், உலகோர் யாது சொல்லுவார் ? உலகோர் கூறும் பழிச் சொல்லுக்காளாவீர் என்பதை நினைவுபடுத்த விரும்புகின்றேன்”, என்றார்.

இம்மாற்றங் கேட்ட அரத்தன், “ஓ கடேசனே ! போதும் உன் பேச்சு. எனக்கு யாவருஞ் சமம் என்பதை நீ அறிவாய் ! என்னைப் பிறரறியா மலிருக்க, என் கைவாளொன்றுடனேயே நான் போரிடப் போகின் ரேன்”, என்று முகத்திற் கோபக்களை வீசக் கூறினார்.

சிறிது பொழுதில் அரத்தன் போர்க்கோலம் பூண்டு, அவன் ஆற்றங் கரையிற் குட்டியாய்க் கண்டெடுத்து வளர்த்து வந்த, அவனது உற்ற துணையான இரச்ச என்னும் குதிரை பின்றெடுப் போர்க்களம் நோக்கிப் புறப்படலானார்.

அரத்தன் பாரசியப்படையின் முன்னணியைக் கடந்து அப்பாற சென்று இடைவெளியிலுள்ள மணற்பரப்பில் நின்று, தாத்தாரியப் படையை நோக்கினார். அப்பொழுது மறுபக்கத்திலிருந்து சூரப்பன் வந்து கொண்டிருந்தான். பராக்கிரமம் மிகக் இளைஞன் சூரப்பனை ஆற்றல் மிகக் அரத்தன் கூர்ந்து பார்த்தான். கொழுந்தென வளர்ந்து, சிறுவனையுத் தோன்றி, பெயரிதுவென அறியப்படாத சூரப்பனும், அரத்தனை நெடிது நோக்கினார்.

அரசபோகத்தில் வளர்ந்து, மெல்லியல்புடையோனுயத் தோற்ற மனித்த சூரப்பனைக் கண்டு, அரத்தன் அருதாபழுற்று அவனைக் கரம் நீட்டி அழைத்து, “ஓ, இளைஞனே ! நான் முதியவன் ; கவசம் அணிந்திருக்கின்றேன் ; பலசோதனைகளிலே தேறியவன் ; பகைவர்

பலரோடும் போட்டியிட்டுள்ளேன். நான் போர்க்களத்திலே தோற் றதோ, பகைவன் பிழைத்ததோ எப்பொழுதேனும் நிகழ்ந்ததில்லை. ஆகவே, சூரப்பா, மரணத்தோடு மோதப் போகின்றுயா? வேண்டாம். தாத்தாரியரைத் துறந்து என்னுருக்கு வா. அங்கு என் பிள்ளை போல் வராந்து, நான் மடியும் வரையும் என் தலைமையிற் போர் செய்வாயாக. என்னுட்டில் உன்னைப்போன்ற வீரன் ஒருவனு மில்லை”, என்றார்.

அரத்தனின் குரல் சூரப்பனின் செவிகளிற் பட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தான். அவன் உள்ளத்தில் ஓர் உணர்ச்சி தோன்றியது. திடு ரென ஓடி அரத்தனின் முழந்தாள்களைக் கட்டியனைத்து, “ உங்கள் தந்தை மேல் ஆணை! உங்கள் மேல் ஆணை! நீங்கள் அவர்ஸ்ஸோ?” என்றார். அரத்தன் அப்பாற் றிரும்பித் தனக்குள், “இந்தத் தாத் தாரியர்கள் பொய், புளுகு, தந்திரம் உடையவர்கள். ‘இதோ! நானே அரத்தன்’ எனக் கூறினால், அவன் என்னோடு போர் செய்யவும் மாட்டான்; பகைவரை விட்டு எம்மிடம் வரவும் மாட்டான். அதற்குப் பதிலாகப் போரை நிறுத்துவதற்குப் போலிக் காரணம் ஒன்று கூறியிப் பரிசில்கள் பலவற்றைத்தந்து தன்வழியே செல்வான். பின்பு அவனுடைய மன்னவன் மானிகையிற் பெருஞ்சோற்றுவிழா நிகழுங்காலை எழுந்து, ‘மகாவீரனுன் அரத்தன் ஒருவனே என்னுடன் போரிடத் துணிந்தான். அதனால் நானும் அவனும் பரிசில்களைப் பரிமாறிக் கொண்டு ஒத்த வீராக மீண்டோம், என்று மக்களை மகிழ்விக்கக் கூறினும் கூறுவான்”, என்று நினைத்துச் சூரப்பனை நோக்கி, “எழுந்திரு! அரத்தனைப்பற்றி யாது பேசுகின்றாய்; அரத்தனோடு மாத்திரமே சமர் செய்வாயா? புத்தியில்லாதவனே! நான் கூறுவதை மனத்தில் ஆழமாகப் பதித்துக்கொள். உன் வீண்பெருமையை நீக்கிக் கீழ்ப்படி; அன்றேல், உன் எலும்புகளைனத்தும் இம்மணல் நிலத்தில் வீசப்பட்டுக் காற்றினால் வெளிப்போம்; அன்றேல், வேனிற் காலத்தில் ஆக்கச் நதியிற் புதுவெள்ளம் பெருசிப்பாயும்பொழுது அஃது அவற்றை அளவிச் செல்லும்”, என்றார்.

சூரப்பன் நிமிர்ந்து நின்று, “ஆகா! அவ்வளவு ஆண்மையா? என்னை அப்படி அச்சுறுத்த முடியாது! பேசுகின்ற பயமடைய நான் பெண்ணல்லேன்? அரத்தன் இங்கே இல்லை. நீ அநுபவமடைந்த கோரமான வீரன். நான் இனைஞன்தான்; எனினும், நீ கூறியபடி, வெற்றி உன்தென்று நீ திடமாக என்னனமுடியாது. நாங்கள் ஊழின் வலியினால் பினைக்கப்பட்டிருக்கின்றோம் என்பதை உணர்வாய்; வர, போருக்கு!” என்று கூறினார்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

- (1) சூரப்பன் தனிச்சமர் செய்ய விரும்பியதேன் ?
- (2) பொருள் கூறுக : வாகை, அணிவகுத்தல், பாதசாரி, பராக் கிரமம், பீதி, அறைக்கவல், உற்றுழியிடத்துவி, சுகித்தல், கவசம், ஊழி.
- (3) பெருஞ்சோற்று விழாவாவது யாது ?
- (4) அரத்தன் தனினைப் பற்றிக் கூறிய புகழ்மொழிகள் எவை ?
- (5) கடேசன் யார் ? அவனுக்கும் அரத்தனுக்கும் நிகழ்ந்த உரை யாடலை எழுதுக.
- (6) இரச்ச என்பது யாது ? அதன் வரலாற்றைக் கூறுக.
- (7) எவ்வெந்த நாட்டவர்க்கிடையே போர் நிகழ்ந்தது ? சூரப்பன் எப்படைப் பிரிவைச் சேர்ந்தவன் ?
- (8) இப்பகுதியில் வந்துள்ள கதாபாத்திரங்களின் பெயர்களை எழுதுக.

(இ) மொழிப்பயிற்சி

இடைநிலைகள், விகுதிகள்

ஒரு வினையடியிலிருந்து 27 வினைமுற்றுக்கள் பிறக்கும் விதத்தைப் பதினான்காம் பாடத்தில் அறிந்தோம். அவற்றின் வகை 9 என்பதைச் சென்ற பாடத்திற் கண்டோம். அவ்வாறு 9 பிரிவு ஆன தெதஞ்சல்? விகுதிகளினால்.

ஒன்பது வினைமுற்றுக்களும் 27 ஆனதெதஞ்சல்? முக்கால வேறு பாட்டால். கால வேறுபாட்டை உணர்த்துவன இடைநிலைகள். எனவே, வினையடியை ஆதாரமாகக்கொண்டு பிறக்கும் வினைமுற்றுச்சொற்கள் விகுதி (இறுதி) பற்றி ஒன்பதாகின்றன. அவை ஒன்பதும் காலங்காட்டும் இடைநிலைகள் பற்றி 27 வினைமுற்றுக்களாயின.

காலங்காட்டும் இடைநிலைகள் :

1. த, ட, ற, இன் என்பன இறந்த காலங்காட்டும் இடைநிலைகள்.

உ-ம் : படித்தான் (த)

உண்டான் (ட)

தின்றுன் (ற)

கூவினுன் (இன்)

2. ஆநின்று, கின்று, கிறு என்பன நிகழ்கால இடைநிலைகள்.

உ-ம் : படியாறின்றுன் (ஆநின்று)

படிக்கின்றுன் (கின்று)

படிக்கிறுன் (கிறு)

3. பி, வி என்பன எதிர்கால இடைநிலைகள்

உ-ம் : நடப்பான் (பி)

செல்வான் (வி)

இடைநிலைகள் சொல்லின் இடையிலே வரும்.

பாஸ்காட்டும் விகுதிகள் :

படர்க்கை—

அன், ஆன் என்பன, ஆண்பால் காட்டும் விகுதிகள்—வந்தனன், வந்தான்.

அன், ஆன் என்பன, பெண்பால் காட்டும் விகுதிகள்—வந்தனன், வந்தான்.

அர், ஆர் முதலியன, பலர்பால் காட்டும் விகுதிகள்—வந்தனர், வந்தார்.

து, ரு முதலியன, ஒன்றன்பால் காட்டும் விகுதிகள்—வந்தது, கூவிற்று.

அ, ஆ என்பன, பலவின்பால் காட்டும் விகுதிகள்—வந்தன, வரா.

தன்மை—

என், ஏன் முதலியன, தன்மை ஒருமை வினைமுற்று விகுதிகள்—வந்தனென், வந்தேன்.

அம், ஆம், ஒம் முதலியன தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று விகுதிகள்—வந்தனம், வந்தாம், வந்தோம்.

விகுதிகள் சொல்லின் இறுதியில் வரும்.

பயிற்சி :

- (1) 14 ஆம் பாடத்தின் (அ) பிரிவில் முதலாவது செய்யுளில் மூன் ருவது அடியில் வந்துள்ள தன்மைப் பன்மை வினைமுற்றைக் கூறுக.
- (2) 13 ஆம் பாடத்தில் (அ) பிரிவிலுள்ள முதலாம் ஜந்தாம் செய்யுள்களில் வந்துள்ள தன்மை ஒருமை வினைமுற்றுக்களைக் கூறுக.
- (3) “ஞாலத்திருள் நடப்ப” என்னும் செய்யுளில் வந்துள்ள முன்னிலை வினைமுற்றைக் கூறுக. விகுதி யாது ?
- (4) சூரப்பனும் அரத்தனும் 1 என்னும் கட்டுரையின் முதலாம் வசனத்திலுள்ள வினைமுற்று, என்ன காலத்தை உணர்த் திற்று ? எப்பாலை உணர்த்திற்று ?

- (5) “சமர் செய்ய வா” இதில் வந்துள்ள வினைமுற்று, எத்த கைய வினைமுற்று ? ஏன் ?
- (6) பின்வரும் வாக்கியங்களிலே தடித்த எழுத்திலுள்ள வினைமுற்றுக்களை எவ்வளகை வினைமுற்றுக்களென வகுத்துக் கூறுக. விகுதியையும் தருக.
- (அ) இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தாக்கினர்.
- (ஆ) அந்தோ, அரத்தன தலை சாய்ந்தான்.
- (இ) இருபக்கச் சேனைகளும் அச்சமுற்று அடங்கின்றன.
- (ஈ) ஆக்கசநதி தன் கருந்திரைகளைச் சுருட்டிக் கொண்டு பாய்ந்தது-
- (உ) வா போருக்கு.
- (எ) தன்னருமைப் புதல்வன் பரிசில்களோடு வாகைகுடி வரு வான் என்று வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருப்பான்.
- (ஏ) கைவாளொன்றுடனேயே நான் போரிடப் போகின்றேன்.

(ஏ) எழுத்து

கட்டுரை எழுதல்

செய்தித்தாள்கள்

1. செய்தித்தாள் என்றால் என்ன? (தினச்செய்தித்தாள்கள், வாரத்தாள்கள்).

2. செய்தித்தாள்களிலுள்ளவை : (செய்திகள் ; படங்கள் ; வியாபார விஞ்ஞான விளம்பரங்கள் ; சிறப்புக் கட்டுரைகள் சிறுக்கத்தகள் ; பெரிய மணிதரின் அபிப்பிராயங்கள் ; முக்கியமான நிகழ்ச்சிகள் ; செய்தித்தாளாசிரியரின் கருத்து).

3. நன்மைகள் : (உலகத்தில் நிகழ்பவைகளைப் பற்றிய செய்திகள் உடனுக்குடன் கிடைத்தல் ; பெரியமனிதரின் கருத்துக்களை மக்களிடையே பரப்புதல் ; அறிவும் செய்தியும் மக்களிடையே செறிந்து பரவுதல் ; உலக வளர்ச்சியில் மக்களை அதிக ஊக்கங் கொள்ளச் செய்தல் ; இவையனைத்தையும் அற்ப செலவில் பெற்றுக்கொள்ள வசதி).

4. தீமைகள் : (தீய செய்தித்தாள்கள் மக்களைத் தவறான வழி களில் நடத்திச் செல்கின்றன ; தீச்சவையை வளர்க்கின்றன ; கீழ்த் தரமான உணர்ச்சிகளைத் தூண்டுகின்றன ; இவை போன்றவற்றை நாம் கருத்திற் கொள்ளல் கூடாது).

5. முடிவுரை : (செய்தித்தாள்கள் மக்கட் சமுதாயத்துக்கு இன்றி யமையாதன).

(ஒ) சுவைத்தல்

நீர் நிரம்பியிருக்கும் வயல்களிலே பறவைகள் வாழ்கின்றன. அவற்றின் அயலிலே அவற்றின் குஞ்சுகள் நீந்தி விளையாடுகின்றன. ஒரு பறவை தலையை உயர்த்திப் பார்க்கிறது. செவ்வாம்பல் மொட்டோன்று அப்பொழுது தான் விரிகிறது. நீர்மட்டத்தில் அது செந்திற மாய் விரிவதைக் கண்ட பறவைக்குச் செவ்வாம்பற்பு நெருப்புச் சுவரிலே போலத் தோன்றுகிறது. விரிந்த செவ்வாம்பற்புவை நெருப்புச்சுவாலையென எண்ணிய பறவை பயந்து கூக்குரலிட மற்றைப் பறவைகளும் உண்மையை உணராது மயங்கிப் பயந்து தமது குஞ்சுகளையுன் சிறகால் மூடிக்கொண்டு சத்தமிகுகின்றன, என்னும் முதலாவது செய்யுள், செவ்வாம்பற்புவின் தோற்றம் நெருப்புப் போன்றது, என்பதைப் பறவைகளின் அறியாமை மூலம் தெரிவிக்கும் அழகு சிறப்புடையது.

இரண்டாவது பாடலிலே, நெல்லுக்கு மூன்று உவமானங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. கதிரீன்பதற்கு முன்னுள்ள நிலைமைக்குக் கருக்கொண்ட பாம்பும்; கதிரீன்றிருக்கும் சமயத்து, அறிவற்றவர்களது செல்வச்செருக்கும்; கதிர் முற்றி வளைந்திருக்கும்போது, அறிவாளரின் பணியும் உவமானமாய் அமைந்துள்ளன. அவற்றின் ஒப்புமைக்கான காரணத்தை ஆராய்க.

மூன்றாவது பாடலிலே, மருதநிலம், அரசனுக் கூருவகிக்கப்பட்டுள்ளது. அரசனது கொலுமன்பதற்திலே நடனமாதர் நாட்டியமாடுவர். அதுபோல மருதநிலத்திலே மயில்கள் ஆடுகின்றன. மயில்களுக்கு நாட்டிய மாதர் உவமானம். இவ்வாறே, தாமரைகளுக்கு விளைக்குக் கள் உவமானம். மேகங்களின் ஓலிக்கு மத்தளவில் உவமானம். குவளைப்பூக்களுக்குப் பார்வையாளரின் கணகள் உவமானம். நீரைல் திரைச்சிலையாக அமைய வண்டுகளின் ஓலி யாழிசையாக அமைய மருதமாகிய அரசன் அரசவீற்றிருக்கும் சிறப்பு உருவகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பதினேழாம் பாடம்

(அ) குசேலர் கண்ணபிரானைக் காணல் I

குசேலரின் மனைவி சுசீலை கற்பிற சிறந்தவள். இருபத்தேழு பிள்ளைகளின் அன்னையாகிய அவள், வறுமையிகுதியால் உண்ண உணவின்றி வாடும் பிள்ளைகளின் அஸ்வலைக் கண்டு உருகினான். துறவுள்ளங்கொண்ட தன் கணவனை வணங்கிப் பிள்ளைகள் உணவின் றிக் கதறித் தவிக்கும் நீலைமையைக் கூறினான். குசேலருடன் ஒரு சாலை மானுக்கராய்க் கற்றவராகிய கண்ணபிரான் துவாரகாபுரியின் மன்னராக வீற்றிருப்பதையும், அவரிடம் சென்று, வறுமைத் தன் பத்தைக் கூறினால் அவர் பெருஞ்செல்வம் நல்குவார் என்பதையும் கூறினான்.

கீழே தரப்படும் பாடல்கள் மூலம் வறுமையின் கொடுமையையும் அதனாற் சுசீலை குசேலரிடங் கூறுகின்ற உருக்கமான வேண்டுதலையும் அறியலாம். இப்பாடல்கள் வல்லுர்த் தேவராசபிள்ளை அவர்கள் இயற்றிய குசேலோபாக்ஷியானம் என்னும் நூலில் உள்ளனவை.

இருமகவுக் கணித்திடும்போ தொருமகவு கைந்நீட்டு முந்தி மேஸ்லீழந் திருமகவுங் கைந்நீட்டு மும்மகவுங் கைந்நீட்டு மென்செய் வாளால் பொருமியொரு மகவழுங்கண் பிசைந்தமுமற் ரெருமகவு புரண்டு வீழாப் பெருநிலத்திற் கிடந்தமுமற் ரெருமகவெங் நன்ஞஶகிப்பான் பெரிதும் பாவம் 1

இவ்வண்ணாங் கலாம்விளைக்கும் மைந்தர்களை நனிநோக்கி யிரங்கி யேங்கிச் செவ்வண்ணக் கரதலத்தா லைணத்துமடித் தலத்திருத்திச் சிறப்புச் செய்து மைவன்னாக் கண்ணீரைத் துடைத்துமுகம் வெரிந்புறந்தை வந்து மாம்பல் அவ்வண்ண வாய்முத்தங் கொண்டுநயந் தோர்விதத்தி லாற்றல் செய் வாள் 2

கற்புடைய வருந்ததியே முதல்மடவார் புகழுவருங் கற்பின் மிக்காள் பொற்பமையா மிடியென்னுபுஞ் சாகரத்து எழுந்திமனம் புண்ணேயாகிப் பற்பலநாட் செலவொருநாள் அமையமறிந் துளந்துணிந்து பணபிற போற்றிச் சொற்பெறுநற் புகழ்க் கணவன் முகநோக்கி யென்னியவை சொல்ல இற்றருள் 3

தரித்திரம் மிக்க வணப்பினை யொடுக்கிச் சரீரத்தை யுலர்தர வாடடுந் தரித்திர மனவாச் சோம்பலை யெழுப்புஞ் சாற்றறஞ்சுலோபத்தை மிகுக்கு தரித்திரந் தலைவன் தலைவியர்க் கிடையே தடுப்பருங் கலாம்பல வினோக குந் தரித்திர மவமா னம்பொய்பே ராசை தருமிதிற் கொடியதொன் நிலையே 4

யாதவர் குலத்திற்கிணேன் நியவரசர் யாவர்க்கு மதிப்பு மினையில் மாதவ னுடன் பலகலைக் கடலை வாய்மடுத் தனையென வகுப்பா ராதவி னபீ தாம்பரன் மருங்கி லைணந்தவன் பாற்பெறுஞ் செல்வந் தீறக் கொண்டு கொடுத்துநஞ் சிறுவர் செல்லல்நோய் தவிர்க்குதல் வேண்டும் 5

1. மகவு-பிள்ளை; உந்தி-தன்னி; மும்மகவு=மும்மை+மகவு- மூன்-று பிள்ளைகள்; பொருமியொருமகவழும்=பொருமி+ஒரு+மகவு+ அழும்-விம்மி ஒரு பிள்ளை அழும்; பிசைந்து-கச்கி; வீழா-வீழந்து; எங்ஙனஞ்சுகிப்பான்=எங்ஙனம்+சுகிப்பான்-வவ்வாறு (இப்பரிதாபத் தைக்கண்டும்) பொறுப்பான்; பெரிதும்-மிகவும்.

பசிக்கொடுமையால் வருந்துகின்ற ஒவ்வொரு குழந்தையும்தளைக்கு முதலிற் கஞ்சியை ஊற்று, ஊற்று என்று கேட்டவன்னைம் ஒருவரை ஒருவர் தன்னி, முந்திமேல்விழுவார்கள். ஊற்றிய கஞ்சி போதாலையால் அழுவார்கள். இங்ஙனம் குழந்தைகள் பசியினால் படுந்துன்பத் தைத் தாயாகிய சசிலை எப்படித் தாங்குவான்.

2. கலாம்வினோக்கும்-தம்முன் (கஞ்சிக்காகச்) சண்டையிடும்; நனி நோக்கி-மிகவும் (இரக்கத்துடன்) பார்த்து; செவ்வன்னைம்-செம்மை+வண்ணைம்-செந்திறம்; மடித்தலைத்திருத்தி=மடி+தலைத்து+இருத்தி-மடியிலே இருக்கவைத்து; மைவண்ணைக்கன்=மை+வண்ணைம்+கண்-கரிய நிறத்தையுடைய கண்; முகம்-முகத்தையும்; வெரிந்புறம்-முதுகின் புறத்தையும்(புறமுதுகையும்); தைவந்து-தடவி; ஆம்பல்-அல்லிமலர். போன்ற; அவ்வன்னைம்=அம்+வண்ணைம்-அழுகிய நிறத்தையுடைய; வாய்-வாயால்; நயந்து-விருப்பங்காட்டி; ஆற்றல் செய்வாள்-(புதல்வர்களின் பசித்துன்பத்தை) தணிப்பாள்.

கொடுத்த கஞ்சி போதாமையால் வருந்தித் தம்முட் சண்டையிடும் பிள்ளைகளின் நிலையைக் கண்டு தாயாகிய சீசிலை வருந்தினான். அவர் களைத் தன்கைகளால் அலைத்து, மடியில் இருத்திக் கண்ணீர் துடைத்து முதுகைத்தடவி முத்தங்கொடுத்து ஒருவாறு ஆறுதல் கொள்ளச் செய்தாள்.

3. கற்புடைய=கற்பு+உடைய-கற்புள்ள (கற்பினால் சிறந்து விளங்கும்) ; அருந்ததியேழுதல்-அருந்ததி கண்ணகி முதலான ; மாவார்-மாதர்கள் ; புகழுவரும்-புகழும்படியான ; கற்பின் மிக்கான்-கற்பிற் சிறந்தவள் ; பொற்பமையா=பொற்பு+அமையா-(வாழ்வில்) நன்மைதராத ; மிடியென்னும்=மிடி+என்னும்-வறுமைன்றுசொல் லப்படும் ; சாகரத்துள்ள-கடலுள் ; அழுந்தி-ழுழுகி ; பற்பலநாள்=பல+பல+நாள்-பலநாள்கள் ; அமையமறிந்து=அமையம்+அறிந்து-(தன் கணவரிடம் தான் என்னியவற்றைச் சொல்லுதற்கேற்ற) நேரத் தைத் தெரிந்து ; பண்பிறபோற்றி=பண்பில்+போற்றி-நல்லியல்பால் (நற்குளைத்தோடு வணங்கி ; சொற்பேறு=சொல்+பேறு-பேசுதற்குரிய ; புகழ்க்கணவன்=புகழ்+கணவன்-புகழை உடைய கணவன்.

அருந்ததி போற் கற்பிற் சிறந்த சீசிலை வறுமையாகிய கடலுள் மூழ்கி மனம் வருந்தினான். இப்படியே பலநாள்கள் சென்றன. ஒரு நாள் தன் கணவனிடம் வறுமைத் துயரைச் சொல்லுதற்கேற்ற நேரத் தைத் தெரிந்து ; பண்பிறபோற்றி=பண்பில்+போற்றி-நல்லியல்பால் (நற்குளைத்தோடு வணங்கி ; சொற்பேறு=சொல்+பேறு-பேசுதற்குரிய ; புகழ்க்கணவன்=புகழ்+கணவன்-புகழை உடைய கணவன்.

4. தரித்திரம்-வறுமை ; மிக்கவனப்பு-மிகுந்த அழுகு ; உலர் தர-மெலிந்துகாய் ; அளவாச்சோம்பல்=அளவா+சோம்பல்-அளவிடப் படாத சோம்பல் ; சாற்றரும்=சாற்று+அரும்-சொல்லுதற்கு முடியாத ; உலோபம்- (பொருளைப் பிறருக்கு ஈயாத) பற்றுள்ளம் ; தலைவன் தலைவியர்க்கு=தலைவன்+தலைவியர்+கு-கணவன் மனைவியர்க்குள் ; கலாம்-கலகம் (சண்டை) ; அவமானம்-மானத்தை இழுத்தல்.

வறுமையானது அழகைக் கெடுத்து உடலை வாட்டும். சோம்பலை உண்டாக்கும். உலோபம் என்னும் பற்றுள்ளத்தைக் கொடுக்கும் ; கணவன் மனைவியர்க்கிடையே கலகத்தை விளைவிக்கும். மானக்கேடு, பொய், பேராசை முதலான கொடிய குணங்களை உண்டாக்கும்.

5. யாதவர்குலம்-இடையர்க்குலம் ; அதிபன்-தலைவன் ; இலையில்=இலை+இல்-தனக்கு உவமையில்லாத-தானே தனக்கு நிகரான ; மாதவன்-கண்ணஸபிரான் ; பலகலைக்கடலை=பல+கலை+கடலை-பலதிறப் பட்ட கலைகளாகிய கடலை ; வாய்மடுத்தனை-குடித்தனை (கற்றுய) ; எனவகுப்பார்-என்று சொல்லுவார் ; பீதாம்பரன்=பீதம்+அம்பரன்-

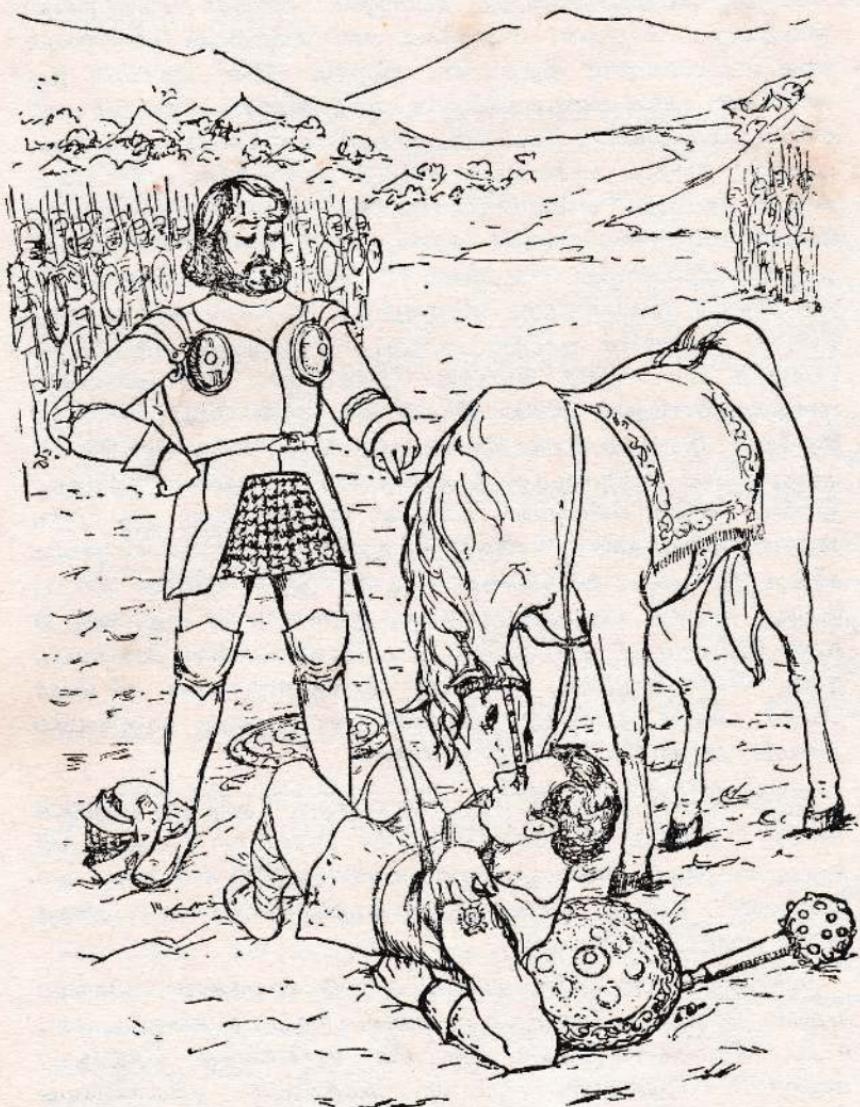
பொன்னுடை— அணிந்தவன் (பீதம்-பொன் ; அம்பரம்-ஆடை.) ; மருங்கில்-பக்கத்தில் (திருமுனிலையில்) ; அணைந்தவன்பால்=அணைந்து+அவன்+பால்-சென்று அவன் இடத்தில் ; திதற=தீது+அற—குற்றம் நீங்க ; செல்லவிநோய்-வறுமைத் துண்பமாகிய பினியை.

இடையர் குலத்திலே தோன்றிய மன்னர்கள் எல்லோர்க்கும் மன்னையை விளங்குகின்ற, கண்ணபிரானுடன் நீர் ஒருசாலை மானுக்கராய் இருந்து கற்றதொடர்பு உடையீர் என்று சொல்வார்கள். ஆன படியால், அக்கண்ணபிரானிடஞ் சென்று எமது வறுமைத்துன் பத்தைக் கூறினால், அவர் பெருஞ்செல்வந் தருவார். எமது பின்னைகளின் அல்லதும் தீரும்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

1. பசியினால் வருந்தும் பின்னைகளின் செயல்கள் எவை ?
2. பசியினாலே தம்முட் கலாம் விளைக்கும் பின்னைகளின் துன் பத்தைக் குசேலரின் மனைவி எங்கும் தணிவிக்கின்றன ?
3. குசேலரின் மனைவி கற்பிற் சிறந்தவள் என்பதைப் புலவர் எவ்வாறு பாராட்டி உரைத்துள்ளார் ?
4. தரித்திரத்தினால் வரும் தீமைகள் யாவை ?
5. குசேலருக்கும் கண்ணபிரானுக்கும் உள்ள தொடர்பு யாது ?
6. குசேலோபாக்கியான நூலாசிரியர் யார் ?
7. கண்ணபிரான் எக்குலத்தைச் சார்ந்தவன் ? அக்குலத்தவரின் தொழில் யாது ?
8. (அ) ஒத்தகருத்துள்ள சொற்கள் தருக : பீதாம்பரன், குழந்தை, கலகம், வெறிந், கடல், உலோபம், வனப்பு.
- (ஆ) வறுமையென்னும் பொருளில் ஜூந்து சொற்கள் தருக.
9. கற்பிற் சிறந்தவர் யார் ? அவர் யார் மனைவி ?

(ஆ) சூரப்பனும் அரத்தனும் ॥

போர் தொடங்கிறது. அரத்தன் திடீரென ஈட்டியோன்றை வீசி அன். சூரப்பன் தன்னை நோக்கிவந்த படைக்கலத்தைக் கண்டு மின்னவேணப் பாய்ந்து விலகித் தானும் அரத்தனை நோக்கி ஓர் ஈட்டி

யைஎறிந்தான். அஃது அரத்தனின் கேடகத்தாற் றுக்கப்பட்டது. உனே போர்முறை மாறிற்று. ஒரு பாரிய கதாயுதத்தை அரத்தன் எடுத்து ஓங்கி இளைஞர்மேல் அடித்தான். ஆகும் அரவத்தைப் போலச்சூரப்பன் அசைந்து அவ்வடியினின்றுந் தப்பினான். அடியின் வேகத்தினால் நிலைதவறிய அரத்தன், மணவிலை தன் கைகளையும் கால்களையும் ஊன்றிய வண்ணம் வீழ்ந்தான். விழுந்த வீரனை சூரப்பன் ஒரு கணத்தில் வாருக்கிரையாககியிருக்கலாம்; ஆனால், சூரப்பன் அங்குனம் செய்யவில்லை; மணவில் மண்டியிட்டிருந்தவனைப் பார்த்துப், புன்னைகை புரிந்து, வாளையுருவிச் சமுற்றிக் காணப்பித்துப், பின் உறையினுள் வைத்து, “என்னுடைய எலும்புகள் வேனில் வெள்ளத்தில் மிதவா. உன்னுடைய அந்தக் கதாயுதந்தான் மிதக்கப் போகின்றது. ஆனால், இப்பொழுது எழுந்திரு. உன்னைக் காண, என்கோபம் என்னைவிட்டு விலகுகின்றது. நீ அரத்தன் அல்லன். என்று கூறுகின்றாய். அப்படியே ஆகட்டும். ஆனால், என்னுள்ளத்தைத் தொடக்கூடிய நீ யார்? நான் சிறுவனுக இருந்தாலும் போர்க்களங்களைப் பார்த்திருக்கின்றேன். அங்கே இரத்த அலைகளின் மேல் நீநியிருக்கின்றேன்; இறக்கும் வீரர்களின் அவலக்குரையைப் பேர்க்கின்றேன். ஆனால், முன் எப்பொழுதாவது என் மனம் இன்றபோல நெகிழ்ந்த தில்லை. எனே என் மனம் உன்முன் நெகிழ்கின்றது; இது தெய்வத்தின் ஆணை தானே? விருத்த வீரனே! நாம் தெய்வ நியதியைக் காத்து நிற்போம். நங் கொடிய ஈட்டிகளை இங்கே பூமியில் நாட்டி, போரை நிறுத்தி, மணவில் இருந்து, நன்பர்களாய் மது அருந்தி உரையாடுவோம். நீ அரத்தனின் அரிய வீசுசெயல்களைச் செப்பவாய். நான் கொன்றெழுறிக்கப் பாரசீயர் பலவிருக்கின்றார்கள். நீ போர் செய்து மகிழுத் தாத்தாரியர் இருக்கின்றனர். ஆனால், எம்மிடையே அமைதி நிலவட்டும்”, என்று கூறினான்.

இதற்கிடையில் அரத்தன் கோபக்களல் வீச, “அற்பனே! ஆட்ககாரனே! இன்சொற்பேசுவோனே! சமர் செய்ய வா! மதுவருந்தி உரையாட இது என்ன பூந்தோட்டமா? இது போர்க்களம். வா போருக்கு”, என்று ஆர்ப்பாரித்து ஈட்டிமுனை பள்பளக்க அதனைத் தாங்கி எழுந்துநின்றான்.

சூரப்பனும் உடைவாளை உருவிக்கொண்டு பாய்ந்தான். கொடிய யுத்தம் நிகழ்ந்தது. இருவரும் ஒருவரையொருவர் தாக்கினர். வாள், ஈட்டி, கதாயுதம் முதலிய படைகளை உபயோகித்து நெடுநேரம் கடுஞ்சமர் புரிந்தார்கள். சூரப்பன், அரத்தனின் தலையணியைத் தன்வாளால் வெட்டி வீசினான். அது மனபுழுதியுள் மறைந்தது. அந்தோ! அரத்தனும் தலை சாய்ந்தான். அருகே நின்ற அவன் ஆருயிர் இரச்சவும் பலமாகக் கணைத்துப் பெருஞ்சத்தமிட்டது. ஆகாயத்தில் இடி முழங்கிறது. இரு சேனைகளும் இப்பேரவங்களைக் கேட்டு

அச்சமுற்று அடங்கி நின்றன. ஆக்கசு நதி தன் கருந்திரைகளைச் சுருட்டிக்கொண்டு பாய்ந்தது.

ஆனற், சூரப்பன் அசைந்திலைன். அரத்தனைத் தாக்கினான் ; மீண்டும் தாக்கினான். மீண்டும் அரத்தன் தலைசாய்ந்தான். ஆனால் ஒரு கணத்தில் அரத்தன் தலையை நிமிர்த்தி கண்கள் ஒளிவிசு, கொடிய ஈட்டியை இறுகப்பிடித்துத், தன்னையே விலித்து, “அரத்தா, உன் வீரமெங்கே ?” என்று அவற்றினான்.

அதனைக் கேட்ட இளைஞன் வியப்பலைந்து தளர்ச்சியற்றுன். பின் மேலுக்கி ஓரடி எடுத்து வைத்தான். தன்னை நோக்கித் தாக்கவரும் பணகவலைன் உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரையும் உற்றுநோக்கினான். பின் தடுமாறி ஒரே நிலையில் நின்றான். கேடகம் கையினின்றும் நழுவிக் கீழே வீழ்ந்தது. உடனே, அரத்தனின் ஈட்டி சூரப்பனின் போன்னுடலைத் துளைத்தது.

சூரப்பன் துடி துடித்தான் ; சுழன்றுன் ; தன்னாடினான் ; மயக்க மடைந்து பூமியிலே சாய்ந்தான்.

அரத்தன் நிமிர்ந்து நிற்கப், படுகாயமுற்ற சூரப்பன், செம்மணலிற் கிடந்தான். உடனே அரத்தன் வெறுப்புத் தோய்ந்த முறுவலோடு, “சூரபா ! நீ இன்று ஒரு பாரசீயப் பிதாமகனை வென்று அவனுடலைக் கிழித்து வாகை ருடலாம்; அல்லது அந்த மாபெரும் அரத்தனே நேரில் வந்து, உன் தந்திரங்களுக்கு ஏமாந்து, உன் பரிசிலைப் பெற்று உன்னைத் தப்பி ஓடவிடுவான் ; உன் ஸ்ரீத்தை எல்லாரும் மௌசவார்கள் ; உன் தந்தை அவற்றைக்கேட்டு மகிழுவார் ; என்றெல்லாம் நீ நினைத்தாயன்றே ? புத்தியில்லாதவனே ! அறியப்படாதவனைருவனால் அடிப்பட்டு இன்று உற்றா பெற்றாருக் குதவாது, ஒநாய்களுக்கு உணவாகப் போகின்றுய்” என்று மூச்சவிடாது, முழங்கினான்.

“ உன்னை நானைறியேன் ; எனிலும், நீ என்னைக் கொலை செய்ய வில்லை. அரத்தனே என்னையும் இந்தப் பிள்ளையுள்ளத்தையும் கொல் கின்றான். உன்னைப்போற் பதின்மூரை நான் இங்கே சந்திக்க நேர்ந்து, நான் இன்றுவரையும் எவனுக இருந்தேனே அவனுக இன்றும் இருந்திருப்பேனுகில், நான் நிற்க, அப்பதின்மூரும் என்னுலே தாக்கப்பட்டு கீழே கிடந்து மடிந்திருப்பர். அந்தப் புனிதமான அரத்தன் என்ற பெயர், என்னை நிலையிழுக்கச் செய்தது. அத்திருநாமமும், உன்னிடத்திலிருந்து என் உள்ளத்தை உறுத்தும் எதோ ஒன்றும், என் கேடகத்தைக் கைநழுவுக்கெய்தன. உடனே, உன் ஈட்டி நிராயுதபாணியான என்னுடைய உடலைஞாட்ட பாய்ந்தது. இப்போது நீ என வைழ்வினையை இகழ்ந்து பெருமைபேசுக் கொள்கிறோய். ஆயினும், இஃதொன்றைக் கேள் ! கேட்பின் நீ நடுங்குவாய் :

பராக்கிரமசாலியான அரத்தன், உலகம் முழுவதும் நான் தேடித திரிந்த என் அருமைத் தந்தை, என் மரணத்துக்குப் பழிவாங்கி உண்ணைத் தண்டிப்பார்”, என்று கூறினான்.

தான் இமந்த அருந்தியத்தை அறியாத அரத்தன், உயிரை இழந்து கொண்டு இருக்கும் உத்தமனின் அருகில் நின்றான். எனினும், அவனை யாரென் அறியவில்லை. “தந்தையாரென்றும், பழிவாங்குத ஸென்றும் கூறும் பிதற்றல்களெல்லாம் எதற்கு? அரத்தனுக்குப் புத்திரன் என்றைக்கும் இருந்ததில்லையே!”, என்றான் அரத்தன்.

“ஆ! அவருக்கு ஆண்மகவு ஒன்றிருந்தது. யானே அம்மகவு; இச்செய்தி அவர் செவிகளிற் படின், காயமடைந்த சிங்கவேறுபோல உன் உதிரத்தை உறிஞ்சிக் குடிக்கத் துடிதுடிப்பார்; இதனை யான் உறுதியாகக் கூறுவேன். அவரடையவிருக்கும் துன்பத்தைப் பார்க்க வும், கூறவிருக்கும் வஞ்சின மொழிகளைக் கேட்கவும் நான் உயிருடன் இருப்பேனு? எனினும், அவரைப்பற்றி நான் அதிகம் கவலைப்படவில்லை. அந்தோ, என்னருமை யன்னை! போர் முடிந்ததும், தாத்தாரியப் பாசறையிலிருந்த தன்னருமைப் புதல்வன் பரிசிலக்கோடு வாகை குடி வருவான் என்று வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்திருப்பானோ! அவள் தன் மகன் சூரப்பன் போர்க்களத்தில் இறந்தான் எனக் கேட்டால் எப்படித் துடிதுடிப்பானோ!”, என்று கூறி அழுதரற்றினான்.

சிந்தனையில் மூழ்கியவனுயச் செயலற்றுச் சிறுவன் கூறிய வாத்தைகளைச் செவிமடுத்தான், அரத்தன். அவன் மொழிகளுட் சில தன்னேடு தொடர்புடையன போலக் காணப்பட்டாலும், அவனே தன் மகன் என்பதை அரத்தனால் நம்ப முடியவில்லை. அவனது கிராமத்திலே அவனுக்குப் பிறந்தது பெண்குழந்தையே என்ற செய்தி, அப்போது போர்க்களத்திலிருந்த அரத்தனுக்கு அனுப்பப் பட்டது. பிறந்தது ஆண்குழந்தை எனக் கெய்தி கொடுத்திருந்தால், அரத்தன் அவனையும் போருக்கு அழைத்துச் சென்றுவிடுவானென்ற அச்சத்தினால், அன்னை அங்கனம் செய்தாள். எனவே, சூரப்பன் தன் அருமைமகனைற கூற்றுப் புளுகு என, அரத்தன் என்னை னான்.

“சூரப்பா! நீ அரத்தனுக்குப் பின்னையானால், அவனே உவக்கக் கூடிய உத்தம புத்திரன்தான் நீ. ஆனால், நீ உன் உண்மை வரலாற்றை ஒழிக்கின்றாய்; அன்றேல், உன் வரலாற்றை உனக்கு யாரோ தவறாக உரைத்துள்ளனர். அரத்தனுக்குப் புதல்வனையில்லை; பிறந்தது புதல்வியே; அவள் தன் அன்னையுடன் இன்று இல்லிவிருந்து சூற்றேவல் புரிந்துகொண்டிருப்பானேயல்லாது, எங்களைப் பற்றி யாதும் கணவு கண்டு கொண்டிருக்கவும் மாட்டாள்” என்றான்.

ஸ்டடி இழைத்த துண்பத்தோடு, அரத்தனின் ஆகாத கூற்று வெந்த புண்ணில் வேல் நுழைந்தாற்போல, அவனை மேலும் வேதனைக்குப்படுத்தியது. ஸ்டடியை இழுத்து வாழ்வை முடிக்கவென்ன ணியவன், அரத்தனே தன்தந்தை என்பதை அக்கொடிய பகவன் நம்பும்படி செய்யவிரும்பி, ஒரு கையை நிலத்தில் ஊன்றித் தன் ணைத் தாங்கிக் கொண்டு, “ மனிதா ! என் சொற்களை மறுப்பதற்கு நீ யார் ? நான் என் வாழ்விலே பொய்ம்மை என்பதையறியேன். இறகு கின்ற இந்நேரத்தில் மாத்திரம் வாய்மை என்னை விட்டு நீங்கிலிடுமா ? இதோ ! என் தோளிற் பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது ஓர் இலச்சினை. இது குழந்தை பிறந்தவுடனேயே அதன் தோளில் பொறிக்கப்பட வேண்டுமென்ற கட்டளையோடு என் தந்தையினால் தாயாரிடம் கொடுக் கப்பட இலச்சினை.”

“ மகனோ ! நானோ உன் தந்தை ”

அரத்தனுடைய குரலைடத்துக் கொண்டது. கண்கள் இருஞ்சன. தலை கவிழ்ந்தது. அடியற்ற மரம்போல் அலறிக்கொண்டு மணலிற் சாய்ந்தான்.

குரப்பன் தவழ்ந்து தவழ்ந்து அவனிடம் சென்று, அவன் கழுத்தைக் கட்டியிணைத்து உதடுகளில் உள்ளங்குளிர முத்தஞ்சொ ரிந்து, நடுங்குங் கைகளினாற் கண்ணங்களை வருடி அரத்தனுக்கு உணர்வு வாச்செய்ய முயன்றான்.

அரத்தனுக்கு உணர்வு வந்தது. கண்களைத் திறந்தான்; அச்சத்தினால் அவை அகன்றிருந்தன. அருகேயிருந்த தூசிகளைத் தன்னிரு கைகளாலும் அன்னி அன்னித் தன் தலையிலும், முகத்திலும், தாடியிலும் வீசினான். நடுங்கும் முனகல்கள், மார்பையடைக்கத், துன்பம் தலைக்கேற, செய்வதிதுவென் றறியாது, தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்ள விரும்பி அருகே உள்ள உடைவாளை நோக்கினான்.

தந்தையின் கருத்தை உணர்ந்த தனயன் அவன் கைகளைத் தடுத்து, இனிய மெல்லொலியில், “ அப்பா ! பொறுங்கள் ; நான் பிறந்தபொழுது என்றலையில் இன்னது நிகழவேண்டுமென்று எது எழுதப்பட்டதோ, அது நிகழ்ந்துவிட்டது. நீங்கள் ஊழ்வலியின் உயிரற்ற கருவி. இங்கே உங்களை முதலிற் சந்தித்தபொழுது நீங்களே என்தந்தை என்று கூறினேன் ; உங்கள் உள்ளாழும் அதனை ஏற்றுக் கொண்டதென்பதும் எனக்குத் தெரியும். ஆனால், ஊழு அவற்றை

அமுக்கிவிட்டது; விதி சதிசெய்து விட்டது. இனி இதனைப்பற்றிப் பேச வேண்டா. என்னப்பைக் கண்டுகொண்டேன். இந்த ஒன்றே எனக் குப் போதும். அப்பா! இங்கே வாருங்கள். இந்த மணவில் என் னருகே இருங்கள்! என்தலையைத் தங்கள் இருகரங்களாலும் தூக்கி, “என் ஆசை மகனே” என்று சொல்லி முத்தமிழுங்கள். என் முகத்தைத் தங்கள் கண்ணீராற் கழுவுங்கள். அப்பா! நோம் வேக மாகக் கழிகிறது. என் உயிர் இனிக் கணப்பொழுதும் நில்லாது. இக்களத்திற்கு மின்னைவைப் போல வந்தேன்; சீசம் காற்றினைப் போலவைப் போகின்றேன். இஃது இவ்வாறே நிகழ வேண்டுமென்று என்றலையில் எழுதப்பட்டது, அப்பா!”, என்று கூறினான்.

அரத்தனின் கண்கள் அணையை உடைத்துக்கொண்டு பீறிய வெள் ளம் போலக் கண்ணீராச் சொரிந்தன. சூப்பைக் கட்டியணைத்துக் கதறினான்; கொஞ்சினான். இரு பக்கச் சேணைகளும், களத்தினு நடுவே கட்டியழுவோரைப் பார்த்து, வியப்பும் அச்சமுமடைந்தன; அரத்தன் அடைந்த துண்பத்தைக் கண்டு கழிவிரக்க மெய்தினா.

இரச்சவும் தலையைத் தூங்கவிட்டு, அருகில் வந்து, துண்பவெள்ளத் தில் அமிழ்ந்திய தந்தையையும் தனியையும் மாறிமாறிப் பார்த்து, அவர்களைடைந்த இன்னல் யாதுள்ள வினவுவது போல் நின்றது. அதன் கண்களிலிருந்து கீழே பாய்ந்த வெள்ளம் மண்ணையும் கல்லாகக் கூடியது. அரத்தன் இரச்சவை நொந்து, “இரச்சவே! இப்போது நீ இரங்குகின்றாய். உன் தலைவரை இக்களத்திற்குத் தாங்கிவரும்போது உங்கால்கள் மறுக்கவில்லையே”, என்று கூறிக் கலங்கி அழுதான்.

சூப்பன் புரவியைப் பார்த்து, “அப்படியானால், இதுதானு அப்பா இரசுக? வீரப்புவரியே! உன்னைப்பற்றி அம்மா ஏத்தனைநாட புகற்ந்து பேசியிருப்பாள்? உன் தலைவரையும் உன்னையும் என்றே ஒருநாள் நான் நேரிற் சந்திப்பேன் என்று உறுதியாகச் சொன்னாலே! இங்கே வா! உன்னைத் தடவிப்பார்க்க. எனக்கு விருப்பமாக இருக்கிறது. நான் போகமுடியாத இடங்களுக்கெல்லாம் நீ போயிருக்கிறாயன்றே? உத்த மனே! அரத்தனுக்கு உறுதுணையாகவிரு”, என்று கூறிப், பின் தந்தையைப் பார்த்து, “அப்பா! சிலர் அரிய வீரச்செயல்களையாற்றிப் புகழுடம்பைப் பெறுவார்கள். வேறு சிலர் இலைமறைகாய் போலக் காந்து வாழ்வார்கள். நான் இளைமயில் இறப்பதினாற் செய்யத்தவ றிய வீரச்செயல்களை நீங்கள் செய்து, உங்கள் வாழ்க்கையில் இரண்டாம் முறையாகப் பெறுதற்கரிய புகழையடையுங்கள். நீங்கள் எனக்கு வாய்த்த அருமைத் தந்தையன்றே! உங்கள் பெருமைக்க புகழ் என்னுடையதுமன்றே! என்னைத் தொடர்ந்து நிற்கும் இம்மா

பெருஞ் சேனவீரரைப் பார்த்தீர்களா ! உங்களைக் கரங்கூப்பிக் கேட்கின்றேன், அவர்களை விட்டு விடுங்கன். அவர்கள் என்னை, என் நம்பிக்கையை, என் புகழை, என் அதிப்பத்தைத் தொடர்ந்து வந்தனரேயன்றி வேறு யாது குற்றம் செய்தார்கள் ? ஆயினும், என்னை அவர்களுடன் செல்லவிடாது, நீங்களே உங்களருமைத் தாய என்னை அவர்களுடன் செல்லவிடாது, நீங்களே உங்களருமைத் தாய கத்துக்குத் தூக்கிச்சென்று, அங்கே என்னை ஒரு கட்டிலிற் கீட்ததி, உங்கள் நண்பரும் நீங்களும் என்மரணத்தைக் கொண்டாடல் வேண்டும். பின்னர், என்னைப் பகந்தரையிற் செய்த குழியில் நல்லடக்கஞ் செய்து, அதன்மேல் அழகான செய்குள்ளென்று அமைத்து, அங்கு ஒரு நடுக்கலையும் நாட்டிலிருங்கள். அவ்வழியாற் செல்லோர் தூரத் தில் வரும்பொழுதே பார்த்து, “ மகாவீரனுகிய அரத்தனைன் அருந் தவப்புதல்வன், சூரபன் என்னும் பெயரோன், தன் மாபெரும் தந்தையின் அறியாமை காரணமாக அவனுற் கொலையுண்டு இங்கே தவப்புதல்வன் அவனுடைய கல்லறை இது ”, என்று கூறுவாராக. கீட்கின்றுன். அவனுடைய கல்லறை இது ”, என்று கூறுவாராக. இடுகாட்டிலிட்ட அளவிலே என்னைப்பற்றிய நினைவு அழிந்துவிடக் கூடாது ! ”, என்று கூறி முடித்தான்.

மெய்ந்தாங்க, நாக்குளற, அரத்தன் மைந்தனை நோக்கி, “ மகனே ! குரப்பா ! கவங்காதே. நீ விரும்பிய அனைத்தையுன் செய்வதே என்கடன். இப்பொழுதே என் சேனையைவிட்டு நீங்கி உன் விருப்பங்களை நிறைவேற்றுகின்றேன் ”, என்றார்.

கன்னெஞ்சம் கலங்கக், கண்களில் நீர் மஸ்கக், களங்கமற்ற சூரப்பனின் குழந்தைமுகத்தை நோக்கிக் கணிவாய் முத்தந் தந்தான். சூரபனுடைய இதழ்களில் மெல்லிய புண்ணகை தோன்றி, மசிழ்சிக்குறி காட்டி மறைந்தது.

இவ்வளவு நேரமும் உடலை வருத்திக் கொண்டிருந்த ஈட்டிமுனையைச் சூரபன் தன்னுடலினின்றும் வெளியே இழுத்தெறிந்தான். மகாவீரனின் பொன்னுடற் புணவாயின் வழியே புனிதமான செங்குருதி குழுறிப் பாய்ந்தது. இறுதியாக அருமைத்தந்தையின் அன்பு முகத் துக்கு அஞ்சலி செய்தான். ஊசலாடிக்கொண்டிருந்த அவனது உயிரும் உடலைப் பிரிய மனமில்லாமற் பிரிந்து வீரசவர்க்கம் அடைந்தது.

போர்க்களத்தை இருள் கவலியது. இருபெருஞ் சேனகஞம் வெற்றி தோல்விகளை விரும்பாது ஆழிந்த கவலையோடு மீண்டு செல்லப் புறப்பட்டன.

செம்மணலிற் சிலையெனக் கிடந்த சூரப்பனைக், கங்குற் பொழுதனைத் தும் கண்ணிமையெனக் காத்துக் கல்லெனவிருந்தான் அரத்தன்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

1. சூரப்பனுக்கும் அரத்தனுக்கும் எத்தனைமுறை சமர் நிகழ்ந்தது? முதன்முறையில் வென்றவர் யார்? எங்ஙனம்?
2. பொருள் தருக: படைக்கலம், கேடகம், மண்டியிடுதல்.
3. உள்ளத்தைத் தொடுதலாவது யாது?
4. “அரத்தா, உன் வீரமெங்கே?” என்று கூறியவர் யார்? எப்பொழுது கூறினார்?
5. சூரப்பன் கையிலிருந்த கேடகம் நழுவி வீழ்ந்த காரணம் என்ன?
6. சூரப்பன் தனது வீரத்தைப்பற்றிக் கூறும்போது, “அரத்தனே என்னைக் கொன்றுன்”, என்று கூறியதேன்?
7. பிறந்த குழந்தை ஆணைய இருக்கவும், பிறந்தது பெண்ணே என அரத்தனுக்கு அவன் மனைவி அறிவித்ததேன்?
8. சூரப்பன் தன் புதல்வனே என அரத்தன் எங்ஙனம் அறிந்தான்?
9. இறுதியிற் சூரப்பன் அரத்தனை வேண்டியதென்ன?
10. இப்பாடத்தில் மிகச் சோகமான பகுதியை வாசிக்க.

(இ) மொழிப்பயிற்சி

வினைமுற்றுக்கள்

சென்ற பாடத்தில், காலங்காட்டும் இடைநிலைகளையும், பால் காட்டும் விகுதிகளையும் அறிந்தோம். இவற்றினுதவியால் வினைமுற்றுக்கள் ஆக்கப்படும்.

அரத்தன் திடீரென ஈட்டியொன்றை வீசினுன் என்னும் வாக்கியத்தில் வீசினுன் என்பது வினைமுற்று. இதிலே வீச என்பது வினையடி.

வீச என்னும் வினையடியுடன் இன் என்ற இறந்தகால இடைநிலையும் ஆன் என்னும் ஆண்பால் விகுதியும் இனைந்தால், வீச+இன்+ஆன்=வீசினுன் என்னும் இறந்தகால ஆண்பால் வினைமுற்று உண்டாகும்.

வினையடியை முதலினும், அதையடுத்து கால இடைநிலையையும், இறுதியில் பால் காட்டும் விகுதியையும் சேர்த்தால் நாம் விரும்பிய தன்மை ஒருமை வினைமுற்று ஆக்கவேண்டுமாயின் ஏதாவது ஒரு வினையடியை (காண்) எடுத்துக்கொள்வோம். காண் என்னும் வினையடியுடன் எதிர்கால இடைநிலைக்கு (ப, வ) ஒன்றை(ப)யும், வினையடியுடன் எதிர்கால இடைநிலைக்கு (ப, வ) ஒன்றை(வ)யும் சேர்த்தால் காண்+ப+ஏன்=காண்பேன் என்னும் தன்மை ஒருமை ஏதிர்கால வினைமுற்று உண்டாகும்.

எதிர்கால இடைநிலைகளுள் ஒன்றான வ என்பது “காண்” என்னும் வினையடியுடன் சோமாட்டாது. எனவே சொற்களை ஆக்கும் போது வினையடியுடன் இயைக்கூடிய இடைநிலை, விகுதி முதலிய வற்றைச் சேர்த்தல் வேண்டும்.

காண் என்னும் வினையடியுடன் வ என்னும் எதிர்கால இடைநிலை சோாது. அதுபோலவே, செய் என்னும் வினையடியுடன் “ப” என்னும் இடைநிலை சோாது. “செய்” என்னும் வினையடியுடன் “வ” என்னும் இடைநிலை சேர்ந்து “செய்வேன்” என்னும் எதிர்காலத் தன்மைகளுமை வினைமுற்று உண்டாகும்.

1. செய்வேன்—எழுத்து எதுவும் கூடவில்லை.
2. படிப்பேன்—ப என்னும் எழுத்துக் கூடியது.
3. கண்டேன்—வினையடிமாறிற்று.

இரண்டாவது சொல்லாகிய படிப்பேன் என்பது படி-ப்-என் என்பவற்றை இனைக்கும் போது (படிப்பேன் என) மேலும் ஒரு ப் சேர்ந்துள்ளது. படிப்பேன் என்பதில் இறுதிப் பாகமாகிய பேன் என்பது ப் ஏன் எனப் பிரிக்கப்படும். அதிலுள்ள ப் என்பதே எதிர்காலம் காட்டிய இடைநிலை. அதற்கு முன்னுள்ள ப் கூடி வந்த எழுத்து ஆகும்.

கண்டேன் என்பதில் கான் என்பது வினையடி. அது குறுகி கண் என வந்தது. இவ்வாறு வினைமுற்றுக்கள் ஆச்கப்படும் போது எழுத்துக்கள் கூடுதலும் திரிதலும் ஆகிய மாற்றங்கள் நிகழ் தலும் உண்டு.

பயிற்சி :

1. செல் என்னும் வினையடியினுதவி கொண்டு, நிகழ்காலப் பெண்பால் வினைமுற்று ஆக்குக.
2. கூவு என்னும் வினையடியை ஆதாரமாகக் கொண்டு இறந்த கால ஒன்றன்பால் வினைமுற்று ஆக்குக.
3. நீ சாவதற்கு என் பயப்படுகிறு—தடித்த சொல்லை வினையடி, காலவிடைநிலை, விருதி முதலியனவாகப் பிரி. அவற்றினுதவியால் அச்சொல் எக்கால வினைமுற்று எனக் கூறுக.
4. பாடு என்னும் வினையடியினுதவியால் நிகழ்காலப் பலர் பால் வினைமுற்று ஒன்று எழுதுக.

(ஏ) எழுத்து தந்தைதாய்ப் பேண்

1. தாய் நமக்குச் செய்யும் நன்மைகள் : தாய் நம்மைப் பெற்று உணவுட்டி வரீத்தல் முதலாயின.
2. தந்தை நமக்குச் செய்யும் நன்மைகள் : கல்வியூட்டி அறிவுடை மோனுக்குதல் முதலியன.
3. தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து முந்தி யிருப்பச் செயல்.
 அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலுமில்லை.
 தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை.
4. முதுமையடைந்த காலத்திலும், நோயுற்ற காலத்திலும் தாய் தந்தையரைக் காப்பது மக்கள் கடன்.
5. இறந்தபின்னும் நினைவுகூர்ந்து வணங்குதல் வேண்டும்.

(உ) சுவைத்தல்

அரத்தனின் ஈட்டி சூரப்பனின் பொன்னுடலைத் துளைத்தது. அப் பொழுது :

1. துடிதுடித்தான் ; சமுன்றுன் ; தள்ளாடினுன் ; மயக்கமடைந்து பூமியிலே சாய்ந்தான்.
2. மகனே, நானே உன் தந்தை; அரத்தனுடைய சூரஸ்தைத்துக் கொண்டது. கணகள் இருங்டன. தலை கவிழ்ந்தது.
3. சூரப்பனைக் கட்டியனைத்துக் கதறினுன் ; கொஞ்சினுன்.

மேலே உள்ள வாக்கியங்கள் ஒவ்வொன்றும் சிறியவை. துன்ப நிகழ்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் வாக்கியங்கள் சிறியனவாய் அமைதல் சிறப்பு. சிறிய வாக்கியங்கள் உணர்ச்சிகளை இலகுவிலே வெளிப்படுத்துவன.

முதலாவது தொகுதிவாக்கியம், சூரப்பன் அரத்தனது ஈட்டியினாலே தாக்குண்டபோது அவன் அடைந்த துன்பத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. துடிதுடித்தல், சமுலுதல், தள்ளாடுதல், மயக்கமடைதல் முதலிய பலநிகழ்ச்சிகளையும் தொடர்ந்த தனி வாக்கியங்களாக அமைத்துள்ளனமை, உணர்ச்சி நிலைகளை வெளிப்படுத்துவதோடு அழகாயும் அமைந்து உள்ளன.

மனுநீதிகண்டசோழன் கதையிலே, தேர்க்காலில் அகப்பட்டு இறந்த கண்ணின் தாய்ப்பசு, தன்கன்று இறந்தமையைக் கண்டதும், அவைற்ற துன்பம் அடைந்தது. பசு அடைந்த துன்பமிகுதியைச் சேக்கிழார் பெருமான், வெம்பிடும் ; சோரும் ; அலறும் ; மெய்ந்நடுக்குற்று வீழும் என நான்கு சிறுச்சிறு வாக்கியங்களாகக் கூறியுள்ளமையும் இதனை நன்கு விளக்குகிறது.

இரண்டாவது மூன்றாவது தொகுதி வாக்கியங்கள், அரத்தனின் துன்பநிலையைப்படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. தன்னுற் கொலையுண்ட வன் தன் மைந்தனே என்பதை அறிந்தபோது அவனைடைந்த அவைற்ற துன்பம், சிறுச்சிறு வாக்கியங்களாக அமைந்து கற்போருக்கு அரத்தனது துன்பநிலையைப் புலப்படுத்துகின்றன.

பதினெட்டாம் பாடம்

(அ) குசேலர் கண்ணபிரானைக் காணல் II

தமது மனைவியின் வேண்டுதலை ஏற்றுக்கொண்ட குசேலர் கண்ணபிரானைக் காலனுதற்காக வழிக்கொண்டார். அவர் கண்ணபிரானைவீற்றிருக்கும் அரண்மனைவாயிலை அடைந்ததும் அங்கே,

நெருக்கினுட் படலா லுடலைப்பட்டு நீளிடைக் காணிலத் துருமல்
வெருக்கொளச் சென்றுங் காங்கள்மே வெடுத்தும் விடாதுகை யிடிப்
—புண்டும் வளைந்தும்

பெருக்குறு வெயரின் மூழ்கியு மிரண்டாம் பிறப்பிது நமக்கென
வணர்ந்து
தருக்கிளர் துவார பாலர்நிற் கிள்ற செவ்விய விடத்தினை யடைந்தான்.

6

வாயிற் காவலராற் குசேலரின் வரவை அறிந்த கண்ணபிரான்,
அவரை அழைத்து மலரணையில் இருத்திக் கால்களைத் தொட்டு,

வழிநடந் தினைத்த வேயிம் மலரடி யிரண்டு மென்று
கழிமகிழ் சிறப்ப மெங்ல வருடினான் கமலக் கண்ணன்
பழியில்பல் லுபசா ரங்கள் பண்ணவுந் தெரியா ஞகி
ஒழிவறு தவக்கு சேலன் ஒன்றும்பே சாதி ருந்தான்

7

இங்கானம் குசேலரை வரவேற்று மதிப்புச்செய்த கண்ணபிரான்,
அவர் தமக்குக் கொண்டுவந்த அவலில் ஒரு பிடியை அள்ளி,

நாட்டுமில் வவல்வி ரூபம் நமக்குமிக் குள்ள தென்று
கேட்டுளோய் கொல்லோ முன்னுங் கினந்திருப் பதுமன் ரேயென்
ரேட்டுமென் மலர்ப்பூந் தொங்க விமையவர்க் கழுத முன்னு
ஞ்சிய புகழின் மேலோ ஞெருபிடி அவறின் ரூனே

8

இவ்வாறெல்லாம் கண்ணபிரான் அண்டுடன் பலமொழிகளைக் கூறிப்
பாராட்டுவும், குசேலர் மறுநான்,

கதிருதிக்குங் காலையெழிலீடுக் கடன்பலவு முற்றியடர்
முதிர்புலன்செற் றருஞான முயன்றடைந்தோ னுதவினால்
மதிகுலத்து மன்னவன்பால் வாய்திறந்தோன் றுங்கேளான்
நிதியமிகப் பெற்றவனுய் நினைந்தூர்க்கு வழிக்கொண்டான்

9

இவ்வாறு குசேலர் தமது இல்லத்தை அடைந்தார். அங்குக்,
குருமலர் செம்பொற் கலமெதிர் வைத்துக் கோதறு வெள்ளிய மூரல்
பருகுதற் கமைந்த இங்கவைக் குழம்பு பால்விரா யுபரித் தூட்டத்
திருக்குப் வேண்டா மென்மரு மதனைத் திருமிப்பா ராதுசெல் குநரு
மருகிய பசியு மில்லையென் மருமா யணிமகார் செருக்குதல் கண்டான்

10

6. நெருக்கினுள் படலால்-நெருக்கத்தினுள் அகப்பட்டதால் ;
நீங்கை=நீள்+இடை-நீண்ட வழியில் ; வெருக்கொள்=வெரு+
கொள்-அச்சமடைய ; விடாது-நீங்காது ; பெருக்குறு-பெருகுகின்ற ;
வெயரின்-வியர்வை நீரில் ; இரண்டாம்பிறப்பு-இரண்டாவது பிறப்பு ;
திருக்கினர்=திரு+கினர்-அழகு விளங்குகின்ற ; துவாரபாலர்-
துவாரகையைக் காவல் புரிசின்ற காவலாளர் ; செவ்விய-செம்மையான.

நெருக்கத்தினால் உடல் அரைபட்டும், நீண்ட வழியில் அடிகள்
நிலத்திற் படாமல் அச்சமுடையவராய்ச் சென்று கைகளை மேலே
உயர்த்திக்கொண்டும், வெயர்வை நீர் கொட்ட, இரண்டாம் பிறப்பு
இது நமக்கு என உணர்ந்து, துவாரபாலர் நிற்கும் இடத்தை
அடைந்தார்.

2. கழிமகிழ்-மிக்கமகிழ்ச்சி ; சிறப்ப-சிறந்து தோன்ற ; வருடி
ஞன்-தடவினுன் ; கமலக்கண்ணன்-செந்தாமரமலர்போன்ற
கண்களையுடைய கண்ணபிரான் ; பழியில்=பழி+இல்-பழிஃபற்ற ;
பல்-பல ; உபசாரங்கள்-மதிப்பான அன்புச் செயல்கள் ; ஒழிவறு=
ஒழிவு+அறு-நீங்குதல் இல்லாத ; தவக்குசேலன்=தவம்+குசேலன்-
தவத்தை உடைய குசேலர்.

இவை வழிநடந்து வருந்திவை என்று சொல்லிக் குசேலின்
அடிகளைக் கண்ணபிரான் தடவி மகிழ்ந்தான். இங்கும் மதிப்புக்
குரிய பல அன்புச் செயலைக் கண்ணபிரான் செய்யவும் நீங்காத
தவத்தையுடைய குசேலர் ஒன்றும் பேசாது இருந்தார்.

8. நாட்டும்-நன்கு எடுத்துச் சொல்லப்படும் ; இவ்வவல்=இவு+அவல்-இந்த அவலில் ; கேட்டுளாய்கொல்லோ=கேட்டு+உளாய்-கொல்லோ-கீள்விப்பட்டிருக்கின்றியோ ; முன்னும்-முன்னெங்கு போதும் ; கிளந்திருப்பதுமன்றே=கிளந்து+இருப்பதும்+அன்றே-(அவ லைப்பற்றி) யான் ஒன்றும் சொல்லவும் இல்லையே ; ஏட்டுமேன்மலர்=எடு+மென்+மலர்-மெல்விய இதழுக்களை உடைய மலர் ; பூந்தொங்கல்=பூ+தொங்கல்-பூமாலை ; இமையவர்-கண்ணிமையாத தேவர் ; அமிர் தம்-அமிழ்தத்தை ; முன்னன்-திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த காலத் தில் ; ஷட்டிய-உண்பித்த ; பேலோன்-திருமாலாகிய கண்ணபிரான். அவறின்றுன்=அவல்+தின்றுன்.

எனக்கு அவலில் விருப்பம் உண்டென்பதை எங்ஙனம் அறிவாய் ? நான் முன்னெங்குபோதும் கூறவும் இல்லையே, என்றுசொல்வித திருப் பாற் கடலைக் கடைந்து தேவர்களுக்கு அமிழ்தை முன்னர்க் கொடுத்த திருமாலாகிய கண்ணபிரான் ஒருபிடி அவலை உண்டான்.

9. கதிருதிக்கும்=கதிர்+உதிக்கும்-கதிரவன் (சூரியன்) தோன்று கின்ற ; காலை எழிடி-காலத்தில் எழுந்து ; முற்றி-மிகுந்து ; அடர்-நெருங்குகின்ற ; முதிர்புலன்-முற்றிய கண், வாய், மெய், மூக்கு, செவி என்னும் ஜம்புலன்களையும் ; செற்று-தீயவழியிலே செல்லா மல் அடக்கி ; அருளூனம்-அருமையான ஞானத்தை ; முயன்றடைந் தோன்=முயன்று+அடைந்தோன்-முயற்சி செய்து (தவஞ் செய்து) பெற்றவன் ; மதிகுலம்-சந்திரகுலம் ; மன்னவன்-கண்ணபிரான் ; நிதியம்-செல்வம்.

கதிரவன் தோன்றும் காலத்தில் எழுந்து செய்யவேண்டிய கடமை களைச் செய்து, ஜம்புலன்களைத் தீயவழியிற் செல்லாமல் அடக்கி, ஞானத்தை அடைந்த குசேலமுனிவர், கண்ணபிரானிடம் ஒன்றும் கேளாமல், பெருஞ் செல்வத்தை அடைந்துவிட்டேன் என்ற எண்ணத் தட்டன் தமது ஊருக்குப் புறப்பட்டார்.

10. குருமலர்-ஒளிவிரிகின்ற ; செம்பொற்கலம்=செம்+பொன்+கலம்-செம்பொன்னால் செய்யப்பட்ட உண்கலத்தை ; கோதறு=கோது+அறு- குற்றம் அற்ற ; வெள்ளிய-வெண்மையான ; மூரல்-சோறு ; பருகுதற்கு-குடித்தற்கு ; இன்கவை=இன்மை+கவை-இனியகவை யை உடைய ; குழம்புப் பால்-குழம்பாகிய பாலை ; விராஅய்-கலந்து ;

ஊட்ட-உண்பிக்கவும் ; திருக்குபு-திரும்பி ; செல்குநரும்-செல்வோ
ரும் ; அருகிய-சிறிதும் ; அணிமகார்-அழகிய மக்கள்.

குசேலர் தமது இல்லத்தை அடைந்த பொழுது தம்முடைய மக்கள்
பொற்கலத்திற் பாலும் சோறும் இட்டு உண்பிக்கவும் வேண்டாமென்
பராயும், திரும்பிப் பாராமல் செல்வாராயும், பசியில்லையென்று
கூறுவாராயும் செல்வச் செருக்குடன் திரிவதைக்கண்டார்.

கிரகித்தற்பயிற்சி :

- (1) கண்ணபிரான் வீற்றிருக்கும் அரண்மனை வாயிலை அடைந்த
குசேலர் என்னென்ன துண்பங்களை அடைந்தார் ?
- (2) குசேலரைக் கண்ட கண்ணபிரான் செய்த உபசாரங்கள் எவை ?
- (3) அவலைப்பெற்ற கண்ணபிரான் அதுபற்றிக் குசேலிடம் யாது
கேட்டார் ?
- (4) கண்ணபிரான் புகழின் மேலோனுக் விளங்குவதன் காரணம்
யாது ?
- (5) குசேல முனிவர் கண்ணபிரானிடம் தமது வறுமையைக் கூறி
ஒன்றும் கேளாது சென்றதன் காரணத்தைத் தருக.
- (6) குசேலருடைய மக்கள் எங்கனம் செல்வச் செருக்கில் இருந்தார்கள் ?
- (7) முதிர்புலன் செற்றருஞானமடைந்தோன் யார் ? முதிர்புலன்
கள் யாவை ? செறலாவது யாது ?
- (8) இமையவர்க்கமுதம் முன்னுள் ஊட்டியவன் யார் ?
- (9) கெல்வமுற்றபோது குசேலின் புதல்வர்கள் எவ்வுண்ணைவு
எவ்வாறு உண்டனர் ?

(ஆ) கூத்தரும் குலோத்துங்கனும்

முறகாலத்திலிருந்த சோழ வரசர்கள் தமிழ்ப்புலவர்களை ஆதரித்துப் போற்றி வருவதை ஒரு முக்கியமான கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களுள் விக்ரிம சோழன் என்பவன் கவிச்சக்கரவர்த்தி யாகிய ஒட்டக்கூத்தரைத் தன் அவைக்களைப் புலவராக நியமித்து உபசரித்து வந்தான். கூத்தர் அம்மன்னனுடைய அன்புக்கு இருப்பிடமாகி யாவராலும் மதிக்கப்பெற்று வாழ்ந்து வந்தார். விக்ரிமசோழன் அத்தகைய கவிஞர் ஒருவர் தனக்கு வாய்த்திருப்பதை ஒரு பெரும் பேருக எண்ணி மகிழ்ந்தான். தான் அவராற் பயன் பெறுவதோடு தன் குமாரனுகிய குலோத்துங்கனும் இளமைக்கால முதலே அப்பெரியாருடைய நல்லுரைகளைக் கேட்டுச் சிறந்த அறி வுடையவனுக்காமென்பது அவனுடைய கருத்து. அதன்படியே ஒட்டச்சுத்தரிடத்தில் இளமையிலேயே மாணுக்களுக் கூப்பிக்கப்பட்டவன் இரண்டாவது குலோத்துங்கசோழன்.

அக்குலோத்துங்கன் முடிபுனைந்து சக்கரவர்த்தியான பிறகும் கூத்தருக்கு மாணுக்களுக்கவே இருந்து வந்தான். பலகாலம் பழகி அவருடைய சிறந்த கவித்துவத்தை உணர்ந்தவனுதவின் அவரது மனங்

கோணுமல் நடந்து வந்தான். தமிழ்மொழிப் பரப்பைத் தம்மறிவி னால் ஆண்டு வந்த அக்கவிச் சக்கரவர்த்தியின் பேரன்பையுந் தமிழ் நாட்டார் உணர்ந்து வியந்தனர்.

ஒட்டக்கூத்தர் குலோத்துங்கனுக்கு ஆசிரியராகவும், அவன் அவைக் களத்துப் பெரும்புவராகவும் விளங்கினார். ஆசிரியராக இருத்த வின் கூத்தருக்குத் தலைமையும், அரசனாக இருத்தவின் குலோத்துங்கனுக்குத் தலைமையும் இருந்தன. இரண்டு முறையாலும் அவர் களுக்குள் அன்பும் பற்றும் வளர்ந்துவந்தனவே யன்றிச் சிறிதுங் குறையவில்லை.

கூத்தர் குலோத்துங்கனுக்கு ஞானத்தந்தையாக விளங்கினார்; அதனால், அவனைப் பிள்ளையாக வைத்து ஒரு பிள்ளைத்தமிழ் பாடினார்; உலாவொன்றையும் இயற்றினார்; இவற்றையன்றி, நாள்தோறும் ஒவ்வொரு செய்யுள் கூறி அவனை வாழ்த்தி வந்தார்.

இங்ஙனம் தன்னை அரசனென்ற முறையிற் பஸ்படியாகக் காலிச்சக்கர வர்த்தி பாராட்டி வருதலே யறிந்த குலோத்துங்கன், “தமிழ் நயங்களை வெளியிடும் இந்நூல்களாற் புகழுப்பெறுவது நம் பாக்ஷியம்”, என்று எண்ணினான். தன்னை அவ்வாறு புகழும் ஆசிரியரை வணங்கி ஒரு பாட்டேனுமியற்றி அவர்பாற் றனக்குள்ள நன்றியறிவைப் பல ரும் அறியும்படி செய்யவேண்டுமென்பது அவனது உள்ளக்கருத்து. அதற்குரிய செவ்வியை எதிர்பார்த்திருந்தான்.

வழக்கம் போல ஒருநாள் அரசவை கூடியிருந்தது. நியாயசபையாகிய அறங்காறவையத்தினரும் மந்திரிகளும் பிற அதிகாரிகளும் தங்கள் தங்களுக்குரிய இருக்கைகளில் இருந்தனர். புலவர் பலர் ஒரு வரிசையிற் களித்தாலும்பும் முகங்களோடு உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களுக்குத் தலைவராகக் கூத்தர் அமர்ந்திருந்தார்.

நாள்தோறும் சொல்லும் வழக்கப்படி ஒரு புதிய கவியை அன்று ஒட்டக்கூத்தர் சொல்லத்தொடங்கி,

ஆடுங் கடைமணி நாவசை யாம வகிலுமெல்லாம்

நீடுங் குடையிற் றித்த பிரான்

என்று சொல்லிச் சிறிது நிறுத்தினார். உடனே தொடர்ந்தாற் போலச் சிங்காசனத்திலிருந்து,

.....என்று நித்தநவம் பாடுங் கவிப்பெருமான், என் ஓர் ஒலி கேட்டது. எல்லாரும் நியிர்ந்து அங்கே பார்த்தார்கள். என்ன வியப்பு! சோழமன்னன் தன் ஆசிரியர் பாடலின் பிற பகுதியைப் பாடுகிறேன் :

—என்று நித்த நவம்

பாடுங் கவிப்பெருமானெட்டக்கூத்தன் பதாம்புயத்தைச்
குடுங் குலோத்துங்க சோழனென்றேயெனைச் சொல்லுவரே

என்றுமுடித்து நிறுத்தினான். சபையோர் யாவருக்கும் மயிர்க்கூச் செறித்தது. புலவர்கள் தங்காதையும் கண்ணையும் நம்பவேயில்லை. ஒட்டக்கூத்தர் தம்மையே மறந்துவிட்டார். சோழவரசனே நெடுநா ளாக எண்ணியிருந்த ஓர் அரும்பெருங் கடமையை நிறைவேற்றிய மகிழ்ச்சி முகத்தே தோன்றக் குறுநகையுடன் வீற்றிருந்தான்.

உண்மையா இது? அரசரா பாட்டுச் சொன்னார்? கூத்தருடைய பதாம்புயத்தைச் சூடும் குலோத்துங்கனென்றனரே சொல்லுகிறார்! என்று ஒவ்வொருவரும் தமக்குள் வினாவிக் கொண்டனர்.

ஒட்டக்கூத்தர் தம்முடைய உணர்வு வரப்பெற்று எதிர்பாராதபடி மன்னர்பிரான் இங்ஙனம் வாய்மலர்ந்தருளக் காரணம் என்ன வென்று பணிவோடு கேட்டார். “காரணமா? உலகம் அறிந்தது தானே! நான் உங்களுடைய மாணுக்கள். உங்களிடம் நான் கற்றுக் கொண்டதன் பயனையும் எனது நன்றியறிவையும் ஒருவாறு தெரிவிக்க எண்ணினேன்”, என்றால் வேந்தன்.

“நான் ஒரு புலவன் தானே; என்னை இப்படிச் சொல்லலாமா! நீங்கள் முடிமன்னரன்றிரு!”, என்றால் புலவர் பிரான்.

“ஆனாலும் நான் உங்கள் மாணுக்கள் தானே. என்னைப் பலவாறு பாராட்டி உலகமுன்னளவும் என் புகழ் நிலைத்திருக்கும்படி செய்யும் தேவர்க்கு நான் என்ன கைம்மாறு செய்யமுடியும்? இந்த ஒரு செய்யினை நீங்கள் பெரிதாகப் பாராட்டுகிறீர்கள்! இதிலும் உங்கள் அடியைப் பின்பற்றித் த னே நான் பாடினேன். எனக்குத் தமிழ் விடயத்தில் தனித் தலைமை ஏது?”, என்று அரசன் கூறித் தன் பணிவையும் நன்றியறிவையும் புலப்படுத்தினான். ஒட்டக்கூத்தரி டத்தில் அவனுக்கிறுந்த அன்பை அதுகாறும் ஓரளவு யாவரும் அறிந்திருப்பினும் அன்று மிகவும் நன்றாக அறிந்துகொண்டனர்.

கலாந்தி உ. வே. சாமிநாதையார்.

விரகித்தற் பயிற்சி :

- (1) விக்கிரமசோழன் ஒட்டக்கூத்தரைத் தமது அவைக்களைப் புலவராக நியமித்ததற்குரிய இரண்டு காரணங்களையும் தருக.
- (2) குலோத்துங்கன் அவையிலே கூத்தருக்கு எதனுலே தலைமை கிடைத்தது? அஃது, “ஆடுங்கடைமணி” என்ற செய்யுள் மூலம் புலனுவதெங்களும்?
- (3) பொருள் தருக: செவ்வி, ஞானத்தந்தை, பாக்கியம், அறங்குறவையம், களிதுளும்புதல், நவம், பதாம்புயம், குறுநகை, திருவாய்மலர்தல்.
- (4) தானும் ஒரு செய்யுள் மூலம் ஒட்டக்கூத்தரைப் புகழுவேண்டுமென்று குலோத்துங்கன் கருதியதேன்?
- (5) பாடலில்பாடி முடித்தவுடன், அரசனுக்குக் குறுநகை உண்டானதேன்?
- (6) “ஆடுங் கடைமணி நாவசையாமல்” என்னும் தொடரால் கூறப்படுவதென்ன? எங்களும்?
- (7) “பதாம்புயத்தைச் சூடும் குலோத்துங்கன்” என்பதனுற் பெறப்படுவது யாது?
- (8) “நான் ஒரு புலவன்தானே! என்னை இப்பாடிச் சொல்லலாமா” இங்களும் கூறியது யார்? எப்பொழுது?
- (9) நீஉங் குடையிற் தரித்தலாவது யாது?
- (10) ஆடும் கடைமணி நாவசையாமற் குடைதரித்தல், எதனை உணர்த்திற்று? மனுநீதிகண்டசோழன் கதையுடன் இதை இயைத் தெழுதுக.

(இ) மொழிப்பயிற்சி மீட்டஸ்

1. பின்வரும் வாக்கியங்களிலுள்ள எழுவாய் பயனிலைகளைக் கூறுக:

அ. இருந்தமிழே, உன்னால் இருந்தேன் !

ஆ. ஆசிரியராக இருத்தவில் கூத்தருக்குத் தலைமையும் அரசனாக இருத்தவிற் குலோத்துங்கலுக்குத் தலைமையும் இருந்தன.

இ. தன்னை அவ்வாறு புகழும் ஆசிரியரை வணங்கி ஒரு பாட்டேனுமியற்றி அவர்பால், தனக்குள்ள நன்றியறி வைப்பலரும் அறியும்படி செய்யவேண்டுமென்பது அவனது உள்ளக்கருத்து.

2. கீழேயுள்ள வாக்கியங்களுட் காணப்படும் தொழிற்பெயர்களையும், விளையெச்சங்களையும், பெயரெச்சங்களையும் தனித்தனி எழுதுக:

அ. இங்ஙனம் செய்துவருகையில், ஏதுகாரணத்தாலோ மீன்கள் மிகுதியாய் அகப்படாமற் செம்படவர் தமது வலை வளஞ் சுருங்கிப், பட்டினியும் பசியுமாய்க் கிடந்து துண்புறலானார்.

ஆ. எல்லா வழிர்களையும் காத்தற்கு ஏற்ற பேராற்றல் எம் ஆண்டவன் ஒருவனுக்கேயிருக்கப், பிற உயிர்களின் உதவியுந் துணையுமின்றிப், பிற பொருள்களின் சேர்க்கையும் பயனுமின்றி என்னையே காத்துக் கொள்ள மாட்டாத நான், என்னவரைக் காக்குங் கடமையுடையேன் எனப்பிழைபட என்னி, எல்லாம் வல்ல எம்பெருமானுக்கு இத்தனை காலமாகச் செய்துவந்த செயலினின்றும் இப்போது மாறப்பெறுவேனே ?

3. பின்வரும் தொடர்களை அமைத்து தனித்தனி வாக்கியம் எழுதுக :

என்னே உலகம், என்னே வாழ்க்கை, புத்துயிரும் புது வாழ்வும், ஏட்டுச்சவடி, மெய்வருத்தம்பாராது, நற்றுமரைக்கயத்தில் நல்லங்களும் சேர்ந்தாற்போல, தூக்கினுலன்றே தெரியும் தலைச்சுமை,

4. அ. எதிர்ச்சொற்கள் தருக.

உபகாரம், உலோபி, பசிரங்கம், பண்டிதர், ஆதி, நாத்திகம், பாதகம், மங்கலம், அவசியம், நாகரிகம், உவத்தல், நீதி.

ஆ. பின்வருஞ் சொற்களைத் தனித்தனி வாக்கியங்களில் அமைக்க:

ஆணி-ஆணி ; மனம்-மணம் ; ஊன்-ஊன்.

5. பின்வருவனவற்றிற்கு உதாரணம் தருக:

அ. யார் என்னும் வினையடியாகப் பிறந்த முன்னிலைப்பன்றை எதிர்காலமுற்று.

ஆ. உயர்தினைப் பலர்பால் நிகழ்காலமுற்று.

இ. படி என்னும் வினையடியாகப் பிறந்த இறந்தகாலப் பெயரெச்சம் ஒன்று; வினையெச்சம் ஒன்று.

ஈ. இலக்கணம் கூறுக : (உ-ம) வந்தேன்-தன்மை ஒருமை இறந்தகால வினைமுற்று. உண்டது, வருவார்கள், யான், வந்தன.

6. நேர்க்கூற்று வாக்கியங்களைப் பிறந்தூற்றுக எழுதுக :

(அ) கந்தசாமி என்னைப் பார்த்து, “ விளையாடியது போதும், இனிப்படிப்போம் ” என்றார்.

(ஆ) ஆசிரியர், “ நேரம் கழித்து வந்தாலும், மாணவர் உன்னேவரலாம் ” என்று கூறினார்.

(இ) இராமசாமி, சுவாமிநாதனை நோக்கி, “ இன்று மாலை ஆறு மணிக்கு என்வீட்டுக்கு வருவாயா? ”, என்றார். சுவாமிநாதன், ஆம் என்றார்.

(ஈ) இராமநாதன் கோவிந்தனைப் பார்த்து, “ நீ இப்பொழுது சுகமாக இருக்கிறோய் என்று நினைக்கிறேன் ”, என்றார்.

(ஏ) எழுத்து தந்தைதாய் பேண் (கதையாக்கம்)

1. தந்தையாரது சொல்லை நிறைவேற்றிய ஒருவரது கதை எழுதுக. (உ-ம்) இராமன் தாய்தந்தையின் கட்டளைப்படி வனவாசஞ் சென்றமை.
 2. 18 ஆம் பாடத்தின் 1 ஆம் பந்தியை உறுப்பமைய எழுதுக.
-

(ஒ) சுவைத்தல்

கண்ணபிரானைக் கண்டு தொழு வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் செல்லும் குசேலருக்கு, நெருக்கத்தினால் உண்டான துன்பம் தோன்ற வில்லை. தமது உடல் நெருக்கத்தினால் அரைப்பட் போதும் அவரின் மனம் தளரவில்லை. கண்ணபிரான் எழுந்தருளியிருக்கும் மண்ட பத்தின் வாயிலை அடைந்த மகிழ்ச்சியால் தமக்கு இரண்டாவது புதுப்பிறப்புக் கிடைத்தது என்றே குசேலர் கருதினார். கண்ணபிரானைத் தமது கண்களாற் கண்டு தொழும்பேறு தமது பிறவித்துண்பத்தைப் போக்கும் என்பதைக் குசேலர் உணர்ந்தார்.

குசேலரைக்கண்ட கண்ணபிரான் மகிழ்ச்சியடைந்தார்.. தன உயிர் நன்பனும் அன்பனுமாகிய குசேலரின் மலர்போன்ற அடிகள் வழி நடந்து வருந்தினவே எனக் கூறி. அவற்றைத் தனது கைகளாலே தடவினார். மன்னாக வீற்றிருக்குந் தெய்வமாகிய கண்ணன், குசே ஸரின் கமலவடிகளைத் தன் கையினுலேலே தடவிய செயல் இறைவன் அடியார்க்கு எளியன் என்னும் உண்மையை உணர்த்துகின்றது.

திருப்பாற்கடலைக் கடைந்து தேவர்களுக்கு அழுதை அளித்த திருமால் குசேலர் கந்தை ஆடையில் முடிந்து வைத்திருந்த அவலை ஆராய்ந்து எடுத்து, ஆர்வத்துடன் அள்ளி உண்ட செயல் ஒரு விளையாடலேயாகும். தம்மையே கணகண்ட தெய்வமாகக் கொண்டு அன்பு செலுத்தும் குசேலரின் தவவாழ்வை மதித்து வாழ்த்திய கண்ணன் அவருக்குப் பெருஞ் செல்வத்தை அளிக்கத் திருவள்ளம் கொண்டே அவலை அள்ளியுண்டார் என்று கூறுவர்.

தவநெறியிலேயே தமது கருத்தைச் செலுத்தி உலகப்பற்றற்ற ஞானியாய் விளங்கும் குசேலர் கண்ணபிரானிடம் வாய்விட்டுத் தமது வறுமைத் துன்பத்தைக் கூறி ஒன்றும் கேட்காமல் தமது ஊருக்குப் போக வழிக்கொண்டார். அவர் மெய்ப்பொருளாகிய கண்ணபிரானின் திருவருளையே தாம்பெற்ற செல்வமாகக் கருதினார் என்பதை இதனால் உணரவாம்.

பத்தொன்பதாம் பாடம்

(அ) நபி அவதாரம்

நபி அவதாரம் என்னும் இப்பகுதியிலுள்ள பாடல்கள் சீருப்புராணம் என்னும் நாலிலே உள்ளவை. சீருப்புராணம் நபிகள் நாயகம் முகம்மது (சல்) அவர்களது சரித்திரத்தைத் தெரிவிப்பது. அது மூன்று காண்டங்களாக வகுக்கப்பட்டுள்ளது. காண்டத்தின் உட்பிரிவுகள் படலங்கள் எனப்படும். கீழேயுள்ள பாடல்கள் நபி அவதாரப் படலத்திலுள்ளவை.

நபி அவதாரப்படலம், சீருப்புராணத்திலுள்ள முதலாவது காண்டத் தில் ஐந்தாவது படலமாக அமைந்துள்ளது. நபி அவதாரப்படலம்-நபிகள் நாயகம் அவர்களது அவதாரத்தை உணர்த்தும் படலம். நபி-அறிவிப்பவர்.

சீருப்புராண ஆசிரியர் உமறுப்புவர் ஆவர். இவர் ஏறக்குறைய 300 ஆண்டுகளுக்குமுன் வாழ்ந்தவர் ; இல்லாம் சமயத்தவர் ; தென்னிந்தியாவிற் பிறந்தவர். கொடைவள்ளாகிய சீதக்காதியின் மந்திரியாகிய அப்துல் காசிம் மரக்காயரின் முன்னிலையில் இந்நூல் அரங்கேற்றப்பட்டதென்பர்.

1

வரபதி உலகெலாம் வாழ்த்தும் மக்கமா
புரபதிக் கதிபதி யென்னும் பூபதி
பரபதி அசர்கள் பணிந்தி றைஞ்சிய
நரபதி அப்துல்லா என்னுநா மத்தார்

2

அயிலுறை செழுங்கரத் தப்துல் லாவெனும்
பெயரிய களிற்றுக்கோர் பிடியும் போல்பவர்
ஐயிரெண் இருந்தசைந் தொசிந்த பூங்கொடி
மயிலெனு மழினு வென்னு மங்கையே

அப்துல்லா அமீனுவை மணந்து சிலகாலஞ் சென்றபின் அவர் அரேபியாவிலுள்ள மக்கா நகரத்திலிருந்து,

3

பாட வத்தின்மேற் கொண்டுறு தனிற்பரி வாரங்
கூடு கோளரித் திரளென வரநெறி குறுகிக்
காடுங் கானமுங் கடந்துசெந் தேம்பொழிற் கணிகுழ்
நாடடைந்து போய்ப் புகுந்தனர் மதினமா நகரில்

அங்கே,

4

ஆதி கற்பனை ஊழ்விதிப் பயனுவந் தடைந்து
போது நாள்களும் நாழிகைக் கணக்கையும் போக்கி
நீதி மன்னவன் அப்துல்லா தணையறி நினைவாய்ச்
சோதி மென்முகம் இலங்கிடத் துயிலல்போன் றிறந்தார்

அப்துல்லா இறந்தமையைக் கேள்வியுற்ற அமீனு, மனம்மிக வருந்தி சற்றில் உறவினர் தேற்றத் தேறினான். அக்காலத்து,

கோதறப் பழுத்து மதுரமே கனிந்த கொவ்வைவாய் அரம்பையர்

வாழ்த்தித்

தீதற நெருங்கி ஏவல்கெய் திருப்பச் செழுங்கம லாசனத் திருந்த மாதருக் கரசியா மமீனு வுதர மனையிடத் திருந்துமா நிலத்தில் ஆதரம் பெருக நல்வழிப் பொருளாய் அகுமது தோன்றின

ரண்டே ५

1. வரம—மேலானது, சிறந்தது ; பதி—ஊர் ; வரபதி—சிறந்த ஊர் ; மக்கமாபுரபதிக்கதிபதி = மக்கம் + மா + புரம் + பதிக்கு + அதிபதி—மக்கமென்படும் பெரிய ஊருக்குத் தலைவன் ; பூபதி = பூ + பதி—பூமிக்குத் தலைவன் ; பரபதி—மற்றைய ஊர்கள் ; இறைஞ்சிய—வணங்கிய ; நரபதி மக்கள்தலைவன் ;

மேலான ஊரென உலகத்தவராற் புகழப்படும் மக்கமாபுரமென்னும் பதிக்கு அதிபதியாகிய அரசர், மற்றைய அரசர்களைல்லாரும் பணிந்து வணங்குகின்ற சக்கரவர்த்தியாவர். அவர் அப்துல்லா என்னும் பெயரை யுடையவர்.

2.அயில்—வேல ; செழுங்கரம் = செழுமை + கரம் ; கரம்—கை ; களிரு—ஆண்யானை ; ஆண்யானைபோல்பவராகிய அப்துல்லா ; பிடி—பெண் யானை ; ஒசிந்த—வளைந்த ;

வேலைக் கையிலே தாங்கிய அப்துல்லாவென்னும் பெயரையுடைய ஆண் யானைக்கு, பெண்யானை போலத் துணையாயமெந்தவர், அசைந்து வளைந்த பூங்கொடிபோன்ற தோற்றத்தினையும் மயில்போன்ற சாயலையு முடைய அமீனு என்னும் பெண்ணுவார்.

3. பாடலம்—குதிரை ; பரிவாரம்—கூட்டம் ; கோளரி—சிங்கம் ; நெறி—வழி ; பொழில்—சோலை ;

அப்துல்லா சிங்கக்கூட்டம் போன்ற பரிவாரங்கள் தன்னைச் சூழ்ந்துவர, குதிரைகளின்மீதேறிக் காடுகளையும் பாலைவனங்களையும் கடந்து, அழகிய தேன்சோரிகின்ற சோலைகளிலே கனிகள் மிகுந்த மதினமென்னும் நகரை அடைந்தார்.

4. ஆதி—முற்காலத்தில் ; கற்பனை—கற்பிக்கப்பட்ட ; நாழிகை—நாளின பகுதி ;

பழவினையாகிய ஊழவிதி வசத்தினால் அப்துல்லா, இறைவனது சிந்தனையாய் முகம்பொலிவடையுமாறு நித்திரை செய்வதுபோல இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தார்.

5. கோது—குற்றம் ; அற—நீங்க ; மதுரம்—இனிமை ; கொவ்வை வாய்—கொவ்வைக்கனிபோன்ற சிவந்தவாய் ; அரம்பையர—பெண்கள் ; ஏவல்—பணி ; கமலாசனம்—தாமரைப் பூவாகிய ஆசனம் ; மாதர—பெண்கள் ; அரசி—தலைவி ; உதரம்—வயிறு ; ஆதரம்—அன்பு ;

குற்றமறப் பழுத்து இனிமையாகக் கணிந்த கொவ்வைப்பழும் போன்ற வாயையுடைய பெண்கள் வாழ்த்திப் பக்கத்திலிருந்து ஏவற் பணிகளைச் செய்ய, தாமரை மலரில் வதியும் இலக்குமிபோன்ற பெண் ணரசியாகிய அமீனுவினுடைய வயிறெணப்படுகின்ற வீட்டிலிருந்து பூமியிலே அன்பு மிகுந்த நல்வழிக்கு வழிகாட்டியாகிய அகமது என்னும் புதல்வர் தோன்றினார்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

1. சிறுப்புராண ஆசிரியர் யார் ?
2. 'நபி அவதாரப்படலம்' என்பதன் பொருள்க்கறுக ?
3. நபிகள் நாயகம் அவர்களின் தாய், தந்தையர் பெயர் யாவை ?
4. கருத்துக்க்கறுக : பாடலம், களிறு, கோளரி, பரபதி, பிடி, உதரம்.
5. அப்துல்லா இறந்தபோது அமீனுவின் நிலைமையை விளக்குக.
6. 'பதி' என்னும் சொல்லுக்கு இரு பொருள் தருக.
7. நபிகள் நாயகத்தின் திருவுருவம் புலவரால் எவ்வாறு வருணிக்கப்பட்டுள்ளது.
8. அப்துல்லாவுடன் மதீனநகருக்குச் சென்ற குழுவுக்குக் கூறப்பட்ட உவமானம் யாது ? அப்பொழுதைய நிலையில் அப்துல்லாவுக்குக் கூறக்கூடிய உவமானம் யாது ?
9. இறப்புக்கு, துயிலல் எங்களாம் உவமானமாகும் ?

(ஆ) நெல்லிக்கணி

நெல்லிக்கணியை அமுதத்துக்குச் சமமான தொன்றுக் வைத்தியர்கள் கொள்கிறார்கள். இக்கருத்தினாலேயே, நெல்லி அமுத என்று தமிழ்ப்புவரவரும் கூறி மசிழ்கின்றனர். நெல்லிக்கணி பலநோய்களுக்கு மருந்தாரும். உடலுக்கு வளிமையூட்டும் ஒரு காயகற்பமருந்து அதுவென்று கீழைத்தேய வைத்திய எடுக்க கூறுகின்றன.

நெல்லிக்கணியில் “சீ” என்னும் வகுப்பைச் சேர்ந்த சீவசத்துப்பொருள் அதிகமாக உண்டென்றும், அத்துறையில் ஒரு நெல்லிக்கணி இருபது தோடம்பழங்களுக்குச் சமமானதென்றும் அறிகின்றோம். “சீ” என்னும் வகுப்பைச் சேர்ந்த சீவசத்து, நம் உடலுக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுவதொன்று. உலகிற் கிடைக்கக் கூடிய கணிகளுள் மிகக்கூடியவீதமான “சீ” என்னும் சீவசத்தினை படையது நெல்லிக்கணியே என்று, மருந்துவ ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

இச் சீவசத்தின் நிறைவாற் சொறி, காப்பன் என்னும் நோய்களைத் தடுக்கக்கூடிய ஒரு மருந்தாக நெல்லிக்கணி பயன்படுகிறது. அஃது உண்டாரது உடலுக்கு வேண்டிய குளிர்ச்சியை ஊட்டவல்லது.

நெல்லிக்கணி துவர்ப்புச்சலவை உடையதாயினும் அதனைப் பலரும் விரும்பி உண்கிறார்கள். நெல்லிக்கணியை கமைத்தும் உண்ணலாம். நெல்லிப்பழங்கள், நெல்லிப்பழப்பாகு, நெல்லியறுகாய் என்பன தமிழகத்தாருடைய விருப்பினை மிகுதியும் கவர்ந்த நெல்லியுணவுகள். யாழ்ப்பானத்திற் செய்யப்படும் நெல்லிரசம் இலங்கை எங்கும் புகழ்ந்து கூறப்படுகின்ற ஒரு குளிர்பானமாகும். இவ்வாறு பலவகையிலும் பயன்படுவதான நெல்லிக்கணிக்குத் தமிழ் இலக்கிய ஏஞ்சிலும் நல்ல மதிப்புண்டு.

முனிவர் பலருக்குப் பசியை மறக்கவைக்கும் சிறந்த ஓர் உணவாக நெல்லிக்கணி பயன்பட்ட கதைகளை நாம் கேட்கின்றோம். நிட்டையிலிருந்து பலவருடங்கட்குப்பினர்கள் ஒருமுறை கண்ணிழிக்கும் முனி வருக்கு, ஏற்ததாழப் பன்விரண்டு ஆண்கூட்கொருமுறை மட்டும் காய்கிற நெல்லிமரத்திலிருந்து கிடைக்கும் ஒரேயொரு இனியக்கணி உணவானதையும், அவ்வாறுள பழத்தினை உண்ட முனிவர், பசிநீங்கி மீண்டும் பன்னீராண்டு நிட்டை கூடிவிட்டதையும் பழைய சிலரால்கள் கூறுகின்றன.

மகாபாரதத்துள் ஒரு நெல்லிக்கனியின் கதையை நாம் காண்கின் ரேம். திரெஸபதியின் மனத்தைக் கவர்ந்த அந்த நெல்லிக் கனியைப்பற்றி வில்லிபுத்துராழ்வார் பாரதம் பழும்பொருந்து சருக்கத்துட் காணலாம்.

பழந் தமிழகத்தில் வாழுந்த அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்னும் ஒரு வள்ளல் தனக்குக் கிடைத்த சிறந்த நெல்லிக்கனி ஒன்றை ஒளவையாருக்குக் கொடுத்த கதையைப் புறநானாரு தெரிவிக்கின் றது.

மக்கள் குடியிருக்கும் பகுதிக்கு வெகுதூரத்திலே நடுக்காட்டுள் உயர்ந்தோங்கி நின்றது ஒருமலை. அந்தமலையின் செங்குத்தான பாறையொன்றில் ஒங்கி வளர்ந்த மரச்செறிவின் மத்தியிலே ஒரு நெல்லிமரம் நின்றது. அம்மரம் நெடுங்காலத்துக் கொருமுறை பழுப்பது. அப்படி ஒருமுறை பழுத்த அரிய பெரிய பழம் ஒன்று அதியமான் நெடுமானஞ்சி என்னும் அரசனது கைக்கெட்டிற்று. அக் கனியை உண்போர் சாவாது வாழும் பேற்றைப் பெறுவர். அமிழ்து விளை தீங்கனி அது. சாவாமருந்தாகிய அமிர்தம் போல உண்டாரை நிலைபெற்று வாழுச்செய்வது. அதனைத் தானே உண்ண அவன்மனம் ஒருப்படவில்லை.

“சே ! நான் ஒரு சாதாரண அரசன்தானே. என்னைப்போல எத் தனியோ அரசர்கள் இப்பூரியை ஆண்டிருக்கிறார்கள். கண்ட பயன் என்ன ? சாவாமருந்தாகிய இக்கனியை உண்டு நான் நெடுங்காலம் வாழுவதால் யாருக்கு என்ன பயன் உண்டாதல் கூடும் ? நான் இதனை உண்டு நீண்டகாலம் வாழுவதை விரும்பும் ஒரு சுயநலக்காரனுக மாட்டேன். இக்கனியினால் அமிழ்தினும் இனிய தமிழ்மொழி பன்னெடுங்காலம் வாழுவேண்டும்”, என்றது அரசன் உள்ளாம்.

தனது சபையிலே தமிழ்கொழித்துக் கவிபரப்பி நின்ற ஒளவையாரின் நினைவு அவனுக்கு அப்போது உண்டாயிற்று. “அழியாத பெருமை வாய்ந்த தமிழ்ச்செல்வத்தின் களஞ்சியமான இப்புலவர் அன்றே, இறவாத நெடுவாழுக்கை எய்துதல் வேண்டும். இன் தீந்தமிழ் மொழியின் வளர்ச்சிக்கு யான் செய்யக்கூடிய உதவி இதைவிட வேக்குந்தில்லை. மக்களைவனவருக்கும் நலந்தரும் முறையில் இக்கனியைப் பயன்படுத்த இதுவே சிறந்த வழியாகும்”, என்று முடிவுசெய்தான். கனியை ஒளவையாருக்குக் கொடுக்கவேண்டும். கனியின் பெருமைகளை அந்தத் தமிழ்க்கிழவி அறிந்துவிட்டால் அதனைத் தனக்கே அவர் திருப்பித்தந்துவிடுதல் கூடும் என்ற

பயமும் அவனுள்ளத்தே பிறந்தது. எனவே, ஒளவையார் அந்த நெல்லிக்கனியை உண்ணும்வரையும் அதன் சிறப்புக்களை அரசன் தன் னுள்ளே அடக்கி வைத்துக் கொண்டான்.

கனியை உண்ட பின்னர்க், கவியரசி அதன் சிறப்புக்களையும் அச் சிறப்புக்களை அரசன் தனக்கு முன்னர் கூறுத் காரணத்தையும் அறிந் தார். கழிப்பேருவகை கொண்டார். அதியனுடைய அன்பு வலையிற் பினிடிப்புண்டு அவனை வாயார் மனமார் வாழ்த் தினார்.

“அதியமான் அஞ்சியே, பகைசிதறப் படைவெல்லும் வான்வீரர் கலாக்குத் தலைவனே, தேன் சொரியும் மலைநாட ! போர்ப்பெருஞ் செல்வமுடையோய் ! பொற் பூமாலை பொலியும் அழகிய மார்பினை யுடைய அதிய ! பெரிய மலைப்பிளப்பின் உச்சிமிகச்கொண்ட இனிய நெல்லிக்கனியைப்பெற்று, அதனால் வரும் நற்பெற்றை வெளிக்குக் கூறுது உன் உள்ளத்துள் அடக்கி வைத்துக்கொண்டு, சாதல் நிங்கு மாறு அக்கனியை எனக்கு அன்போடு அளித்தனே. பெருமையினை உடையோய் ! விண்ணேர் அமுதுண்ணப் பெற்றும் சாகிரூர்கள். எவ ராஜும் உண்ணமுடியாத கொடிய ஆலகால நஞ்சினை உண்டும் சாவினை அறியாத பெரும் பொருளாயிருக்கும். வெளியிலோம் பிறையைச் சூடிய கறைமிடற்று அண்ணலைப்போன்று நீ என்றும் நிலைபெற்று வாழ்வாயாக”, என்பது ஒளவைப்பிராட்டியார் அதிய னுக்குக் கூறிய ஆசியாகும்.

அருட்கவியான ஒளவையாரின் இந்த வாழ்த்தானது, அந்த நெல் விக்கனியிலும் பவுடங்கு பயனுடையதாய், அதியனுக்கு என்றும் அழியாத புகழைக்கொடுக்கும் மருந்தாகிப் பழும் பேரிலெக்கியமான புறநானுற்றுள் இடம்பெற்றிருக்கக் காண்கிறோம்.

சிரித்தற பயிற்சி :

1. நெல்லிக்கனியிலுள்ள உயிர்ச்சத்து எது ? அதனால் நாம் அடையத்தக்க உடல்நன்மைகள் யாவை ?
2. அதியமான், நெல்லிக்கனியை ஒளவையாருக்குக் கொடுத்த தேன் ?
3. நெல்லிக்கனியின் சிறப்பை ஒளவையாருக்கு அதியமான் முதலில் என் கூறவில்லை ?
4. நெல்லிக்கனியைப்பற்றிக் கூறும் தமிழ் இலக்கிய நால்கள் சில கூறுக.
5. பொருள் தருக : நிட்டை, களஞ்சியம், கவியரசி, பேறு, ஆலகாலம், மிடறு, வள்ளல், ஏடுகள், ஆசி.
6. “உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி” “நெல்லிக்காய் மூட்டை” என்பன வற்றின் பொருள் என்ன ?
7. சுயநலம் என்பதென்ன ? இதன் எதிர்மொழி யாது ?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

பெயரேச்சம், வினையேச்சம்

1. யிக்க மனம் மகிழ்ந்த விதுரர் அவருக்குப்பல உபசாரங்கள் செய்து வணங்கினார்.
2. மன்னவர்கள் அதுகண்டு மன்னவனை அடிவணங்கிச் சிந்தை தளர்ந் தருளுவது மற்றிதற்குத் தீர்வன்று, என்றார்.
3. தன்னை வணங்கிய குகளைப் பராதன் கட்டித் தழுவினான்.

மேற்கூறப்பட்ட மூன்று வாக்கியங்களிலும் தடித்த எழுத்திலுள்ள சொற்களை நோக்குக. மூன்று சொற்களும் வணங்கு என்னும் வினையடியாகப் பிறந்தவை. ஆகவே, அவை மூன்றும் வினைச் சொற்கள். ஆயின், முதலாவது சொல் (வினைமுற்று) பலர்பாலைக் காட்டியது. மற்றையவை பால் காட்டவில்லை. முதலாவது சொல் (வணங்கினார்) வினைமுற்று; முடிவுபெற்றது. இரண்டாவது மூன்றுவது சொற்கள், எச்சங்கள் (முடிவுபெறுதலை)

வினைமுற்றுக்கள் பால்காட்டும். முதலாவது வசனத்திலுள்ள வணங்கினார் என்னும் சொல் வினைமுற்று; பலர்பாலை உணர்த் திற்று.

எச்சங்கள் பால்காட்டா. வணங்கி, வணங்கின என்பன பால் காட்டவில்லை.

(2) வணங்கி (3) வணங்கின என்னும் எச்சங்களை ஒவ்வோர் சொல் லைச் சேர்த்து முடிவுபெறச் செய்வோம். அப்படிச் செய்தால்,

(2) வணங்கிப் பாடினான். (3) வணங்கின குகன் என முடியும். அவற்றுள், வணங்கி என்னும் எச்சம் பாடினான் என்னும் வினையுடன் முடிந்தது. வணங்கின என்னும் எச்சம் குகன் என்னும் பெயருடன் (முடிந்தது. வினையுடன் முடிந்த எச்சம் வினைச்சம் (வணங்கி) எனப்படும். பெயருடன் முடிந்த எச்சம் (வணங்கின) பெயரேச்சம் எனப்படும். எனவே, வணங்கி என்பது வினையேச்சம்; வணங்கின என்பது பெயரேச்சம்.

வணங்கினான் என்னும் முற்றில் இன் இடைநிலை இறந்தகாலங்காட்டிற்று.

வணங்கின என்னும் பெயரேச்சத்தில் இன் இடைநிலை இறந்த காலங்காட்டிற்று.

நடந்து என்னும் வினையெச்சத்தில் த் இடைநிலை இறந்தகாலம் காட்டிற்று.

வணங்கி, வணங்க என்னும் வினையெச்சங்களிற் காலங்காட்டும் இடைநிலைகள் வராமை காண்க.

எனவே, வினைமுற்றும் பெயரெச்சமும் காலங்காட்டும் இடைநிலை களுடன் வரும். வினையெச்சம், காலங்காட்டும் இடைநிலைகள் பெற்றும் வரும் ; இடைநிலைகளின்றியும் வரும்.

அ, உம் என்பன பெயரெச்ச விகுதிகள்.

உ-ம் : நடந்த, ஒடும்.

இ, உ, ய, அ, இன் முதலியன வினையெச்ச விகுதிகள்.

உ-ம் : ஓடி-இ, நடந்து-உ, போய்-ய, வணங்க-அ, வரின்-இன், எனவரும்.

பயிற்சி :

1. பெயரெச்சம் எவ்வாறு காலங்காட்டும் ?
 2. நிகழ்காலப் பெயரெச்சம் ஒன்று எழுதுக.
 3. இ, அ, உ என்பன விகுதியாக வர வினையெச்சங்கள் எழுதுக.
 4. ஒரு பெயரெச்சம் எவ்வாறு ஆக்கப்படும் ?
 5. முற்றுக்கலுக்கும் ஏச்சங்கலுக்கும் பேதம் என்ன ?
 6. பின்வரும் வாக்கியங்களிலுள்ள முற்று, பெயரெச்சம், வினையெச்சங்களை வேறுவேறுக எழுதுக. ஏச்சங்களின் முடிக்கும் சொல்லையும் தருக.
- (அ) செகசிற்பியார் உலகமெங்கும் போற்றப்படுகின்ற ஆங்கிலமகாகவி.
- (ஆ) புலவர் பெருமானின் அறிவுரைகளைக் கேட்ட கோபபெருஞ்சோழனின் கொடுஞ்சினம் ஒழிந்தது.
- (இ) ஊன்தோய் கணைபட்டுமூலம் பினை ஒத்தேன்.
- (ஈ) நாட்கமலம் வாய் நெகிழு வெய்யோன் எழுந்தான்.
- (உ) அஃது ஒரு பெரிய தேயத்தையே விலை கொள்ளத்தக்கசுடர்விரி பசும்பொன் வடிவினதாய்த் திகழ்ந்தது.

(ஏ) எழுத்து

சகவாழ்வு

1. சகவாழ்வுக்கு அவசியமானவை. (தூய காற்று, தூயநீர், சத்துள்ள உணவு என்பன).
2. நல்ல காற்றைப் பெறுவதற்கு வழிகள். (கடற்காற்று நன்று, அழுக்குப் படிந்த இடங்களின் பக்கத்திலுள்ள காற்று அழுக்காயிருக்கும், நல்ல காற்றுக்காக வீட்டையும் வீட்டின் அயலையும் துப்புரவாக வைத்திருத்தல் வேண்டும்).
3. நன்னீர் பெறும்வழிகள்: (கிணற்றுநீர் நன்று, கொதித்து ஆறிய நீர் பருகுதல் வேண்டும்).
4. சத்துள்ள உணவு : பழவகை, பால், பருப்புவகை முதலியன.
5. முடிவரை. (நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செலவம்).

(ஒ) சுவைத்தல்

அப்துல்லா ஆட்சிபுரிந்த நாடு, ‘வரபதி’ என உலகத்தவராற் புகழுப்பட்டது. இங்கே, ‘உலகம்’ என்னும் சொல், உலகில் வாழுகின்ற உயர்ந்த மக்களைக் கருதும். “உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” ஆதலால், அறிஞர்களாகிய உயர்ந்த மக்களே உலகமென்பதுவர். ஏனெனில், தமக்கென வாழாத உயர்ந்த அறிஞர்களாலேயே உலகம் மதிப்படைகிறது. “தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியானர் உண்மையான் உண்டு இவ்வுலகு” என்பது பெரியோர் வாக்கு.

இரண்டாவது பாடலில் அப்துல்லாவைக் களிருக் கருவசித்ததற் கேற்ப அமீனுவைக் பிடியாக உருவசித்தார். பூங்கொடி ஒரு மரத்தைத் துணையாகக் கொண்டன்றித் தனித்து வளர்வது முடியாதாகையால், கணவனையின்றி வாழமுடியாத பெண்களுக்குப் பூங்கொடி உவமையாயிற்று.

அப்துல்லாவுடன் மதினு நகர் சென்ற பரிவாரத்தினருக்குச் சிங்கக் கூட்டம் உவமை கூறப்பட்டது. ஆகவே, அப்துல்லாவுக்கு சிங்க ஏற்றை, அல்லது சிங்கங்களினும் வலியுடைத்தாகிய யாளியை, உவமையாகக் கொள்வது தக்கது.

இறப்பு, ஊழல்வினைப் பயனே என்பதை உணர்த்த “ஊழல்விதிப் பயனும் வந்தடைந்து” எனக்கூறப்பட்டது. இறைவன் திருவாடியே நினைவாக அப்துல்லா இறந்தார் என்பதனால் அவருடைய தெய்வபத்தி புலனுகிறது. “உறங்குவதுபோலுஞ் சாக்காடு உறங்கி விழிப்பது போலும் பிறப்பு” ஆதலின், “துயிலல்போன்றிறந்தார்” என்பத்து. இனி, துயிலும் போது முகம் ஒளியுடன் பிரகாசிப்பதால், அப்துல்லா இறப்பைக் குறித்து மனங்கவன்றிலர் எனக்கொள்தலும் பொருந்தும்.

அமீனு, இலக்குமிபோன்ற அழகுவாய்ந்தவர் என்பதை ஐந்தாவது பாடலில், “செழுங்கமலாசனத்திருந்த மாதருக்கரசியாம் அமீனு” என் னும் பகுதி தெரிவிக்கிறது. அகமதுவின் தோற்றத்தால் உலகில் அன்பு பெருகும் என்பதை, “ஆதரம் பெருக” என்பதனாலும் அவரது தோற்றத்தால் உலகு நல்வழிப்படும் என்பதை “நல்வழிப்பொருளாய்” என்பதனாலும் உணர்த்தினார். பத்துமாதம் வாழ்வதற்கு இடமளிப்பது தாயாரின் வயிறுகையால் அதுவும் ஒரு வீடெனப்படும். அது ‘உதரமீன்’ என்பத்து.

இருபதாம் பாடம்

(அ) விதூரன் நூது I

பாண்டவரது செல்வச்சிறப்பு, வீரம், புகழ் முதலியவற்றால் அவர்கள் மீது துரியோதனை மிக்க பொருமை கொண்டிருந்தான். அழகிய மாணிகை ஒன்றைக் கட்டி, அதனைக்காண வருமாறு பாண்டவர்களை அழைத்து, அவர்களைச் சுதில் வெல்ல என்னினான். அதற்குத் தந்தையின் அனுமதியையும் பெற்றுக் கொண்டான். பாண்டவர்களைத் தமிழிடம் அழைத்துவருமாறு திருதராட்டிரன், துரியோதனைது என்னைப்படி, விதூரனைத் தூதாய் விடுத்தான். விதூரன் எவ்வளவு தடுத்துப் பேசியும் அந்தச் சதித்திட்டத்தை நிறுத்த முடிய வில்லை. மிக்க வருத்தத்தோடு விதூரன், இந்திரபிரிரத்தத்தை நோக்கி வழிக்கொண்டான். இப்பகுதி சுப்பிரமணிய பாரதியாராற் பாட்பட்ட பாஞ்சாலிசபதம் என்னும் நூலில் உள்ளது.

விதூரன் தன் தனையனுகிய திருதராட்டிரனிடம் விடைபெற்றுப் பாண்டவரது ஊரை நோக்கிச் செல்லும்போது வழியிடையே பல இயற்கைக் காட்சிகளைக் கண்ணுற்றுன்.

அன்னனிடம் விடைபெற்று விதூரன் சென்றுன்
அடலிமீலை ஆற்றலாங் கடந்து போகித்
தின்னனமுற தடந்தோனு முளமுங் கொண்டு
திருமலியப் பாண்டவர்தா மரச செய்யும்
வண்ணமுயர் மனிநகரின் மருங்கு செல்லான்
வழியிடையே நாடடினுறு வளங்கள் நோக்கி
என்னமுற லாகித்தன் னிதயத் துள்ளே
இனையபல மொழிகூறி இரங்கு வானுல்

1

நீலமுடி தரித்துபல மலைசேர் நாடு
நீரமுத மெனப்பாய்ந்து நிரம்பு நாடு
கோவமுறு பயன்மரங்கள் செறிந்து வாழுங்
குனிர்காவுஞ் சோலைகளுங் குலவு நாடு
ஞாலமெலாம் பசியின்றிக் காத்தல் வல்ல
நன்செய்யும் புன்செய்யும் நலமிக் கோங்கப்
பால்நடையும் நறுநெய்யும் தேனு முண்டு
பண்ணவர்போல் மக்களெலாம் பயிலும் நாடு

2

பேரற்றும் பெருந்தொழிலும் பிறங்கு நாடு
 பெண்க ளெல்லாம் அரம்பையர்போல் ஒளிரும்நாடு
 வீரமொடு மெய்ஞ்ஞானம் தவங்கள் கல்வி
 வேள்வியெனு மினவெயல்லாம் விளங்கு நாடு
 சோரமுதற் புன்மையெதுந் தோன்று நாடு
 தொல்லுலகின் முடிமணிபோல் தோன்றும் நாடு
 பாரதர்தந் நாட்டினிலே நாச மெய்தப்
 பாவியேன் துணைபுரியும் பான்மை என்னே !

3

1. அண்ணன்-அண்ணனுகிய திருதராட்டிரன் ; அடவி—பெருங்காடு ; திண்ணமுறு=திண்ணம்+உறு—வலிமைகொண்ட ; தடந் தோள்-பருத்ததோள் ; திருமலிய-சிறப்புக்கள் பெருகத்தக்கதாக ; வண்ணம்-அழகு ; மருங்கு-பக்கம் ; செல்வான்-செல்லுபவஞ்சிய விதுரன் ; எண்ணமுறலாகி=எண்ணம்+உறல்+ஆகி—எண்ணங்கள் தோன்றப் பெற்று ; இனைய-பின்வருவனபோன்ற ; இரங்குவான்-இரக்கப்பவோனுயினுன்.

திருதராட்டிரனிடம் விடைபெற்றுச்சென்ற விதுரன் காடு, மலை, ஆறு முதலியவற்றைக் கடந்து சென்றான். தமது வலிமையினாலும் ஆண்மையினாலும் செல்வம் வளருமாறு பாண்டவர்கள் ஆஞம் நகரை நோக்கிச் சென்றான். ரெல்லும்பொழுது நாட்டுவளங்களை நோக்கி வியந்தான். அப்பொழுது தன்னுள்ளே பல எண்ணங்கள் தோன்றப் பலமொழிகளையும் கூறி இரக்கமுறலானுன்.

2. நீலமுடி-நீலநிறமான (மலை) உச்சி ; அழுதமளன்-அழுதம் போன்ற ; கோலம் -அழகு ; பயன்மரம்-நல்ல பயன்களைக் கொடுக்கும் மரங்கள் ; கா-பூஞ்சோலை ; குலவும்-விளங்கும் ; ஞாலம்-உலகம் ; நன்செய்-நெல் முதலிய பெருந் தானியப்பயிர்கள் செய்யப்படும் நிலம் ; புன்செய்-சோழம், குரக்கள் முதலிய சிறதானியப்பயிர்கள் செய்யப்படும் நிலம் ; பால்டை-பாலாடை ; நறுநெய்-மணம்மிகுந்த நெய் ; பண்ணவர்-தேவர் ; பயிலும்-வாழும்.

உயர்ந்த மலைகள், நன்னீர்ப்பெருக்கினை உடைய ஆறுகள், மரங்கள் பூஞ்சோலைகள், மரச்சோலைகள், மக்களுக்கு உணவுதரும் தானிய வகைகள், பால், நெய், தேன் என்பன யாவும் நிறையப் பெற்றமை மினுலே பசியின்றி இனபம் நிறைந்து மக்கள் தேவர்போல் வாழு கின்ற குருநாடு.

3. பேரறம்=பெருமை+அறம்—பெருமைமிக்க அறம் ; பெருந் தொழில்-உயர்ந்த தொழில்கள் ; பிறக்கும்-விளங்கும் ; அரம்பையர்-தேவப்பெண்கள் ; ஒளிரும்-விளங்கும் ; ஞானம்-அறிவு ; வேள்வி-யாகங்கள் ; சோரமுதல்=சோரம்+முதல்-களவுமுதலாய ; புன்னமை-கீழ்மை ; தோன்று-காணப்படாத ; தொல்லுலகு=தொன்மை+உலகு—பழமையானதாகிய உலகம் ; நாசம்-அழிவு ; பாவியேன்-பாவியாகிய நான் ; பான்மை-தன்மை.

பெரிய தருமங்களும் நல்ல தொழில்களும் விளங்குகின்ற நாடு ; பெண்களெல்லாம் தெய்வப்பெண்கள் போலக் காணப்படும் நாடு. வீரம், ஞானம், தவம், கல்வி, வேள்வி என்பன விளங்குகின்ற நாடு ; கலவு முதலையை இழிந்த செயல்கள் இல்லாத நாடு ; உலகின் முடிமணிபோல் விளங்கும் நாடு ; இத்தகைய நாட்டிலுள்ளவர்கள் நாசமடையப் பாவியாகிய நான் துணைபுரிய நேர்ந்ததே, இது என்ன விதியோ ?

கிரகித்தற் பயிற்சி :

1. விதுரன் வழியில் எவ்வெவற்றைக் கடந்தான் ?
2. பாண்டவர் ஆட்சியில் நாடு எவ்வாறு சிறப்புற்றிருந்தது ?
3. நாட்டினுறு வளங்கள் என்று குறிப்பிடப்பட்ட வளங்கள் யாவை ?
4. பெண்களுக்குக் கூறப்பட்ட உவமானம் யாது ?
5. அங்கு தோன்றுதன யாவை ?
6. விதுரன், பாரதநாடு நாசமடைதற்கு எவ்வாறு துணைபுரிய நேர்ந்தது ?
7. பாண்டவர்கள் எவற்றினுதவியால் ஆட்சி செய்தனர் ?
8. திருமலீய அரசுசெய்தலாவது யாது ?
9. அண்ணன் என்றது யாரை ? அவனிடம் விடைபெற்றவன் யார் ?

(ஆ) கல்வி

மனிதர்களாலே தேடற்பாலனவாகிய பொருள்கள் கல்விப்பொருள், செல்வப் பொருள் என இரண்டாம். கல்வியாவது கற்றற்குரிய நூல்களைக் கற்றல். கல்வியெனினும் வித்தையெனினும் பொருந்தும். கற்றற்குரிய நூல்களாவன அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள்களை அறிவிக்கும் நூல்களும், அந்நூல்களை அறிதற குக் கருவிகளாகிய நிகண்டு இலக்கணம் கணக்கு முதலிய நூல்களுமாம். அறமெனினும் தருமமெனினும் பொருந்தும். வீடெனினும், முத்தியெனினும், மோக்ஷமெனினும் பொருந்தும்.

செல்வப்பொருள் பங்காளிகள், கள்வர், வலியவர், அரசர் என்னும் இவர்களாலே கொள்ளப்படும் ; கல்விப்பொருளோ ஒருவராலும் கொள்ளப்படமாட்டாது. செல்வப்பொருள் வெள்ளத்தாலாயினும் அக்கினியாலாயினும் அழியும் ; கல்விப்பொருளோ ஒன்றாலும் அழிய மாட்டாது. செல்வப்பொருள் பிறருக்குக் கொடுக்குந்தோறும் குறைந்து கொண்டேவரும் ; கல்விப்பொருளோ பிறருக்குக் கொடுக்குந்தோறும், பெருகிக்கொண்டேவரும். செல்வப்பொருள் சம்பாதித் தல், காப்பாற்றல், இழத்தல் என்னும் இவைகளாலே துண்பஞ் செய்து, பல்ரையும் பகையாக்கும். கல்விப்பொருளுடையவர், இம்மையிலே சொற் சுவை பொருட்களைகளை அநுபவித்தலாலும், புகழும் பொருளும் பூசையும் பெறுதலாலும், பின்னே தருமத்தையும் முத்தினையும் அடைதலாலும், இடையாறுத் தீட்டுப்பதை அநுபவிப்பர். இப்பெரியவரைச் சேர்ந்து அறியாதவைகளையெல்லாம் அறிந்தோம் என்று உலகத்தார் பலரும் அவரிடத்து அன்புடையராவர். ஆதலினாலே, செல்வப்பொருளினும் கல்விப் பொருளே சிறப்புடையது.

உயர்குலமும் அழகும் செல்வாக்கும் உடையவராயினும், கல்வி மில்லாதவர் முருக்கம் பூவுக்குச் சமமாவர். இராசாக்களுக்கு அவர் தேசத்தின் மாத்திரம் சிறப்புண்டாம். கற்றறிந்தவருக்கு அவர் சென்ற சென்ற தேசங்களிலெல்லாம் சிறப்புண்டாம். ஆதலின், இராசாக்களினும் கற்றறிந்தவரே சிறப்புடையவர். ஆதலினால், யாவரும் கல்வியைச் சிறிதும் அவமதியாது வருந்திக் கற்றல் வேண்டும்.

அழுக்குப்படியாத சீலையிலே சாயம் நன்றாகப் பிடிக்கும் ; அழுக்குப் படிந்த சீலையிலே சாயம் நன்றாகப் பிடிக்கமாட்டாது. சிறு பிராயத்திலே கற்ற கல்வி புத்தியிலே நன்றாகப் பதியும். புத்தி சுமுசாரத்திலே விழுந்து வருத்தத்தை அடைந்து கொண்டிருக்கின்ற முதிர்ந்த

பிராயத்திலே கற்றாலும், கல்வி நன்றாகப் புத்தியிலே பதியமாட்டாது. ஆதவினாலென்றே ஒள்ளொயார், “இனமையிற் கல்” என்று அருளிச் செய்தார்.

கல்வியை நல்லாசிரியரிடத்தே சந்தேகமும் விபரீதமும் அறக் கற்றல் வேண்டும். சந்தேகமாவது இதுவோ அதுவோ என ஒன்றிலே துணிவு பிறவாது நிற்றல். விபரீதமாவது ஒன்றை மற்றென்றாகத் துணிதல். வியாதி வறுமைகள் இல்லாமையும், பொருள் இனமை முதலியவைகள் உண்மையும் கல்வி கற்றற்குச் சிறந்த கருவிகள். மிகச்சிறந்த கருவி ஆசிரியருடைய உள்ளத்திலே, அருள் உண்டா கும்படி நடத்தல். ஆதவினாலே, கல்வி கற்கும் மாணுக்கர் ஆசிரி யரை விதிப்படி சிரத்தையோடு வழிபட்டே கற்றல் வேண்டும். வழி பாடாவது, இன்சொற் சொல்லல், வணங்குதல், உற்றவிடத்துதவுதல் முதலாயின.

கல்வியிலே தேர்ச்சியடையவேண்டுமாயின் இடைவிடாது கற்றல்வேண்டும். ஒருநாள் ஊக்கமாகவும், மற்றெருநாள் சோம்பலாகவும் இராமல், எப்பொழுதும் தங்கள் தங்கள் சத்திக்கு ஏற்பக் கல்வியிலே பயில்வேண்டும். சோர்வு அடையாமல் நாடோறும் சிரமமாகச் சிறிதாயினும் நன்றாகக் கற்கின்றவர் எப்படியும் அறிவுள்ளவராவர். தாம் அதிக சமர்த்தர் என்று நினைத்து ஒவ்வொரு வேளையில் மாத்திரம் கற்கின்றவர் அதிகமாகத் தேர்ச்சியடையமாட்டார். மனற கேள்வியைத் தோண்டுந்தோறும் ஊற்றுநீர் சுரந்து பெருகிக்கொண்டே வருதல்போல, கல்வியைக் கற்குந்தோறும் அறிவு வளர்ந்துகொண்டே வரும். ஆதவினால், கல்வியைச் சிறிது கற்றமாத்திரத்தால் அமையாது மேன்மேலும் கற்றல் வேண்டும்.

தாங்கேட்ட பாடங்களை நாடோறும் போற்றலும், தாங்கேட்டபொருள் களைப் பலதரமாஞ் சிந்தித்தலும், ஆசிரியரை அடுத்து அவைகளைக் குறைவுதீர்க்கேட்டலும், ஒருசாலை மாணுக்கர் பலருடன் பலதரமும் பழகுதலும், தாம் ஜூயற்ற பொருளை அவரிடத்து வினாவுதலும், அவர் வினாவியவைகளுக்கு உத்தரங் கொடுத்தலும் தாம் கேட்டறிந்ததைப் பிறருக்கு அறிவித்தலும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் கல்வி பயினும் மாணுக்கருக்குக் கடன்களாம்.

நூல்களிலே சிலநாட்பழகினால், விவேசிகளாயினும் சிலவற்றில் வல்லவராதலும் அரிது. பலநாட்பழகினால், மந்தர்களாயினும், பல வற்றிலும் வல்லவராவர். நூற்பொருளை விரைவினாலே பார்த்தால், விவேசிகளாயினும் ஒன்றுந் தெரியாது. விரையாது அமைவுடனே பார்த்தால் மந்தர்களாயினும் கருகாது தெரியும்.

பெரும்பாலும் எல்லாருக்கும் கற்பதிற் கருத்திறங்கும்; கற்றதிற் கருத்து இறங்காது. அது நன்மையன்று. கருத்தைக் கற்பதிலே மட்டுப்படுத்தி, கற்றதிலே சிந்தாமல் இறக்கல் வேண்டும். வருந் திக் கற்றநூலை மறக்கவிட்டு வேறுநூலைக் கற்றல், கையிலே கிடந்த பொருளை ஏறிந்துவிட்டு வேறுபொருளை அரிப்பரித்துத் தேடல்போ லும். பசி முதலிய வருத்தத்தாலாவது, அன்னமுதலியவற்றின் கண் அவாவினாலாவது, யாதாயினும் வேறெரு நிமித்தத்தாலாவது கருத்து மயங்கினுல், அப்பொழுது கல்வியிற் பழகுதலோழிந்து, அம் மயக்கந்தீர்ந்த பின்பு பழகல் வேண்டும்.

கல்வியுடையவர் தாங் கற்றறிந்தபடி நல்வழியிலே ஒழுகுதலும், நன்மாணக்கர்களுக்குக் கல்வி கற்பித்தலும், எல்லாருக்கும் உறுதியைப் போதித்தலுமாகிய இம்முன்றையும் எந்நாளும் தமக்குக் கடனுக்கக் கொள்ளல்வேண்டும். இவ்வியல்புடையவரே கல்வியாலா சிய பயனை அடைந்தவராவர். இம்முன்று மில்லாவிடத்துக் கல்வியினர் பயனில்லை.

சர்ரசகத்துக்கு ஏதுவாகிய அன்னவஸ்திர முதலியவற்றையும் ஆன் மகசுத்துக்கு ஏதுவாகிய ஞானத்தையும் கொடுப்பது வித்தையேயாத வின், எல்லாத் தானங்களினும் வித்தியாதானமே சிறந்தது. ஒரு வருக்கு அன்னவஸ்திரங் கொடுத்தால், அவை அவருக்கு மாத்திரமே பயன்படும். பயன்படுவதும் சிறிதுபொழுது மாத்திரமே. ஒரு விளக்கேற்றுதல், அவ்வொரு விளக்கிலே பல்லிளக்கும், அப்பல விளக்கினுள்ளும் ஒவ்வொரு விளக்கிலே பற்பல விளக்குமாக, எண்ணில்லாத விளக்கு ஏற்றப்படுத்தகு ஏதுவாதல்போல, ஒருவருக்குக் கல்வி கற்பித்தல், அவ்வொருவரிடத்திலே பலரும், அப்பலருள்ளும் ஒவ்வொருவரிடத்திலே பற்பலருமாக, எண்ணில்லாதவர் கல்வி கற்றுக் கொள்ளுதற்கு, ஏதுவாகும். அவர் கற்ற கல்வியோ அப்பிறப்பினன்றி மற்றைப் பிறப்புக்களிலும் சென்று சென்று உதவும். ஆதவின், வித்தியாதானத்துக்குச் சமமாகிய தருமம் யாதொன்று மில்லை. தாங்கற்ற கல்வியை நன் மாணுக்கர்களுக்குக் கருஜையோடு கற்பியாதவர் காட்டிலே நச்சுமாமரமாவர்.

—ஆறுமுக நாவலர்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

1. கற்றற்குரிய நூல்கள் யாவை ?
2. செல்வத்தைக் காட்டிலும் கல்வி எதனுற் சிறந்தது ?
3. முதுமையைக் காட்டிலும் இளமையே கல்விக் கேற்றது-என் ?
4. சந்தேக விபரீதங்களாவன யாவை ?

5. கல்வி கற்றற்கு உதவியான சாதனங்கள் எவை ?
6. மணற்கேணியைத் தோண்டுதல் கல்விகற்கும் முறைக்கு எங்களும் உவமானமாகும் ?
7. அதே கருத்துள்ள சொற்கள் தருக : போற்றல், உத்தரம், மந்தர், அரிப்பரித்துத்தேடல், தானம், மயக்கம், சமுசாரம், அவா.
8. கற்ற நூல்களை மறந்துவிட்டுப் புதுநூல்களைக் கற்றல் எதைப் போன்றது ?
9. கல்வியின் பயன்கள் யாவை ?
10. வித்தியாதானம் எதனால் மற்றைத் தானங்களிலும் கிறப் படைகிறது ?
11. மாணுக்கருக்குரிய கடன்கள் யாவை ?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

வியங்கோள் வினைமுற்று

1. மன்னவ, நீ நீடு வாழ்க.
2. தமிழ் உள்ளளவும் உன்புகழ் வாழ்வதாக.
3. மீணக் கடல்நீரில் மீண்டும் செல்கவென விடு வருத்திலை நாடொறும் மாருமற் செய்துவந்தான்.
4. “சுதற்குச் செய்க பொருளை” ; அருள்புரிந்து சொல்லுக சொல்லை ;
5. “நீர் பீரவீனின் அறைகூவலை ஏற்பிராக ”.
6. அவர்கள் அமர்ந்து உண்டி அருந்துவார்களாக.
7. நீவீர் இருவீரும் உறையாடுவிராக.

மேலேயுள்ள வாக்கியங்களிலே, தடித்த ஏழுத்திலுள்ள சொற்கள் எல்லாம் க என முடிவடைகின்றன. அவைகள் அனைத்தும் எதிர்கால வினைமுற்றுக்கள் : ஏவல்லினைபோல வரும் வினைமுற்றுக்கள்.

முதலாவது வாக்கியத்தில், வாழ்க என்பது பயனிலை. நீ என்பது எழுவாய்.

இரண்டாவது வாக்கியத்தில், வாழ்வதாக என்பது பயனிலை. புகழ் என்பது எழுவாய்.

மூன்றாவது வாக்கியத்தில், செல்க என்னும் பயனிலைக்கு நீ என்பது தோன்று எழுவாய்.

நான்காவது வாக்கியத்தில், செய்க, செல்லுக என்பன பயனிலைகள். ஒருவர் என்பது எழுவாய்.

ஐந்தாவது வாக்கியத்தில், ஏற்பிராக என்பது பயனிலை, நீர் என்பது எழுவாய்.

“க” முதலிய எழுத்துக்களை இறுதியாக உடையதாய், ஏவல்வினை போன்றதாய், முன்னிலை ஒருமைப்பெயர் (நீ) முன்னிலைப் பன்மைப் பெயர் (நீர்) படர்க்கைப்பெயர் (ஒருவர்) முதலியவற்றுக்குப் பயனிலையாக வரும் வினைமுற்றுக்கள் வியங்கோள் வினைமுற்றுக்கள் எனப்படும். வியம் என்பது ஏவல். ஏவல் போன்று வரும் வினை, வியங்கோள் வினையாம். நட என்பது ஏவல்வினை; நடப்பிராக என்பது வியங்கோள்வினை. ஏவல்வினை கட்டளையை நிறை வேற்றுமாறு கூறுவது. வியங்கோள்வினை, வேண்டிக்கொள்வது. நடப்பிராக என்பது, நடக்குமாறு வேண்டிக்கொள்ளுதல்; கட்டளையிடுதல் அன்று.

வியங்கோள்வினை, வேண்டிக்கொள்ளும் பொருள் வாழ்த்துரைத்தற பொருள் முதலியவற்றில் வரும்.

உ-ம் : வருக, வாழ்க.

வியங்கோள்வினை முன் 13 ஆம் பாடத்தில் கூறப்பட்ட ஒன்பது (தன்மை, முன்னிலை, படர்க்கைப்) பெயர்களுக்கும் பயனிலையாக வரும். ஏவல்வினைமுற்று முன்னிலை (ஒருமை, பன்மைப்) பெயர் களுக்கே பயனிலையாகும். ஏவல், முன்னிலையில் மாத்திரம் வரும். வியங்கோள் மூவிடங்களிலும் வரும்.

வியங்கோள் வினைகள், க, அ, இ, இய, இயர் முதலிய விகுதி களோடு வரும். உ-ம் : வாழ்க — க

மல்க	— அ
வாழி	— இ
வாழிய	— இய
வாழியர்	— இயர்.

பயிற்சி :

- (1) வியங்கோள்வினை எந்தக் காலத்தைக் காட்டும்? எப்பொருளிலே வரும்?
- (2) ஏவல்வினைமுற்று இரண்டு (முன்னிலை ஒருமைப் பன்மைப் பெயர்களுக்குப் பயனிலையாக வர) எழுதுக.
- (3) வியங்கோள் வினைமுற்று ஒன்று, ஒன்பது பெயர்களுக்கும் பயனிலையாக வர வசனம் எழுதுக.

(4) கீழ்க்காணும் வாக்கியங்களிலுள்ள வியங்கோள்வினைமுற்றுக்களை எழுதுக.

- அ. செல்வம் பொலிக.
 - ஆ. மங்கள வாழ்வு பெறுக.
 - இ. நற்றவம் வேள்வி மஸ்க.
 - ஈ. அந்தணர் வாழ்க.
 - உ. நான்மறை அறங்கள் ஒங்க.
 - எ. தருமம் எங்கும் விளங்குக..
 - ஏ. வாழிய உலகம்.
 - ஏ. நீடுவாழியரோ, நீடுவாழியரோ.
-

(க) எழுத்து

நூல்நிலையம்

1. நூல்நிலையம் இருக்க வேண்டியதன் நோக்கம் : (பலருல் களையும் வாசிக்கும் ஆவல் எல்லா நூல்களையும் எவரும் சொந்த மாகப் பெற்றிருக்க இயலாமை, ஒருநூலும் வாங்கமுடியாதவருக்கும் உதவியாதல் முதலியன).
2. நூல்நிலையத்தின் அமைவும் பண்பும் : (அமைதியான இடம், கட்டிட விசாலம், புனிதம், ஒழுங்கு முதலியன).
3. நூல்நிலைய நடைமுறை : (நிலையப்பொறுப்பாளி, அவருக்குரிய உதவியாளர்கள், அவர்களின் கடமைகள், புத்தகங்களைச் சீராய் ஒழுங்காய் வைத்திருத்தல்).
4. ஒரு நூல்நிலையத்தில் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறை : (மிக அமைதியாக நடந்து கொள்ளல், புத்தகங்களை மிக அவதான மாய் உபயோகித்தல், எடுத்தவற்றை உடனுக்குடன் திருப்பிக் கொடுத்தல்).
5. முடிவுரை : (அரசாங்கப் பொருளுத்தவி, செல்வர்களின் உதவி என்பனவற்றுல் எல்லா இடங்களிலும் நூல்நிலையம் நிறுவப்பட வேண்டும். (விசேடமாகக் கிராமங்களில்); அதனாற் கல்வி ஆர்வம் பெருக வேண்டும் என்பது இப்பகுதிக்கு நல்ல கருத்தாகும்.

(ஒ) சுவைத்தல்

முதற்பாடல் விதுரன் விடைபெற்றுச் செல்வதையும், இரண்டாம் மூன்றும் பாடல்கள் விதுரன் பாரதநாட்டைப்பற்றி வழியிடை நினைத்த வைகளையும் கண்ட காட்சிகளையும் பற்றிச் சருக்கமாகக் கூறுகின்றன.

விதுரன் செல்லும் வழி ஆறும், மலையும், வனமும் நிறைந்தது. எனினும், வழிநடைக்குத் துன்பத்தை ஊட்டாது, விதுரனுடைய உள்ளத்திலே பாண்டவரது சிறப்புக்களையும் அவர்க்கும் நாட்டுக்கும் உண்டாகும் இன்னால்களையுமே நினைவுட்டுவனவாய் அமைந்துள்ளன. பாண்டவரது ஆட்சிசிறப்பு, திருமலிய என்ற தொடரில் நன்கு தொணிக்கக் காணலாம்.

நீலமுடியினையுடைய தென்றதால் மலைமிக உயரமானதென்பதை அறியலாம். அமுதம் சாவாமருந்து ஆதலால், உயிரினத்தைச் சாவாது வாழவைக்கும் நீர் வளச்சிறப்பினைப் பாரதியார் “நீரமுதம்” என்றார். பயன்மரம் என்றதனால் அங்குள்ள தென்னை, பலா, மா, வாழை முதலியவற்றின் மிகுதியை அறிகின்றோம். “பசியின்றிக் காத்தல் வல்ல” என்ற தொடர், எல்லா அரூபவங்களும் நிறைந்த பாரத நாட்டின் வளப்பெருக்கையும், மக்களது இன்பச் சிறப்பையும் நன்கு காட்டுகிறது. இந்த இன்பத்தின் மிகுதியையே, “பண்ணவர் போல் மக்களெல்லாம் பயிலும் நாடு” என்னும் அடி உணர்த்துகின்றது.

நல்ல நாடொன்றிலே விளங்க வேண்டிய பண்புகளைத் திரட்டிக் கூறுவது மூன்றுவது பாடல். உள்ள நன்மை எது, இல்லாத தீமை எது என்று இருபக்கத்தையும் ஆராய்ந்து கூறுகிறது. “சோரம் இல்லாத நாடு” என்னும்போது “இல்லாத” என்னும் சொல், ஏதோ குறைபாட்டைக் காட்டுவது போல இருந்தாலும் அது நாட்டின் சிறப்பையே காட்டுகிறது. கனவு இல்லாமை ஒரு நாட்டுக்குச் சிறப்பையே தரும்.

இருபத்தொன்றும் பாடம்

(அ) விதுரன் தூது II

காடும் மலையும் வனமும் யாறும் கடந்து விதுரன் இந்திரப்பிரத்த நகரை அடைந்தான். தங்களை நோக்கி விதுரன் வருவதை அறிந்த பாண்டவர் மிகவும் மகிழ்ந்து, நால்வகைச் சேவைகள் புடைகுழி, மேனதாளங்கள் ஒலிக்கப் பலபரிசுகளையும் ஏந்திக் கொண்டு எதிர் சென்று வணங்கினார்கள். விதுரனும் மகிழ்ச்சியோடு வாழ்த்தி, அவர் களுடைய சுகசெய்திகளைக் கேட்டறிந்தான். பின்னர்ப்பாண்டவர்கள் விதுரனைத்தம் அரண்மைனைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள்.

குந்தி எனும்பெயர்த் தெய்வதந் தன்னைக்
கோமகன் கண்டு வணங்கிய பின்னர்
வெந்திறல் கொண்ட துருபதன் செல்வம்
வெள்கித் தலைகுனிந் தாங்குவந் தெய்தி
அந்தி மயங்க விசம்பிடைத் தோன்றும்
ஆசைக் குதிர்மதி யன்ன முகத்தை
மந்திரந் தேர்ந்ததோர் மாம ணடிக்கண்
வைத்து வணங்கி வனப்புற நின்றுள்

4

வணங்கியவளை ஆசீர்வதித்து அனுப்பிவிட்டுப், பாண்டவர்களைத் தனி யிடத்துக்கு அழைத்துச் சென்று (திருதராட்டிர மகாராசா)

உங்களுக் கென்னிடம் சொல்லி விடுத்தான்
ஓர்செய்தி மற்றஃதுரைத்திடக் கேளீர்
மங்களம் வாய்ந்தநல் அத்தி புரததே
வையக மீதி விழையற்ற தாகத்
தங்கும் எழிற்பெரு மண்டபம் ஒன்று
தம்பியர் சூழ்ந்து சமைத்தனர் கண்ணர்
அங்கதன் விந்தை அழகினைக் காண
அன்பொடு நூம்மை அழைத்தனன் வேந்தன்

5

வந்து விருந்து களித்திட நும்மை
 வாழுத்தி அழைத்தன என்னரு மக்காள்
 சந்துகண் பேயச் சுகுனிசோற் கேட்டுத்
 தன்மை இழந்த சுயோதன மூடன்
 விந்தை பொருந்திய மண்டபத் தும்மை
 வெய்யபுன் சூது களித்திடச் செய்யும்
 மந்திர மொன்றும் மனத்திடைக் கொண்டான் ;
 வன்ம மிதுவும் நுமக்கறி விததேன்

6

4. தெய்வதம்-தெய்வம் ; அஃதாவது தெய்வம் போன்றவளாகிய குந்திதேவி என்பதாம். வெந்திறல்=வெம்மை+திறல்-மிகவலி மை கொண்ட ; துருபதன் செல்வம்-துருபதனது செல்வமகளாகிய திரெளபதி ; வெள்கி-வெட்கமுற்று ; அந்திமயங்க-மாலைக் காலம் தோன்றுதலும் ; விசும்பினை-வானத்திலே ; ஆஸ-பார்ப்போருக்குப் பெருவிருப்பினையூட்டும் ; கதிர்மதி-நிறைந்த ஒளியினை உடையதாகிய சந்திரனை ; அனை-ஒத்த ; மந்திரந்தேர்ந்த-அரசியல் நூலினை உணர்ந்த ; மாமன்-மாமஞ்சிய விதுரனது ; வனப்புற-அழகு விளங்க.

குந்தியை விதுரன் தெய்வமாகக் கருதி வணங்கியின்னர் மாமன் முன்னிலையிலே வருதற்கு வெட்சிய திரெளபதி மாலைக்காலத்திலே தோன்றும் பூரண சந்திரனைப் போன்ற தன் முகத்தை (தலையை) வேத சூத்திரங்களை அறிந்த விதுரன் பாதங்களிலே வைத்து வணக்கினால்.

5. மற்றஃ-து=மற்று+அஃ-து-அதனை ; மங்களாம் வாய்ந்த-எல்லா நலங்களும் நிறைந்த ; வையகமீதில்-உலகத்தில் ; இனையற்றதாக- ஒப்பில்லாததாக ; ஏழில்-அழகு ; தம்பியர்-துரியோதனன் முதலான தம்பிமார் ; சமைத்தனர்-கட்டிமுடித்தார்கள் ; விந்தை-வியக்கத்தக்க தன்மை ; நும்மை-உங்களை ; வேந்தன்-திருத்தாப்பிரமன்னன்.

மங்களாம் பொருந்திய அத்தினைப்புரியிலே சிறந்த அழகிய மண்டப மொன்றைத் துரியோதனுதியோர் அமைத்துள்ளனர். அம்மண்டபத்தின் அழகைக் காண உங்களை அன்போடு சிறுதாப்பிரமன்னன் அழைத்தான். இதுவே உங்களிடம் சொல்லுமாறு சூறப்பட்ட செய்தி யாகும்.

6. விருந்துகளித்திட-விருந்துண்டுமகிழ் ; சந்துகண்டே-சந்தர்ப்பத் தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு ; சுகுனி-துரியோதனனின் தாய் மாமன் ; தன்மையிழந்த-மனிதப்பண்பற்ற ; சுயோதனமூடன்-துரியோதனனு-

கிய மூடன் ; வெய்ய-கொடிய ; புன்சூதுகளித்திட-இழிந்த சூதி னல்மகிழுமாறு ; மந்திரம்-சதியாலோசனை ; வண்மம்-பகைமை (சதி); நுமக்கு-உங்களுக்கு.

என்னருமை மக்களே, விருந்துக்கு உம்மை வருமாறு அழைத் தான். ஆயின், சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்பச் சகுணி சொற்படி துரியோதன மூடன் உம்முடன் சூதாடும் வஞ்சக எண்ணமும் கொண்டிருக்கிறுன். இதையும் நான் உமக்கு அறிவிக்கவேண்டும்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

- (1) விதுரன் முதலில் யாரை வணங்கினான் ?
- (2) திரெளபதியின் முகம் எதனை ஒத்திருந்தது ?
- (3) “ ஓர் செய்தி ” என்பதில் குறித்த அச்செய்தி யாது ?
- (4) மண்டபத்தின் எழிலைக் கூறுக.
- (5) சுயோதனன் எதனை இழந்தான் ?
- (6) “ மந்திரம் ஒன்று ” என்றதெத்தனை ?
- (7) இப்பகுதியில்வரும் பாத்திரங்களின் பெயர்களைக் கூறுக.
- (8) விதுரனது குணச்சிறப்பைப் பற்றி மூன்று வசனங்கள் எழுதுக.

(ஆ) இயற்கை எழில் நிறைந்த சிகிரியா

இலங்கை இயற்கை எழில் நிறைந்தது. மழைமுசில் தவழும் மலை உச்சிகளும், கதிரவனின் ஒளிக்கதிரும் புகழுடியாத வண்ணம் அடர்ந்து வளர்ந்தோன்கும் பெருமரக் காடுகளும், அவற்றின் அயலே இரைந்து நெளிந்து பாடும் பேராறுகளும் இலங்கை அன்னையின் இயற்கை எழிலை இனிது புரந்து வளம்படுத்துகின்றன.

இத்தகைய இயற்கை எழில்கள் இலங்கும் இலங்கையிற், சிகிரியா என்னும் சிறிய மலை ஒன்றுள்ளது. அது மாத்தளை மாவட்டத்திலே கொழும்பிலிருந்து 150 கல்லுத் தொலைவில் அமைந்துள்ளது. இச் சிகிரியாக் குன்றைச் செயற்கை எழில்வாய்ந்த கலைக்களஞ்சியமாக உருப் படுத்தி ஒளி கொடுத்தவன் காசியப்பன் என்றும் காவலன். இவன் ஐந்தாம் நூற்றுண்டிலே இலங்கையின் மன்னனுய் இருந்தவன்.

காசியப்பனின் தந்தையாகிய தாதுசேனன் கருணையிக்க காவலனுக விளங்கினான். இவன் பகைவர்களால் அழிக்கப்பட்ட கட்டிடங்களைத் திருத்தியமைத்தான் ; பெனத்தபிக்குகளுக்குப் பல உறைவிடங்களை ஆக்கினான் ; மக்களின் நன்மைக்காக ஏரிகளையும் கால்வாய்களையும் கட்டி நீர்வளத்தைப் பெருக்கினான், இவற்றுட் சிறந்தது காலவாயி என்னும் மாபெருங் குளமாகும். அஃதொன்றே மக்களினுள்ளத் தில் அவறுடைய புகழ் என்றும் நின்று நிலவுப்போதியதாகும். இங்ஙனம் எல்லாவகையிலும் சிறப்பெய்திய தாதுசேனன் மிகவும் இரங்கத்தக்க முறையிலே தனது உயிரை இழந்தான்.

தாதுசேனனுக்குப் பட்டதுமனைவியிடம் முகலன் என்னும் புதல் வனும், வேரெருரு பெண்ணிடம் காசியப்பன் என்பவனும் தோன்றி னார்கள். தாதுசேனன் தன் புதல்வியை, தன் தங்கையின் மைந்தனுய விளங்கிய படைத்தலைவனுக்கு மனஞ் செய்து கொடுத்தான். படைத்தலைவனின் இல்வாழ்விற் சிறிது கலாம் விளையவே, ஒருநாள் அவன் அரசகுமாரியைக் கசையால் அடித்தான். அதனாலே அவனுக் கேற்பட்ட காயத்திலிருந்த இரத்தக் கறையைக் கண்ணுற்ற தாது சேனன் கடுங்கோபமுற்றுப் படைத்தலைவனின் தாயைப் படைப்பதைக்க உயிரோடு தீக்கிரையாக்கினான். அனவிலே துஞ்சிய அன்னையின் அவ வத்தை யுன்னிய படைத்தலைவன், தாதுசேனன் மீது வஞ்சினம் கொண்டான் ; பழிக்குப்பழி வாங்கத் துணிந்தான் ; மன்னனின் மாபெரும் பாதகச் செயலால் அவனை வெறுத்துமனம்மாறிய மக்களின் ஆதரவுடன் காசியப்பனையுந் தன்வசமாக்கினான். அரசரிமை

பட்டத்தரசியின் மகனுக்கே உரிமையானதாயினும் காசி யப்பனுக்கே அவ்வுரிமையைத் தான் உதவக் காத்திருப்பதாகப் படைத் தலைவன் கூறினான். அதனைக்கேட்ட காசியப்பனுக்கும் அரசியலில் ஆசை உண்டாயிற்று. இதனாற், காசியப்பனும் படைத் தலைவனும் பல சூழ்சிகள் செய்தார்கள். ஒரு நாள் திமிரென்னத் தாதுசேனன் சிறையில் இடப்பட்டான். காசியப்பன் அரசனானான். தனக்கு உதவிசெய்யாரும் இல்லையென்பதை உணர்ந்த முகலன் தமிழர்களின் உதவி நாடித் தென்னிந்தியாவுக்கு ஓடிப்போனான்.

தாதுசேனைச் சிறையில் இட்டதோடுமெட்டும் படைத் தலைவன் மனம் அமைதியடையவில்லை. அவன் தாதுசேனன் ஓர் அரியபெரிய நிதியத்தை மறைவாக வைத்திருக்கிறார்களன்றும், அந்நிதியத்தை முகலனுக்கே கொடுப்பாரென்றாலும், அதனை எவ்விதத்திலேலும் பெறவேண்டுமென்றும் காசியப்பனுக்குக் கூறினான்.

காசியப்பன் சிறையிலிருந்த தந்தையிடம் நிதியத்தைத்தரும்படி கேட்டான். அங்களாம் நிதிக்குவை தன்னிடமில்லையெனக் கூறவும் காசியப்பன் அதனை நம்பாது தாதுசேனைப் பலவாறு வருத்தினான். இறுதியாக, ஒருநாள் நிதிக்குவையை உதவுமாறு காசியப்பன் தந்தையை மிகவும் அச்சுறுத்தினான். அப்பொழுது தாதுசேனன், “சரி, காசியப்பா, அந்த இடத்தை உனக்குத் தெரிவிக்கிறேன். ஆனால், அதற்குமுன் நான் ஒருமுறை காலவாவியில் நீராட விரும்புகிறேன். இந்த ஆசையை நீ நிறைவேற்ற வேண்டும்”, என்றார்கள்.

படைவீரர் பக்கவில் வரத், தாதுசேனன் காலவாவியை அடைந்தான். சான்றேர் மனமெனத் தெளிந்த நன்னீர்ப்பரப்பு கண்ணாலுக்கெட்டாத தூரம் வரையும் விரிந்து பரந்து கிடந்தது. காலவாவியை மன்னான் தன் கண்களிக்கக் கண்டான். கண்களிலே நீர்மல்கக் கடந்த காலத்தை நினைவுகூர்ந்தான். அவன் தன் வாழ்வின் பெரும்பகுதியைக் கால வாவியையமைக்கும் அரும்பணியிலே கழித்தவனான்றே? நாளுக்கு நாள் காலவாவி ஆழ்ந்து அகன்று பெருகிப் பொலிந்துவளர்ந்ததைக் கண்ணாரக் கண்டு மனமார மகிழ்ந்தவள் அவன்; ஆகையால் அன்று அவன் தன் ஆசை அடங்கும்வரையும் அக்குளத்திலே மூழ்கி மூழ்கித் தன்னை மறந்து களிப்புற்றார்.

பொறுமை இழந்த காசியப்பன், கவலையற்றுக் காலவாவியிற் களிப்புற்றிருந்த காவலனைக் கரைக்குக் கொணருமாறு கட்டனையிட்டான். மரணத்துக்கும் அஞ்சாத மன்னன் தன்னருநிதியமும் கோடா ஞுகோடி மக்களுக்கு வாழ்வளித்தனுமாகிய காலவாவியின்தெளிந்த நீரைத் தன்னிருக்கலாலும் அன்ளிக் காசியப்பனை நோக்கி வீசி, “அட பாவி! அற்ப பதரே! உனக்கு நிதிக்குவையா வேண்டும். இது தான் என் நிதியம்! இதுதான் என் வாழ்வு! இதுவே என்

தேட்டம் ! அனைத்தும் இதுவே. இனி என்னை எதுவேண்டுமானாலும் செய், பாதகனே ” என்று அலறினான்.

கோபவெறி கொண்ட காசியப்பன், “ இவனைக்குழி தோண்டியிரோடு புதையுங்கள் ”, என்று கட்டளையிட்டான் தாதுசேனனின் கைகளும் காலகளும் சங்கிலிகளாற் பினைக்கப்பட்டன; அவனைச் சுற்றி ஒரு சன்னையிழப்புச்சவர் எழுப்பப்பட்டது. மக்களின் வாழ்க்கை வளம் பெற்ற தன் வாழ்வையே வழங்கிய மன்னவன், உயிரோடு புதைக் கப்பட்டான்.

முறையற்ற வழியாகத் தந்தையை வஞ்சித்துக் கொன்று, அரசான மையை அடைந்த காசியப்பன் அனுராதபுரியில் இருந்து அரசான அஞ்சினான். முகலன் தமிழ்நாட்டில் உதவி பெற்றுப் பெரும்படை யுடன் வந்து தன்னைக் கொல்லக்கூடும் என்றும் கலங்கினான். தன் மாபாதகச் செயலினாலே தன்னை வெறுக்கும் மக்கள் தன்மீது போர் தொடுக்கக் கூடும் எனவும் என்னினான்.

இங்குனம் அமைதியிழந்த காசியப்பன் தக்க பாதுகாப்பானை இடத்திலே தன்னரசிருக்கையை அமைக்கத் துணிந்தான். அதற்குப் பொருத்தமாகிடம் சிங்ககிரி என வழங்கும் சிகிரியாச் சிறுமிலையே எனக் கண்டான். சிகிரியாவின் உச்சியிலே தன்னரசிருக்கைக்கேற்ற அரமனையைக் கட்டினான். கோட்டையொன்றையும் கட்டி அதனை அரண்செய்தான் ; மலையைச் சுற்றிவரக் கொத்தளங்களை எழுப்பி னான் ; அகழியை அமைத்தான். இவ்வாறு அரண்படுத்திய சிகிரியாவிலமர்ந்த காசியப்பன் பதினெட்டாண்டுகள் அரசாண்டான். அக்காலத்தில் சிகிரியாவிலுள்ள உட்குழிவான இபங்களில் அற்புதம் நிரம்பிய அழகான ஓவியங்களைத் தீட்டுவித்தான்.

காசியப்பன் தந்தையைக் கொன்ற ஒருபெரிய பாதகனை ஏன்று சரித்திர நூல்கள் கூறினாலும், அவன் இலங்கையை ஆண்ட அரசர்களுள்ளே, திறமைவாய்ந்த ஒருவனைன்பது மறக்கற்பாலதன்று. மன வறுதியும் வியத்தகுவலிமையும், செய்வன திருந்தசெய்யும் திற னும் அவனிடம் மினிர்ந்த பெருங்குணங்களாகும். சிங்ககிரியே இதற்குச் சான்று.

சிகிரியா மலையினடிவாரத்திலிருந்து முப்பது படிகளைக் கடந்ததால் மேடான ஒரு சிறியவெளி காணப்படும். வெளியின் மருங்கே சிறிய குன்றென்று இருக்கிறது. இக்குன்றிலே உள்ள சில படிகளைக் கடந்தால், தொட்டிபோன்ற ஒரு சிறு குளத்தைக் காணலாம். இதனால், இதற்குத் தொட்டிக்குன்று என்னும் பெயர் வழங்கப்படுகின்றது. இதனையிலே முற்றம் போலச் செதுக்கி ஒப்பினைசெய்யப்பட்ட பாறை யொன்றுண்டு. அதனாலும் பாறை மேடை போன்ற இருக்கைகள் பாறையிலே வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. மன்னன் காசியப்பன் தன்னைக்

காலைவருவோருடன் இருந்து உரையாட அமைந்தவிடம் இது வென்று கூறுகின்றார்கள். இந்த மேடைவெளியிலிருந்து மலையில் ஏறுதற்குரிய படிக்கட்டு ஒன்று உள்ளது. அப்படிக்கட்டின் வழியாக ஏறிச்சென்று ஜம்பதடி உயரத்தில் குன்றின் ஒரு பக்கத்திலே உட்குழிந்த பகுதியொன்று காணப்படுகின்றது. அதனடிப்பகுதியிலே தளம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேற்பக்கம் குடைபோலக் கவிந் துள்ளது. இந்த உட்குழிந்த குகை ஏறக்குறைய 500 அடி நீள முள்ளது. இக்குகையின் பக்கத்திலே சுவர்கட்டித் தாழ்வாரம் போலச் செய்திருக்கிறார்கள். இதன் சுவர் நுண்ணிய சுண்ணாம்புக் கலவைப் பொடிகளாற் பூசி மினுக்கப்பட்டிருப்பதால் முகம் பார்க்கும் கண்ணுடிபோல் அமைந்துள்ளது. இக்காரணத்தாலே இதற்குக் கண்ணுடிச் சுவர் என்ற பெயரும் உண்டு.

குகையின் தளத்திலிருந்து நாற்பதடி உயரத்தில் வேரெரு குழிந்தவிடம் இருக்கிறது. இவ்விடத்திற்குச் செல்ல, இப்போது இரும் பினாலே திருக்குச்சுழலாயமைந்த படிகளை நிறுவியுள்ளார்கள். இந்த இரண்டாவது குகையிலேதான் இலங்கையின் கலைச்சிறப்பை உலகறி யச் செய்யும் ஒவியங்கள் காட்சியளிக்கின்றன.

சிகிரியாவிற் காணப்படும் குகையேயாயியங்கள், ஆயிரத்தைத்தந்தாறு ஆண்டுகள் சென்றபின்டும் வண்ணம் மாறுமல் விளங்குகின்றன. அந்த ஓவியங்களுள்ளே எழில் நிறைந்த மங்கையரின் உருவங்கள் தீட்டப்பட்டுள்ளன. மலரேந்திய கையினராய் அம்மங்கை நல்லார் சிலர் வதிகின்றனர். வண்ணமலர்த் தட்டேந்திய வண்ணம் பணிப் பெண் தன்முன்னே செல்லப், பின்செல்லவள் போழுகு பொருந்திய ஒரு பொற்கொடியாவாள். இந்த எழிலோவியங்கள் எல்லாம் காலத்தைக் கடந்து கற்பாறையிலே வாழுகின்றன என்பதையென்னிமிகுவேண்டும்.

சிகிரியாக் குன்றிலே உள்ள எழிலரண்மடினையைக் காணவேண்டுமானால் முற்கூறிய தாழ்வாரக்குகை வழியாகச் செல்லுதல்வேண்டும். அவ்வழி சிகிரியாக்குன்றின் சாரல்வழியாக வளைந்து வளைந்து செல்கின்றது. அவ்வளைந்த வழியின் முடிவிலே மீண்டும் படிகளிருக்கின்றன. அவற்றிலேறிப்போனால் மலையின் முன்வாசல் போல் அமைந்துள்ள சிறியவெளியை எய்தலாம். இவ்வெளியின் மேலே யுள்ள மலைப்பகுதி, ஒருசிங்கம் படுத்திருக்கும் பாவளையிற் செங்கட்டி களால் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. அச்சிங்கத்தின் நகங்கள் சுண்ணாக்சாந்தி னாலே செய்யப்பட்டு நாலடியுயரங் கொண்டனவாய் இன்றுங் காணப்படுகின்றன. இந்நகங்களைக் கொண்ட சிங்கத்தின் முன்னங் கால்களி னிடையே உள்ள படிக்கட்டின் வழியாகச் சென்று சிங்கத்தின் வயிற்றை யடையலாம். இங்கிருந்து மேலேறிச் செல்வதற்காகக் காசியப்பன் அமைத்த படிக்கட்டுக்களில் இப்பொழுது சிலவே

காணப்படுகின்றன. எனினும் அவற்றின் மூலம் ஏறி மேற்பகுதிக்கு வரலாம். அங்கும் சில படிகள் வெட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஓரத்தி ஒன்னா இரும்புச்சட்டங்களிற் பிடித்துக்கொண்டு படிக்கட்டுக்களில் ஏறி மெல்ல மெல்ல மலையின் மேற்பரப்பை அடையலாம்.

இந்தப் படிக்கட்டு மலைஉச்சியை அடையுமிடத்திற் காசியப்பன் பெரிய சிங்கத் தலையொன்றை அமைத்திருந்தான். இதனுலேதான் அந்த மலைக்குச் சிங்ககிரி, சிகிரியா, என்ற பெயர்கள் உண்டாயின. மேற்பரப்பிலே காசியப்பன் தனக்கென அமைத்துக்கொண்ட அரங்க மனை எல்லாவிதமான பாதுகாப்பு முறைகளையும் கொண்டு விளங்கியது. பார்வைக்கினிய பூஞ்சோலைகளும், நீர் விளையாடற்குகந்த வாவிகளும், அமைச்சர்களுக்கேற்ற இருப்பிடங்களும் அங்கே யமைக்கப்பட்டிருந்தன.

இவற்றிலிருந்து காசியப்பன் தன்னைக் குபேரனுக் எண்ணிக் கொண்டு சிங்ககிரியை அளகாடுபிரோல் அமைத்துக்கொண்டானென்ன ஊகிக்கலாம். இவ்வாறெல்லாம் சிறப்புக்கள் கொண்ட கலைக்கோயிலாகச் சிகிரியாக்குன்றைச் செப்பம் செய்து வைத்த காசியப்பன், தந்தையைக் கொண்ற கொடியோனுக் கொண்டு இருந்தாலும், கலையுலகில் இன்றும் உயிருடன் வாழ்கின்றன.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

- (1) இலங்கை அழகு பெற்று விளங்குவதற்கு ஆதாரமாயிருப்பவை யாவை ?
- (2) காசியப்பன் எவ்வாறு அரசனானான் ?
- (3) காசியப்பன் தந்தையைக் கொண்றவனானாலும் அவன் புகழ் நிலை நிற்பதெங்ஙனம் ?
- (4) சிகிரியா எங்குள்ளது ? சிங்ககிரியென்னும் பெயர் எங்கனம் ஏற்பட்டது ?
- (5) சிகிரிய ஓவியங்கள் எங்கனம் அமைந்துள்ளன ?
- (6) பொருள்தருக : கலைக்களாஞ்சியம், இல்வாழ்ஷு, பழிக்குப்பழி, அற்பபதர், நிதிக்குவை, பக்கல், கலைக்கோயில், உரையாட, கொத்தளம், அகழி.
- (7) சான்டேர் மனம் எதற்குவமானமாகக் கூறப்பட்டது ? எங்கனம் ?
- (8) மலையுச்சியில் அமைந்த அரண்மனையில் எவ்வளவை உள்ளன?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

முதனிலை

சோலையிலே மயில்கள் ஆடின என்னும் வாக்கியத்தில் மூன்று சொற்கள் உள். அவற்றுள் முதலாவது சொல்லாகிய சோலையிலே என்பதன் முதலெழுத்து சோ என்பது. சோ என்னும் எழுத்து ஒரெழுத்தாயினும் அதில் இரண்டு எழுத்துக்கள் (ச-ஒ, என்பன) இணைந்துள்ளன. ஆகவே, சோலை என்னும் சொல்லில், ச் என்னும் எழுத்தே முதலெழுத்து எனப்படும்.

இவ்வாறே, மயில்கள் என்னும் சொல்லில் ம் என்னுமெழுத்தே முதலாமெழுத்தாகும். ச், ம் என்பன மெப்பெழுத்துக்களாகையால், அவை உயிரெழுத்துக்களோடு சேர்ந்தே மொழிக்கு முதலாய் வரும். அதற்கேற்ப, ச் ; ஒ என்னும் உயிருடனும் ; “ம்” ; அ என்னும் உயிருடனும் இணைந்து மொழிக்கு முதலாயின.

ஆடின என்னும் சொல்லில், ஆ என்னும் உயிரெழுத்து மொழி க்கு முதலாயிற்று. சோ, ம என்பன, உயிர்மெப்பெழுத்துக்கள் எனப்படும்.

12 உயிரெழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதலாகும்.

உ-ம : அணில், ஆடு எனவரும்.

க, ச, த, ந, ப, ம, வ, ய, ஞ என்னும் மெய்யெழுத்துக்கள், உயிரெழுத்துக்களோடு சேர்ந்து மொழிக்கு முதலாய் வரும்.

உ-ம : கடல், சட்டி, தலை, நண்டு, பந்து, மயில், வண்டு, யானை, ஞாயிறு.

பயிற்சி :

- (1) மொழிக்கு முதலில்வரும் உயிரெழுத்துக்கள் எவை ?
- (2) மொழிக்கு முதலில் வரக்கூடிய மெய்யெழுத்துக்கள் எவை ?
- (3) மொழிக்கு முதலாய் வரக்கூடிய எல்லா எழுத்துக்களின் தொகையையும் கணக்கிடுக.
- (4) கோயில், வீதி, தேன் இவற்றில் எவ்வெம் மெய்யெழுத் துக்கள் எவ்வெவ்வுயிரோடு சேர்ந்து சொல்லுக்கு முதலில் வந்துள்ளன.
- (5) ய, ஞ என்னும் எழுத்துக்களை முதலாகக் கொண்ட சொற்களிற் சில கூறுக.

(ஈ) எழுத்து

கட்டுரை எழுதல்

மலைக்காட்சி

1. மலைநிலத்தைக் குறிஞ்சி நிலம் என்பது இலக்கிய வழக்கு.
2. அருவிகள் அசைந்து வரும் இயல்பு.

ஏசு என்றிடும் ஞானபண்டிதன்
 ஏறி மாமலைக் கூறு நீதிபோல்
 பேசு மாழுகில் சொரிய வாங்கியே
 பேது நுமலை அருவி காலுமே.

3. மலையில் வளரும் மரங்கள் செடிகளும் (தேயிலை, இருப்பர்) தொழிலாளரும் :

கூரியவெங் கணைப்புட்டில் முதுகில் கோக்கும்
 குலவீரனென முதுகிற் கூடை வீக்கிச்
 சீரிய மங்கையர்குடி மலைமே வேறித
 தேயிலையின் தலைமேவும் இலைகொய் வாரே

4. மேகங்கள் மலையிலே திராஞ்சுதலும் அசைதலும் காரெருமைகள் அசைவது போல இருக்கும்.

(ஒ) சுவைத்தல்

தன் தமையன் மனைவியான குநதிதேவியைத் தெய்வமென்றே கருத்திற் கொண்டோன்றலால், விதூரன் முதலில் அத்தேவியி னுடைய இருப்பிடம் சென்று அவளை வணங்கினான். தன்னைப் பயந்த வளைப் போலவே தமையன் மனைவியும் தாயாகக் கொள்ளப்பட வேண்டியவள் என்ற அறிவுரையை இப்பகுதி நினைவுட்டுவதா யுள்ளது.

திரெளபதியின் பேரழகினையும், சிறந்த குணநலங்களையும் கவிஞர் துருபதன் செல்வம் என்ற அடியால் இனிதே உணரவைக்கிறார். திரெளபதியினுடைய அழகிய முகத்துக்கு, பூரணசந்திரன் உவமை யாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. மாமதியன் முகத்தை மந்திரந் தேர்ந்த மாமன்டியில் வைக்கும் அழகு பாடவிலே தெரிகிறது.

உங்களுக்கு என்னிடம் சொல்லி விடுத்தனன் என்பது தூது வனகை வந்தமைக்கேற்ப விதூரன் சொல்லும் தொடக்கவரையாகும். இனையற்றதாக என்னும் அடைமொழி மண்டபத்தைப்பற்றிக் கூறிய மற்றைய வருணைக் கெல்லாம் சிரமாயமெந்துள்ளது. திருதராட்டிரனுடைய அழைப்பு வஞ்சகமற்ற தென்பதை அன்போடு நுழைமை அழைத்தனன் என்பதிலிருந்து அறியலாம்.

மண்டபம் காணமட்டுமன்றி அங்கு ஒருவிருந்துக்கும் அழைப்பு உண்டென, “என்னருமக்காள்” என்று அன்புகனிய விதூரன் அழைத்துக் கூறுகின்றன. இந்த இடத்திலே “வாழ்த்தி” என்று சொல்லியிருப்பது, இதுவரையுமே அழைப்பின் நல்ல பகுதி கிடக்கின்றதென்ற உண்மையையும் குறிப்பாற் காட்டுவதாகும். பாண்ட வரிடம் கொண்ட பேரன்பினால், “வன்மயிதுவும் நுமக்கறிவித் தேன்” என்று கூறும் பகுதியினர் பெறப்படும் விதூரன்து அன்பின் குழைவீச் சிறப்பு அறிந்து பாராட்டப்படவேண்டிய ஒன்று. பேராச குமரனையிருந்தும், தன் தன்மை இழந்த காரணத்தினாலே செயோதனன் பெரியோனுகிய விதூரனால் ஸுடன் என்று இழித்துரைக்கப்படுகின்றன. அதனாலே, இதனைக் கற்போரும் தம்தன்மை இழந்து பெரியோராற் பழிக்கப்படாதிருக்கவும் வழி கோவிலைவத்த பாரதியின் புலமை நயத்தையும் நாம் வியந்து போற்றுதல் வேண்டும்.

இருபத்திரண்டாம் பாடம்

(அ) சாணக்கிய நீதிவெண்பா

சாணக்கிய நீதிவெண்பா என்னும் நீதிநூல் நூறுவெண்பாக்களை உடையது. சாணக்கிய சதகம் என்னும் வடமொழி நீதிநூலைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்துச், சுன்னுகம் அ. குமாரசவாமிப்புலவர் அவர்கள் இந்நூலைச் செய்தார்.

குமாரசவாமிப் புலவர், ஆறுமுகநாவலர் அவர்களாலே நிறுவப் பட்ட வண்ணூர்பண்ணைச் சௌவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலே தமிழ்ப் பணி புரிந்தவர். இவர், இராமோதந்தம், மேகதூதக்காரிகை முதலிய செய்யுள் நூல்களையும், தண்டியலங்காரவுரை, யாப்பருங்கலக் காரிகையுரை முதலிய உரை நூல்களையும், சிசுபாலசரிதம், தமிழ்ப் புலவர்சரிதம் முதலிய வசன நூல்களையும், வினைப்பகுபதவிளக்கம், இலக்கண சந்திரிகை முதலிய இலக்கணநூல்களையும், இலக்கியச் சொல்லகராதி, கம்பராமாயணப் பாலகாண்டக்குறிப்புரை முதலிய நூல் களையும் ஆக்கியுள்ளார். இவர் 1850 ஆம் ஆண்டிற் பிறந்து 1922 ஆம் ஆண்டில் இவ்வுலகவாழ்வை நீத்தார்.

உருவ மிளமை யுயர்ந்தகுடித் தோற்றம்
மருவினுமென் கல்வியிலா மக்க—ளொருசிறிதும்
வாசந் தராமுருக்கின் வண்மலரே போல்வரெனப்
பேசுவரே நூலோர் பிரித்து

1

தாரகைக் காலகற்றத் தான்முடியாப் பேரிருளை
சர மதியொன்றே யெளிதகற்றுஞ்—சீரதுபோல்
உத்தமனுய்ச் சற்குணை யுற்றவொரு புத்திரனே
எத்துயருந் தீர்த்தொழிப்பா னீண்டு

2

சீறரவும் மூர்க்கனுந் தீங்குபுரி வாரெனினுஞ்
சீறரவின் மூர்க்கனே தீயவன்காண்—சீறரவு
மந்திரத்தாற் கைவசமா மூர்க்கன் வசப்படுத்தல்
எந்தவிதத் தாலென் நியம்பு

3

1. உருவம்-அழகு; தோற்றம்-பிறப்பு; மருவதல்-சேர்தல்; என்பயன் யாது?; தரா-கொடாத; வண்மலர்-அழகியது; நூலோர்-நூலறிவுடையோர்; பிரித்து-வேறுக்கி.

கல்வியறிவற்றேருக்கு நல்ல அழகிய தோற்றம், இளமை, உயர்ந்த குடிப்பிறப்பு, முதலியன இருப்பினும் அவர் மனமற்ற அழகிய முருக்கம் பூப்போலப் பயனற்றவராவரென அறிஞர் கூறுவர்.

2. தாரகை-நடசத்திரம்; பேரிருள்-பெரிய இருள்; சரம்-குளிர்ச்சி; மதி-சந்திரன்; எளிதகற்றும்=எனிது+அகற்றும்-இலகுவாக நீக்கும்; சற்குணன்-சிறந்த குணங்களையுடையவன்; உத்தமன்- நல்லவன்.

நடசத்திரங்களால் நீக்கமுடியாத பெரிய இருளைச் சந்திரன் நீக்கி விடும். அதுபோல நல்ல குணவானுன் புதல்வன் எவ்வகைத் தூண் பங்களையும் நீக்கிவிடுவான்.

3. சிறவு=சிறு+அரவு-சிறும்பாம்பு; மூர்க்கன்-கெட்டவன்; தீங்கு-தீமை; புரிதல்-செய்தல்; கைவசம்-வசப்படுதல்; இயம்பு-சொல்லு; காண்-அறி.

சிறும்பாம்பும் தீமை செய்யும்; மூர்க்கனும் தீமை செய்வான். ஆயினும், பாம்பிலும் மூர்க்கனே தீயவன். பாம்பு மந்திரத் துக்குக் கட்டுப்பட்டு வசப்படும். மூர்க்கன் எந்தவிதத்தாலும் வசப்பட மாட்டான்.

இருக்கித்தற் பயிற்சி :

1. கல்வியில்லாதோருக்கு உவமானமாகக் கூறப்படத்தக்கது யாது?
2. பாம்பிலும் மூர்க்கன் ஏன் கொடியவன்?
3. சாளங்கிய நீதிவென்றபா இயற்றியவர் யார்? அதன் முதலூல் யாது?
4. மதி, தாரகைகளிலும் எவ்வாறு விசேஷம் அடைகிறது?
5. எல்லாத் துயரையும் தீர்க்கக் கூடியவர் யார்?

(ஆ) குரவைக்கூத்து

பழந்தமிழகத்தில் வழங்கிவந்த பஸ்வரைக்க சூத்துக்களிற், குரவைக் கூத்தும் ஒன்றாகும். சாந்தி, விநோதம் என்னும் இருவகைக் கூத்துக் களுள் இது விநோதக் கூத்தினுள் ஒருபிரிவாக விளங்குகின்றது. காதல் மகிழ்ச்சியையோ போர்வெற்றியையோ பொருளாகக் கொண்ட பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு ஏழூபேர், அல்லது ஒன்பதுபேர் வட்டமாக நின்று கைகோத்துக்கொண்டு ஆடுவதே குரவைக்கூத்தாகும். போரில் மாற்றுரை வென்ற வேந்தன் வெற்றிக்களிப்பினால், தேர்த்தட்டில் நின்று போர்த்தலைவருடன் கைகோத்தாடுதல் முன்தேர்க்குரவை யென்றும், அத்தேரின் மின்னே நின்று கொற்றவையும் பேய்க் கூட்டமும் ஆடுதல் பின்தேர்க்குரவை என்றும் தொல்காப்பியம் என்னும் தமிழ் இலக்கண நூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் வெற்றிக் களிப்புக் காரணமாகப் போர்க்களத்தில் ஆடும் குரவைக் கூத்தும் உண்டென்பதை அறியலாம்.

காடும் காட்சார்ந்த இடமுமாகிய முலைத்தில் வாழும் ஆயர் களும், மலையும் மலைசார்ந்த இடமுமாகிய குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் குறவர்களும், கடலும் கடல்சார்ந்த இடமுமாகிய நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் பரதவர்களும், காதல் வாழுவு கைகூடிய திருமணங்க் காலங் களிற் குரவைக்கூத்தாடும் வழக்கம் உடையவர்கள் என்பதை மதுரைக் காஞ்சி, மலைபடுகடாம், கவித்தொலை என்னும் சங்க விலக்கியங்களில் அறியலாம்.

இங்களைம் போர்வெற்றி குறித்தும் காதல்வெற்றி குறித்தும் குரவைக்கூத்தாடுவதுடன் தமக்கு வந்த துணைத்தைப் போக்கும்படி கடவுளைத்தொழுது குரவைக்கூத்தாடும் வழக்கமும் உண்டு. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ள ஆய்ச்சியர் குரவையைக் கொள்ளலாம்.

கவுந்தி அடிகள் இடைக்குல மடந்தையாகிய மாதரியிடம் கண்ண கியை அடைக்கலங் கொடுத்தார். அவன் கண்ணகியையும் கோவனையும் புதிய மனையொன்றில் இருத்தினான். தன்மகளாகிய ஒயையைக் கண்ணகிக்குத் துணையாக வைத்துப் பொன்னேபோற் போற்றினான். கோவனன் கண்ணகியைப் பாராட்டி “யான் நின் சீற்றிச்சிஷ்ம்புகளில் ஒன்றைக் கொண்டுபோய் மதுரைமாநகில் விற்று வருவேன். வருந் தாது இருப்பாயாக”, எனத் தேற்றிச்சென்றுன். சென்றவன் மதுரை மாநகரப் பெருந்தெருவிலே, போற்கொல்லர்கள் பலர் குழு

வந்த ஒரு பொற்கொல்லினைக் கண்டான். அவனிடம் தான் கொன்ற ந்த சிலம்பைக்காட்டி விலைமதிக்கும்படி கேட்டான். அப்பொற்கொல் வன் அரசன் மனைவியின் சிலம்பொன்றைக் கவர்ந்தவனுதலால் தனது களவு வெளிப்படுமுன் இச்சிலம்பைக் காட்டிக் கோவலையே கள்வனென்று பிடித்துக் கொடுக்கத் துணிந்தான். அவன் அரசனிடத் தென்று “கோப்பெருந்தேவியின் காற்சிலம்பொன்றைத் திருடிய கள் வன் அச்சிலம்படிடன் அடியேன் சூடிலில் வந்துள்ளான்”, என்று கூறினான். உடனே பாண்டியன் “அக்கள்வனைக் கொன்று சிலம்பினைக் கொணர்க”, என்று கொலைகாரரிடம் கட்டளையிட்டான். கோவலன் கொல்லப்பட்டான்.

இங்ஙனம் கோவலன் கொலையுண்டதும் கண்ணகியை அடைக்கல மாகப் பெற்றுக் காப்பாற்றிய மாதரி வீட்டிலே தீய அறிகுறிகள் தோன்றின. பாளைகளில் உறையிட்டு வைத்தபால் தயிராக உறைய வில்லை. ஆனேற்றின் கண்களில் நின்று நீர் சொரிந்தது. உறியிலிருந்த வெண்ணெய் உருகவில்லை. ஆட்டுக்குட்டிகள் துள்ளிவிளையாடாமற் சோர்ந்து கிடந்தன. இவற்றையெல்லாம் நோக்கிய மாதரி அஞ்சினான். ஏதோ துண்பமொன்று தமக்கு வரப்போவதாகக் கருதி னான். உடனே தமக்கு வரப்போகும் துண்பத்தைத் தடுக்கவும் கறவை யும் கண்றும் துயர்நீங்கவும் கண்ணகி கண்டு களிக்கவும் குரவைக் கூத்தாடுதற்கு வேண்டிய ஒழுங்குசௌசை செய்தான். முன்னெருகாலத்திற் கண்ணபிரானும் அவன் அண்ணனகிய பலதேவனும் ஆயர்பாடியில் நப்பின்னைப்பிராட்டியாரோடு சேர்ந்தாடிய குரவைக் கூத்ததை ஆய்ச்சியர் ஆட்டதொடங்கினார்கள். எழுவர் மகனிர் வட்டமாகநின்று, கைகோத்தவன்னைம் கண்ணபிராளைப் பாடிக்கொண்டு குரவை ஆடினர். அவர்கள் ஆடும் பொழுது கண்ணபிராளைப் பரவிப்பாடிய பாடல்கள் மிகவும் இனியனவாகும்.

இவ்வாறு துண்பத்தைத் தடுத்தற்குத் தங்குலதெய்வத்தைப் பாடிக் குரவைக் கூத்தாடுதல் போலவே இன்பத்தை நுகர்ந்து மகிழும்போதும் தங்குலதெய்வத்தைப் பாடிக்குரவைக் கூத்தாடும் வழக்கமும் உண்டு.

சிலபதிகாரத்தில் வரும் குன்றக்குரவை மகிழ்ச்சியினால் ஆடிய கூத்தாகும். கண்ணகிதேவியைத் தேவர்கள் அவன் கணவ ஞேடு வானுலகுக்கு அழைத்துச் சென்ற மங்கலக் காட்சியைக்கண்ட குன்றக்குரவர்கள் தமக்குல தெய்வமாகிய முருகப் பெருமாளைப் பாடிக் குரவைக் கூத்தாடி மகிழ்ந்தார்கள் என்பதை அறியலாம். காலைப் பொழுதில், மதுவருந்தி மகிழ்ந்த குறவர்கள் தம் மனைவியரோடு

சேர்ந்து மாண்தோல் போர்த்துச் செய்யப்பட்ட சிறுபறையை முழக்கிக் கொண்டு மலையுச்சியில் நீன்று குரவையாடியதாக மலைபடுகடாம் என்னும் சங்கப்பாட்டுக் கூறுகின்றது.

இங்களைம் குரவைக்கூத்து மிகப் பழங்காலந்தொட்டே மக்களின் வாழ்வில் இடம்பெற்று இன்றுவரையும் நிலவிவரும் சிறப்புடையது என்பதை அறியலாம். மட்டக்களப்புப் பகுதியில் இன்றும் மங்கள் நிகழ்ச்சிகளில் மகளிர் கூடிநின்று இசையெழு மகிழ்ச்சிக்குரலெடுக்கும் நிகழ்ச்சியானது பழைய குரவை ஆடும் வழக்கத்தை நினைவுட்டு கிட்டும்.

ஞகுத்தற பயிற்சி :

1. குரவைக்கூத்து எந்தவகைக் கூத்தினுள் அடங்கும்?
2. இருவகைக் கூத்துக்கள் எவ்வா?
3. குரவைக் கூத்து எவ்வெவ் வுணர்ச்சிகளைப் பொருளாகக் கொண்டு நிகழும்?
4. ஆய்ச்சியர் குரவை குன்றக்குரவை என்பனவற்றைப் பற்றி எழுதுக.
5. குரவைக்கூத்து நிகழ்ச்சிகள் எவ்வெந் நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

இறுதிநிலை

முந்திய பாடத்தில் மொழிக்கு முதலிலே வரும் எழுத்துக்களை அறிந்தோம். அது முதன்லை எனப்பட்டது. மொழிக்கு இறுதியில் நிற்கும் எழுத்துக்கள் இறுதிநிலை எனப்படும்.

உயிர் எழுத்துக்கள் பண்ணிரண்டிலும் ஏ ஒழிந்த பதினெண்ரூம் மொழிக்கு இறுதியாகும்.

எ-ம் :	பலை	அ = (எ+அ) ஈருயிற்று
	பலா	ஓ
	வழி	இ
	ஃ	ஏ
	உண்டு	உ
	ஃ	ஊ
	பல்சான்றிரே	ஏ
	தை	ஐ
	நொ (துண்புறு)	ஒ
	போ	ஓ
	கெளா	ஒளா

மெய்யெழுத்துக்களில் வல்லினரும், நஷும் ஒழிந்த பதினெடு மெய்களும் மொழிக்கு ஈருகும்.

உரிஞ்சு (உரிஞ்சு)	ஞ் ஈருயிற்று
மன்ன	ன் ..
வெரிந்த (முதலு)	ந் ..
மாம்	ம் ..
பொன்	ன் ..

வேய்	ய	,
வேர்	ர	,
வேல்	ல	,
தெவ் (பகை)	வ	,
வீற்	ழ	,
வாள்	ன	,

யிற்கி :

1. மொழிக்கு இறுதியில் வரும் எழுத்துக்கள் எவை? இவ் விரண்டு உதாரணம் தருக.
2. 22 ஆம் பாடத்தின் “ஆ” பகுதியில் மூன்றாவது பந்தியிலுள்ள சொற்களில் உயிரீருக் வந்த சொற்களை எழுதி, அவ்வீற் றெழுத்துக்களையும் எழுதுக.

(ஏ) எழுத்து

நாம் கொண்டாடும் விழாக்கள் கடிதம்

“நாம் கொண்டாடும் விழாக்கள்” என்பது பற்றி, தூரதேசத்திலுள்ள எழுத்து நண்பருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதுக :

இந்துக்கள் : தைப்பொங்கல், வருடப்பிறப்பு, ஆடிப்பிறப்பு, தீபாவளி.

கிறித்தவர்கள் : வருடப்பிறப்பு, ஈஸ்டர், நத்தார்.

முஸ்லிம்கள் : நம்மான், முகமது நபி (ஸ்ல) பிறந்துதினம்.

1. முன்னுரை : பண்டிகையைக் கொண்டாடுவதில் சிறுவர் சிறுமியர் அடையும் களிப்பு.

2. மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பண்டிகைகளின் விளக்கங்கள்.

3. பண்டிகைகளைக் கொண்டாடுவதில் மக்கள் அடையும் பயன்கள் : செல்வர்கள் தங்கள் செல்வதற்கை மற்றுவர்களைக் கிரிந்து கொள்ளல் — ஏழைகள் தங்கள் வறுமையை மறந்திருத்தல், உற்றார் உறவினோடு கொண்டாடுதல், சிறுவர் சிறுமியர் பெரியவர்களை வளங்கி மகிழ்ச்சியடைதல்—எல்லாரும் தெய்வசிந்தனையையாயிருத்தல்.

4. முடிவுரை.

(ஒ) சுவைத்தல்

முருக்கம் மலர் செந்திறமானது ; அழுகுமிக்கது. ஆயின் வாசனை யற்றது. அஃது உடலமுகுமட்டும் இருந்து உளவழகாகிய அறிவுழகற்ற வர்களுக்கு உவமானமாயிற்று. வில்லிபுத்தரர் பாரதத்தில் நகுலன், “குலமிகங்கடையர் எழிலுமிகங்கடையர் குறைவில் கெல்வழும் மிக உடையர் நலமிக உடையர் என்னினுங் கல்வி ஞானமற்பழுமிலாத வரை மணமிலா முருக்கின் மண்ரென மதிப்பேன்”, எனபயழும் பொருந்து சருக்கத்திற் கூறியுள்ளமையோடு ஒப்பிட்டு நோக்குக.

“ எக்குடிப்பிறப்பினும் யாவரேயாயினும் அக்குடிக்கற்றேரை மேல் வருகென்பர் ”—“ முத்தோன் வருக என்னாது அறிவுடையோனுறு அரசும் செல்லும் ”, என்னும் செய்யட் பகுதிகள் கல்வியின் சிறப்பை உணர்த்தி மேற்கூறிய பொருளிலே வந்துள்ளன.

மூன்றுவது பாடலிலே, மூர்க்கணையும் பாம்பையும் ஒப்பிட்டு மூர்க்கன் பாம்பினும் கொடியவன் என்பதற்குக் காரணம் கூறப்பட்டுள்ளது. பாம்பு மந்திரத்துக்கு வசமாகும் ; மூர்க்கன் எதற்கும் வசப்படான் ; எனவே, பாம்பினும் மூர்க்கன் கொடியவன் என்பதை விளக்கி யுள்ளார்.

முதலிலே, பாம்பையும் மூர்க்கணையும் ஒரே இயல்பாக மதித்து ஒன்றற்கு ஒன்றை உவமை போலக் கூறினார். தீமை செய்வதில் மூர்க்கன் பாம்பைப் போன்றவன். பாம்பு மூர்க்கணைப் போன்றது என்பது கருத்து. சந்திரன் போன்ற முகம் என்பதில் சந்திரன் உவமானம் ; முகம் உவமேயம். ஒளியுடைமை இரண்டற்கும் பொதுத் தன்மை ; ஆயின், முகத்தைக் காட்டிலும் சந்திரனின் ஒளி அதிகமானது. அஃதாவது உவமானத்தில் பொதுத் தன்மையின் இயல்பு அதிகமாயிருக்கும். உயர்வு சம்பந்தமான உவமானமாயின், உவமானத்தில் உயர்வு அதிகம் இருக்கும். இழிவு சம்பந்தமான உவமானமாயின், உவமானத்தில் இழிவுத்தன்மை அதிகம் இருக்கும். அஃதாவது, மை போன்ற காரிருள் என்பதில் உவமானமான மை, இருளைவிடக் கருமையிகுந்தது என்பது கருத்து. இத்தன்மைக் கிணங்க மூன்றும் பாடலின் பின்னடிகளிலே பாம்புக்கு மூர்க்கன் உவமானமாகும் வகையில், (அஃதாவது இழிவுத்தன்மை அதிகம் என்னும் பொருளில்) “ சிறரவு கைவசமாம், மூர்க்கன் வசப்படுதல் எவ்விதத்தால் ” எனக் கூறினார். வசப்படுதல், “ எந்தவிதத்தால் ” என்னும் தொடர், எவ்விதத்தாலும் வசமாகான் என்னும் பொருளைத் தந்தது.

இருபத்து மூன்றும் பாடம்

(அ) கந்துகவரி

பந்தடிக்கும்பொழுது பாடுகின்ற இசைப்பாடல் கந்துகவரி எனப் படும். கந்துகம்—பந்து. வரி—இசைப்பாட்டு. இப்பாடல்கள் இளங் கோவடிகளால் இயற்றப்பட்ட சிலப்பதிகாரம் என்னும் காப்பியத்தில் உள்ளன. மங்கையர்கள் பந்தடித்துக் கொண்டே பாண்டியனை வாழ்த்திப் பாடுகின்றார்கள்.

1

பொன்னி வங்கு பூங்கொடி பொலஞ்செய் கோதை வில்லிட
மின்னி வங்கு மேகலைக் ளார்ப்ப வார்ப்ப வெங்கனும்
தென்னன் வாழ்க வாழ்க வென்று சென்றுபந் தடித்துமே
தேவ ரார மார்பன் வாழ்க வென்றுபந் தடித்துமே

2

பின்னு மூன்னு மெங்கனும் பெயர்ந்துவந் தெழுந்துலாய்
மின்னு மின்னி ளங்கொடி வியனிலைத் திழிந்தெனத்
தென்னன் வாழ்க வாழ்க வென்று சென்றுபந் தடித்துமே
தேவ ரார மார்பன் வாழ்க என்றுபந் தடித்துமே

3

துன்னி வந்து கைத்தலத் திருந்த தில்லை நீணிலந்
தன்னி னின்று மந்தரத் தெழுந்த தில்லை தாணைனுத்
தென்னன் வாழ்க வாழ்க வென்று சென்றுபந் தடித்துமே
தேவ ரார மார்பன் வாழ்க என்றுபந் தடித்துமே

1. பொன்னிலங்கு பூங்கொடி = பொன் + இலங்கு + பூ + கொடி-
(இலங்கு பொன் பூ கொடி) விளங்கும் பொற் பூங்கொடி போல்வாய் ;
பொலம்செய்கோதை-பொன்னுற் செய்த மாலை ; வில்லிட=வில்+
இட-விட்டுவிட்டு ஒளிலீசு ; மேகலை-இடுபீல் அணிந்து கொள்ளும் ஓர்
அணிகலம் ; எங்கனும்-எவ்விடத்தும் ; தென்னன்-பாண்டியன் ;
தேவராமமார்பன்-தேவர்க்கு அரசனுகிய இந்திரன் (வஞ்சனையால்
கொல்ல) இட்ட மாலையை உடைய மார்பன்.

விளங்கும் பொற்பூங்கொடி போல்வாய் ! பொன்மாலை விட்டுவிட்டு
ஒளிலீசவும், மேகலைகள் ஒவிக்கவும், பாண்டியன் வாழ்கவென்று
எவ்விடத்தும் சென்று பந்தடிப்போம். இந்திரன் இட்ட மாலையை
யணிந்த மார்பன் வாழ்கவென்று வாழ்த்திப் பந்தடிப்போம்.

2. பெயர்ந்து-சென்று ; உவர்ந்து-மகிழ்ந்து ; உலாய்-உலாவி ; மின்னு-மின்னுகின்ற ; மின்னிளங்கொடி-இளமை வாய்ந்த மின்னந்த கொடி ; வியன்நிலத்து-பேரிய நிலத்தில் ; இழிந்தென=இழிந்து+என-இறங்கியது டோல்.

மின்னுகின்ற இளம் மின்னந்கொடி நிலத்தில் இறங்கியது போல, பின்னிடத்தும், முன்னிடத்தும் சென்று மகிழ்ச்சியுடன் உலாவிப் பாண்டியன் வாழ்வானுக என்று வாழ்த்திப் பந்தடிப்போம். இந்திரன் இட்ட மாலையையணிந்த மார்பினோ உனையவன் வாழ்க என்று பந்தடிப்போம்.

3. துண்ணிவந்து-அனுகி (கிட்டி) வந்து ; கைத்தலத்து=கை+தலம் +அத்து-கையிடத்தில் ; அந்தரத்தில்-வானத்தில்.

பந்து கைத்தலத்தில் வந்து இருப்பதையும் காணமுடிசின்றதில்லை ; நிலத்தில் நின்றும் வானத்தில் எழுந்து செல்வதையும் காணமுடிசின்றதில்லை ; என்று கண்டார் சொல்லும் வண்ணம், பாண்டியன் வாழ்வானுக என்று சொல்வி மிகவிளைவாகச் சென்று பந்தடிப்போம். இந்திரன் இட்ட மாலையையணிந்த மார்பினோயுடையான் வாழ்கவென்று வாழ்த்திப் பந்தடிப்போம்.

கிரகித்தற் பயிற்சி :

1. பந்தடிக்கின்ற பெண்ணின் இயல்பு எங்குமே கூறப்பட்டிருக்கின்றது ?
2. நிலத்தில் வீழ்ந்த மின்னந்கொடி யாருக்கு உவமையாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது ?
3. பாண்டியன் என்னென்ன பெயர்களாற் குறிக்கப்பட்டுள்ளார்கள் ?
4. பொருள்தருக : வில்லிடல், தென்னன், ஆரமார்பன், உலாய், ஆர்ப்ப, அந்தரம்.
5. சிலப்பதிகாம் யாரால் இயற்றப்பட்டது ? அந்தாலிற் கூறப்படும் கதை யாது ?
6. பெண்களுக்குரிய சிலை விளையாட்டுக்கள் கூறுக. கந்துகவரி எனபது எத்தகைய விளையாட்டு ?

(ஆ) குமண் நாடகம் I

உறுப்பினர் :

குமணன் : முதிரம் என்ற நாட்டு மன்னன்.

இளங்குமணன் : குமணனுடைய தம்பி.

பெருந்தலைச் சாத்தனூர், பெருஞ்சித்திரனூர் : புலவர்கள்.

இன்னும் இளங்குமணனுடைய பறம்பன முதலிய நன்பர்கள், சேனதிபதி, பிரதானிகள், செம்பியன், காரி, பெருமாள், வாழதி, முள்ளிமுதலிய ஊர்மக்களும் வழிப்போக்கன், வள்ளுவன் முதலி யோரும் இடம் பெறுவர்.

1 ஆம் காட்சி

களம் : முதிரமலைச் சாரலில் உள்ள ஓர் இரகசியப் பாசைற.

உறுப்பினர் : இளங்குமணனும் அவனுடைய நன்பர்களும்.

இளங்குமணன் : தோழர்களே ! அண்ணனின் செயல்களால் நம் நாட்டு நிலை என்னவாகுமோ என்பதை நினைக்க எலக்குக் கவலையாய் இருக்கின்றது ! நீங்களும் இதுபற்றிச் சிந்தித்தீர்களா ? நன்பர்களே, உங்களுக்குத் தெரியாத செய்தி ஒன்றுமே இந்நாட்டில் இருக்காதே ! அந்தப் புலவர்களைச் சந்தித்தீர்களா ? என்ன கூறினார்கள் ?

இளங்குமணனுடைய நன்பர்களில் ஒருவன் : (எழுந்து வணங்கி) சந்தித்தேன் இவைரசே ! மூன்று புலவர்கள் பொன்னும் மனியும் கமந்துகொண்டு போனார்கள்.

இளங்குமணன் : ஆ ! எனது முன்னேர் தேடிவைத்த அருள் செல்வம், இப்படி வீணுகிறதே ! என்ன கொடுமை !

இளங்குமணனுடைய நன்பர்களில் மற்றிருந்துவன் : இவைரசே ! அந்தப் பிச்சைக்காரப் புலவர்கள் உங்கள் அண்ணூரைப் புகழ்ந்து கொண்டே போனார்கள்.

நன்பன் பறம்பன் : இவைரசே ! அடியேனை மன்னிக்க வேண்டும், கற்றவர்களை ஒருபோதும் நாம் அவமதித்தல் கூடாது. நம்நாட்டுப் பொருளை நல்லவர்களுக்கே குமணவன்ஸ்ஸல் பயண்படுத்துகிறார். அவர் நல்ல குணங்களும், வீரமும், தண்ணீரியும் உடையவ

ரென்றும், குடிகளைக் கண்ணாலும் கருத்துமாகப் பாதுகாத்து வருபவரென்றும், தமக்கென எதையும் ஒனித்துவையாது இரவலர்க்கும் புலவர்க்கும் பொருளை ஈந்து தாம் பண்டத் தெலுவத்தாற்பயன் பெறுபவரென்றும், புலவர்களும் குடி மக்களும் கூறுவதில் உண்மையில்லாமல் இல்லை. புலவர்கள் செந்தமிழ்க் கலைத்தகைசீச் செய்து தாழும் வாழ்ந்து தமிழையும் வளம்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இளங்குமணன் : போதும், நிறுத்து உன் பேச்சை. இந்தப் பேச்சை மட்டுந்தான் நீ கேள்விப்பட்டிருக்கிறோய் போலும். அவர்கள் என்னைப்பற்றிப் பேசியதை நீ கேட்கவில்லையா! “இளங்குமணன் மிகவும் கொடியவன். அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, உலோபம், வஞ்சனை முதலான சகல கெட்டகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமான வன். குமணவள்ளாலுக்கு எல்லாவகையாலும் நேர்மாறுவனவன்” என்று அந்தப் புலவர் கூட்டம் வெள்ளியம்பலத்தடியிற் கூடியிருந்த மக்களிடம் கூறிக்கொண்டிருந்ததை நமது நண்பன் ஒருவன் கேட்டு வந்து சொன்னானே! அவற்றையும் நீ நம்புவாய் போலும்!

நண்பன் பறம்பன் : இல்லை! இளவராசே! ஒருபோதும் இல்லை! தமை கூர்ந்து என்னைப் பொறுத்தருள வேண்டுகின்றேன், இளவராசே!

இளங்குமணனாலுடைய நண்பனுடைய கேள்விபதி : (எழுந்து வணங்கி) இளவரசின் மனக்குறையை நீக்குவதற்கு நாம் நமது உயிரையும் இழக்கச்சித்தமாக இருக்கவேண்டும் நண்பர்களே!

நண்பர் எல்லோரும் : ஆம்! தடையென்ன.

இளங்குமணன் : எனது குறையும், இந்நாட்டின் துண்பமும் நீங்கத் தான் வேண்டும். அண்ணனது செயலால் நமது களஞ்சியம் வெறுமையாகிக் கொண்டே வருகிறது. நம் நாட்டின் மீது யாரே நும் படையெடுத்து வந்தால் அவர்களை ஏதிர்க்க அண்ணிடம் படை எது? பொருள் இல்லாரிடம், படை எப்படியிருக்கும்! எழைகளுக்கு இவ்வுலகில் நல் வாழ்வே கிடையாது. பொருள்தான் இம்மைக்கும் மறுமைக்குந் துணையாவது. இதனை உணராத அண்ணன், அந்தப் பஞ்சப் புலவர்களது நயவஞ்சுக்கக் கவிலவிலையிற் சிக்குவதை இந்த இராச்சியத்தின் செலவும் அனைத்தையும் வாரி வாரி இறைக்கின்றார்கள்! அண்ணன் வயதில் மூத்தவருமினும் அறிவில் எனக்கு இளையவனாகவே இருக்கிறார்கள். அவனைத் தடுத்து நிறுத்தி நாட்டைக் காப்பாற்ற வேண்டியது என்கடமையன்றோ!

நண்பர்கள் : ஆம், அரசே! அக்கடமையை நிறைவேற்ற இன்றே அவருடன் நாம் போருக்கு ஏழுவோம்.

இளங்குமணன் : (கையமர்த்தி) போறுஷ்ஸன் ; பணங்கிழங்கைப் பிளப் பதற்கு அவிவான் வேண்டுவதில்லை. நானே எனது சொல்லால் அன்றைனை வெல்லுவேன். என்னை எதிர்ந்துப் பேசுந் தைரியமே அவருக்கில்லை. எனது ஆலோசனையை அவர் ஏற்காவிட்டால், மின்பு பார்ந்துக் கொள்வோம்.

நண்பர்கள் : அாசே ! எப்படியும் இனி நாடு நம் கைக்கு வரத்தான் வேண்டும் ! நீங்கள் பஞ்சானிடு வாழ்விர்களாக ! (என்னோரும் ஒருயித்து) மன்னுதிமணனான் இளங்குமண ஏந்தல்.....நீரூபி வாழ்க !

(அளினவரும் செல்கின்றனர். திரை.)

2 ஆம் காட்சி

களம் : குமணனாது அவைக்களம். (குமணன் மந்திரி பிரதானி கலூடன் வீற்றிருக்கிறான். பரிசிலர் வந்து பரிசில் பெற்றுச் செல் கிணறனர். இளங்குமணன் வருகின்றான்.)

உறுப்பினர் : குமணன், மந்திரி பிரதானிகள், புலவர்கள், இளங்குமணன்.

குமணன் : தமிழி ! வாடிய முகத்துடன் நீ இங்கு வரக் காரணம் என்ன !

இளங்குமணன் : அண்ணு ! நம் நாட்டைப்பற்றிய கவலை ; உங்களால் நடைபெற்றுக்கொண்டு இருக்கும் ஒழுங்கீணங்களைப் பற்றிய கவலை ; உங்களுடன் அவைகளைப் பற்றிப் பேசவே வந்திருக்கின்றேன்.

குமணன் : தமிழி ! நீ நினைத்து வந்த அனைத்தையும் மறைக்காமற் சொல்லு. நாட்டின் துயர், எனது துயர் ; மக்கள் துன்பம் எனது துன்பம் ; எல்லாவற்றுக்கும் மேலால், உனது கவலை எனது பெருங்கவலை.

இளங்குமணன் : அண்ணு ! நீர் நம் நாட்டின் செல்வமைனத்தையும் வீணுகச் செலவேசெய்கின்றீர். இந்தத் தரித்திராம் பிடித்த புலவர் களால் நம் நாட்டுக்கு என்ன பயன் ? பொருள் வளங் குன்றினால் நமது படைவளமும் குன்றும். அப்பொது பக்கவர் இலகுவாக நம்மைத் தாக்கி வெற்றிபெறுவார். ஈகை பெரிது ; ஈகை சிறந்து ; என்று தமிழப் புலவர்களை விட வேறுயார் கூறுகிறார்கள் ! ஈகை யாளனையும், ஈகையின் சிறப்பையும் பற்றி வானளாவப் புகழ்ந்து

கூறுவதேன ? ஈகையாலேயே தம்வாழ்வு செழிக்குமென்பது அவர் கனக்கு நன்கு தெரியும். அண்ணு, நீர் கெலவிடுவதெல்லாம் எமது முன்னோர் தேடிக் குவித்த அருள்செல்வம். அதனை நீர் இவ்வாறு விணுக்குதல் எவ்வாறு பொருந்துமென்பதைச் சிறிதாவது சிந்தித்துப் பார்த்திரா !

குமணன் : தம்பி, மிக அவசரப்பட்டு ஒரு தீர்மானத்துக்கு வந்து விட்டாய் !

இளங்குமணன் : இல்லை, அண்ணு இல்லை. நெடுநாள்களாகக் கண்டு கேட்டு, ஆராய்ந்து, தெளிந்து தேறிய பின்புதான் நான் உங்களிடம் வந்திருக்கிறேன். இனிநான் யோசிப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை. நீர்தான் இவற்றைச் சிந்தித்து உடனே ஒரு முடிவுக்கு வரல் வேண்டும். உமது செயலின் விளைவு உம்மோடு மட்டும் நின்று விடாது. எங்கள் பரம்பரை முழுவதையுமே துன்பத்துள் ஆழ்த்து வதாகும். சதீஸ்போன்று ஒரு மன்னவனுக்குத் தியை தாவல்ல கெட்டகுணம், வேறு ஒன்றுமில்லை. நீர் எமது நாட்டையும், எமது குடிமக்களையும், எமது வமிசத்தையும் மறந்து இப்படிச் செய்தல் சரியன்று ; முறைப்படிசெய்ய உம்மால் முடியாவிடால் இராச்சியத்தை என்னிடம் தந்துவிட்டு நீர் கானகம் செல்வது தான் சரி ! இல்லையேல் நாட்டுக்காகப் போரினை மேற்கொண்டு நமது உடன்பிறப்பு முறையினையும் நான் தியாகம் பண்ணவேண்டிய வருவேன்.

குமணன் : தம்பி ! வேண்டியதில்லை. நமக்குள்ளே போரா ? அது நமது எதிரிகளுக்கு நடக்கப்பைக் கொடுக்குஞ் செயலாகும். கவலைப் படாதே. இராச்சியத்தை உனக்குத் தந்துவிட்டு நான் கானகம் செல்கின்றேன். அஃதிருக்க, நீ ஈகையை இழந்தாய் ; தமிழ்ப் புலவர்களை மிகவும் அவமதித்துப் பேசினைய் ; நீலையில்லாத கெல் வத்தை மிகவும் போற்றினைய் ; உனது அறியானமக்கு நான் மிகவும் வருந்துகின்றேன். ஈகை இம்மையிலும் மறுவையிலும் இன்பத்தைத் தருவது. மின்னையையும் நீர்க்குமிழிறினையும் போல நீலையில்லாததாகிய கெல்வம் நம்மிடத்தில் வந்துவிடால் அதனை மற்றவர்களுக்கும் ஈந்து நீலையுடையதாகிய அறத்தைத் தேடிக் கொள்ளுதலே அறிவுடைய செயலாகும். நாம் பொருளும், புகழும், அதிகாரமும் படைத்த மன்னவர்கள் தாய். ஆனாற், கற்றுவல்ல புலவர்கள், தாம் செல்லுந் தேயமெல்லாம் சிறப்புப் பெறுகிறார்கள். நாம் வாழுவென்றே நமக்கு அறிவுரை கூறி நாட்டை நல்வழிப்படுத்தும் கல்விச் செல்வர்களாகிய தமிழ்ப்புலவர்களைக் குறைவாக எண்ணாலே ! இளங்குமனு ! இதோ இந்த மணிமுடியை உணக்கே நான் சூட்டுகின்றேன். (தன் தலையிலிருந்த முடியைக் கழற்றித் தம்பியின் தலையிற் குட்டிச் செங்கோலை

யும், வாளையும் அவன் கையிற் கொடுக்கிறார்.) அரசே நீ, நீழி வாழ்வாயாக! அன்டு, கொடை என்பவற்றை ஒருபோதும் கைநெகிழி விடாதே. அமைச்சர்களது ஆலோசனைகளைத் தட்டாதே! கடவுப்பத்தி உண்ணிடம் என்றும் இருப்பதாக! அப்படியானால் குறையொன்றுமே வராது. இவ்விராச்சிய பாரத்தை என்னிட மிருந்து பெற்றுக்கொண்டு மேலானைதாயிய துறவற வாழ்வை எனக் குத் தந்த உன்னை எனது சுற்குருவென்றே நான் மதிக்கின்றேன். இப்போதே தவம் செய்துற்காகக் காட்டிற்குப் போகின்றேன். நீ பஸ்லாண்டு வாழ்வாயாக!

(குமணன் வெளியேறுகின்றார். சபையிலிருந்தே ரெல்லாரும் துயரந் தாங்காது தாழும் அவன் பின்னே செல்கின்றார்.)

3 ஆம் காட்சி

களம் : முதிரநகர்ப்புறத்து வீதியொன்றின் அருகேயுள்ள ஓர் ஆலமரத்தடி.

உறுப்பினர் : காரி, முன்வி, பெருமான், செம்பியன், பொன்னி, வானதி, வள்ளுவன் முதலான ஊர்மக்கள் சிலர்.

பெருமான் : கேட்மீர்களா சம்பவத்தை? கண்ணிலுமினிய நமது குமணவள்ளை அந்தப்பாவி காட்டுக்குத்தான் தாத்தினான். அவரை அங்கோவது வாழ்விடக் கூடாதா! கேட்ட உடனே மனிமுடியைத் தணக்குத் தந்துவிட்டு அவர் காட்டுக்குச் சென்றதிலே எதோ குது இருக்கிறதாம். ஆனபடியால், குமணைக் கொன்று விடவேண்டுமாம். அப்பொழுதுதான், தான் நிம்மதியாக வாழுமலாமாம். இவ் வாறு இன்று அரசவையிலே புலம்பினுனும் அந்தப் பாவி இளங்குமணான்.

செம்பியன் : ஜேயோ! மந்திரிமார் அதனைத் தடுக்கவில்லையா?

காரி : (செம்பியனிப் பார்த்து) யார் பேசுவார்கள்? லீடு கொளுத்துகிற இராசாவுக்கு நெருப்புக்கொள்ளி எடுத்துக்கொடுக்கும் மந்திரிகள் அவர்கள். மந்திரிகளா? அவர்கள் சியான மந்திரிகள் தான்.

பெருமான் : அப்படிச் சொல்லாதே! எதிர்த்துப் பேசதல் என்ற பேச்சுக்கே அங்கே இடமில்லை. மன்னன் இட்டது சட்டம். மந்திரிமார் அவனை எதிர்த்து எதுவும் பேசக்கூடாது.

வானதி : இந்த ஆண்களே கோழைகள் தான். நான் கமைத்துப் போடப் போட நன்றாகத் தின்று, கம்மா கொழுத்துப் போயிருக்கிறார்கள். அரி இருந்தாண்ட சிங்காசனத்தில் இந்தக் குள்ளாநி வந்து குந்திக்கொண்டது! எங்கள் குமணவள்ளையா கொல்லப் போகிறான்?

காரி : இனங்குமணனுக்கு எதிராக நாம் ஓர் உன்நாட்டுக் கலகத்தை ஆரம்பிப்போமா?

முன்னி : வேண்டாம். இப்படிப் பேசுதல் நமது குமணவள்ளுக்குப் பிடிக்காது. இனங்குமணனுக்கு எதிர்போது நாம் வாழ்வது தானும் தமக்கு நாம் செய்யக்கூடிய கைம்மாறென்று, அவர் காட்டுக்குப் போனவன்றே நம்மிடம் சொன்னால்லவா! அது தெரியாமலா நாங்கள் கம்மா இருக்கின்றோம்!

பெருமான் : அதோ கேளுங்கள்! நான் அரசவையிலே கேட்வுவந்த அந்தக் கொடியசெய்தியை வள்ளுவதையூரூபாவிக்கின்றது.

வள்ளுவன் : (தன்டோராப் போட்டு நிறுத்தி) கேளுங்கள் மகா சணங்களே! இனங்குமண மகாராசா இத்தால் உங்களுக்கு ஒரு கோடி பொற்காச பரிசு தருகிறோர். குமணனது தலையை வெட்டிக் கொண்டந்து கொடுப்போருக்கு அந்தப் பரிசு கிடைக்கும். (மீண்டும்! மீண்டும்!—முச்சொலி).

கிடித்தற் பயிற்சி :

1. குமணன் எந்நாட்டை ஆட்சி புரிந்தான்? அவன் தமிழி யார்?
 2. இனங்குமணன் ஈகை தீயது என்பதற்குக் காட்டிய காலனங்கள் யாவை?
 3. குமணன் ஈகை நல்லது என்பதற்குக் காட்டிய காசணம் யாது?
 4. மன்னனிலும் கற்றோர் எவ்வகையிற் கிறந்தவர்?
 5. இவற்றுக்குச் சந்தர்ப்பம் கூறுக.
- (அ) “பணங்கிழங்கைப் பின்படதற்கு அரிவான் வேண்டுமா?”
- (ஆ) “மக்களது துண்பம் எனது துண்பம்”.
- (இ) “நீங்கள் செலவிடுவதெல்லாம் எமது முன்னேர் தேடிக் குவித்த அருஞ்செலவம்”.
- (ஈ) “நமக்குள்ளே போரா! அது நம் எதிரிகளுக்கு நன்றாபக கொடுக்கும் செலாகும்”.
- (உ) “வீடு சுடுகிற இராசாவுக்கு நெருப்பெடுத்துக கொடுக்கிற மந்திரி”
- (ஊ) “குமணனின் தலைக்குக் கோடி போன் பரிசு”.
6. சொற்பொருள் தருக : கனம், வள்ளால், தண்ணனி, களஞ் சியம், மறுகம், அவியான், தூயம், தரித்திரம், ஈகை, வான்சாவ, விலைவு, நஷ்கப்படு, மனிழுடி, நெநிழு, சுற்கரு, சேவகம்.
 7. பின்வரும் உவகங்கள் எப்பொருளை விளக்க வந்தன :— மின்னால், நீர்க்குமிழிரி, அஸியம் நரியம்.

(இ) மொழிப்பயிற்சி

மோனை, எதுகை (மிட்டற் பயிற்சி)

“அம்புனிற் ரூவின் கண்ணேர் அபாயத்தின் ஊடு போகி
செம்பொனின் தேர்க்கால் மீது விசையினாற் செல்லப்பட்டங்கு”

என்ற செய்யுளின் முதலாவது அடியில் ஆறு பகுதிகள் உள்.
அவை :

- (1) அம்புனிற்று (2) ஆவின் (3) கண்ணேர் (4) அபாயத்தின்
- (5) ஊடு (6) போகி என்பன.

இவற்றுள் முதலாம், இரண்டாம், நான்காம் பகுதிகளின் முத
மெழுத்துக்கள் மூற்றையே அ, ஆ, அ என்பன. இவை ஒரே
யெழுத்துக்களும் இனவெழுத்துக்களுமாயுள்ளன. இங்ஙனம் முதலா
மெழுத்துக்கள் ஒன்றிவரின் அவை போனை எழுத்துக்கள் எனப்படும்.

இரண்டாம் மூத்து ஒன்றிவருதல் எதுகை எனப்படும். அம்பு
னிற்று, செம்பொனின் என்பனவற்றிலே, இரண்டாமெழுத்துக்களாய்,
ம் என்னும் எழுத்து இருப்பதைக் காணக. இங்ஙனம் இரண்டா
மெழுத்து ஒன்றிவருதல் எதுகை எனப்படும்.

மிட்டற் பயிற்சி

1. எதிர்ச் சொற்கள் தருக :

குன்றுதல், புராதனம், இரகசியம், ஏற்றம், வாழ்வு, தோல்வி,
இல்லறம், அடக்கம், மதித்தான், நன்னெறி, துயோன்.

2. பின்வரும் உவமைகளை அமைத்துத் தனித்தனி வாக்கியம் எழுதுக :

புலியோசை கேட்ட மாண்போல், குறைகுடம்போல், கடலைநாடிச்
சேல்லும் ஆறுகள் போல், புறக்குடத்திலுற்றிய நீர்போல்,
கன்றைப்பிரிந்து பச்சைப்ப போல், இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பைப்
போல்.

3. பின்வருவனவற்றின் பொருள் விளங்க அவற்றையமைத்து வாக்கியம் எழுதுக.

இருயக்கமலம், இட்டசியம், தனிச்சான்று, மனோகரம், வாலுதன்,
புனிற்று, வாதுவன்.

4. பின்வரும் தொடர்களிலுள்ள மோளை எழுத்துக்களையும் எதுகை எழுத்துக்களையும் எடுத்துக்காட்டி விளக்குக.

கெடுவான் கேடு நினைப்பான், காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொன், பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்கும், ஆடியகாலே பாடியமிடறே.

5. பின்வரும் வசனங்களிலே தடித்த எழுத்திலுள்ள சொற்களையும் () வடிவுள் இடப்பட்ட சொற்களையும் தனித்தனி அமைத்து வாக்கியங்கள் எழுதுக.

(அ) பாண்டவர்களை வரவழைத்தான். (அணி)

(ஆ) மண்டபத்தின் அழகு காணப் பாண்டவரை அழைத்தான். (அனாரு)

(இ) மனுச்சோழன் வீதி வழியே பவனி போனான். (வளி)

6. பின்வரும் சொற்களின் பொருளை அறிக :

வினை, விழை ; தோனை, தோழன் ; ஒளி, ஒழியி ; சளி, கழி ; குளி, குழி ;

7. பின்வரும் சொற்களைப் பிரித்தெழுதுக :

பட்பத்து, முந்தூறு, முன்னூறு, முட்டாள், என்றாள் (எனது பாதம்), காணகம் (காடு ; காவிலுள்ள நகம்), ஆடுகால், ஆட்டுக்கால், செந்தாமரை, பழஞ்சோறு.

(ஈ) எழுத்து கிராமச் சந்தைகள்

1. கிராமத்திற் சந்தை இருக்கவேண்டியதன் அவசியம் : (கிராம வாசிகள் தம் உற்பத்திப் பொருள்களை உடனுக்குடன் விற்று, வெளி யூர்ப் பொருள்களைத் தமிழரிலேயே வாங்க வசதியாதல். காய்கறி, பழங்கள் என்பன புதுமை மங்காமற் கிடைத்தல் என்பன.)
2. கிராமச்சந்தை நடைமுறை : நடைபெறும் நாள்கள், பொருள் வந்து சேருங்காட்சி, விற்போர் கொள்வோர் தரகர்களின் உரையாடல் கள் (விலைபேசும்போது (கடவுளாணை) ஆஜையிடல்-விசேடமாக) குத்த கைக்காரன் திரிந்து திரிந்து காச வாங்குதல் (முதலியன்.)
3. சந்தையின் உட்பிரிவுகள் : (காய்கறிக்கடை, சட்டிபாணிக்கடை போல்வன். அவ்வப்பகுதிகளிற் பொருள்கள் இருக்குங்காட்சியை இப்பகுதியிற் குறிப்பிடுதல் நன்று)
4. சந்தையிற் காணப்படும் ஒழுங்கீணங்களும் அவற்றைத் திருத்து வதற்கான ஆலோசனைகளும் : (கொள்ளீயிலாபமடித்தல், கள்ளத் தராசு உபயோகித்தல், குப்பை கூழங்கள் எச்சில் முதலியவற்றால் அசுத்தமாக்கல் போல்வன். ஒழுங்கீணங்கள் : விலைக்கட்டுப்பாட்டுக்காரி கள், சுகாதார அதிகாரிகள் இவற்றைக் கவனிக்கச் செய்வது; ஆலோசனை.)
5. முடிவுரை : (சந்தை கிராமத்தின் பொருளாதார நிலையம். அது மேலும் நல்ல முறையிற் செழிக்க வேண்டும் என்பது இப்பகுதிக்கு நல்ல கருத்து.)

(ஒ) சுவைத்தல்

ஒளில்கின்ற பொற்பூங்கொடி போன்றபெண் பந்தடிக்கின்றன. அவன் பந்தைத் துள்ளிப்பிடிக்கும் போதெல்லாம் அவளைனிந்த பொன்மாலை ஒளி வீக்கின்றது ; மேசலை ஆர்க்கின்றது. பாட்டைப்படிக் கும் போதே அதன் ஓசையெழுச்சி பந்து துள்ளி மேலும் கீழும் செல்வது போன்ற உணர்ச்சியை எமக்கும் ஊட்டுகின்றது. தமது மன்னனுகிய பாண்டியன் நீண்டகாலம் வாழவேண்டும் என்னும் விருப்பம் பந்தாடும் பாவையர் உள்ளத்தில் நிலைபெற்றுவிட்டது.

தேவர்களுக்கு அரசனுண இந்திரன், முடியுடைவேந்தனுகிய பாண்டியனை வஞ்சியையாலே கொல்ல எண்ணினுன். அவன் பாண்டியனை அமராருக்கத்துக்கு அழைத்தான். பாண்டியன் சென்றுன். சென்ற பாண்டியனை மாலையிட்டு வரவேற்பதுபோல நடித்த இந்திரன் கொல் ஒழும்தன்மை வாய்ந்த மாலையொன்றை அவன் கழுத்தில் இட்டான். பாண்டியன் அம்மாலையைத் தன்மார்பிலே ஏற்று அதன் ஆற்றலை யழித்தான். இதனால், பாண்டியனுக்கு தேவராரமார்பன் என்னும் பெயர் உண்டானது.

மின்னாற் கொடியொன்று நிலத்தில் இறங்கியது போன்ற எழில் நிறைந்த மங்கை பந்தடிக்கின்றன. நிலத்தில் இறங்கிய மின்னாற் கொடி உவமானாம். பந்தடிக்கின்ற பெண் உவமேயம். அழகும், ஒளியும், மென்மையும் மின்னாற்கொடிக்கும் பெண்ணுக்கும் உள்ள பொதுத்தன்மைகள். இழிந்தென என்பதில் உள்ள என, என்பது உவம உருபு.

இருபத்து நான்காம் பாடம்

(அ) தாளாண்மை

தாளாண்மை என்பது முயற்சி. முயற்சியினாலே செல்வம், கல்வி முதலிய அனைத்தும் உண்டாகும். இதனாலேயே, “முயற்சி திருவினை ஆக்கும்” என்று கூறுகின்றனர். திரு-செல்வம்.

முயற்சியின் திறப்பைத் தெரிவிக்கும் மூன்று பாடங்கள், கீழே காணப்படுகின்றன. இப்பாடங்கள் நால்தியார் என்னும் நூலிலுள்ளனவு. “ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி; நாலும் இரண்டும் சொல் அுக்குறுதி” என்பது முதலமோழி. “நாலு” என்றது நால்தியாரை. இரண்டு என்றது திருக்குறளை. திருக்குறளையும் நால்தியாரையும் நன்கு பயின்றவர்கள் வாக்குவல்லமை பெற்றவர்களாவாரென்பது கருத்து.

நால்தியாரிலே நாலுறு வெண்பாக்கள் இருக்கின்றன. இவை, நாற்பது அதிகாரங்களாக வருக்கப்பட்டுள்ளன. இது சமண முனிவர் களாலே தனித்தனிச் செய்யுள்களாக ஆக்கப்பட்டுப் பதுமஞ்ச என்பவராலே தொகுக்கப்பட்ட நூலாகும்.

முயற்சியினாலே உயர்ந்த குலமுண்டாமெனவும், முயற்சியினால் உத்தமபுதல்வன் குடும்பத்தைப் பாதுகாப்பானெனவும், முயற்சியில்லா விடின் உயர்குடிப் பிறப்பாற் பயன் இல்லையெனவும் இப்பாடங்களால் நாம் அறியலாம்.

நல்ல குலமென்றுந் தீய குலமென்றுஞ்
சோல்லள வல்லாற் பொருளீல்லை—தொல்சிதிறப்பின்
ஒண்பொரு ஜொன்டேரு தவங்கல்வி ஆள்வினை
என்றிவற்று ஞகுங் குலம்

1

சிதைவே தினப்பட்ட ஆல மரத்தை
மதலையாய் மற்றதன் வீழுன்றி யாங்குக்
குதலைமை தந்தைகளை தோன்றிற்றுன் பெற்ற
புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்

2

திங்கரும் பீன்ற திரள்கா ஓளையலரி
தேங்கமழு நாற்ற மிழந்தாஅங்கு-ஒங்கும்
உயர்குடியட் பிறப்பி ணென்னும் பெயர்போறிக்கும்
பேராண்மை யில்லாக் கடை.

3

1. சொல்லளவுல்லாற் பொருளில்லை-வெறுஞ் சொல்லளவேயன்றிப், பொருளுடையதன்று ; தொல்சிறப்பு-பக்ஷமூயபெரிய சிறப்பினையுடைய ; ஒன்பொருள்-மேம்பட்டபொருள்-செல்வம் ; ஒன்றே-ஒன்று மாத்திரமா ? இல்லை ; ஆள்விளை-முயற்சி.

நல்லகுலம் தீயகுலமென்று உலகோர் கூறுவதெல்லாம் வெறும் சொற்களேயன்றி பொருள் உடையன அல்ல. மிகச் சிறப்பினையுடைய தவம், கல்வி, முயற்சி என்பனவற்றுல் செல்வம் மட்டுமன்றி உயர்குலமும் உண்டாகும்.

2. சிதலை-கறையான் ; மதலை-தூண் ; வீழ்-விழுது ; ஊன்று தல்-தாங்குதல்; குதலைமை-தளர்ச்சி; தோன்றிற்றுன்=தோன்றில்+தான் ; கெடும்-நீங்கும்.

கறையானால் அழிக்கப்பட்ட அடியையுடைய ஆலமரத்தை விழவிடாமல் அதன் விழுது தூண் போலத் தாங்கும். அதுபோல, ஒரு குடும்பத்திலே தந்தைக்குத் தளர்ச்சி உண்டாகி அக்குடும்பத்தைத் தாங்கமுடியாத நிலைவரின் அவன் புதல்வன் தாங்க அக்குடும்பத் தளர்ச்சி நீங்கும்.

3. தீம்-இனியி ; திரள்கால்-அதிதிரட்சியான தண்டு ; உளை-குதிரையின் பிடியிருப்பு ; அலரி-பூ ; குதிரையின் பிடியிருப்பு அலர்ந்திருப்பது போலக் கரும்பின்பூ அலர்ந்திருக்கும் ; நாற்றம்-வாசனை ; கமழ்-வீசுகின்ற ; இழந்தாங்கு-இழந்ததுபோல ; ஒங்கும்-சிறந்த ; பிறப்பின்-பிறப்பினால் ” என்ஆம்-உண்டாவதென்ன ? ; பெயர் ; புகழ் ; பொறிக்கும்-நிலைநாட்டும் ; பேராண்மை-பெரிய ஆற்றல் ; இல்லாக்கடை-இல்லாத இடத்து.

கருப்பின் விரிந்த பூ வாசனையற்றிருக்கும். அதுபோல புகழை நிலைநாட்டும் ஆற்றல் இல்லாவிடின் உயர்குடியிற் பிறந்தும் பயன்யாது ?

கீரித்தற் பயிற்சி :

1. சொல்லளவேயன்றிப் பொருளற்றன யாவை ?

2. முயற்சியென்னும் பொருளையுடைய வெறு இருசொற்கள் தருக.

3. தவம், கல்வி, ஆள்வினை முதலியவற்றுல் உண்டாவன யாலை ?
4. ஒன்பொருளாவது யாது ?
5. “மதலை”-இருபொருள் தருக.
6. நற்புதல்வானுல் உளதாம் நன்மை யாது ?
7. விழுது யாருக்கு உவமானம் ? எங்ஙனம் ?
8. “புதல்வன் மறைப்பக் கெடும்”-கெடுவது யாது ?
9. “உளைஅஸி”-பொருளை விளக்குக.
10. பெயர் பொறித்தலாவது யாது ?
11. எதிர்ச்சொற்கள் தருக : நன்மை, சொல், உயர்குடி, ஆண்மை இல்லா.

(ஆ) குமண்ண நாடகம் II

4 ஆம் காட்சி

களம் : காட்டில் குமண்ணது தவச்சாலை.

உறுப்பினர் : பெருஞ்சித்திரனூர், பெருந்தலைச்சாத்தனூர் என்ற புலவர்கள், ஒரு வழிப்போக்கன், குமணவன்னால்.

பெருஞ்சித்திரனூர் : (காட்டுவழியே வந்துகொண்டிருக்கும் பெருந் தலைச்சாத்தனூரை நோக்கி) நண்பரோ ! எங்கே இந்தப்பக்கம் ? ஏன் மிக வாட்டத்துடன் காணப்படுகின்றீர் !

பெருந்தலைச்சாத்தனூர் : புலவர்களுக்கு ஏன் வாட்டம் உண்டாகிற தென்பதை நீங்கள் அறியீர்களா ? புலவர்களுக்கு வறுமை உரித்தன்றே ?

பெருஞ்சித்திரனூர் : இதற்கேன் கல்லை? முதிர நாட்டுக் குமண னுடைய பெயரை நீர் இது வளையும் கேள்விப்பட்டில்லையா ? அவனை நீர் காணவேண்டியது தான்; உடனே, உமது வறுமை வெயில் வளைக்கண்ட பனிப்போல நீங்கும்; தயவுசெய்து அங்கே போம். இதுவே வழி ; நான் சென்று வருகின்றேன்.

பெருந்தலைச்சாத்தனூர் : சென்று வாரும். (நின்று சிந்தித்தபடி ஒரு பாடலை ஓலையில் எழுதுகின்றூர்.) குமணனைக் காண முதிரநகர் செல்வேன் ! (வழிப்போக்கன் ஒருவளை இடையிற் சண்டு) அப்பா !

குமண மகாராசாவுடைய இராசதானிக்கு அதிக தூரம் போக வேண்டுமா?

வழிப்போக்கன் : (அவரை உற்றுப்பார்த்து) நீர் ஒரு புலவரா? ஜனருக்குப் புதியவர் போலத் தெரிகின்றது. குமணவள்ளால் இப்பொழுது இராசதானியில் இல்லை. அவர் மனைவி மக்களுடன் காட்டிலே இருக்கிறார்.

பெருந்தலீக்ஷாத்தனுர் : ஆ! அவருக்கு என் அக்கதி நேர்ந்தது? பகை அரசர்கள் அவரது நாட்டைக் கைப்பற்றி விட்டார்களா? போரிலே தோற்று விட்டாரா?

வழிப்போக்கன் : இல்லை; இல்லை. குமண அரசரது தமிழ் இளைஞர்கள் என்னும் பாக்கனால் அக்கதி நேர்ந்தது. குமண அரசர் புலவர்களுக்குப் பொருளைக் கொடுப்பதைப் பொருத இளங்குமணனானு கொடுமையால் அவர் இராச்சியத்தை அவனுக்குக் கொடுத்து விட்டுக் காட்டுக்குப் போய்விட்டார்.

பெருந்தலீக்ஷாத்தனுர் : அப்படியா? (தனக்குள்-புலவர்களை ஆதரித்த அப்பெரு மக்னை நான் பார்க்கவேண்டும். போகிறோ.)

குமண் : (புலவரைக் கண்டதும் எழுந்துவளைக்கி) கலிஞர் பெருமானே வருதிரி! உம்மை இங்கே கண்டது எனது புண்ணியமீடுயாகும். இப்படி அமருளிராக!

பெருந்தலீக்ஷாத்தனுர் : (குமணனுக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்தபடியே) புலவர் தமிழியக்கற்றும் புரவலை! நீ வாழி! நீழே வாழி! நின்னைக் கண்டு என் தயர்தீர்க்க வந்தேன். உமது பெருமையையும் வள்ளனளமையையும் கேள்வியற்று என் வருமையை நீக்கவந்தேன்.

(குமணன் புலவரது கையிலிருந்த ஒலைச் சுவடியை வாங்கி.) “அடுப்பிலே நெருப்பு மூட்டி எத்தனையோ நாள்கள்! சாம்பாதுக்குப் பதிலாகக் காளான்தான் அடுப்பிற் பூத்துக் கிடக்கின்றது. பச்சி எங் குழந்தை பாலில்லாத தாயிடம்பாலைச் சுவைத்துப் பார்த்து விட்டு முகத்தைப் பார்க்கிறது. அந்தப் பரிதாபக் காட்சியைக் காணச் சுக்காத என் மனைவி என்னுக்கத்தைப் பார்க்கிறான். நான் நின் முகத்தைப் பார்க்கவந்தேன்” (படிக்கிறன்.)

குமண் : (படித்துவிட்டு) ஆ, எத்தனைய கொடிய வருமை! இவ்வறுமை நீங்க நான் அசானுயிருந்த காலத்தில் நீர் வந்தீரில்லையே! (சிறிது யோசிக்கிறான்.) ஆயினும் என்ன? (தன் உடைவாளை எடுத்தப்படில்லவிடம் நீட்டி) இதோ என் தலையை வெட்டி எடுத்துக் கொண்டுபோய் எனது தமிழிடம் கொடும்

கோடி பொன் அதற்குப் பரிசாகத தருவதாய் அவன் பறை சாற்றியிருக்கின்றன. மறுக்காமற் செய்யும். உமது வறுமை நீங்கும். எனக்குப் புகழும் புண்ணியும் உண்டாகும். என் தம்பியின் மனக்கவலையும் நீங்கும். (என்று கூறிக்கொண்டு தலை குனிகின்றன.)

பெருந்தலீச்சாத்தனர் : அப்படியாசெய்தி? இப்போது தான் எனக்கு விளங்குகின்றது. சரி, வாளைத் தா! (வாளை வாங்கிக்கொண்டு சிறிது யோசிக்கின்றார்.) குமணு! எழுந்திரு! இனி, உன் தலை என்றுவடையது. நீ கூறியது உண்மைதானு என்று யான் அறிந்து வரும்வரை இத்தலையைப் பாதுகாத்துத் தருதல் உன் கடமை யாரும். தலை பத்திரம். நான் சென்று வருகின்றேன். (சிறுபி யர் சாலைசென்று குமண்றுவடைய தலைபோன்ற ஒன்றைச் செய்து சிலையால் மூடிக்கொண்டு இளங்குமண்ணை நோக்கிச் செல்கின்றார்.)

5 ஆம் காட்சி. ஏ

1 ஆவது களம் : இளங்குமணனது அவை.

ஆறுபிலினர் : இளங்குமணன், மந்திரிமார், சேவகன், பெருந்தலீச்சாத்தனர்.

இளங்குமணன் : அமைச்சர்களே! சேலைத்தலைவரே! பிரதானி களே! அண்ணலுடைய தலையைக் கொட்டு வருவோர்க்குக் கோடி பொன் தருவதாக நான் பறை அறைவித்துப் பன்னைடு நாளாயினவே! இதுவரையும் என் யாரும் முன்வாலிலிலை? குமண அண்ணங்கள் ஒருவர் கண்ணிலும்படாமல் மறைந்து வாழ்கின்றான் அல்லது எனது பணத்துக்கு மதிப்பு இல்லையா?

இளங்குமணனின் வாயிற்காவலன் : (அரசரை அடைந்து) அரசே வாழ்க! யாரோ ஒருவர் குமணனது தலையடங் வாசலில் நீற் கிறார். தங்களைக் காண வேண்டுமாம்.

இளங்குமணன் : ஆ, அப்படியா? உள்ளே வரச்சொல்.

பெருந்தலீச்சாத்தனர் : (விரைந்து உள்ளே புகுந்து) இளங்குமண வள்ளலே, நீ நீழே வாழ்க! இதோ யான் குமணனது தலையை வெட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கின்றேன். கோடி பொன்னையும் கொடு. பசியால் எனது மனைவிமக்கள் தூட்தூடிக்கின்றனர். நான் உடனே போகவேண்டும். (முடியிருந்த சிலையைச் சிறிதுநீக்கித் தலையைக் காணபிக்கிறார்.)

இளங்குமணன் : ஐயோ! அண்ணு! என்ன கொடுமையைச் செய் தேன்! நான் பாவி. (முகத்தில் அறைந்து கொண்டு மயங்கி நிலத்தில் வீழ்கின்றன.)

மற்றெல்லோரும் : ஆ, குமணவள்ளுவே! உனக்கு இக்கதியா நேர வேண்டும். (முத்தை மறைத்துக்கொண்டு தேம்பித் தேம்பி அழுகின்றனர்.)

சேவகன் : (புலவரைப் பார்த்து) பிசாசு பிடித்தவனே! உனக்கேள் இவ்வளவு பணத்தாசை. எங்கள் கண்ணுண மன்னைக் காசுக் காகக் கொன்றுவிட்டாயே! காதகா! ஐயா! ஏந்தலே! ஐயோ (அழுகிறன்.)

பெருந்தலீச்சாத்தனர் : அரசே! பொறுக்க வேண்டும். எனக் குரிய பொன்னைத் தந்து என்னை முதலில் அனுப்பிவையும்.

இளங்குமணன் : ஐயா! என் அண்ணைக் கொல்லத்தூண்டிய அந்தக் கோடிபொன்னும் அதோ இருக்கின்றது (சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டே) அஃது உமதுகையைச் சேருமுன், நான் என் அண்ணை னிருக்கும் இடத்தைச் சேரவேண்டும்! ஐயோ! அண்ணு! என்னை மன்னித்து உன்னுடன் என்னையுஞ் சேர்த்துக் கொள்வாயா! (உடைவாளை எடுத்துத் தன் தலையைவெட்ட ஓங்குகின்றன. புல வா பாய்ந்து அவன் கையைப்பிடித்துத் தடுக்கிறார்.)

பெருந்தலீச்சாத்தனர் : அரசே! உனது பரப்பரைக்குணத்துக்கு மாருக எப்படி நீ உன் அண்ணைக் காட்டுக்கனுப்பினும்? அவனை எப்படிக் கொல்லத் துணிந்தாய்! என்று அப்போதே நான் சந்தேகப்பட்டேன்! இளங்குமணு! இரத்தத் துடிப்பு என்பது இதுதான் என்பதை நீ காட்டி விட்டாய். கெட்ட கூட்டத்தால் நீ புத்திதமாறி இராச்சிய மோகங்கொண்டாய்! அதனால் உனக்கு என்றும் அழியாத களங்கத்தையே தேடி வைக்கவுந் துணிந்துவிட்டாய்! இப்போது உன் அண்ணைது வெட்டுண்ட தலை யைக் கண்டதும் அங்கமெல்லாம் வாயாக அழுது துடிக்கின் றுய்! உன் தலையைத் துணித்து வீழ்த்த நீ ஓங்கிய வாள், இது வரை நீ உனக்கும் உன் அண்ணை றுக்கும், உனது பரம்பரைக்கும் இழைத்த களங்கம் அனைத்தையும் வெட்டி வீழ்த்திவிட்டது! இளங்குமணு, கவலைப்படாதே! (அவனது கண்ணீரைத் தடைத்து கைவாளையும் பறித்து) கேள்! புலவர்களையும் கலைஞர்களையும் நீ இகழ்ந்தாய்! அவர்கள் நீணத்தால் இறந்து போனவர்களும் எழுந்து வருவார்கள்!

இளங்குமணன் : அப்படியா ! புலவர் பெருமானே ! என் அண்ணைன் எழுப்பித் தரவல்லோ ! அவரை மீண்டும் நான் காண்முடியுமா ? அவரை அரியினை ஏற்றி மகிழ்தல் கூடுமா ? குமணவன்ளைக் கண்டு இந்நாட்டு மக்கள் பழையபடி மகிழ்ச்சி அடைவதை நான் காண முடியுமா !

பெருந்தலீச்சாத்தனூர் : ஆம் ! முடியும் ! இந்தத் தலையை மீண்டும் பார். (சிலையை நீக்கிக் காட்டி) அழாதே ! உற்றுப்பார் ! உன் அண்ணாறு அன்புக்குரிய மகுடத்தியாகி என்னும் சிற்பி, ஈழத்து மாந்தை நகரைச்சேர்ந்த ஒரு கலைஞர், செய்த கைபுனை வடிவம் இது ! கலைஞருடைப்பட்டதும் இஃது உயிருள்ளெனிதனது வெட்டுண்ட தலையைப்போலக் காட்சிதருகிறது. இத் தலை புலவருண என கைபட்டதும் உன் உள்ளத்தில் உணர்ச்சியைத் தூண்டியது ; உனது உண்மை அன்பையும் எழுப்பித் தூடிக்கச் செய்கின்றது. ஈகை வள்ளலாகிய குமணைனைக் கொல்ல யாருக்கு உள்ளம் ஒருப்படும் ! ஈகையின் சிறப்பை இதிலிருந்தே உணர்ந்து கொள் வாய்ல்லவா ! வா உன் அண்ணைனைச் சென்று காண்போம் ! அவனைக் கொண்டுவந்து அரியினை ஏற்றுவோம் ! உன் கண்ணீரால் அவன் கால்களைக் கழுவி, உன்னைப் புனிதப்படுத்திக்கொள். (அனைவரும் காட்டுக்குச் சென்று குமணைனைக் காண்கின்றனர்.)

5 ஆம் காட்சி. ஆ.

2 ம் களம் : காடு, குமணனது தவச்சாலை,

உறுப்பினர் : குமணன், பெருந்தலீச்சாத்தனூர், இளங்குமணன், மந்திரி, பிரதானிகள், பொதுமக்கள்.

இளங்குமணன் : (ஒடிப்போய் குமணனது காலில் வீழ்ந்து) அண்ணு ! என்னை மன்னித்தருளல் வேண்டும், அண்ணு ! என்னை மன்னித்து ஆட்கொள்ளல் வேண்டும்.

குமணன் : (புலவரைப் பார்த்து) ஐயா, சாத்தனாரே ! இதெல்லாம் என்ன ! ஏன் இவர்களை இங்கே அழைத்து வந்தீர் !

புலவர் : அரசே ! நான் இவர்களை அழைத்து வரவில்லை. இவர்கள் தான் என்னை இங்கே அழைத்துவந்தார்கள். இப்போது உம்மை யுந் தம்மொடு வரும்படி அழைக்கிறார்கள் !

குமணன் : எங்கே ?

இளங்குமணன் : அண்ணு ! நாட்டிற்குச் செல்ல அழைக்கின்றோம். மீண்டும் அரசராக வருமாறு, உம்மை அழைக்கின்றோம். அண்ணைலே ! அறியாமையால் யான் செய்த பிழையைன்ததையும் மன்னித்து என்னைப் பழையபடி தம்பியாக ஏற்று அரண்மயைக்கு எழுந் தருளாங்கள்.

குமண்ண : தமிபி ! எல்லாவற்றுள்ளும் உயர்ந்ததாகிய தவவாழ்வை எனக்குத் தந்த என்னுடைய சற்குருவான நீ ஒரு பிழையுமே எனக்குச் செய்யவில்லை ! உலக பாரததை ஏற்குமாறு கேட்டு இப்பொழுது என்னைத் துன்புறுத்துகிறோய் ! தமிபி, என் இந்தக் கொடுமை !

(அனைவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு ஒன்றும் பேச முடியாது நிற்கின்றனர்.)

புலவர் : குமண்ண ! உனது தலையை நீ எனக்குத் தந்து விட்டாயல்லவா ! அதற்கு முடிகூட்டி உன்னை மன்னவனுக்கக் காண விரும்புகின்றேன். (இளங்குமணன் தனது முடியை எடுத்துப் புலவரிடம் கொடுக்கின்றான். புலவர் மணிமகுடத்தைக் குமண்ணுடைய தலையிற் கூட்டுகின்றார்.)

அனைவரும் : மன்னுதி மன்னன் குமணமகாராசா வாழ்க ! தமிழினம் தழைக்க வந்த சாத்தனூர் புகழ் வாழ்க ! இளங்குமணன் இளவரசர் என்றென்றும் வாழ்க !

(எல்லோரும் முதிரநகர் செல்கின்றனர்.)

—முற்றும்—

இரசித்தற பயிற்சி :

1. பெருந்தலைச் சாத்தனைரைக் குமணனிடம் ஆற்றுப்படுத்தியது யார் ?
2. சாத்தனைத் தறுமை நிலையைப்பற்றி மூன்று வசனங்கள் கூறுக.
3. சாத்தனைருடைய பாடலுக்குக் குமணன் கொடுத்த பரிசில் யாது ?
4. குமணனது தலையை யாரும் வெட்டிக்கொண்டு வராததற்கு இளங்குமணன் கற்பித்த இரண்டு காரணங்கள் யாவை ?
5. பணத்துக்கு மதிப்பு இல்லை, கையோடு கொண்டுவரல், இரத்தத்துடிப்பு, கைபட்டதும்—என்பவற்றால் அறியப்படும் குறிப்புப் பொருள்கள் எவை ?
6. இளங்குமணன் ஏன் தன்னைக் குமணனுக்கு யமன் என்றான் ?
7. இளங்குமணன் தனக்குப் பிழையன்றி நன்மையையே செய்தான் என்று குமணன் கூறியது எப்படிப் பொருந்தும் ?

8. சந்தர்ப்பம் கூறுக.

- (அ) “நான் அாசனாக இருந்த காலத்தில் வந்தீரில்லையே”
 - (ஆ) “இத்தலையைப் பாதுகாத்துத் தருதல் உண்கடன்”.
 - (இ) “என் பணத்துக்கு மதிப்பு இல்லையென்று மக்கள் கருதுகின்றனரா ? ”.
 - (ஈ) “எனக்குரிய பொன்னைத் தந்து என்னை முதலில் அனுப்பி வையும்”.
 - (உ) “உலகபாரத்தை ஏற்குமாறு கேட்டு இப்பொழுது என்னைத் துண்புறுத்துகிறோய்”.
 - (ஊ) “அதற்கு முடிகுட்டி உண்ணை மன்னாக்கக் காண விரும்புகின்றேன்”.
-

(இ) மொழிப்பயிற்சி

வாக்கியம் - தொடர்

1. மகவு வீழும்.
2. கலாம் விளைக்கும்.
3. தரித்திரஞ் சரீரத்தை வாட்டும்.

மேற்கூறப்பட்டவற்றுள் முதலிலுள்ளது ஒரு வாக்கியம். ஒரு வாக்கி யத்திலே ஒரு கருத்து முடிவெய்தும். மகவு வீழும் என்பதில் குழந்தை விழும் என்றும் கருத்து முடிவுறுகிறது.

இரண்டாவதாய் உள்ளது ஒரு தொடர். (1) கலாம் (2) விளைக்கும், என்றும் இரண்டு சொற்கள் இணைந்து வந்தன. முதலிலுள்ள மகவு வீழும் என்றும் வாக்கியத்தை ஒரு தொடர் என்றும் கூறலாம். (1) மகவு (2) வீழும், என்றும் இரண்டு சொற்கள் இணைந்து வந்தனமையால்.

மூன்றாவதாக உள்ள வாக்கியம், மூன்று சொற்களாலானது. (1) தரித்திரம் (2) சரீரத்தை (3) வாட்டும் இவ்வாக்கியத்தை இரண்டு தொடர் ஆக்கலாம். தரித்திரஞ் சரீரத்தை என்பது ஒருதொடர். சரீரத்தை வாட்டும் என்பது மற்றைத் தொடராகும்.

நிலைமொழி, வருமொழி

மகவு வீழும் என்ற தொடரில், முதலிலுள்ள மகவு என்னும் மொழி, நிலைமொழி எனப்படும். வீழும் என்பது வருமொழி எனப்படும்.

ஒரு தொடரிலே முன் உச்சரிக்கப்படும் மொழி நிலைமொழி ; மற்றையது வருமொழி ஆகும்.

நிலைமொழியும் வருமொழியும் தொடரும் போது நிலைமொழியின் இறுதியும் வருமொழியின் முதலும் இணையும். இங்கும் வரும்போது சொற்கள் (நிலைமொழி இறுதியிலோ, வருமொழி முதலிலோ) மாற்றமின்றி (இயல்பாய்) வருதலும், மாற்றம்பெற்று (விகாரமாய்) வருதலும் உண்டு.

மகவு, வீழும் ; என்னும் சொற்கள் சேர்ந்து தொடராகும்போது, மாற்றமின்றி மகவு வீழும் என வந்தன. கலாம்விளைக்கும் என்பதும் மாற்றமின்றி வந்தது.

தரித்திரம், சரித்தை என்னும் சொற்கள் இணைந்து தொடராகும் போது நிலைமொழியிறுதி, ம், ஞ (தரித்திரம்—தரித்திரஞ்) என மாற்றம் (விகாரம்) அடைந்துள்ளது.

சொற்களும் சொற்களும் (நிலைமொழி இறுதியும் வருமொழி முதலும்) இணைத்தலைச் சொற்புணர்ச்சி என்பர்.

பயிற்சி :

1. நிலைமொழி வருமொழி எனக் கூறப்படுவன யானவ ?
2. சொற்புணர்ச்சியாவது யாது ? இப்புணர்ச்சி நிலைமொழி, வருமொழி என்பவற்றில் எங்கே அமையும் ?
3. இயல்புப் புணர்ச்சி, விகாரப்புணர்ச்சி எனப்படுவன யானவ ?
4. இயல்புப் புணர்ச்சி அமைந்த 5 தொடர்கள் தருக.
5. விகாரப்புணர்ச்சி அமைந்த 5 தொடர்கள் தருக.

(ஈ) எழுத்து

பிச்சைக்காரன் தன்கதை கூறல்

1. ஒருவன் தான் செல்வப்பிள்ளையாக வளர்ந்தமையை வருணித் தல்.
2. செல்வச்செருக்கினுற் படிப்பை, ஆசிரியரை பெற்றுரை அவ மதித்தல். பெற்றேர்ஸ்டம் பணம் வாங்கி வீணசெலவு செய்தல். கூட்டாளிகளுடன் சேர்ந்து கெட்ட பழக்கங்கள் பழகுதல்.
3. நோயாற் பெற்றுரிற்றத்தல். அவன் தானே சொத்துக்கதிபதி யாதல். நண்பர் தொகை பெருகுதல். நண்பர்கள் ஆடம்பரச்செலவு செய்ய அவனைத் தூண்டுதல். நண்பர்கள் கடனுக்கு என்று அவன் பணத்தை வாங்கித் திரும்பக் கொடாமல் ஏமாற்றுதல். அவன் காணிகளையெல்லாம் விற்றுக் கடைசியில் இருந்த வீட்டையும் ஈடு வைத்தல்.
4. அவன் மோட்டார்விபத்திற் சிக்கி ஒரு காலுங் கையும் இழுத்தல். வைத்தியகாலையில், நண்பர் திரும்பியும் பாரானம். இருந்தலீடும் ஏலத்தில் விலைப்படல்.
5. ஒருவருமில்லாமற் பிச்சையெடுக்கத் தொடங்குதல். பிச்சைத் தொழில்லனுபவம். எனிய குடிசையிலிருப்பவர் தன்னை அன்பாதர வாய் நடத்தப் பெரியவீட்டுக்காரர் வேண்டா வெறுப்பாய் நடத்துதல். இஃது ஒரு நல்ல குறிப்பு.
6. அவன் இளமையிலே தான் செய்த தவற்றை நினைத்து வருந்து தல்.

(ஒ) சுவைத்தல்

கருமை நிறமுடைய சில ஆடுகளை, நாம் வெள்ளாடுகள் என்கிறோம். பயந்த கோழை ஒருவனுக்கு வீரப்புவி என்னும் பெயர் இடப்படுகிறது. அழிந்து போகும் பொய்யான நமது உறுவுக்கு மெய் என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். இவையெல்லாம் பொருள் உடையன அல்ல. அஃதாவது உண்மையன்று. வெறுமனே இடப்பட்ட பெயர்கள். “சொல்லவல்லாற் பொருளில்லை” என்பதும் இதனைப்போன்றதே.

“தூங்குசிறை வாவலுறை தொன்மரங்கள் அன்ன ஒங்கு குலம் நைய அதனுட பிறந்தவீர் தாங்கல்கடன்” என்னும் சிந்தாமணிச் செய்யுப்பகுதி இரண்டாவது பாடலின் பொருளை விளக்குகிறது. (வாவல்—வெளவால் ; சிறை—சிறகு).

ஆல் தழைத்துப் பரந்திருப்பது போல எங்கும் புகழ் பரப்பிய குடிக்கு ஆலமரமும், அக்குடியைப் பாதுகாத்தத் தாங்கும் தந்தைக்கு அடிமரமும் பொருத்தமான உவமானங்களாக அமைந்துள்ளன. அவ்வடிமரம் அழிய, விழுதுகள் அம்மாத்தைத் தாங்குவதுபோல அக்குடியிலே தோன்றிய புதல்வர் அந்தக்குடியின் புகழுத் தாங்குவர் எனக்கூறிய சிறபையும் நோக்குக.

கரும்பு இனியது ; சிறந்தது ; உயர்ந்தது. ஆயின், அதன் பூவாசனையற்றது. ஆதலால், அது கரும்பின் பூவாயிருந்தும் மதிப்புப் பெறுவதில்லை. இஃது உயர்குடியிலே மிறந்தும் ஆண்மையற்றவர்க்கு உவமானமாயிற்று.

இருபத்தெந்தாம் பாடம்

(அ) கண்ணுவரும் சகுந்தலையும்

தவழுமனிவராகிய கண்ணுவர், தமது ஆச்சிரமத்தின் அயலிலே ஒரு பெண் குழந்தையைக் கண்டார். அக்குழந்தை, கோகிக முனி வருக்கு மேனகையிடத்துப் பிறந்த பெண். தந்தைதாயராலே விடப்பட்ட அக்குழந்தையைக் காகுந்தப்படுக்கள் தம் சிறகினுலே வெயிலினின்றுங் காப்பாற்றின. அநாதக் குழந்தையைக் கண்ட கண்ணுவர், அதனைத்தம் ஆச்சிரமத்துக்கு எடுத்துச் சென்றார் ; சகுந் தலையெணப் பெயரிட்டார்.

மன்னில் மனைவாழ்க்கை மாய மெனததுறந்த
கண்ணுவ னம்மகவைத் தான்;பெற்ற—பெண்ணுக்
கருதிப் புரக்கின்றுன் கண்ணின மனிபோற்
சகுதி முழுங்கவதைச் சூழ்ந்து

1.

சகுந்தலை மங்கைப்பருவமடைந்தாள். ஒருநாள், கண்ணுவரில்லாத சமயத்து வேட்டைமேற் சென்ற துஷ்யந்தன் என்னும் அரசன், கண்ணுவராச்சிரமத்திற் சகுந்தலையைக் கண்டு அவன்மேற் காதல் கொள்ள, இருவரும் மனமொத்து மனங்குசெய்தனர். பின்னர்த் துஷ்யந்தன் சகுந்தலையைப் பிரிந்தான். மீண்டு வந்த கண்ணுவர், நிகழ்ந்தவற்றைத் தமது ஞானத்தாலறிந்து, சகுந்தலையைத் துஷ்யந் தனிடம் அனுப்பினார். அப்பொழுது கண்ணுவர்,

மங்கையிவன் செலும்வழியில் நறுந்தகுக்கள் மிகமலிந்து
பொலிக மற்றும்
பொங்குமனைல் தாமரையின் பொலந்தாதுபோற் பொலிக
புனித வாவி
எங்குமலரந் திலங்கிகுக மந்தமா ருதம்வீச இனிய தோகை
யுங்குயிலுந் துனையாக அறுதொடர்க்கண் னுகரம்போ
ஹருக தூரம் 2.

ஆசிரமஞ் சேரந்தபி னறித தவத்தமர்ந்த
மாசிலா மெய்மழுனிவர் மங்கைமகட்-பாசம்
இனியெமக்கேன் மாநிதிய மீந்தோ முரியாற்
கெனவமைந்தார் சாந்திமன மேய்ந்து

மேலேயுள்ள செய்யுள்களிலே முதலாம் மூன்றும் செய்யுள்கள் இசைகிய கலாந்தி நடேசபிள்ளை அவர்களால் ஆக்கப்பட்ட சுகுந்தலை வெண்பா என்னும் நூலிலுள்ளனவை.

இரண்டாவது பாடல், பண்டிதர் மகாலிங்கசிவம் அவர்களாற் பாடப்பட்ட தனிப் பாடல்களுள் ஒன்று. இவர் உரையாசிரியரெனப் போற்றப்பட்ட, மட்டுலில், க. வேற்பிள்ளை அவர்களின் புதல்வர்; கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரியர் கல்லூரியிலே தமிழ்ப்புலனை நடாத்திய வர்; சிறந்த கற்பனைவளம் மிகுந்தவர்.

வடமொழியிலே காளிதாசமகாகவி இயற்றிய சாகுந்தலம் என்னும் நாடக நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு இப்பாடல்கள் இயற்றப்பட்டனவே.

1. மன-ழுமி ; மனைவாழ்க்கை-மனைவியுடன் வாழும் இவ்வாழக்கை ; மாயப்-நிலையற்றது ; தறந்த-பற்றறந்திய ; மகவு-குழந்தை ; தான்பெற்றபெண்-தான்பெற்ற புதலிரி ; சுருதி-வேதங்கள் ; குழந்தை-சுற்றி ; சுருதி குழந்தை முழங்க அதைக்கண்ணின் மனிபோற்புக்கிள்ளுன், எனக் கேர்க்க.

இல்லவாழுக்கை நிலையற்றதென எண்ணி அதனைத்துறந்த கண்ணு வர், அக்குழந்தையைத் தாம் பெற்ற குழந்தையாகக் கொண்டு, அதனைச் சுற்றி、தேவ ஒலிகள் முழங்கத் தம் கண்மனி போலப் பாதுகாத்தார்.

2. நறுந்தரு-நறுமை+தரு-இனிய (பெரிய) விருட்சங்கள் ; மலிந்து-அதிகரித்து ; பொலிக-சிறப்பதாக ; பொலந்தாது-பொன் மயமான மகாந்தம் ; புனிதவாவி=புனிதம்+வாவி-நன்னையுடைய வாவிகள் ; இவங்குதல்-விளங்குதல் ; மந்தமாருதம்-தென்ற காற்று ; வீச-வீசக ; தோகை-மயில் ; அறுதொடர்க்கண் உகரம்-குற்றியலுகரம் ; உறுக-குறைவு) உறுவதாக.

மங்கையாகிய இவள்போகும் வழியிற் பெரியவிருட்சங்கள் நிழல் செய்வனவாகுக ; பொலிவான மணல்கள் யாவும் தாமரையின் மகாந்தம் போலக் காலுக்கு இதன்செய்வனவாக ; நன்னையுடைய வாவிகள் பல காணப்படுவனவாக ; தென்ற காற்று வீசவதாக ; மயிலுங் குயிலும் துணைசெய்வனவாக ; குற்றியலுகத்திலுள்ள உகரத்திலே மாத்திரை குறுகுவதுபோல இவள் செல்லும் வழியும் குறுகுவதாக.

3. ஆசிரமம்-முனிவர்கள் வாழுமிடம் ; அமர்ந்த-தங்கிய ; தவத் தமர்ந்த=தவத்து+அமர்ந்த ; மாச-குற்றம் ; மகடபாசம்-மகளாகிய சுகுந்தலைமீது கொண்ட அன்பு ; எமக்கேன்=எமக்கு+என்-எமக்

கெதறு ; மாநிதியம்-பெரிய செல்வம் ; என்றது சுகுந்தலையை. சந்தோம்-கொடுத்தோம் ; உரியான்—உரியவன் ; என்றது துஷ்யந்தலை. என—எனறு ; சாந்தி-அமைதி ; அமைந்தார்-தங்கினார்.

தவசிரேட்டரான கண்ணுவழுமனிவர் ஆசிரமத்தை அடைந்தவுடன், “இனி, மகளைப்பற்றிய பாசம் நமக்கேன் ? உரிமையுடையவனுக்குப் பெருஞ்செல்வத்தைக் கொடுத்துவிட்டோம்” எனக்காறி மனச்சாந்தி யடைந்தார்.

கிருத்தற் பயிற்சி :

- (1) சுகுந்தலையென்னும் பெயரெதனால் உண்டானது ?
- (2) கண்ணுவர் என் இவ்வாழ்க்கையை விரும்பவில்லை ?
- (3) சுகுந்தலையாகிய குழந்தையைச் சுற்றிச் சுருதி முழங்கியதேன் ?
- (4) சுகுந்தலை செல்லும் வழி எப்படியிருக்க வேண்டுமெனக் கூறப் படுகின்றது ?

- (5) சந்தர்ப்பம் கூறுக :

 - அ. “ மாநிதியம் சந்தோம் உரியவற்கு ”
 - ஆ. “ பாசம் இனி நமக்கேன் ”
 - இ. “ அறுதோடர்க்கன்று உகரம் போலுறுக்குராம் ”

(ஆ) சுவாமி ஞானப்பிரகாசர்

ஈழநாட்டிலுள்ளதீத்த அறிஞர் திவகங்கலூன் நற்றமிழ் வளர்த்த நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் அவாகனுமொருவராவர். சொற் கலைப்புலவர், பன்மொழிக்கலைஞர், மொழியாராய்ச்சி நிபுணர், வரலாற்று வல்லுநர், பனஞூல் ஆசிரியர், போற்றப்படும் பதிபாசிரியர், புகழமெந்த பத்திராதிபர், பேச்சாளர், என அவர் பல பெயர் களால் வழங்கப்படத்தக்க பெருமையுடையவராய் விளங்கினார்.

சமுத்தில் அமைந்த கலைக்கழகங்களைவெல்லாம் கிறப்படமெந்த அங்கத்தவராயிருந்த அவருக்குப் பிறநாடுகளை ஆம் பெரும் புகழும் இருந்தன. ஜோப்பிய அறிவாளர் அவையில் அங்கத்தவராயிருக்கும் பெரும் பதவியைப் பெற்றிருந்த தமிழர், சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஒருவரே. சேர்மனிய, பிரான்சிய, ஆங்கிலேய, ஆத்திரிய மொழி வாளர் கலைவாணர் வரிசையில் சுவாமிகளும் ஒரு சேரக கணிக்கப் பட்டிருந்தார். ஒருமுறை சேர்மனிய அரசாங்கப் பகுதிகளினை உருவத்தைத் தபால் முத்தினாக்கிற பொறித்து வெளியிட்டதென்றால் சுவாமிகளுக்கிருந்த மதிப்பைக் குறிப்பிடவும் வேண்டுமா?

ஐம்பதாண்டு காலமாகச் சமயத்தொண்டு மொழித்தொண்டு மாற்றிய சுவாமியார் 1875 ஆம் ஆண்டு ஆவணிததின்கள் 30 ஆம் நாள் மானிபாயிற், சௌவேளாண் மரபினே சாமிநாதபிள்ளையின் அருந்தவைப் புதல்வாகப் பிறந்தார். அனைதீ தந்தையர் அன்புடன் அம்மகஷ்கு வைத்தியவிங்கம் எனப் பெயரிட்டனர். இளமைப்பருவத்திலே தந்தையை இழந்த வைத்தியவிங்கம் கததோவிக்க மத்துதிற் சேர்ந்து ஞானப்பிரகாசர் என அழைக்கப்பட்டார்.

பாலப்பருவத்திலே தமிழ் ஆர்வங்கொண்ட ஞானப்பிரகாசர் அச்சு வேலியிலும், மானிபாயிலும் ஆரம்பக்கலவி கற்று, பின்பு புனிதபத்திரிசியார் கலூரியில் ஆங்கிலக் கலவிப்பினரு, புகையிரதப்பகுதியார் நடத்திய ஏழூதுவினைஞர் பரிசைக்குத் தோற்றி அரசாங்கசேவையாளரானா. இருபது வயது நிரம்பாத வாலிப் புத்தியோகத் தராகிய ஞானப்பிரகாசர் தமது கடமையிற் கருத்துடையவராக விளங்கியது போல தமது மதத்திலும், ஒழுக்க வாழ்விலும் பிறருக்கெல்லாம் முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்தார். பின்னர், மதசேவை புரிவதிலுள்ள ஆஸக தமிழ்மைத் தூண்டத தமது பதவியை 1895 ஆம் ஆண்டில் உதறித்தனவிலிட்டுக் குருத்துவ மாணவராகி 1901 ஆம் ஆண்டிற குருப்பட்டம் பெற்றார்.

குருப்பதவி பெற்ற அன்று தொட்டுக் கடைசி முச்சு விடும் வரைக்கும் கிறித்தவ திருமறை வளர்ச்சிக்காக அரும்பாடுப்பட்டார். தாழ்ந்தீலைச் சமூகத் தினரிடையில் திருச்சேவை புரிந்து, அவர்களை மேனிலைப்படுத்தித், “தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் திருச்சேவையாளர்” எனப் போற்றப்பட்டார். சுவாமிகள் சொல்லொன்று இன்னெல்களை அனுபவித்து ஊன் உறக்கமற்றுத் திருப்பணி புரிந்து கிறித்தவ திருமறை விளக்கம் தந்தார்கள். மக்களுக்கான பல குடியேற்றத் திட்டங்களை வகுத்து வாழ்க்கைக்கு வளம் அளித்தார்கள். நல்லூர் என்ற நகரிலே தமது தலைமை ஆதினத்தை அமைத்தமையால் சுவாமிகள், நல்லூர்ச் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் என வழங்கப்பட்டார்.

திருமறை வளர்ச்சியில் முற்றும் கருத்தாயிருந்த சுவாமிகளுக்குத் தமிழிலும் பிற மொழிகளிலும் உயர்ந்தபெயர் கிடைப்பதற்கு வல்விதம் முடிந்ததென்பது ஒரு பெரிய புதிர்தான். இஃது அவருடைய புத்திக்கூடமைக்கும் அயரா உழைப்பிற்கும் அதிசயசான்றாய் உளது. சுவாமிகள் தமிழழையும், ஆங்கிலத்தைத்தயும் வடமொழியையும் ஜெயந் திரிபநக் கற்றிருந்தார். ஏறக்குறைய எழுபது மொழிகளைப் பற்றி அறிந்திருந்தார். மொழி ஆராய்ச்சியில் மாத்திரமன்று, வரலாற்று ஆராய்ச்சியிலும் நியாயக் கலையிலும், சமயஞான ஆராய்ச்சியிலும் மேலான ஆய்வு நடாத்திப் பல்கலை ஆராய்ச்சி நிபுணரெனக் கணிக்கப் பட்டார்.

சுவாமிகள் திருமறைச் சார்புள்ள நூற்றுக்கணக்கான கிறிஸ்தவ நூல்களைத் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் எழுதியுள்ளார். பழைய சமய வட்டுக் கையெழுத்துப் பிரதிகளைத் திருத்திப் பதிப்பித்துள்ளார். தமிழர் பூர்வீக சரித்திரம், யாழ்ப்பாணத்தரசர், யாழ்ப்பாணச்சரித் திரம், இந்திய நாகரிகம், தமிழர் வரலாறு தமிழரிடையே சாதி பிறந்த முறை, தமிழரின் பூர்வீக இருப்பிடம், தமிழ்த் தாதுக்கள், மொழிக்குடும்பம் என்பன போன்ற தமிழ்ச்சார்பு பொருந்திய நூல் களை அதிசயமான முறையில் எழுதியுள்ளார்.

மொழி ஆராய்ச்சிமூலம் சுவாமிகள் கண்ட கொள்கைகளை எடுத்துக் காட்டி வலியுறுத்த, சொற்பிறப்பு-ஒப்பியல் அகராதி என்ற தனிப்பெரும் புது நூலைத் தயாரித்தார். இத்தகைய சிறப்புடைய அகராதி தமிழமொழியில் இதுகாறும் தோன்றியதேயில்லை. அரசாங்கங்களும், சர்வகலாசாலைகளும் மொழிநிபுணர்களின் வீர உழைப் பால் ஆக்கவேண்டிய இப்பெருஞ் செயலைப் பிறருதலியின்றித் தன்னந் தனியே தொடங்கியது சுவாமிகள் நென்றாததைத்தயும் மொழியமைவில் அவருக்கிருந்த அபூரவ ஆர்வத்தைத்தயும் எடுத்துக்காட்டுவதாகும்.

சுவாமிகளை நடமாடும் நூல்நிலையம் என அறிவாளிகள் உரைப்பர். பல மொழிகளிலும், காலத்துக்குக் காலம் வெளிவந்த நூல்கள், பத்திரிகைகள், வெளியீடுகள் எல்லாவற்றையும் அவரது நூல்நிலையத் திற் காணலாம். அதுவுமன்றிச் சுவாமிகளின் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள் வாஸந்தோறும் பத்திரிகைகள் மூலம் வெளிவந்து கொண்டிருக்கும். மொழிவளர்ச்சிக் கழகங்களும், இலக்கியக் கழகங்களும் அவரது தலைமையை நாடிநிற்கும். பிரான்ஸ், ஜேர்மனி, ஸ்பானியா, ஆஸ்திரியா, இங்லாந்து ஆதியாம் நாடுகள் தமது கலைக்கழகங்களிற் சுவாமியாரின் ஆராய்ச்சி உரைகளை நிகழ்த்துமாறு அழைப்புக்கள் அனுப்பி யிருந்தன. ஆனால், சுவாமிகள் தம் சமயப்பணியை முன்னிட்டு பிற நாடு செல்வதற்கு ஒப்பவில்லை.

சுவாமிகள் தமது 72 வது வயதில் 1947 ம் ஆண்டு நைத்திங்கள் 29 ஆம் நாள் உயிர்நீத்தார். டூதவுடம்பு மறைந்தாலும் அவர் புகழுடம்பு என்றும் மறையாது.

கிருத்தற் பயிற்சி :

- (1) சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் தமிழுக்குச் செய்த தொண்டுகள் சில கூறுக.
- (2) பிறநாடுகளிற் சுவாமி ஞானப்பிரகாசருக்கு மதிப்பு ஏற்பட்ட காரணம் யாது?
- (3) ஞானப்பிரகாசரின் ஆரம்பவாழ்க்கைபற்றி நான்கு வசனங்கள் தருக.
- (4) “சொற்பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதி” என்பதென்ன?
- (5) நடமாடும் நூல்நிலையம்—விளக்குக.

(இ) மொழிப்பயிற்சி

இயல்பு புணர்ச்சி, விகாரப் புணர்ச்சி

அ. 1. மகிழ் சிறப்ப

2. மலரடி

ஆ. 1. புகழ்க்கணவன்

2. சொற்பெறு

3. ஞான முயன்று

மேலேயுள்ள தொடர்களில் முதலாவது (அ.1) இயல்பாகப் புணர்ந்துள்ளது. மகிழ்—சிறப்ப என்னும் இரண்டு சொற்கள் இணைந்து மகிழ்சிறப்ப என விகாரமின்றி இயல்பாகப் பணர்ந்தமையால் இயல்புப் புணர்ச்சியாம்.

இரண்டாவது (அ. 2) தொடர், மஸர் அடி என்னும் சொற்கள் இணைந்து மலரடி என ஆயின. நிலைமொழியின் இறுதியாகியர் என்னும் எழுத்தும், வருமொழியின் முதலாகிய அ என்னும் எழுத்தும் இணைந்து (ர அ) ர என வந்தன. இதுவும் இயல்புப் புணர்ச்சியே. (ஏனெனில், புணர்ச்சியிலே ஏதேனும் எழுத்து புதி தாய்த் தோன்றவும் இல்லை ; கெடவுமில்லை ; மாற்றமடையவுமில்லை.)

ஆ தொகுதியிலுள்ள மூன்று தொடர்களும் விகாரப் புணர்ச்சிகளாம். அவற்றுள் முதலாவதான புகழ்க்கணவன் என்னும் தொடரில், புகழ் கணவன் என்னும் சொற்களின் நடுவே க் தோன்றியது. அது தோன்றுவ விகாரம்.

இரண்டாவதாகிய, சொற்பெறு என்னும் தொடரிலே சொல் பெறு என்னும் சொற்கள் புணரும்போது, நிலைமொழியீருகிய ஸ, ற ஆகத் திரிந்தது. (திரிதல் விகாரம்)

ஆன்றுவதாகிய, ஞானமுயன்று என்னும் தொடரிலே ஞானம் முயன்று என்னும் சொற்கள் புணரும்போது, நிலைமொழியீருகிய ம் கெட்டது. (கெடுதல் விகாரம்)

பயிற்சி :

- (1) விகாரப்புணர்ச்சி எத்தனை வகை?
- (2) இயல்பு புணர்ச்சியாவது யாது?
- (3) 25 ஆம் பாட 8 ஆம் பாடவின் மூன்றாம்புதைத் தனித்தனி சொல்லாகப் பிரித்து ஆங்குள்ள புணர்ச்சி வேறுபாடுகளை விளக்குத்.
- (4) “ அவற்றின்றுள் ”, “ பொன்னிலங்கு ”—இவற்றிலேற்பட்ட புணர்ச்சி விகாரங்களை விளக்குக்.

(ஈ) எழுத்து

கட்டுரை எழுதல்

விபுலாநந்தர்

1. முன்னுரை—(புகழுக்குக் காரணம்—கல்வி-அறிவு-துறவு-யாழ் நூல்).
2. இளமைக்காலம்—(பெற்றேர், பிறந்த இடம், இளமைக் கல்வி போதித்த ஆசிரியர்கள், படித்த கல்வி நிலையங்கள்.)
3. ஆசிரியப்பணி—(யாழ்ப்பாணத்தில் செய்த ஆசிரியப்பணி, கொண்ட தொடர்புகள், செய்த சிந்தனைகள்.)
4. துறவு—(பிரபோத சைதன்(னி)யர், சவாமி விபுலாநந்தர்.)
5. தமிழ்ப்பணிகள்—(கட்டுரைகள், நூல்கள், எழுதியமை, பாடன் சொல்லல், பரிசுத்தல், அண்ணுமலை, இலங்கைப் பல்கலைக் கழகங்களில் தமிழ்ப் பேராசிரியராய்ப் பணிசெய்தல்.)
6. சமயப்பணி—(இராமகிருட்டின சங்கத் துறவியாகவிருந்து பாட சாலைகள், வகுப்புக்கள் நடத்தியமை. மாணவரில்லம் தோற்றுவித்து ஏழை மாணவர்களுக்கு உண்டியும் உறையுளும் தந்து காப்பாற்றித் தமிழையும் சமயத்தையும் போதித்தனமை.)
7. ஆராய்ச்சி—(தமிழ் இயலிசை நாடகங்களில் ஆராய்ச்சிசெய்து ஆங்கிலவாணி, மதங்களுளாமணி, யாழ் நூல் முதலிய இயற்றியமை.)
8. சமாதியடைதல்—(அடிகளுக்கு விருப்பமான பாடல் : “வெள்ளைநிற மல்லிகையோ.”)

(6 ஆம் தமிழ்மலர் பராக்க.)

(ஒ) சுவைத்தல்

கண்ணுவழுவுளிவர், வாழ்க்கை நிலையற்றது என எண்ணியமையால், இல்லாழ்வைத் துறந்தார். அவர் உலகபாசத்தைத் தாம் விட்டா ராயினும் கருணை காரணமாக உலகபாசம் அவரை விடவில்லை. அதனாலேயே, “ மனைவாழ்க்கை மாயமென்ற துறந்த கண்ணுவர் ” சுகுந்தலையே, தான் பெற்ற பெண்ணுக்க கருதிக் கருணையாற் புரந்தார்.

கண்ணுவராக்கிரமத்திலே எந்தநேரமும் வேத (சுருதி) ஒலி முழங்கும். அவ்வாசசிரமத்திலேயே முழந்தை வளர்க்கப்பட்டமையால், சுருதி ஒலியின் நடுவே அது வளர்ந்திருக்கும். அதுவே “ சுருதி முழங்க அதைச் சூழ்ந்தது ” எனப் பாடலிற் கூறப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாவது பாடலில், சுகுந்தலை செல்லும் வழி, “ அறுதொடர்க் கண் உகரம் போல் ” இருத்தல் வேண்டுமெனக் கண்ணுவர் வாழ்த்து கிறார். “ உ ” என்னும் மழுத்தை ஒரு நொடிப்பொழுது (மாத்திரை) நேரம் உச்சரித்தல் வேண்டும் ஆயின், “ வெட்டு ”, “ வரகு ” முதலிய சொற்களிலுள்ள இறுதி எழுத்துக்களாகிய, “ ட ”, “ கு ” முதலிய எழுத்துக்களிலுள்ள “ உ ” ட (ட-உ) : கு (க-உ) என்னும் எழுத்து இயல்பாகத் தனக்குரிய மாத்திரையிற் குறுகி அரை மாத்திரையாகு மென், இலக்கண நூலாசிரியர் கூறி, அதற்குக் “ குற்றியலுகரம் ” எனப் பெயரிட்டுள்ளனர். இயல்பான “ உகரம் ” தனக்குரிய ஒரு மாத்திரையிற் குறைந்து குற்றியலுகரத்தில் அரைமாத்திரையாவது போல மற்றவர்களுக்கு நீண்ட தொலையான இவ்வழி, சுகுந்தலைக்குப் பாதிவழியாகி அநுகூலம் செய்வதாக, என்று கூறும் குற்றியலுகர உவமைக் கவிதாசத்தி மிக நயப்புக்குரியது ; வியக்கத்தக்கது.

அடைக்கலமாக ஒரு பொருளைப் பாதுகாத்த ஒருவர் அப்பொருளுக் குரியானிடம் அதனை ஒப்படைத்தவுடன் தமது உத்தரவாதம் நீங்கிய மகிழ்ச்சியையும் உரியவனிடம் ஒப்படைத்தோமே என்ற மனச்சாந்தி யையும் அடைவார். அத்தகையதொரு மகிழ்ச்சி கண்ணுவருக்கு ஏற்பட்டமையை மூன்றாவது பாடலிலே காணகிறோம். “ இனி எமக் கேள் மாநிதியம்? ஈந்தோம் உரியாற்கென அனமந்தார் ” என்ற அடிகள் கண்ணுவரின் மனம் சாந்தியடைந்து அவரது தொல்லை நீங்கியமையை நமக்குக் காட்டுகிறது.

இருபத்தாறும் பாடம்

(அ) கடமை

பின்வரும் பாடல்கள் இரண்டும் புறநானூறு எண்ணும் நாலுட் காணப்படுகின்றன. பண்டைத் தமிழ்மக்களுடைய வாழ்வின் சிறப் புக்களை விளக்கமாக இன்று நமக்குக் காட்டுவது புறநானூறு எண்ணும் நால். அந்நாலிலே பழந்தமிழரின் கல்வி செல்வம், கொடை புகழ், வீரம், கடமை முதலான பல செய்திகளையும் கூறுகின்ற 400 செய்யுள்கள் உள்ளன.

என்று புறந்தருதல் எண்ணும் முதலையடைய பாடல் ஒரு மறக்குடித்தாயின் கூற்றுக் கௌமந்துள்ளது. தனது வீரமகனின் நல்வாழ்விலே தனக்கும், அவன் தற்றைக்கும், தனது நாட்டுக் கொல்லன், மன்னவன் என்பார்க்கும் தன் பகனுக்கும் உரிய கடமைகள் என்னவென்னவென்று அவ்வீர அன்னை கூறுகின்றன. அக்கடமைகளைத் தொகுத்துச் செய்யுளாக நமக்கு அளித்தவர் பொன் முடியார் எண்ணும் புலவராவர்.

நெல்லும் உயின்றே என்ற தொடக்கத்தை யுடைய அடுத்த பாடலைப் பாடியவர் மோசிகோனர் எண்ணும் புலவர். மன்னவன் தனது நாட்டை முறை செய்து காப்பாற்றுவதே ஒரு நாட்டுக்கு உயிராகும் என்று, மோசிகோனர் இப்பாடலுட் கூறுகின்றார்.

1.

என்று புறந்தருத வென்தலைக் கடனே
சான்றே ஞக்குதல் தற்றைக்கருக் கடனே
வேல்வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
ஒளிறுவா ரூஞ்சமம் முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே

2.

நெல்லு முயின்றே நீரு முயின்றே
யன்ன னுமிரத்தே மலர்தலை யுலகம்
அதனை வியானுயி வொன்ப தறிகை
வேல்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே

1. என்று-பெற்று ; புறந்தருதல்-பாதுகாத்தல் அல்லது வளர்த்தல் ; என்-தாயாகிய எனது ; தலைக்கடனே-முதல்மையான கடமை யாகும் ; சான்றேஞ்சக்குதல்—உரிய கல்வி, அறிவு, செயல் முதலிய

வற்றால் நிறைந்தோனுகச் செய்தல்; வேலவடிததுக்கொடுத்தல்-படைக் கலங்களைத் கூர்மையாகச் செய்து கொடுத்தல்; கொல்லறஞ்சு=கொல் வள்+கு-கொல்லனுக்கு; நன்னடை=நல்+நடை-நல்ல போர்ப்பயிற்சி; நல்கல்-கொடுத்தல்; வேந்தறஞ்சு=வேந்தன்+கு-அரசனுக்கு; ஒனிறு வாள்-(ஒளி) விளங்குகின்ற வாள்; அருஞ்சமம் முருக்கி-அரிய போரிற் படைகவரை அழித்து; களிரெற்றிந்து=களிறு+எறிந்து-யானையை வெட்டிக் கொன்று; பெயர்தல்-(வெற்றியோடு) திரும்பி வருதல்; காளைக்கு-காளைபோன்ற என் மகனுக்கு; கடனே-கடனுக்கும்.

பின்ஸையைப் பெற்றுப்பேணி வளர்த்தல் தாய்க்கும், கஸ்வியுட்டிப் பெரியவனுக்குதல் தந்தைக்கும், நல்ல போர்க்கருவிகளைச் செய்து கொடுத்தல் கொல்லனுக்கும், போர்ப்பயிற்சி கொடுத்தல் மன்னவனுக்கும் முறையே உரிய கடமைகளாம். இக்கடமைகளின் பயனாக, நாட்டைக் காக்கும் பொருட்டு மேற்கொள்ளும் கொடிய போரிலே யானைகளை வெட்டிப் பொருது வெற்றியோடு திரும்புதல் ஒவ்வொரு மகனுக்கும் கடனுக்குமென்பது இப்பாடலின் பொருளாகும்.

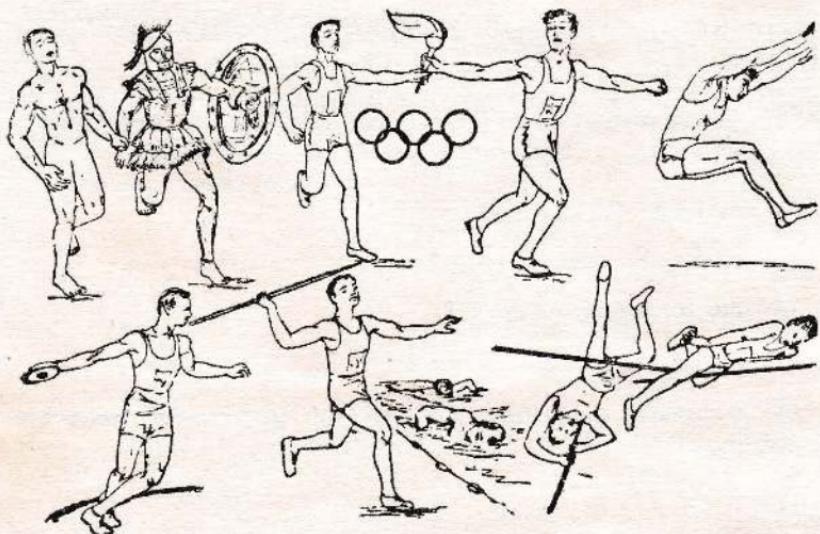
2. நெல்லும் உயிர் அன்று-இவ்வுலகத்தார்க்கு உயிருட்டுவது நெல்லுமாகாது; நீரும் உயிர்ன்று-அவ்வாறு உயிருட்டுவது நீருமாகாது; மலர்தலை உலகம்-இடமகன்ற இந்தப் பூமியானது; மன்னன் உயிர்த்து-மன்னவனையே உயிராக உடையது; அதனால்-ஆகையால்; யான் உயிர் என்பது அறிகை-நான் (இவ்வுசீற்கு) உயிராவேண் என்பதை அறிந்து கொள்ளுதல்; வேலமிகுதானை=வேல+மிகு+தானை-வேல ஏந்திய படைகளைடைய; கடன்-முறை யாகும்.

நெல்லும் நீரும் ஒரு நாட்டு மக்கள் பசிதாகமினரி வாழ்வதற்கு இன்றியமையாதன. இவை மக்களது உடலை வளர்ப்பதற்கு மட்டும் உதவுகின்றன. ஆயின், மக்கள் தாம வருந்தாமலும் பிறரை வருத தாமலும் நல்வாழ்வு வாழ நல்லாடசியே இன்றியமையாதது. ஆகையால், அரசனே மக்களது உயிராவான

கிருசித்தற் பயிற்சி :

- (1) காளையின் கடன் யாது ?
- (2) “ தான் உயிர் என்பது அறிக்கை ”—வேந்தற்குக் கடனுவ தெங்கு னாம் ?
- (3) இவ்விரண்டு வசனங்கள் கூறுக : புறநாலூறு, மோசிக்ரானர், பொன்முடியார்.
- (4) வேந்தறின் கடமை யாது ?
- (5) தந்தையின் கடமை யாது ?
- (6) மாணவரின் கடன் யாது ?
- (7) நாட்டுமக்களின் கடமை என்ன ?
- (8) தாய்நாடே ஒருவற்கு உயிர் என்பது இப்பாடலால் எங்ஙனம் புலனுகிறது ?

(ஆ) ஓலிம்பிக் விளையாட்டுக்கள்

மிகப் பழைய காலமுதல் மக்கள் ஆட்டங்களிலும் விளையாட்டுக்களிலும் பெரிதும் ஈடுபட்டு மிகுழச்சி அடைந்திருக்கிறார்கள். மக்களின் நாகரிக வளர்ச்சிக் கேற்ப அவைகளும் வளர்ச்சியடைந்துள்ளன.

இயேசுகிறீத்து தோன்றுவதற்குப் பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னரே, நாகரிகம் படைத்த கிரேக்க நாட்டில் ஆட்டங்களும் விளையாட்டுக்களும் சிறப்பாக நடைபெற்றாய் அறிகின்றோம். ஒலிம்பிக் விளையாட்டுக்கள் என இக்காலத்தில் வழங்கப்படும் அகிலதேச விளையாட்டுப் போட்டிகள் மிகப்பழைய காலத்திலேயே இந்நாட்டில் நிகழ்ந்துள்ளன.

கிரேக்க நாகரிகத்துக்கும் வாழ்வுக்கும் நிலைகளனாக விளங்கிய ஒலிம்பியியப் பள்ளத்தாக்கில் ஆடப்பட்டமையால் இவற்றுக்கு ஒலிம்பிக் விளையாட்டுக்கள் எனப் பெயரிடப்பட்டது. பசும்புல் வெளியில், ஒலிவ மரங்களாட்டந்த சோலையின் பாங்கர் இருந்த ஆலயத்தில் எழுந்தருளிய சீயச் என்னும் தெய்வத்தின் பெயரால் இவை நிகழ்ந்தன. கிறித்து பிறப்பதற்கு எழுந்தரையுபத்தாறு ஆண்களுக்கு முன் நடந்த விளையாட்டுப்போட்டி, அவ்விளையாட்டு நிலத்தைச் சுற்றி ஒடிவரும் ஒரே நிகழ்ச்சி மட்டும் உள்ளதாய் ஒரே நாளில் முடிவடைந்தது.

ஆனால், காலங்களை, பலவித ஓட்டங்கள், ஆழிப்படை ஏற்றல், சுட்டி ஏற்றல், நீஸப்பாய்தல், மல்யுத்தம் போன்ற பலவகை விளையாட்டுக்களை ஜிந்து நாள்களில் ஆடினர்.

ஒலிம்பிக் விளையாட்டுக்கள் கிரேக்க மக்களது பொதுவாழ்வில் மிகச் சிறந்ததோர் இடத்தை வசித்திருந்தன. காலத்தைக் கணிப்பா தற்கு ஒலிம்பிக் விளையாட்டுயே அவர்கள் அனைக்கோலாகக் கொண்டிருந்தனர். இக்கால அனைவையின்படி நான்கு ஆண்டுகள் ஓர் “ஒலிம்பிக் வட்ட” மாகும். இது இரண்டு ஒலிம்பிக் விளையாட்டுக்களுக்கு இடையைப்பட்ட காலமாகும்.

ஒலிம்பிக் போட்டிகளில் கலந்து வெற்றி பெற்றவர்கள் சிறந்த வீராகளாக மதிக்கப்பட்டனர். சீமினி திருக்கோவிலைச் சுற்றியுள்ள ஒலிவ மரங்களின் இளந்தளிர்களால் ஆக்கப்பட்ட விளையங்கள் அவர்களுக்கு முடிகளாக அணியப்பட்டன; இன்னிசைப் புலவர்கள், அவர்தம் வீரசுயல்களை யாழிலேயமைத்துப் பாடினர்; சிறபிகள் அவர்களின் கட்டமக்களமெந்த உருவங்களைப் பளிந்துக் கற்களிற் செதுக்கி மசிழ்ந்தனர்; நகாமாந்தர் அவ்வருவங்களை மற்றும் அங்காடி போன்ற பொது விடங்களில் வைத்துப்போற்றினர். இவ்வாறு இவ்விளையாட்டுக்கள் இத்தனைச் சிறபெய்தியிருந்தமையால், ஒலிவ விளையத்தைப் பெற்றுப் புகழ்டைய, அரசனும் ஆண்டியோடு போட்டியிட்டான். உரோமாபுரிப் பேரரசனுகைய நிரோ என்பவரை கூட இச் சிறபெய்யடையப் பெரும் பாடுப்படான எலச் சரித்திரம் கூறுகின்றது. விளையாட்டு வீர்களின் உடற்கட்டு, விளையாடுபெண்டு, வெற்றியீட்டும் முறை என்பனையும் அவர்கள் ஈட்டலிரும்பும் வெற்றியோடு ஒத்த சிறபெய்ப் பெற்றிருந்தன. காலப்போக்கிற கிரேக்கரின படைப்பலம் குறைய உரோமரின் பலம் கூடிற்று, கி. மு. முந்நாற்றுத் தொன் ஆற்று நாலாம் ஆண்டு உரோமப் பேரரசன் தியோதீசியச என்பவன் கிரேக்கநாட்டைத் தோற்கடித்தபின் ஒலிம்பிக் விளையாட்டுக்கள் முற்றுக் கிறுத்தப்பட்டன.

பல நூற்றுண்டுகள் கழிந்தபின், பிரான்க் தேசத்தைச் சேர்ந்த பரன் பியர் தா கோபாட்டின் என்பவர் இவ்விளையாட்டுக்களை மீண்டும் நடாத்த நினைத்தார். பழைய கிரேக்க நாட்டின பொறுகாலைப் பெருமைக்கு, தேசப்பாயிற்சியும் அந்நாட்டில் அடிக்கடி நிகழ்ந்த விளையாட்டு விழாக்களுமே முக்கிய காரணமாயிருந்தன என்பதை யுனர்ந்த இவர், நான்கு ஆண்டுகளுக்கொருமுறை அரசியன், சாதி, சமய, செல்வ, சமுதாய வேறுபாடின்றியும் தேசிய அழுக்காறு, போட்டி முதலியன் இல்லாமலும், உலகத்திலுள்ள எல்லா நாட்டு விளையாட்டு வீரர்களும் ஒரிடத்திற் கூடினால் பெரும் நன்மை உண்டாகும் என்று கருதினார். இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த ஃர்பர்ட் என்பவரோடு

சேர்ந்து 1896 ஆம் ஆண்டு சகல நாடுகளையும் கொண்ட ஒரு மகாநாடு கூட்டினார். அங்கே அகிலதேச ஒவிம்பிக் ஆட்டக்குழு ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. இக்குழுவின் முயற்சியால் ஆதியில் ஒவிம்பிக் விளையாட்டுக்களை நடாத்திய சிரேக்க நாட்டைப் பாராட்டும் முகமாக அந்நாட்டின நகராகிய அதென்கில் 1896 ஆம் ஆண்டில் ஒவிம்பிக் விளையாட்டின முதலாட்டம் நடைபெற்றது. இதனைத் தொடர்ந்து நான்கு ஆண்டு கஞக்கொரு முறை வெவ்வேறு நாட்டில் இவ்வாட்டங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன.

பழைய காலத்திற் சிரேக்க நாட்டிலுள்ள மாநிலங்களிற் போர் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தாலும், ஒவிம்பிக் விளையாட்டுக்கள் தொடங்கும் காலமாயின் மக்கள் போரை நிறுத்தி ஆட்டங்களீர் கலந்து அவற்றைச் சிறப்பாக நிறைவேற்றிய பின்னரே போரை மீண்டும் தொடர்ந்து செய்வர். ஆனால், இக்காலத்திலோ, முதலாம் இரண்டாம் உலகப் போர்களால் மூன்று முறை ஒவிம்பிக் விளையாட்டுக்கள் நிகழ தொழிந்தன. மூன்றாவிலே சண்டைகளை நிறுத்தி அமைதியை நிலை நாட்டக் கூடிய ஆற்றல் வாய்ந்திருந்த ஒவிம்பிக் ஆட்டம் இந்நாளிற் சண்டைக்குப் பயந்து ஒவிக்கின்ற நிலையை அடைந்தது இரங்கத்தக்க ஒரு செயலாகும்!

ஒவிம்பிக் விளையாட்டுப் போட்டியிற் கலந்துகொள்ள உலகத்தில் எல்லாப் பாகங்களிலுமிருந்து வரும் வீரர்களைனவரும் ஒன்றாக ஓரிடத் திலே தங்கிக்கலந்து பழக வாய்ப்பளிக்கத் தோன்றிய இடம் ஒவிம்பிக் கிராமமாகும். இது பல வசதிகளையும் கொண்டு வருவார்க்கு மகிழ்ச்சி யுட்டும் வகையில் அமைந்திருக்கும். இதுவும் ஒவிம்பிக் விளையாட்டின் சிறந்ததோர் அமிசமாகும்.

1936 ஆம் ஆண்டு பெர்லினில் நடந்த ஒவிம்பிக் ஆட்டத்திலே தொடங்கிய ஒரு கருத்துள்ள நிகழ்ச்சி இன்றும் நடந்து வருகின்றது. பண்டைக்காலத்தில் விளையாட்டுக்கள் நிகழ்ந்துவந்த ஒவிம்பியப் பள்ளத்தாக்கிலிருந்து கொலூத்தப்பட்ட நெருப்புப்பந்தம் ஒன்று அங்கிருந்து அவ்வாண்டு விளையாட்டு நடைபெறும் மைதானத்துக்கு இடையிலுள்ள பல நாடுகள், கடல்கள் ஆகியவற்றினுடாக அஞ்சல் ஒட்ட வீரர்களால் எடுத்துச் செல்லப்படுகின்றது.

இக்கால ஒவிம்பிக் ஆட்டங்கள் மிகவும் கோலாகலமாக நிகழ்ந்து வருகின்றன. நடு அரங்கில் நிகழும் ஆட்டங்களின் தொடக்க விழா கண்ணையும் கருத்தையும் கவருந் தன்மை வாய்ந்தது. ஆட்டங்கள் நிகழும் நாட்டின் அரசர், அஸ்தது முதல்வர் அரங்கத்துக்குப் பவனி வரும்போது அவரை அகிலதேச ஒவிம்பிக் விளையாட்டுக்கழகத்

தலைவரும், வரவேற்புச் சபைத் தலைவரும் அவருக்கென அமைக்கப் பட்ட இருக்கைக்கு அழைத்துச் செல்வார். அவர்கள் அங்கே சென்ற வுடன் அந்நாட்டுத் தேசியகீதம் பாடப்படும். பின்பு விளையாட்டு வீரர்களின் அணிவகுப்பு நிகழும். ஒவ்வொரு நாட்டினதும் பெயர் எழுதப்பட்ட கேட்கத்தையும் தேசியக்கோடியையும் தாங்கியவர்கள் மூன்னே செல்ல அந்நாட்டு விளையாட்டு வீரர்கள் தங்கள் தேசிய உடைகளோடு பின் செல்வார். கிரேக்க நாடு முதலிலும், விளையாட்டு நடைபெறும் நாடு இறுதியிலும் செல்ல, இடையே ஏனைய நாடுகள் ஆங்கில அகரவரிசையிற் செல்லும். ஒவ்வொரு நாட்டுப்பிரிவும் இங்ஙனம் சென்று அரங்கை ஒரு முறை சுற்றியினி நடுவே போய், மரியாதை மேடையைப் பார்த்து வரிசையாக நிற்கும். எல்லா வீரர்களும் இங்ஙனம் வந்து அணிவகுத்து நின்றபின், வரவேற்புச்சபைத் தலைவர் அனைவரையும் வாவேற்று அரசரையோ, முதல்வரையோ ஆட்டத்தைத் தொடக்கி வைக்குமாறு வேண்டி ஒரு சிற்றுரை நிகழ்த்துவார். உடனே பலவகை வாததியங்கள் ஒலிமிக் வெள்ளைப் பின்னணியில் ஒன்றேடு ஒன்று பினைந்து நீலம், கறப்பு, சிவப்பு, மஞ்சள், பச்சை ஆகிய நிறங்களைக்கொண்ட ஜந்து வளையங்கள் பொறிக்கப்பட்ட ஒலிமிபிக் கொடி மெதுவாக ஏற்றப்படும்; இதனைத் தொடர்ந்து பீரங்கி முழங்கும். இந்நேரத்தில் ஒலிமிபிக் நெருப்புப்பந்தத்தை அஞ்சலோட்டத்தின் இறுதிவீரர் கொண்டு வந்து அவ்விளையாட்டு மைதானத்திலுள்ள ஒலிமிபிக் விளைக்கை ஏற்றிவைப்பார். வாழ்த்துரை வழங்கப்பட்டின் இனிய ஒலிமிபிக் கீதம் பாடப்படும். நூற்றுக்கணக்கான புருக்கள், ஒலிமிபிக் விளையாட்டுக்கள் தொடக்கிவிட்டன என்பதை அறிவிப்பதற்காகப் பறக்கவிடப்படும். பின்பு வீரர்தலைவன் மேடையிலேறி ஒலிமிபிக் வாய்மை வாசகத்தை உரைப்பான்.

இசையாளர் தேசியகீதத்தைப் பின்னரும் ஒருமுறை பாட, விளையாட்டு வீரர்கள் அரங்கைவிட்டு நீங்கித் தத்தமக்குரிய இடங்களுக்குச் செல்வார். இதனேடு திறப்பு வைபவம் நிறைவெய்துகின்றது.

ஒலிமிபிக் விளையாட்டுக்கள் தொடர்ந்து பலநாள்கள் நிகழும். ஆண்களும் பெண்களும் கலந்துகொள்வார். ஒட்டம், பாய்தல், நீச்சல், மல்யுத்தம், காக்கி, பனியிற் சறுக்கல், சிணடிசிலம்படி முதலிய எல்லா வகையான விளையாட்டுக்களிலும் போட்டிகள் நிகழும். போட்டி முழுவதையும் ஒன்றாகக் கணித்துப் புள்ளிகளைக் கூட்டித் தேசங்களை வரிசைப்படுத்தும் வழக்கம் ஒலிமிபிக் விளையாட்டு நிகழ்ச்சிகளில் இடம் பெறுது. ஒலிமிபிக் விளைக்கு இரவுபகலாய் எரிந்துகொண்டேயிருக்கும்.

ஒலிமிபிக் விளையாட்டின் முடிவுவிழாவும் கவர்ச்சியாகவே இருக்கும். அகிலதேச ஒலிமிபிக் கழகத் தலைவர் தமது முடிவுரையில் உலகத்து ஊள்ள இளைஞர் அனைவரையும் நாலு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நிகழும் ஒலிமிபிக் விளையாட்டுக்களில் கலந்துகொள்ளுமாறு வேண்டிக்

கொண்டு, “ ஊழிதோறும், மனித இனத்தின் நலனுக்காக, கூடிய உரசாகம், துணிவு, கெளரவம் முதலியவற்றேருட இந்த ஒவிம்பிக் விளங்கு ஒங்கிச் சுடரவிட்டெரிய அவர்கள் மகிழ்ச்சியும் ஒற்றுமையும் கொண்டு விளங்குவார்களாக ”, என்று சூறி முடிப்பார். வாத்தியங்கள் ஒவிக்க, ஒவிம்பிக் விளங்கு அணைக்கப்படும். ஒவிம்பிக் கொடி இறக்கப்படும். பீரங்கி ஐந்துமுறை வெடித்து மரியாதை செலுத்தும். இருதியாகப் பாடகர்க்குழு தேசியகிதம் பாட விழா நிறைவரும்.

விரகித்தற் பயிற்சி :

(1) ஒவிம்பிக் விளையாட்டு என்னும் பெயர் உண்டானதெத்தனால் ?

(2) கிரேக்க நாகரிகம் எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது ? எங்கு நாம் அறிவீர் ?

(3) ஒவிம்பிக் ஆட்டங்கள் எத்தனை ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நிகழ்சின்றது ? கடையாக நிகழ்ந்ததெப்போது ?

(4) ஓப்பொழுது நடைமுறையிலிருக்கும் ஒவிம்பிக் ஆட்டங்கள் எப்பொழுது ஆரம்பிக்கப்பட்டன ? யாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டன ?

(5) ஒவிம்பிக் ஆட்டத்திற் பங்குகொண்ட இலங்கை வீரர்கள் யார் ?

(6) வீரனுக்கு வெற்றியைப் போலைச் சிறப்புத்தரும் மற்றும் பண்டுகள் யாவை ?

(7) எவ்வாறு ஒவிம்பிக் ஓப்பந்தம் விளையாட்டரங்கத்துக்குக் கொண்டு செல்லப்படுகிறது ?

(8) ஒவிம்பிக் ஆட்டத்தின் முக்கிய நோக்கம் யாது ? அரசனும் ஆண்டியும் இதிலே போட்டியிடுவது இதன் நோக்கத்திற்குப் பொருந்துமா ?

(9) இடையிற் சிலகாலம் ஒவிம்பிக் விளையாட்டுக்கள் நிறுத்தப்பட்டதென் ?

(10) ஒவிம்பிக் ஆட்டங்களில் அண்மையிலே அதிக நிகழ்ச்சிகளில் வெற்றி கொண்ட நாடுகள் யாவை ?

(இ) மொழிப்பயிற்சி

உடம்படுமெய்

1. அடியிரண்டும்.
2. இடத்தினையடைந்தான்.
3. நமக்கெனவுணர்ந்து.
4. எழுகவென்பதே.

மேலேயுள்ள தொடர்களுள் முதலாவது தொடரிலே, அடி+இரண்டும் என்னுஞ் சொற்கள் புணரும்போது, நிலைமொழியிறுதிக்கும் வருமொழி முதலுக்குமிடையே “ய்” என்னும் எழுத்துத் தோன்றியது; தோன்றுஸ் விகாரம்.

அடி என்னும், நிலைமொழியின் இறுதியெழுத்து, இ(இ=ட்+இ) என்பது. அது உயிரெழுத்து. வருமொழியின் முதலெழுத்து “இ” என்பது. அதுவும் உயிரெழுத்தே. உயிர் எழுத்துக்கள் இன்னந்து (மயங்கி) வரா. எனவே, மயங்கிவராத உயிரெழுத்துக் (இ-இ)னை உடம்படுத்த அவற்றின் இடையே “ய்” என்னும் மெய்யெழுத்து உடம்படுமெய்யாய் வந்தது. அதனால் அடி+ய்+இரண்டும்=அடியிரண்டும் என்றுயிற்று.

இடத்தினை+அடைந்தான் என்னும் மொழிகளில் நிலைமொழியிறு “ஜ்” (இனை=நீ+ஜ்) என்னும் உயிராகும். வருமொழி முதல், அ என்னும் உயிராகும். அவ்விரு உயிருக்கும் உடம்பாய் அடுத்த மெய், “ய்” என்னும் உடம்படு மெய்யாகும். அதனால், இடத்தினை+ய்+அடைந்தான்=இடத்தினையடைந்தான் என்றுயிற்று.

மூன்றாவது தொடரில் (நமக்கெனவுணர்ந்து) நிலைமொழியின் (-நமக்கென) இறுதி, “அ” (நீ=நீ+அ) என்னும் உயிராகும். வருமொழி (-உணர்ந்து) முதல் “உ்” என்னும் உயிராகும். இவற்றினிடையே “வ்” என்னும் உடம்படுமெய் தோன்றி நமக்கென+வ்+உணர்ந்து=நமக்கெனவுணர்ந்து என்றுயிற்று.

நான்காவது தொடரிலேயும் “வ்” என்னும் உடம்படுமெய் தோன்றி, எழுக +வ்+ என்பதே=எழுகவென்பதே என்றுயிற்று.

ய், வ என்பன உடம்படுமெய்களாம்

பயிற்சி :

- (1) உடம்படுமெய்கள் எவ்வ ?
- (2) உடம்படுமெய்கள் ஏன் தோன்றுகின்றன ?
- (3) நிலைமொழியிறுதியில் எந்த ஈருகளினினின், ய என்னும் உடம்படுமெய் தோன்றியது ?
- (4) 26 ஆம் பாடம் அ—பகுதியில் வந்த உடம்படுமெய்களையும் அவை வந்த தொடர்களையும் எழுதுக. அவற்றைப் பிரித்துக் காட்டுக.
- (5) மஸ்தலையுலகம், மங்கையிவள், இனியெமக்கேன, துணையாக வறுதொடர்க்கண்—இவற்றிலுள்ள உடம்படுமெய்களை எழுதுக.

(ஈ) எழுத்து

மாணவர் கடமை

1. மாணவர் எனப்படுவர்.
(கல்விலே பெரும் பொழுதைக் கழிப்பவர் ; ஆசிரியனிடம் கற்பவர்).
2. குருகுலக்கல்வி முறையும் பயனும்.
(குசேலர் கண்ணன் ; பாண்டவர் கெளரவர்).
3. மாணவரின் கல்விக் கடமைகள்.
(20 ஆம் பாடம் கல்வி என்னும் பாடம் பார்க்க).
4. மாணவரின் ஒழுக்கக் கடமை.
(குரு, பெரியோர் முதலியோரை வணங்கல் முதலியன).
5. இக்கால மாணவரின் தில வியல்புகள்.
(படம்பார்த்தல், சிட்டாடல் முதலியன).
6. முடிவுரை.

(ஒ) சுவைத்தல்

மறக்குடிப்பண்டு தன் மகனிடத்து ஊறிவளர வேண்டும்; அதனை மறவாது காக்க வேண்டியது தாயாகிய தனது பொறுப்பு. அதனால், மற்றவர்களது கடமைகளைக் கூற முன்னர்த, தன்கடமையை அழுத் திக் கூறுகின்ற அந்தவீர் அன்னையின் சிறப்பினை இங்கு நோக்க வேண்டும். தந்தை, கொல்லன், மன்னன் என்பாரது கடமைகள் கூறப்பட்டிருக்கும் ஒழுங்கினைக் கூர்ந்து நோக்கினால், ஒருமகன் இனையற்ற வீரனுக மட்டுமென்றிச் சான்றேருனுகவும் நல்லோழுக்கமுடைய வனுகவும் அவன் வளர்தல் இன்றியமையாததாகும் என்பது நன்கு பெறப்படுகின்றது. இப்படி, தன் வீரமகனுடைய கடமைச் சிறப்பினைக் கூறும்பொழுது, அன்னையானவள், தனது தாய்மை உள்ளத் துக் கேற்ப, போருக்குப் போன தன்மகன் வெற்றியுடன் திரும்பி வருதலும் வேண்டும் என்பதை மறவாது “கனிறைறிந்து பெயர் தல் கடன்” என்று தெளிவாகக் குறிப்பிடுவதை நாம் அறிந்து இன்புறவாம்.

மக்களின் பசியை மறக்கச் செய்து உயிர்நூட்டி வாழுவைப்பன உண வூம் நீரும். ஒரு நாட்டின் நீர்வளம் நிலவளம் என்பன குன்றுதிருக்க வேண்டுமாயின் அந்நாட்டின் மன்னவர், நீதிநெறி பிறழாத நல்லாட்சி புரிபவாராயிருத்தல் வேண்டும். இந்தக் கருத்தையே மோசி ரேனாரும் வலியுறுத்துவாராய், நெல், நீர் இரண்டினும் பார்க்க, நல்லாட்சியைச் செய்யும் மன்னவனே உயிர்கள் நிலை பெறுதற்கு இன்றியமையாதவனுவான் என்கிறூர். ஒரு மன்னவன் அவ்வாறு உயிர்போன்றவனுயினும் தனக்கிருக்கும் அந்த முக்கிய பொறுப்பை அவனும் உணர்ந்திருந்தாலன்றி அரசாட்சி சரிவர நடத்தப்படமாட்டாதல்லவா? அந்தச் சிறப்புத் தோன்றவே கவிஞரும், “யான் உயிர் என்பதற்கை வேந்தற்குக் கடனே” என்று, “அறிக்கைக்கு” முதன்மை கொடுத்துக் கவிதையினை அமைத்துள்ளார். பண்ணடத் தமிழ் மன்னர், உயிர்க்குத் தாமே உயிராவர் என்ற கருத்தினை நன்கு மதித்து ஆட்சி செய்தார்கள் என்ற கொள்கைச் சிறப்பினை இனிதே எடுத்துக் கூறுகின்றது இப்பாடல்.

அனுபந்தம்—(பிறசேர்க்கை)

பொருளறிதலும் சுவைத்தலும்

1. இல்லாத சொன்னதனால் இல்லையென்றுன் :

கல்லாத ஒருவளைநான் கற்று யென்றேன்
காட்டெறியும் மறவளைநா டான்வா யென்றேன்

பொல்லாத ஒருவளைநா ஸல்லா யென்றேன்
போர்முகத்தை அறியானைப் புல்யே வீ ன்றேன்

மல்லாரும் புயமென்றேன் சூம்பற் ரேஞ்சை
வழங்காத கையளைநான் வள்ள லென்றேன்

இல்லாத சொன்னேனுக் கில்லை யென்றுன்
யானுமென்றன் குற்றத்தா வேசன்றேனே.

—இராமச்சந்திர கவிராயர்

எறு-ஆண் ; மல்-மல்யுத்தம் ; சூம்பற்ரேஞ்சை = சூம்பல் + தோனை ;
வள்ளல்-கொடையாளி ; வழங்காத-கோடாத .

2. காலமும் காலனும் :

நெல்லறுக்க ஓர்காலம் மலர்கொய்ய ஓர்காலம் நெடிய பாரக்
கல்லறுக்க ஓர்காலம் மரமறுக்க ஓர்காலம் கணித முன்னு
வல்லரக்க ணேயனைய நமன்றினைத்த போதெல்லாம் வாழ்நா
ளன்னும்
புல்லறுக்க வருவனெனில் நெஞ்சமே மற்றினியாம் புகல்வ
தென்னே.

—வேதநாயகம்பிள்ளை

கணிதம்-கணக்கு-ஸ்லைல் ; நமன்-யமன் ; புகல்வது-சொல்வது.

3. மோர் முப்பெயர் பெற்றது :

காரென்று பேர்டடைத்தாய் ககளத் துரும்போது
நீரென்று பேர்டடைத்தாய் நீஸ் தரையில் வந்ததற்பின்
வாரொன்று பூங்குழலா ராய்சி யாஷக வந்ததற்பின்
மோரென்று பேர்படைத்தாய் முப்பேரும் பெற்றுயே.

—காளமேகப்புலைர்

கார்-மேகம் ; ககளம்-ஆகாயம் ; வார்-க்சீ ; குழல்-சுந்தல் ; பூங்குழல் = பூ + குழல்.

4. பொடிப்பாட்டு :

கொடியணி மாடமோங்கிக் குலவுசி ராளைக் காவில்
படியினிலுள்ளார் செய்த பாக்கிய மனையான் செங்கைத்
தொடியினன் மதனன் சோம சுந்தரன் கடையிற் செய்த
பொடியினப் போடா மூக்குப் புண்ணியஞ் செய்யா மூக்கே

—தியாகராசச் செட்டியார்

ஆனைக்கா—ஒரூர் ; குலவுசீர்—விளங்குகின்ற சிறப்பினையுடைய ; படித்
ழுமி ; தொடி—ஓர் ஆபரணம் ; மதனன்—மன்மதன்.

5. செதக்காதியின் கொடைச்சிறப்பு :

மறந்தா கிலுமாக் காகங் கொடாமட மாந்தர் மன்மேல்
இறந்தாவ தென்ன இருந்தாவ தென்ன இறந்து விண்போய்ச்
சிறந்தாருங் காயற் றுரைச்தீகக் காதி திரும்பி வந்து
பிறந்தா வொழியப் புலவோர் தமக்குப் பிழைப்பில்லையே

—படிக்காசப்புவூர்

விண்—மோட்சம் ; காயற் றுறை—ஒரூர்.

